

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. VI.

CONTINENS

PINDARI CARMINA

ED.

LUDOLPHO DISSENI,
PROFESSORE GOTTINGENSI.

EDITIO ALTERA AUCTIONIOR ET EMENDATIO.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

GOTHAE, MDCCCXLIII.
SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.
(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

PINDARI CARMINA

QUAE SUPERSUNT

CUM

**DEPERDITORUM FRAGMENTIS
SELECTIS**

EX RECENSIONE BOECKHII

COMMENTARIO PERPETUO ILLUSTRAVIT

LUDOLPHUS DISSENIUS,
PROFESSOR GOTTINGENSIS.

EDITIO ALTERA AUCTIONIOR ET EMENDATIO.

CURAVIT

F. G. SCHNEIDEWIN,
PROF. GOTTING.

SECT. I.

**CARMINA CUM ANNOTATIONE
CRITICA.**

GOTHAE, MDCCCXLIII.
SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.
(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

PINDARUM
DESSERTATIONUM
LUDOLPHUS DISSENIUS
GOTTINGAE
1811

AUGUSTO BOECKHIO,

AMICO CONIUNCTISSIMO,

LUDOLPHUS DISSENIUS

S.

Pindarum hunc novo Commentario illustratum cuiam magis consecraverim quam Tibi, Vir praestantissime, qui Tuus fuit, antequam ederetur. Viginti sunt anni, ex quo Dissertationem illam ingeniosam Tuam de metris Pindari scripsisti, quae et aliorum et meum huius poetae studium mirum quantum excitavit. Erat enim in me a pueritia nescio quomodo maximus amor poetarum Graecorum, audiveram postea cupide Heynii in Pindarum lectiones, et admirabar Hermannii metricas disputationes explicationesque multorum locorum acutissimas, quum Tu de arte metrica Pindari et de Doricae poesios indole ita disputare inciperes, ut incredibilem mihi harum rerum ardorem incenderes. Legebam ex illo tempore ac relegeram Pindarum, et quum paulo post Hermannus Dissertationem praeclaram de dialecto Pindari scripsisset, Tu vero copiis literariis adiutus uberrimis ipsum Pindarum ederes et restitueres ac redderes nobis non uno modo, tum vero laetus cum aliis sentire coepi futurum tempus, ubi etiam explicatione longius procedere et in intima horum divinorum carminum penetrare liceret. Fueras interim saepius Gottingae, et exstiterat inter nos amicitia coniunctissima, quum candorem et simplicitatem ingenuam animi Tui maxime diligerem idemque Te, quod ego, de antiquitatis studiis et de interpretatione scriptorum veterum sentire intelligerem.

Ac lactus etiamnum temporis illius recordor et sermonum, quos iuvenili ardore incensi de poesi veterum et de Platonis arte miscebamus. Tum erat, quum socium me postulares primum in explicatione Pindari, quam meditabar, ut etiam publice exstaret amicitiae et studiorum nostrorum communium documentum. Nolebam repugnare, etsi videbam quantum doctrina et acumine me superares; sed non poteram amicitiae tuae recusare quidquam, et sperabam utilitatis ac voluptatis plurimum ex hoc communi studio poetae in me redundaturum. Sic illas Explicationes scripsimus ante hos novem annos editas, uno animo, eadem admiratione poetae ducti, quibus Tu quidem tantas doctrinae copias effudisti, ut post Scholia antiqua plus in hoc genere non sit ad Pindarum allatum a quoquam interprete. Neque tamen post haec deponeremus poetae studium; videbamus varias esse difficultates, quibus nondum satisfactum esset, et quemadmodum aliis acutioribus multa reliquissimus invenienda, sic etiam nobis sperabamus novas hic illic explicationes oblatum iri. Quum igitur ante aliquot annos editores celeberrimi Bibliothecae Graecae, quae Gothae paratur, a me postularent, ut Pindarum illustrandum susciperem, simulque propter difficultates poetae benigne permitterent, ut meo more agerem et quae ad explicationem utilia iudicarem afferrem omnia, haud cunctanter etiam Tuo hortatu permotus promisi rem, et perfecissem prius opus susceptum, nisi valetudinis infirmitate in labore retardatus essem. Accipe nunc quid egerim. Primum editionem minorem sequutus sum, quam ante aliquot annos apud Weigelium edidisti limatissimam, servatis etiam metrorum schematis a Te confectis; sub textu autem annotationem criticam de meo posui, lectiones potiores indicans, quae ante Te habitae essent, atque etiam quae mihi adhuc emendatione egere viderentur. Commentarii autem, quem scripsi, haec ratio est: praemisi singulis carminibus Introductionem, in qua post historicas res indicatas primum argumentum narraui, idque plerumque prolixius, ut, quum versio Latina adiecta non sit huic editioni, ita eorum usibus quodammodo succurrerem, qui versionibus aegre carent; deinde vero summam sententiam

carminis explicare studui ad eamque singula revocavi. Quae res quum in maiore editione rarius a nobis facta esset, ego nunc magnam operam his quaestionibus impendi, quum explicationem universam sic clariorem et accuratiorum futuram intelligerem et artem poeticam Pindari penitus cognitum iri arbitrarer. Nec parvam utilitatem ex hoc labore cepi, qui sic multa didicerim, de quibus ante non cogitaveram. Introductioni explicationem subiectam vides, ubi et verba constructionesque illustravi et sententias historicis mythicisque rebus allatis, ac quae a Te explicata iam erant breviter indicavi ad Tuas Explicationes lectorem relegans, alia ex meis addidi; nec praeterii, si quid in arte tractationis poeticae esset, quod observationem desiderare videretur, ceterum hoc spectans per totum Commentarium, ut et docti hic illic invenirent quibus uti possent, et minus versati in talibus lectores ne desiderarent quae iis necessaria essent, unde etiam de verborum significationibus constructionibusque grammaticis paulo plus dictum quam in maiore editione feceramus. Totam vero tractationem meam ad unam formam revocavi constanter, etiam sic perspicuitatem adiuturus. Post Epinicia etiam Fragmenta explicui, quae, quum ab Hermanno et a Te eximie emendata essent atque illustrata etiam hic illic Tuis maxime praeclaris observationibus, nondum tamen invenerant qui continuam interpretationem adhiberet, qua re si quid hic illic effectum est ad interiorum cognitionem harum reliquiarum, maxime lactabor, qui denuo intellexerim quantam in hoc genere iacturam fecerimus. Denique, ne de Excursibus dicam, Dissertationem ampliolem de ratione et arte poetica carminum Pindaricorum statim hic subiectam videbis, qua quid voluerim res ipsa Te docebit. Indices autem Ern. Frid. Wüstemannus confecit, qui, quum olim inter auditores meos fuisset, rogatus, quo est in me animo, statim annuit et suscepit licet taedii plenum negotium, perfecitque, ut speraveram, optime. Ago viro doctissimo ex animo gratias. Iamque oratio eo deducta est, quo diu tendebat, ut Friderici Iacobsii et V. Ch. Fr. Rostii, editorum Bibliothecae Graecae celeberrimorum, nomina laudare possim, qui non parcentes tem-

pori attentissime perlegerunt omnia et examinarunt, antequam typis traderentur, atque etiam annotationes ex suis copiis addiderunt. Utinam Deus venerabili seni quam diutissime vitam viresque conservet, qui tot tantisque virtutibus senectutem suam ornat, et indefessus suis eruditissimis operibus antiquitatis studia adiuvat aliorumque opera curat, mihi vero cum Rostio doctissimo ita favet, ut nunquam solvere possim quantum debeo. Sed his perlectis unum nomen quaerere Te sentio nondum memoratum, Carolum Odofredum Müllerum dico; nosti enim quam familiariter utar candidissimo et eruditissimo viro, qui nunquam a me discedit, quin didicerim aliquid. Scias igitur etiam huic multum debere Pindarum, quum promptus esset ad explorandum ubicunque operam eius desiderabam, nec dicere possum quam multa praeterea e sermonibus eius hauserim Thebano poetae utilia. Sed ne haec quidem omnia sunt; addidit etiam tabulas duas geographicas, quibus Olympiam et Delphos cum valle peritissime adumbravit. Habes nunc, Vir coniunctissime, quae narrare Tibi debebam; utinam etiam ipse liber propius inspectus Tibi ne displiceat; quantum enim iudicium Tuum apud me valeat, etiam nuper denuo vidisti, quum huc venisses et quotidie sermones haberemus de studiis nostris. Redi mox iterum; mirifice delector praesentia Tua, ut Welckeri, et erigor animo. Deus autem faxit, ut quae mihi negata est firmior valetudo Tibi maneat quam diutissime, possisque rite perficere omnia, quae ad antiquitatem illustrandam meditaris. Vale.

AUGUSTO BOECKHIO S.

F. G. SCHNEIDEWIN.

Vix dum Martiale de manibus deposito paullulum me colligere inceperam et ab improbo labore requiescere, quum subito ab omni alia cogitatione avocatus sum et ad Pindarum traductus, *ἐκ' ὄνου ἐφ' ἴππον*, ut est in proverbio. Etenim clarissimi editores Bibliothecae Graecae a me petierunt, ut Dissenianae editionis instaurandae curam susceperem. Ego vero quo minus honorificae optimorum virorum voluntati adversarer, graves causae obstiterunt. Nam et ab ineunte aetate poetam Thebanum admiratus studium carminum, quo quidem ad reliquos poetas lyricos perscrutandos concitatus essem, nunquam plane intermiseram et pietatem Dissenio nostro debitam laesurus videbar, si hunc librum cuius potius alii refingendum reliquissem. Accepta igitur condicione quomodo in re gerenda versatus sim, Tibi, A. Boeckhi, breviter narrabo.

De omni Dissenii opera ut diversa et fuerint et sint hominum iudicia, hoc neminem fugit, sagacissimum virum, quum totum sese in interpretandi suavitatem immersisset et in eruendam artem summi poetae omnes nervos ingenii intendisset, crisis verborum haud pari diligentia amplexum esse. Acquievit enim fere in Tua recensione neque per

notulas satis constanter lectorem docuit, quid ex libris esset haustum, quid e quorum hominum doctorum coniectura profectum. Quamobrem nihil ego antiquius habui, quam ut aequali cura pertractarem quae ad crisis divinorum carminum pertinerent. Primum enim Tuum secutus exemplum Heynianam lectionis diversitatem, hoc est vulgatam, in margine perscripsi; in annotatione critica fontes scripturae breviter indicavi, ut nullo negotio perspici posset, vel quantum praeter mutata a Te versuum descriptionem promotam ars ex illa aetate esset, vel singulae emendationes cuius potissimum acumini deberentur. Deinde operam dedi, ut et memorabiliores scripturas codicum accurate annotarem et scholiorum testimonia gravissima paullo constantius colligerem, quam antehac factum erat, denique locos a veteribus scriptoribus citatos diligenter respicerem. Codicum nondum exploratorum subsidiis carui: Gottingensem librum interdum non sine fructu denuo inspexi.

Praeterea, id quod Te non nolle scirem, in conformandis verbis poetae meum iudicium secutus haud raro a Te discessi. In quo ego libere versatus sum, a licentia et temeritate cavi. Maxime illud mihi vitasse videor, ne pro incertis reponerem incerta. Nam quamvis Tu potissimum, A. Boeckhi, post praeclaras God. Hermanni curas ad certa praecepta artis verba poetae exegisses emendationisque quandam normam praescripsisses, tamen iniuriam facturus eram et Tibi et eruditis, qui post Te studia sua ad Pindarum contulerunt, si paratis ab illis frui noluissem. Igitur Hermanni, Ahrentis, Bergkii, aliorum copiis ita usus sum, ut de quarum veritate emendationum mihi persuasum esset, eas haud cunctanter Pindaro impertirem, reliquas in annotationem coniectas examini doctorum remitterem. Ita factum est, ut quem offero textum cum Tuis exemplaribus aliquantum discrepet. Maxime God. Hermanni acutissimis Emendationibus Pindaricis eximie adiutus sum, unde etiam plura in verborum contextum intulisset, nisi me ab novandi audacia iudicii Tui sobrietas

absterruisset. Eadem res in caussa est, cur Theodori Bergkii coniecturas, cari amici, quarum laetissima seges ipsi sponte succrescit, spreverim permultas. Vellem felicissimus coniector severior in semetipsum esset. Certe in emendando Pindaro non iis videtur corrigendi pruritum terminis cohibuisse, quos vel Tua prudentia vel condicio carminum fixit. Idem in scripturis codicum afferendis negligentius egit quam par fuerat. Sed felicissime quaedam invenit, quae ut potuerim ante publice editos poetas lyricos in communem usum convertere, factum est benignitate amici, qui singula folia sui exemplaris ad tempus mihi transmisit Cassellis. Simili beneficio dialectologus Ilfeldensis meus me devinxit, qui singulas plagulas libri de Dialecto Dorica mecum communicari iusserit, unde quanta in constituendam dialectum Pindari redundaverit utilitas quaevis paene pagina loquitur. Alia idem vel familiaribus sermonibus vel per epistolarum commercium admonuit. Singulas emendationes mihi tradiderunt alii; Welckerus autem noster, quem ex longinquis itineribus sospitem salvumque redisse ad Rhenum quam qui maxime laetor, copias exemplaris Dissenii manu annotati ultro misit, ex quo per hoc volumen pauca repetii, in altero daturus plura. Ceterum in afferendis meis ipsius coniecturis tenui modum nec nisi eas in ordinem orationis Pindaricae venire passus sum, quae dubitationibus vix fore obnoxiae viderentur.

Neque vero in annotanda periodo me continui, sed, id quod Dissenius facere noluerat, fragmentis etiam notabiliores scripturae discrepantias subieci, simul ubi Te ducem deseruissem indicavi. Quorum quaedam quod ex codicibus Parisinis paullo certius licuit corrigere, debetur id Friderici Duebneri singulari in me benevolentiae. Excursus Dissenii servavi integros neque fas putavi in disputationem operi praemissam falcem immittere. De meo praeter indicem notularum addidi brevem de vita rebusque poetae narrationem. In qua conscribenda elegantem libel-

lum Rud. Rauchensteinii Argóviae nuper emissum non fuisse ad manum est quod doleam: singulorum locorum observationes passim commemoratas in Addendis proposui.

Habes, A. Boeckhi, rationes operae meae breviter descriptas. Quae si Tibi Tuique similibus philologis non improbabitur, et vehementer laetabor et faciam sedulo, ut absolutis commentariis Martialis alacri animo alterum volumen aggrediar, periculosae plenum opus aleae. Tu interim Tibi ita persuade, Vir Summe, haec ad Te non ideo me scripsisse, quia Dissenius Tuus Tibi priorem editionem dedicasset, sed ita sentio, quaecunque de Pindaro hac aetate edantur, ea quodam iure ad Tui nominis clarorem alligari debere nec cuiquam, qui Tua immortalia merita de Pindaro deque universis studiis antiquitatis mente animoque comprehenderit, committendum esse, ut erga Te minus gratus fuisse videatur. Quodsi Tu opella mea Dissenii nostri, cuius caram imaginem in pectore infixam gero, memoriae non pessime consultum iudicaveris librumque redditum esse aliquanto utiliozem, suscepto muneri cumulate satisfacisse videbor.

Vale, Vir Summe, mihi que, ut facis, favere perge.

Scribendam Gottingae die XVI. mensis Iunii MDCCCXLIII.

DE RATIONE POETICA CARMINUM PINDARICORUM ET DE INTERPRETATIONIS GENERE IIS ADHIBENDO *).

Proprium fuit classicae Graecorum artis, ut ratione ageret, non caeco impetu, quum tantum haberet hic populus cum sensu acumen coniunctum, ut etiam poeticus spiritus non obscuraret mentis aciem, sed concentu mirabili virium quae invenirent ingeniosissime simul revocarent ad clarissimas formas. Non sunt hic inanes, vagi, confusi, inexplicabiles sensus, quos complecti animo nequeas, sed quo penitus in intima compositionum penetres et quo subtilius eas examines, eo magis quam clare sint omnia cogitata sentis et quanta perfectione artis expressa. Quidquid subtile et elegans in rationibus sententiarum, in iunctura rerum, tenent callidissime; quid sit praeparare scite, transire suaviter, amplificare magnifice, tegere ingeniose, admonere decore, non possis melius discernere

*) [Pretium erit contulisse diversas hominum doctorum de Dissenii disputationibus sententias, G. Hermannii Opuscul. VII. p. 18 seqq., A. Boeckhii Annalibus Litterar. Berolin. 1830. II. p. 599 seqq., F. G. Welckeri Musei Rhenani Vol. I. anni 1832. p. 461 seqq. et in egregia commentatione de consilio aliquot carminum Pindaricorum ibid. Vol. II. anni 1833 p. 364 seqq., denique Fr. Thierschii admonitiones in Actis Academiae Monacens. Vol. II, 1. p. 50 seqq.]

Contra obtrectatores eiusmodi quaestionum difficillimarum multisque taediosarum, sed ad persentiscendam artem poetae valde necessariorum Dissenii praecepta dilucide explicatis rationibus praeclare tuitus est C. O. Muellerus Praefatione Dissenii Opusculorum p. XLIX seqq. SCH.]

aliunde, nec fuit gens, quae in tractatione et inventione tam singulare acumen tamque mirificum iudicium ostenderet quam Graeci. Quae res quum in aliis plurimis scriptoribus luculenter apparet, tum in Pindaro, a cuius intelligentia longe olim abfuerunt qui caeco impetu abreptum in alia omnia abire putarunt, sive imperfectam talem rationem dicerent sive admirarentur et veri ingenii documentum haberent. Sed hoc errore vix est hodie qui teneatur, postquam de universa poesios Graecae ratione rectius iudicari coeptum est, etsi quantam infra ostendam in hoc poeta artem fuisse non omnes in animum induxerint. Eximie vero viam nobis munierunt imprimis Friderici Iacobsii et Friderici Thierschii praeclarae disputationes, quarum hic in Praefatione ad Versionem Germanicam poetae, ille in Additamentis ad Sulzerum ita de Pindari arte egit, ut permulta monita et explicata habeamus egregie, nec possit magnificentia horum carminum incognita esse cuiquam, qui ista legerit. Nec minus in Boeckhii editione qui attenderit multa ab editore Berolinensi hic illic notata videbit acute, et a Muellero in libro de Doriensibus. Quae omnia hic repetere non est animus, licet nota ea velim omnibus, qui ad Pindari lectionem accedant; sed addere potius his constitui alia, quae ipse diuturniore usu observasse mihi videor. In qua re ita versabor, ut ad tria capita omnem disputationem revocans simul sic interpretationis genus in Commentario adhibitum illustrem et confirmem. Dicam vero primum de sententiis summis, quae his carminibus subiectae, deinde de tractatione argumenti, denique de dispositione partium.

DE SENTENTIARUM RATIONE, QUAE EPINICIIS SUBIECTAE.

Quum omne carmen summa aliqua sententia (Grundgedanken) contineatur toti subiecta, unde singulae in eo positae partes pendeant, Epiniciorum Pindaricorum rationem exploraturis prima et maxima ante alia omnia offertur haec quaestio, quales sint et quomodo compositae summae carminum sententiae in hoc genere poesios. De qua re iam videamus. Sunt haec carmina victoriis scripta e ludorum certaminibus reportatis; victoriae igitur ludicrae laus inesse debet, non dico in carmine unoquoque, quod per se patet, sed in ipsa summa cuiusque sententia, veluti in Hymnis dei laus fundamentum est aut in Threnis querela de mortuo, nec dici posset Epinicium carmen, a cuius fundamento victoriae ludicrae laus abesset. Tamen opus non erat, ut totum carmen ea re occu-

paretur, quod rarissime factum; sed quum vel simplex vel composita sit sententia summa, victoriae laus plerumque pars est eius, adhibitis etiam aliis rebus multis ad fundamenta Epiniciorum componenda. Quae quidem res quales sint, mox videbimus; interim illud patet, talia ubique eligi debuisse, quae cum victoriae laude apte sociari et conflari potuerint in unam poeticam sententiam. Quare etiam sic a victoriae laude tanquam a principio proficisci debet disputatio nostra. Ut igitur ad hanc paulo propius accedamus, possunt, aio, victoriae ludicrae omnino duobus modis laudari, siquidem vel virtus, ἀρετή, praedicari potest, quae victoriam reportavit, vel decus et felicitas per victoriam a diis donata, εὐτυχία, quum nihil gloriosius et felicius haberetur quam vicisse in ludis publicis; atque haec observatio simplex viam nobis patefaciet ad omnium Epiniciorum fundamenta penitus perspicenda.

Dicemus primum de virtute. Est haec ἀρετή victoris. Atque ἀρετήν pro themate poni par est maxime in luctatorum, pugilum, pancratiastarum, quinquertionum, cursorum armatorum victoriis, quorum certamina roboris et fortitudinis luculenta documenta sunt, idque factum in his carminibus, Ol. VIII. IX. XI. XIII. Pyth. VIII. IX. Nem. II. III. IV. V. VI. VII. X. Isthm. IV. V. VII, quorum omnium fundamenta tota aut ex parte fortitudinis laude continentur. Atque etiam simplicem cursum huc relatum videas Pyth. XI. et Nem. VIII. Sed curules per aurigam reportatae victoriae ab hoc loco alienae sunt; sin ipse victor sua manu rexit currum, laudari potest ἀρετή, ut in Herodoto Thebano factum Isthm. I., qui saepissime certaverat et vicerat, et in Agesia Iamida Ol. VI., qui quum etiam bellator insignis esset, commode fortis et strenuus viri animus celebratur, non reformidans labores et pericula. Videbimus enim etiam postea cum ludicra virtute bellicam passim coniungi commode in unum. Postremo notandum est carmen Pyth. VI., ubi poeta, quum Thrasybulus adolescens auriga pro patre Xenocrate vicisset, suaviter pietatem filii celebrat pro patre certantis, quod illic pulcrius esse sentis fortitudinis laude. Atque ita vides quod dixi, posse primum harum victoriarum laudem sic tractari, ut virtus canatur victrix, quae fere ἀρετή est, nisi quod Pyth. VI. ob indicatam causam pietas substituta, et alia ratio Pyth. I. deprehenditur mox explicanda. Sed raro tamen unius huius virtutis laude totum carmen occupatur, ut factum Ol. IX. Nem. II. et Isthm. V. In carmine priore Epharmostus laudatur luctator

plane singularis, in omnibus sacris ludis clarus, cuius ἀνδρίαν divinitus insitam dicit poeta, atque etiam fabulis illustrat. Similiter Isthm. V., quod carmen Lamponis filii Aeginetae et maxime iuniori Phylacidae dicatum, omnia ad fortitudinem puerorum ornandam pertinent, quae etiam futurae Olympicae victoriae spem praebeat. De Nem. II. non est quod dicam. Sed haec pauca exempla sunt; plerumque alia additur a poeta virtus, quae vel adsit una cum fortitudine vel adesse debeat et commendetur, atque ita ad compositas accedimus sententias, quae duarum virtutum cardinalium laudem coniunctam habent. Sic Ol. XIII. in Corinthi laude duo proponuntur coniuncta, ad quae totum carmen revocatur, fortitudo civium proeliis ludicisque victoriis plurimis spectata et ingenii prudentia, sollertia, elegantia (das Tapfere und Kluge). Porro Nem. III. vis et fortitudo per tres vitae aetates excellens componitur cum sapientia senili. Atque ut ad alia pergam, Ol. VIII. pietas iustitiaque cum fortitudine in Aeginetis praedicatur, ut Isthm. VII. fortitudo cum iustitia et pacifica mente. In carmine Nem. X. qui canitur Theaens luctator est eximius admirabili robore virium idemque mollioribus fraterni amoris sensibus indulget, ut ego explicui; Ol. V. autem in Psaumide certatore labor strenuus laudatur et sumptus liberaliter impensi. Denique non minus suaviter σοφροσύνη, moderatio, modestia cum fortitudine componitur, ut ter poeta in carminibus adolescentibus scriptis fecit, Pyth. IX. Nem. V. et Pyth. XI., atque in prioribus specialiter castitatem et pudicitiam amoris commendat, in tertio autem carmine ad politicam moderationem et modestiam hortatur, dissuadens insolentiam et ὕβριν, laudansque Castorum et Iolai ἀνδρίαν a violentia et superbia intactam. Ac modestia etiam Midiae Pyth. XII. commendatur, virtus tamen ibi non fortitudo est, sed peritia artis auleticae. Succedat alia ratio. In iis quae explicui exemplis componitur ἀνδρία ludicra cum alia quadam ingeniosiore, leniore, pulchriore virtute, ut sollertia, pietate, iustitia, moderatione; bellica autem laus si qua est, coniungitur cum gymnica in unum, ut Ol. XIII. bellica et ludicra fortitudo pro una est, quae opponitur sollertiae mentis. Sunt vero etiam carmina, ubi distinguitur gymnica virtus a bellica, et oppositione pacis et belli summa sententia continetur, ut Pyth. VIII. et Isthm. IV. Aegina ludicris bellicisque victoriis clara laudatur, similiterque Isthm. I. Thebarum urbs, ut videtur; in quo nexu etiam poesis et gymnastica coniunctim ut pacis artes bellicae fortitudini opponi possunt, quemadmodum in Fragmento Isthm. IV. fecit, quae aliis in locis

separantur et sibi opponuntur tanquam Mars et Calliope (Ol. XI, 14. 15. X, 19.). Atque ita accedimus ad carmen Pyth. I. Quum Hiero paulo ante Etruscos ad Cumas vicisset, ut prius Carthaginienses cum fratribus ad Himeram, idemque Aetnam urbem condidisset Doricis institutis et legibus, nunc autem in Pythiis curulem victoriam tulisset, his omnibus poeta eximie sic utitur, ut regem et bellicosum et pacis instituta artesque colentem laudet, qui urbes condat et ludicra certamina cantusque epinicios amet, alio vero tempore proeliis fuderit hostes. Inest igitur etiam hic ludicrae victoriae laus ut pars in summa sententia, neque tamen ἀνδρία ludicra laudatur, quod non poterat fieri in victoria per aurigam reportata, sed quum etiam bella regis canenda essent, scite ad pacis artium amorem victoria curulis revocatur coniungiturque cum Aetnae recens conditae laude, quo facto praeclarum illud regiae maiestatis severitas et bellica fortitudo coniuncta est cum pacificis moribus, cum iustitia, lenitate, musices amore ceterisque mitioribus sensibus. Denique dico de carmine Isthm. II. in Xenocratem scripto pluribus victoriis curulibus ornatum, qui quum largis sacrificiis deos coleret et hospites benignissime exciperet, etiam equos alendi studium ad hoc genus laudis refertur, et quum praeterea iustus ac mitis esset in cives, existit nova societas virtutum, iustitiae et munificentiae in optimis quibusque rebus. Atque haec hactenus. — Restant alia nonnulla carmina recensenda, ubi non solae virtutum laudes sunt, ut in antecedentibus omnibus, sed cum alia re victrix virtus deprehenditur a poeta coniuncta. Tale est primum Nem. VI., in quo virtus cum defectu virtutis componitur. Erat Bassidarum gens in Aegina pugilatu per totam Graeciam celeberrima, tamen etiam in hac Herculea gente imbecillitas humana conspiciebatur luculenter, quiescente et cessante alternis robore gymnico eius. Hinc Pindarus et similes homines esse diis et dissimiles maximopere canit exhibetque ἀνδρίας summae laudem cum imbecillitate humana coniunctam. Alia ratio in sequentibus est. Ol. XI. Agesidamus celebratur, pugilatu qui olim vicerat puer in Olympia, carmen autem tum non tulerat promissum, quod quum poeta longo tempore post redeuntibus aliquando victoriae sollempnibus mitteret, pulchra inventione victoriis, ne obscurerentur, sacro ritu cantum et epinicia deberi docet, proponens, ut vides, duo, quae debeant esse coniuncta, res gestas et κῶμον. Simile est Nem. IV., ubi Timasarchi luctatoris virtus laudatur, quum vero graviter attrito

corpore victoria reportata esset, simul lenimen laborum per carminum laudem afferre se dicit, et in fine post alias victorias alios illi dulces honores amoris auguratur. Sic cum fortitudine recreationem habes et compensationem laborum propositam. Nem. VII. Sogenis quinquentionis tractatur *ἀνδρία*, qui quum inimicos et obtrectatores haberet, genuinae virtutis praestantiam ostenditur aeterno honore a diis ornari, Musa Sogeni, qui carmen quaesivit speculum virtutis futurum, nunc pretiosissimam et durabilem maxime coronam parante, calumniis inimicorum diuturniorem. Canitur igitur hic virtus laudis et honoris praemio indelebili decorata. Diversum est et tamen simile Nem. VIII., ubi cum virtute fortuna adversa et secunda virtutis composita. Quum enim Athenienses Aeginam tum expugnare conarentur, quod etiam factum, poeta invidiam pessimam exagitat, quae olim Aiace virtutem invaserit, nunc autem insulae praeclara decora delere cupiat; cui tristi malo eximia inventionem amoris iucundius augurium opponit, ostendens Dinidi adolescenti coniugii futuri gaudia, insulae autem exterorum amorem et benevolentiam, fato ei debitam. Sic igitur virtus laborat invidiae malo, praemium vero et compensationem laborum amorem habebit. Claudat agmen carmen Ol. VI., ubi in altera parte sententiae *δῖος* laudatur Iamidarum et Agesiae, virtute ortus, in altera vero societas duarum virtutum, quum Agesias vaticinandi arti genti suae ab Apolline insitae fortitudinem adderet victor Olympiae et bellator strenuus. Habes cum virtutibus optimis *δῖον* coniunctum. Atque haec hactenus.

Accedimus ad alteram partem huius capituli. Vidimus virtutem laudatam in victoria; quum vero victoriae adeptio simul laetissima et felicissima res haberetur, quae Graeco homini et urbi contingere posset, plurimumque decoris et gloriae afferret, nascitur sic altera ratio laudis, de qua nunc videbimus. Proprium huius generis est, quod sola per se laus felicitatis quum non placeret Graecis, sed superba videretur et insolens, non simplex, sed composita deprehenditur sententia in omnibus quae huius loci sunt carminibus; nam etiam in paucis brevioribus, ubi simplex primo aspectu videtur esse, subest tamen composita. Sic Ol. XIV. Gratiis Orchomeni deabus honos habetur, quod decus victoriae Asopicho puero dederint, Ol. XII. autem poeta in Fortunae potentia celebranda versatur, sine qua nec Himera tyranno liberata esset Thrasydaeo, nec Ergoteles cursor coronas e sacris ludis haberet. Iam facile sentis, si diis gratiae agantur pro dono victoriae, in eo pietatem et modestiam placere cum lauda-

tionem coronae coniunctam. In ceteris vero carminibus omnibus huius generis etiam manifestior est duplex in unam conflata sententia. De quo iam explicandum. Ac primum quidem decus coronae aut solum adest aut alia praeterea adsunt fortunae dona, ut militaris gloria, divitiae, regia potentia, origo illustris, quibus coniunctis existat *δῖος* victoris canendus. Iam cum *δῖον* proponi scias virtutem aliquam, ut sapientiam, pietatem, modestiam et moderationem, quae vel adsit vel adesse debeat et commendetur; nam id demum summum est cum talibus virtutibus coniunctum habere *δῖον*; sine iis invidia oritur hominum et deorum. Videamus exempla. Ducat agmen carmen Isthm. III., ubi Cleonymidae Thebani canuntur, qui genere nobiles, opulenti, bello spectati atque etiam ludicris coronis aliquoties ornati semper alieni manserant a superbia et insolentia, unde, iis licet etiam adversa saepius accidissent, firma tamen stetit fortuna per saeculorum decursum, nunc novis coronis aucta. Est igitur thema carminis praestantia et diuturnitas fortunae cum modestia coniunctae. Et Cleonymidae quidem habebant modestiam, plerumque vero commendatur, ut adsit, et dissuadetur *ὑβρις*. Sic Pyth. X. Phriciae Thessali fortuna eximia praedicatur, qui genere nobilissimus et opibus fortunatus quum ipse victorias praecipuas ludicras reportaverit, nunc etiam filium videat tenera aetate victorem, atque ita assequutus sit quantum homo assequi possit. Idem vero monetur diis omnia deberi et mutari posse fortunam, nisi pietas simul adsit. Carmen Nem. IX. in Chromium Syracusanum est, regiae familiae affinem. Hic vir opulentus et gloria militari maxima quum nunc etiam ludicra ornamenta haberet, frui dicitur admirabili felicitate. Tamen non minor erat ambitio principum Syracusanorum, et quum iterum bellum meditarentur, poeta hoc dissuadet maximopere et moderationem commendat, ne deorum ira excitetur. Carmine Nem. XI. Aristagoras Tenedius monetur, ut a superbia abstineat et tyrannidem ne affectet, qui opulentus, formae pulcritudine insignis et in certaminibus multis victor tum etiam magistratu summo insulae ornabatur. Accedimus ad carmina Ol. I. et Pyth. II., Hieroni scripta. In priori significatur Hieronem cum regia potentia maxima virtutibusque pulcris Neptuni favorem habere eximium, qui eum equestri studio imbuerit et nunc victoriam equestrem in Olympico certamine dederit, omnium ludorum celeberrimo. Sed quum rex etiam curulem meditaretur, ut potiatur hoc decore, poeta simul ad pietatem hortatur et superbiae poenas proponit, ad quam inclinabat Hiero.

Sic cum felicitatis laude vides pietatis et modestiae admonitionem coniunctam. In carmine Pyth. II. bellicam Iudieramque gloriam, divitias, potentiam regiam Hieronis laudat; sed cum ὄλβον singulari sapientiam coniunctam vult, a qua tum maxime aberrabat rex, monetque, ne crudelitate et cupiditatibus pravis in deorum benefactorum iram incurrat. Denique similia sunt carmina Pyth. IV. et V., Arcesilao, Cyrenarum regi, scripta. In quinto praestantia ὄλβον cum virtutibus coniuncti canitur. Et ὄλβον quidem intellige divitias, potentiam regiam totamque a maioribus traditam fortunam, ad quam nunc etiam Pythia victoria accedit. Hunc ὄλβον virtutibus multis ornabat rex, qui consilio validus, fortis ac strenuus, musicarum artium et ludicrorum certaminum peritus esset. Idem vero ad superbiam inclinabat, nec diis quantum deberet semper recordans, nec hominum de se merita ubique agnoscens. Quare quum etiam Olympicam victoriam meditaretur, admonitio pietatis et gratiarum amicis aurigaeque referendarum admixta est laudi. Indicantur igitur quas habeat rex et quas habere debeat virtutes ὄλβον socias. Denique in Pythio quarto primum regia dignitas laudatur Battiadarum et Arcesilai Apollini maxime debita, qui nunc etiam victoriam Pythiam addidit, deinde vero gravissime commendatur lenitas et clementia, quum in turbis civilibus antea ortis iracundius saeviisset rex in principes quosdam viros et perditum iret regnum. Iterum vides eum fortuna moderationem laudari coniungendam. Atque haec quidem de his. Sunt vero in hoc genere, quod explicamus, etiam aliae quaedam suaves rationes. Primum enim victoriae decus etiam praemium dici potest virtutum, quae in victore sint. Tale est carmen Ol. III., ubi Theronis corona praemium pietatis dicitur a Tyndaridis datum pro cultu studiosissimo, dignitas autem coronae mythica narratione illustratur. Sic enim nunc clarius explicuerim sensum illius carminis. Sed magnificentius exemplum huius rationis est Nemeaeum primum. Laudatur ibi in Chromio optimarum virtutum societas, prudentiae in divitiarum usu conspicuae et fortitudinis bellicae; corona autem Nemeaea et, quam auguratur poeta, Olympica praemium virtutum est; fructur, ait, Chromius placida post labores vita ludicrorum certaminum coronis summis ornata. Atque attendas velim ad ornatum compositionis. Diximus supra de coniunctionibus duarum virtutum; hoc genus etiam hic adhibuit; sed quum supra explicatis in carminibus universum fundamentum duarum virtutum laude contineatur, hoc loco altera pars sententiae victoriae praedicatio est, altera duas virtutes com-

plectitur. Satis de hoc; pergo ad ultimam in hoc genere rationem. Potest victoriae adeptio etiam pro consolatione esse malorum, quae antecesserunt; atque etiam huius rationis aliquot carmina exstant. Isthm. VI. scriptum videtur post proelium ad Oenophyta, quo graviter afflicti erant Thebani. Huic calamitati opponit poeta prisca ornamenta urbis et recentem victoriam Strep-siadae, ut documenta favoris deorum et solatia ac fomenta maeroris, monstratque novam coronam, si modestia adsit. Subiicio sententiam carminis Pyth. III. Ibi monetur Hiero, quum dii bina mala dent uno cum bono, ut morbum et filiae mortem aequo animo ferens consoletur tristitiam usu boni, quod habeat, quam aptissimo et laetissimo, opulentia regia, victoriis ludicris reportandis et comissionibus epiniciis poetarum adhibenda, id quod etiam faciat. Sed magnificentius hoc nomine nihil carmine Ol. II. Quae prisco fato in gente Cadmi constituta erat vicissitudo memorabilis adversarum et secundarum rerum, hanc etiam in Theronis rebus, qui originem trahebat a Cadmidis, versari docet. Ac mala quae expertus erat domestica rex sunt fuga filiae e regno Hieronis et proditio, quam moliti erant propinqui Capys et Hippocrates. His opponuntur consolationis causa laeta illa, quae iam contigerunt et in posterum contingent, coronae Olympicae adeptio et futura beata vita post mortem cum aureis coronis. Neque tamen haberet Thero hanc malorum per secundas res compensationem, nisi etiam virtutes praeclaras in eo inessent, fortitudo bellica et iustitia liberalitasque singularis. Sic eximia inventione coniunctas hic vides duas rationes compositionis, quas modo vidimus; compensantur adversa secundis rebus, quae ipsae praemium sunt virtutum regiarum. Igitur quum duae partes sententiae sint, in altera societas virtutum cardinalium tractatur, in altera compensatio malorum per secunda, ut nunc etiam pars utraque sententiae composita sit, qui est summus in hoc genere ornatus. Restat Ol. VII., in quo carmine iterum fortuna victoriae cum adversa re composita est, sed alio modo atque ita, ut haec excusetur. Diagoras Rhodius pugil longe celeberrimus quum in Olympico certamine novum decus patriae reportaret, factum videtur infeliciter casu, ut unus ex adversariis pugilibus gravius vulneratus moreretur. Unde Pindarus ingeniosa inventione fatum Rhodi aeternum canit e decoribus et erroribus mirifice mixtum, siquidem quae magna et eximia ornamenta insulae contigerint, iis semper etiam casus quidam et errores iuncti fuerint praeter voluntatem commissi. Eandem rem in altera parte carminis aliter tractat ita, ut

cum fortitudine iustitiam viri laudet a violentia alieni. Est igitur tractatio duplex ad idem rediens; utraque sola per se integram sententiam habet et per se sola placet concinna membrorum duorum compositione.

Perlustratis carminibus omnibus observationes nonnullas addo. Igitur primum vides virtutes cardinales vulgo dictas per omnia Pindari carmina tractari, quae diu ante philosophos inde a priscis temporibus in religionibus, in fabulis, in legibus civitatum, in carminibus poetarum, in moribus et sensibus populi habebantur. Prima est quae toties in Epiniciis laudatur fortitudo, ἀνδρεία, ἀλκία, βία, τόλμα, σθένος, θράσος, ἀναισχύνος, θρασύπονοι, ἀρετὰ κατ' ἐξοχήν, in robore corporis animique conspicua. Huius sunt πόνοι, μόχοι, ἔργα. Est vel ludicra et in ludorum certaminibus versata, vel bellica, et vidimus nunc ludicram solum celebratam, nunc ludicram et bellicam coniunctam una notione comprehensam, nunc denique distinctas ambas, oppositis pacis bellicae artibus. Succedat quae apud philosophos φρόνησις dicta, vulgo autem omnino complectitur mentis ingeniique vim et acumen, solertiam, prudentiam, sapientiam, φρόνη, σύνεσις φρενῶν, μήτις, βουλαί, σοφία (das Verstandvolle, Kluge, Sinnige, Einsichtige). Huius est acute videre in quaque re, excogitare et invenire pulchra et ingeniosa, providere futura, intelligere ubique, quid sit optimum et verissimum, consilia recta capere (καρπὸς φρενῶν), etiam nosse se ipsum et rerum humanarum imbecillitatem, nec cupere stulte quae data non sint. Porro σωφροσύνη, temperantia, verecundia, modestia, moderatio, est quae modum tenet in omnibus et decorem, cupiditates cohibet, non affectat nimiam fortunam et a superbia insolentiaque abstinere, ut solent homines in prosperis rebus ὑψιφρονες τὰ μακρὰ παπταίνειν, μεγαλαοχίαις ἐμβαίνειν, et ad κόρον et ὕβριν inclinare. Sic haec virtus interdum eodem redit cum σοφία, ut fit in rebus humanis, potestque non semel sapientia et moderatio dici in eadem re, nisi quod σοφίας nomen fere senioribus, σωφροσύνης iunioribus videtur accommodatius. Denique iustitia, δίκη, vulgo δικαιοσύνη, dicitur, si suum cuique tribuas, pie colas deos, in homines mitis et aequus sis et abstineas vi, crudelitate, saevitia, atque etiam bonitatis, benevolentiae et amoris sensus huc revocabant veteres. Ceterum pertinet eodem, ut per se patet, etiam ἡσυχία, εὐνομία, Θέμις in civitatibus saepe laudata, quod ὑπὸ στάθμῃ νήμεσθαι est dictum Fragm. IV. Isthm. Sunt vero alia religione et a diis praescripta, alia legibus et politico iure; illa θέμις, haec δίκη dicitur proprie (cf. ad Fragmentum

tum citatum). — Iam harum virtutum pulcherrimas compositiones vidimus, quarum ratio haec erat, ut opposita coniungerentur maxime, acutum et forte, robur et prudentia, ἔργα καὶ βουλαί, porro fortitudo cum verecundia, modestia, moderatione, aut cum pietate, iustitia, benignitate, pacificis moribus et mollioribus sensibus amoris, atque etiam ubi in Xenocrate venerabilis dignitas iustitiae cum munificentia et liberalitate componitur, non desideraveris oppositionis vim. Omitto alia breviter nec per totum carmen laudata, ut prudentia cum iustitia Nem. X, 12., h. e. consilio valere et probe agere. Praeter has virtutum coniunctiones vidimus deinde in alio genere carminum ἄλβον, decora et ornamenta vitae composita cum virtutibus, eaque ratio duplex erat, siquidem nunc commendabantur hae virtutes fortunato victori, quo maneret favor deorum, nunc quum adessent, felicitatem aut laudes poesios pro praemio habebant et compensatione laborum. Denique pauca alia sunt, ubi consolatio agitur et decora fortunae adversis rebus opponuntur. Est igitur satis clarum, opinor, quales sint sententiae Epiniciis subiectae. Sunt omnes ethicae, ac simplices quidem non nisi in paucis carminibus, ut ego censeo; cetera enim omnia compositas habent ex duobus membris; atque in quibusdam carminibus eximio ornata etiam membra sententiae sive alterutrum sive ambo composita vidimus ex duabus rebus. Victoriae autem ludicrae laus, ut supra dixi, inest ubique, quemadmodum postulabat Epiniciorum ratio. Sunt porro hae compositiones tales, ut non vi contineantur duo quae composita membra, quemadmodum quae specie conspirant, intus vero dissident, sed suapte natura congruunt et coeunt, in unum quasi debeant coniungi, simulque totum ubique efficiunt in suo genere absolutum, cui nihil desit. Quid enim deest ad perfectam speciem absolutamque sententiam, ubi consilium cum fortitudine, robur cum modestia aut iustitia, bellum cum pace componitur, ubi fortuna virtutibus ornatur, virtus post labores requie fruitur beatissima, res adversae consolationem habent per secundas? Nec contentus rerum cogitari potest perfectior nec plenior sententia; ut in artis operibus pulcherrima convenientia partium delectat, sic apud Pindarum in his rebus, quas ubique tam scite et venuste componit etiam ex compositis compositas, ut artificem videas longe exercitatissimum. Atque haec est intima horum Epiniciorum pulchritudo atque praestantia, in ipsis fundamentis carminum posita atque inde tanquam anima per corpus diffusa in omnes partes, quemadmodum omnis poematis prima laus est, si sententia nititur vere poetica, sana,

pulera, ingeniosa, sublimi, et frustra undequaque rerum et verborum ornamenta adsciscas, fundamentum ubi intus nullum sit aut cassum et inane. Quamquam vulgo multi singulorum locorum luminibus capiuntur, altius penetrare in intima compositionum non opus habent. Pindarus vero, quo erat ingenio, non solum vere poetica, sed etiam aptissima personis, locis, temporibus posuit ubique carminum fundamenta, nec quidquam in hoc genere probavit, quod non simul praesentibus rebus plane conveniret atque inductum esset: quae est altera laus lyricae poesis et horum Epinicionum. Hoc tamen ut pluribus probem non est opus post ea, quae in Introductionibus ad carmina atque etiam supra iterum exposita sunt; non pauca in Scholiis tradita habemus, alia Pindarus ipse indicat, interdum quidem brevissime, ut attentae lectione opus sit, veluti ubi novae victoriae agitantur, quo tamen referendae sunt pietatis et modestiae admonitiones in carminibus Ol. I. Pyth. V. Isthm. VI. et Bellerophontis fabula Ol. XIII. Denique alia coniectura suppleta videbis a Boeckhio aut a me facili nec longe petita; ut nullum carmen exstet, cuius ratio plane inexplicabilis sit. Ac monuit dudum ante nos etiam Iacobsius in Aditamentis ad Sulzerum, qui semel Pindari artem perspexerit, eum non dubitaturum ibi quoque ratione egisse poetam, ubi ex antiquitate nihil traditum habeamus, quod causas dictorum explicet.

DE TRACTATIONE ARGUMENTI.

Sententia carminis explicatur directa oratione et fabulis; de utroque genere dicemus singulatim.

I. DE DIRECTA TRACTATIONE.

Fabulis tecta continetur laus vel admonitio, directa oratio ipsam rem significat et cursum carminis ut plurimum regit; hac igitur quid dicat Pindarus, ante omnia quaerere debet interpretes. Ac primum quidem, ut hinc ordiar, quoniam victoria est, quae canitur, praeter victoris nomen necessario in quovis Epinicio etiam locus nominari debet, ubi corona parta; qua observatione ductus Boeckhii optime vidit Pyth. II. Thebis reportatam victoriam spectari, quum aliud nomen in carmine non exstet, ac plerumque aut in prooemio aut statim post prooemium loci nomen indicatur. Inest vero vel in ipsis nominibus sacrorum ludorum satis magna laus, ut rarissime haec amplius illustrata videas, nec nisi in carminibus peregre missis, Ol. I. III. XI. Pyth. V., ubi iucundiora talia. Sed praeter locum etiam genus certaminis indicari

debet, lucta fuerit an pugilatus, pancratium, quinquertium, curulis victoria, alia, quod non factum Ol. XIV. brevissimo carmine. Nam talia quidem historica fundamenta sunt, quibus hymnus Epinicius nititur, nec definita sit laus victoriae aliter. Denique etiam deus ludorum pulcre institutum est a poeta ut fere ubique laudetur, quod bis neglectum video, Pyth. XII. Isthm. IV., peculiare, puto, ob causas; atque interdum fabulis simul inest dei laus, ut Ol. III. Pyth. III. IX. Nem. V. VIII. Isthm. VII., plerumque vero directa oratione tractatur, suaviter nunc hoc nunc illo modo illata. Haec quidem de his; ad res ipsas propius accedimus. Sunt autem laudes, admonitiones, preces, quae oratione directa tractantur, de quibus rebus nunc videndum.

Atque ut primum de laude virtutis ludicae exponam, illustratur haec maxime ex rebus gestis victoris et familiae gentisque, si haec gloria et fortuna simili excellit. Sic primum robur et dexteritas victoris in certamine probata laudatur Ol. VIII, 67. Pyth. VIII, 81. Ol. IX, 91. Nem. III, 16. Isthm. III, 63.; nec taceatur etiam, si quid adversi accidit, ut Ol. XI, 15. Nem. IV, 32., quod victoria in laudem verterit; memoratur denique suaviter etiam formae pulcritudo interdum cum fortitudine, ut Ol. VIII, 19. IX, 94. XI, 100. Isthm. VI, 22. al.; sed rariora tamen sunt haec quidem et multo minus adhibita ornamenta omnia, quam expectaveris in Epinicio carmine, ac frustra hic quaeras descriptiones luctae aut pancrati longiores variosque modos certaminum expositos, quae res largam dicendi copiam praebere potuisset. Nimirum Epinicius hymnus talia breviter tractat et summatim, quorum uberior et verbosior descriptio aliena ab eius magnificentia; at in Hyporchematis, Encomiis, Scoliis plura huiusmodi lecta crediderim, quemadmodum etiam equorum curruumque ampliores laudes; cf. Nem. IX. fin. et quae ad Fragmenta diximus. Illud vero maxime hic moris est, ubi plures victoriae a victore aut eius familia et gente reportatae, ut nominatim memorentur, atque hoc genus laudis in plurimis carminibus tractatum reperies. Interdum oratio simplicissima est, ut nihil nisi ipsa nomina locorum legas, nullo alio ornatu admixto, veluti Ol. XIII. fin., in aliis maior deprehenditur varietas dicendi, imprimisque ornate tractatus est locus Nem. X, 25 seqq. Verum ais: cur tantopere favet hymnus Epinicius his enumerationibus, quae vulgo videntur ieiunae, ut plerumque multos versus impleant? Quia vere magna est tot ludorum per Graeciam enumeratio, tot praemiorum tot diis debita reportatio, ut directa oratio vix habeat quibus magis ornet

victorem. Quam enim aliam vim habent hae victorum, patrum, avunculorum, patruorum, avorum, maiorum denique memoratae res gestae, quam ut δαίμων γενέθλιος, ut πότμος συγγενής in luce ponatur, qui nunc in victore denuo viguit? Ac ne de solis victoriis loquar, quum Nem. VII. Thearionis patris omnibus bonis ornata sors praedicatur aut Isthm. I. Asopodori post triste exsilium restituta antiqua prosperitas, etiam hoc eum in finem factum est, ut deorum favorem et fundamenta fortunae videamus, quibus filiorum praesentes successus nitantur. Haec enim omnia ut per se placent maximopere, ita ad victoris laudem augendam pertinent. Quo loco memorandae etiam magistrorum laudes sunt; quum enim suavi pietatis sensu institutum sit, ut, si pueri canantur, simul magistri laudentur, tamen etiam discipuli virtus sic declaratur luculentius, veluti Ol. VIII. Melesias magister, per quem triginta a discipulis variis coronae reportatae, non minima laus est Alcimedonti, aut Pythaeae Menander claris ab Athenis Nem. V. Ac quum etiam ad defunctos in talibus carminibus nuntius deferatur, simul ab effectu laudari vides victoriam, quum manes quoque in Orco ea exhilarentur. Nam ab effectu quidem etiam Psaumidis victoria Ol. V. laudatur per totum carmen, quod patriae deos tutelares conatibus suis ornaverit vir praeclarus. Sed praeter ludicras res bella quoque et proelia memorari apud Pindarum videas, ubi quid illustrius gestum, ut Hieronis pugnas adversus Etruscos et Carthaginienses, servatos ab eodem Locros, pugnam Salaminiam in laude Aeginae et Lamponis filiorum, pugnam ad Helorum in laude Chromii, sed nusquam tamen haec multis verbis tractat, loquitur magnifice, sed breviter, iniucunda vero, ut proelium ad Plataeas Isthm. III., ad Oenophyta Isthm. VI., intestinum Theronis bellum adversus proditores, ubi memoranda sunt, nomina taceat. Atque haec quidem pleraque omnia ad ἀνδρίαν celebrandam pertinent, de qua satis dictum. Laudantur praeter eam etiam aliae multae virtutes breviter plerumque, de quibus nihil notandum habeo nisi unum: Ubi cum fortitudine componatur alia virtus, aut pari ambas dignitate haberi, aut pendere fortitudinis gloriam ex altera, ut Ol. VIII. Nem. X. Isthm. VII., ubi ea propter pietatem et iustitiam contingit. Quae ratio exquisita est. — Sed praeter virtutes etiam ὄλβον supra docui multis in carminibus laudari, cuius tamen nusquam obscurior tractatio est, modo singula a poeta posita in unum colligas. Nam ut poesis fert, orditur fere Pindarus ab uno aliquo primario fortunae decore, plerumque ab ipsa victoriae reportatione, interdum vero etiam ab alio, tum addit

cetera pertractatque omnia vel eodem loco vel alia in parte carminis. Sic Pyth. X. orsus a nobilitate mythica familiae victricis laudanda deinde ad victorias pergit, tum divitias addit, postremo ipse omnia una notione complexus generatim felicitatem familiae laudat, summum quae assequuta sit. Pyth. II. autem in principio cum bellica laude ludicram coronam praedicat, deinde v. 57. divitias, potentiam regiam, gloriam militarem amplius tractat. Nam illud quidem etiam non monitus vides, bellicas res propter δόξαν et κῦδος etiam in ὄλβον laude optime afferri, veluti etiam Nem. IX. factum, quemadmodum ceterae quoque virtutes in tali nexu inter decora et ornamenta fortunae afferuntur, ut Ol. I, 13. Gravius est monere ita fere tractari ὄλβον a poeta, ut divinitus significet eum datum et a deorum favore profectum; quae res ut veram laudem ὄλβον continet, cuius summus splendor in ipsa divina origine inest, sic etiam admonitiones iustitiae, pietatis et modestiae optime praeparat, quae cum ὄλβον laude coniungi solent apud Pindarum. Ita enim dissuadet immodestiam et superbiam, quod non humanis viribus, sed diis debeatur fortuna, et ingratus sit ferre fortunam qui nequeat. Sic v. c. Pyth. II, 7. deos Hieroni eximie faventes exhibens praeparare vult sequentes admonitiones mythicas, quemadmodum Pyth. X, 10. Apollinis laude posita, neque alia res Ol. I, 10., ubi chorus Iovem canere in Hieronis domo debet, statim hic significante poeta quod per totum carmen agit, favore et auxilio deorum decora vitae parari et conservari, quum superbia et insolentia amittantur. Vides praeclaro iudicio ὄλβον laudi non annexas extrinsecus admonitiones virtutum, sed derivatas ex ea, ut nihil est in sententiarum rationibus tam pulcrum, quod non assequutum sit Graecorum ingenium.

Sed quoniam de laudis tractatione dicentes paulatim ad alteram rerum partem, admonitiones dico, devenimus, amplius de ea re videamus. Primum igitur nusquam nude ponit admonitiones, sed cum laude miscet et inde ducit. Pyth. I, 80 seqq. post maximas laudes rerum gestarum abrumpens orationem, quia invida sit civium multitudo, tamen, ait, quoniam melior miseratione invidia, ne omitte pulera, regna iuste et sis verax; in quo callide, ut vides, ab uno genere laudis ad aliud transit per vocem καλά. Mox etiam ad liberalitatem hortaturus Hieronem, serva, ait, indolem, quae praeclare in te viget. — Pyth. II, 72. postquam regis senilem sapientiam laudavit, per quem sine periculo dicere liceat, admonitiones ipsas orditur sic: Praesta te talem, qualis a natura factus es, tum assentatorum et susurronum pravias artes

exagitat, quibus obsequabatur Hiero. — Pyth. IV. fin. Arcesilai prudentiam laudans eumque medicum civitatis optimum dicens, sic hortatur, ut leni cura mala civitatis sanet. — Pyth. V. init. eundem postquam dixit virtute praeclara ornatum, pergit sapientes etiam permagnam bene ferre felicitatem, atque ita hortatur, ut pius sit rex et gratus erga aurigam amicosque. — Pyth. XI, 50. post laudatas victorias familiae victricis talia, ait, decora cupienda sunt divinitus data, nam iniusta et tyrannorum sors spernenda; e laudabili ipsius familiae exemplo contrarium dissuadens. — Nem. IX, 46. magnifica laude gloriae militaris ceteraeque fortunae probat satis esse Chromio felicitatis, nec quidquam ulterius cupiendum, quale genus admonitionis saepius habet, ut Ol. III. fin., Isthm. IV, 14. — Nem. XI, 33. laudans Aristagorae virtutem, quae orta e Pisandro et Melanippidis priscis, post alia interiecta tempora nunc in ipso laetius revixerit, ex hac ipsa vicissitudine viro honorifica observationes ducit de imbecillitate humana et quae sequuntur. Imprimis vero exquisita ratio est, ubi in laude rerum gestarum et felicitatis per preces pro incolumitate imbecillitatem rerum humanarum significat admonitionesque dat modestiae, ut Pyth. X, 17 seqq. et Pyth. VIII, 72 seqq.; et hic quidem bis redit ad idem, interposita nova parte laudis, repetitque in fine etiam preces maiore cum vi singularem ob causam. Denique suavis etiam alia ratio est Isthm. VI, 39., ubi post memoratas proelii calamitates ad commissationem praesentem reversus, etiamnum commotus praeteritorum malorum recordatione metuensque ne redeant, modestus orat, ne quotidiana haec gaudia dii turbent, atque ita dissuadet maiora. Verum satis de his; vides mirum artificium tractationis (die feine Kunst die Ermahnung einzuleiten und zu motiviren). Alterum hoc est, quod secundae personae usum saepe evitans, ad suam personam quae aliis dicit revocat, ut Ol. III. fin. Pyth. III, 107 seqq. Pyth. XI, 50. Isthm. VI, 41., quae res etiam in laude aliquoties apte usurpata, Nem. I, 36. X, 39. Habet idem commodum tropicum genus dicendi usurpatum optime Pyth. IV, 263 seqq., atque etiam sententiae generales, ceterum per se in admonitionibus necessariae.

Diximus de laudibus et admonitionibus; addamus etiam de precibus verbum. Sunt preces non in omnibus carminibus, sed ibi fere, ubi peculiaris causa. Talis est ubi nova victoria agitur, ut Ol. XIII, 24., collat. 103. (neque enim nunc dubito Xenophontem ipsum curule certamen adire voluisse), Pyth. V. fin. Nem. X, 29. Isthm. V, 16. Isthm. VI. fin. Deinde preces sunt in

metu periculorum, ut propter hostes Ol. VIII. fin. Pyth. VIII. fin., quo etiam supplicatio pertinet Nem. VIII, 12., aut quum invidia laborat victor, ut Ol. VI, 102. VII, 87. Nem. VII, 80 seqq. splendidissimo loco, denique in reditu per mare Ol. VI. fin. Nec minus aptae preces Ol. II, 12. pro Emmenidis nuper in discrimen adductis, porro Pyth. I, 29. 39., et Nem. IX, 28. pro Aetna urbe recens condita, et Ol. V, 17. pro Camarina nuper restituta et victore cive. Ac quum locis quoque ubique commodis ponantur preces, unum annoto hoc, etiam transitum ab una re ad aliam saepe suaviter per precationem fieri, ut Pyth. I, 39. Nem. IX, 28. a mythicis ad praesentia; Ol. XIII, 24. ab urbis laude ad Xenophontis laudem; nec minus suave artificium Ol. VII, 87. est, ubi post fortitudinis laudem ad iustitiam modestiamque viri venturus non ita dicit: Praeterea etiam iustus est Diagoras et a superbia alienus, quae maxime iniucunda in poesi esset iunctura, sed hoc modo: Iuppiter viro pugilatu gloriam consequuto des gratiam apud cives et externos; nam alienus est a superbia. Sic non annexus est tantum ultimus locus antecedenti, sed innexus optime. Alias duae res etiam per interpositam sententiam generalem iunguntur, veluti Ol. II, 53. a praesenti decore victoriae ad futurae vitae felicitatem transiturus sententiam de opulentia virtute ornata interponit. Atque ita saepius. Qui dicendi arte delectantur etiam ad tales exquisitos modos attendant. Haec hactenus.

Dixi generatim de tractatione directa argumenti; addam pauca ad singulorum locorum quorundam rationem pertinentia. Primum enim sunt interdum duae res commixtae in eodem loco, quas distinguere iterumque coniungere debeas, ut formam tractationis perspicias. Ac de admonitione cum laude mixta supra explicui; nunc alia afferam. Ol. II, 83 seqq. redire debet poeta ex lege carminis ad Theronem et absolvere virtutis laudem in proemio inceptam, idque facit; sed quum simul Simonidem et Bacchylidem castigare vellet, inde duxit formam loci pulcherrimi, ut post inferarum rerum et futurae vitae tractationem laetior esset et vividior ad praesentia reditus, et vix dubito tibiis eum cantatum, quum antea citharae sedatiores soni praevaluissent. In ipsa vero laude Theronis obiter observa, quum bellum, intestinum significandum esset, quam decore dixerit, invidiam loquens improborum hominum et ingratorum, ipsam vero prodicionem propinquorum, quae contra naturam esset, ne verbo quidem effatus. Sed haec quidem mythice indicata sunt. Verum redeo in viam. Ol. VI, 74 seqq. revertitur, ut debet, ad victoriae laudem absolvendam;

quum autem Agesias invidia laboraret, nunc ita tractat illam laudem, ut defensionem immisceat, rebus gestis probari dicens, quales simus, deinde Iovi Mercurioque a maioribus culto, non casui aliisve rebus ab inimicis forte iactatis, deberi monens victoriam. Ibidem in fine Syracusas Ortygiamque laudare debet, ut promiserat in prooemio, idque facit per Hieronis laudem; iterum vero invidiam respiciens et inimicitias Agesia, simul metum futurorum ostendit de duarum ancorarum utilitate loquens. — Ol. VIII, 54. Melesiam magistrum laudare vult, ut moris; sed quum etiam hic invidia laboraret, ad defensionem revocat laudem. — Pyth. I, 29. Hieronis Aetnaei victoriam curulem laudare debet, quod ita facit, ut simul Aetnae urbi salutem et florem precetur a diis. Deinde v. 46. bellicas Hieronis res celebraturus, quum aegrotaret rex, ita haec tractat, ut exhilaret eum rerum gestarum commemoratione et constantiae admoneat. Denique v. 60 seqq. de condita recens Aetnaea civitate quum dicere debeat, simul filii Dinomenis laudem immiscet, qui tum regebat urbem. Non perspexeris tractationem huius carminis, si ad hoc Pindaricum artificium non attenderis. — Pyth. IX. v. 76 seqq. laudat, ut debet, victorias Telesicratis; quum autem hic, ut in Commentario probare studui, admisisset Thebis quod magnopere displiceret, simul iram adversariorum sedare poeta studet; quare ita rem tractat, ut ad publicam Thebarum laudem victorias viri in Graecia reportatas revocet et in rebus ad urbis laudem gestis privatas querelas ab adversariis coercitas velit. — Nem. IV, 13 seqq. ad Timasarchi pueri victorias accedit, sed, quum etiam patris defuncti memoriam, ut moris, recolere vellet, suaviter utrumque iungit ita, ut patrem, qui citharam tractaverat, nunc si viveret, saepe cantaturum fuisse dicat hunc hymnum victoriis filii scriptum, quas inde enumerat. — Nem. VII, 54 seqq. Thearionis fortunam laudat, quae res quam vim habeat in Sogenis laudem, supra monui; quum autem Theario etiam obtrectatores haberet et poetam ipsum quoque male crederent quidem de Neoptolemi laude detraxisse, coniunctis Pindarus his rebus in laude Thearionis simul de obtrectatione et invidia verba facit suosque ipsius mores defendit. — Isthm. I, 40 seqq. ad Herodoti laudem absolvendam accedit, qui quum reprehensores haberet conatum suorum, simul hos carpit. — Isthm. VII. initio victoriarum, quas Cleander reportaverit, laudem nuntiat; sed cum laetis sensibus etiam moerorem prodit ex terroribus belli Persici nuper depulsi non levem, quia non solum laudare vult Aeginetas in illo carmine, sed etiam commovere eorum

animos, ne deserant Thebas. Atque haec hactenus; non levis mihi videtur tota haec observatio ad explicationem Pindari. Res autem maxime lyrica est, quum sic peculiaris comparetur forma multis locis pro vulgari et communi, maiorque existat varietas tractationis. Ad ceterum orationis directae ornatum comparationes pertinent a ludicris certaminibus et ab epinicionum ratione petita plurimae, de quibus suis locis in Commentario dictum, nec non sententiae ethicae eximiae, quo loco etiam illud artificium praeclarum notandum, quod res praesentes ad generalis sententiae formam passim revocat; cf. ad Ol. VII. VIII. Nem. VIII. init.

II. DE FABULIS.

Sententia carminis rarissime sola directa oratione explicatur et sine fabulis, ut factum in praevio carmine Ol. X. Etiam Ol. V. et Isthm. II. non habentur fabulae, sed curavit tamen poeta, ut aliquid instar mythici ornatus adsit, qui in priore carmine pro urbe Camarina deos urbis tutelares nominet, quos ornaverit Psau-mis, in altero vero canat, ut in Isthmo Neptunus, Delphis Apollo Xenocratem benigne adspexerit, laudetque aurigam Nicomachum in Victoriae gremium illapsam in sacro Iovis Olympii luco. Quae omnia specie mythica delectant. Similis generis sunt invocationes et laudes deorum plurimae in prooemiis, ut Ol. III. IV. XII. XIII. XIV. Pyth. VIII. Nem. VII. Isthm. IV. Revocantur victoriae sic ad divinam vim causamque. In plerisque autem carminibus etiam narrationes sunt fabularum sive breviores sive longiores, ut constat. Quum igitur a nullo fere carmine mythicus ornatus plane absit, patet eum quodammodo necessarium visum, nec dubium est, quin pulcherrima pars sint Epinicionum fabulae. Explicabimus igitur nunc etiam de hoc genere data opera, quae res et difficilior est et longiorem disputationem habet, a Pindari vero accuratior interpretatione abesse non debet. Dicemus autem primum de dignitate et usu fabularum, deinde de tractatione earum lyrica.

A. DE DIGNITATE ET USU FABULARUM.

Fabulae de diis et heroibus continent, ut constat, quidquid illustre, praeclarum, excellens populus Graecus excogitaverat; hic summa exempla fortitudinis, pietatis, iustitiae, moderationis expressa sunt, hic felicitatis rarae et favoris deorum; hic scelera impiorum dignissimis poenis coercita et felicitate eximia graves calamitates videmus compensatas; in fabulis fata aeterna gentium

et urbium conspicua; fabulae sunt divinarum et humanarum rerum pulcherrima et sanctissima imago. Quae quum ita sint, quem in finem fabulas in Pindari carminibus positas dicamus apparet: posita sunt, ut praestantiae eius, cuius laudem sententia carminis habeat, et poenarum, ubi quid reprehendendum, ideale exemplum adsit. Non opus est hodie refutare pluribus quod olim censabant, digressiones eas esse a themate proposito carminis et inopia rerum Pindarum ad mythica delapsam; tantum enim abest, ut discedat a themate poeta, ut ipsius thematis pulcherrima declaratio in fabulis insit. Error iste inde natus est, quod themata horum carminum non recte intelligebantur. Alia sententia eximie explicata a viris doctis haec est, ad publicam maxime urbis laudem fabulas propositas; civium victoriae et decora quum simul ad patriam deosque patriae tutelares pertinuerint, patriae laudem agi potissimum in his carminibus et summum eorum thema esse; huius igitur priscas fabulas excitandas fuisse, ac quum victor pars esset civitatis, sic communi laude eius laudem comprehensam. Profecto certum est et minime dubium simul etiam publica ornamenta esse praeclaras has fabulas, nec potest pulchrior laus urbium inveniri, quam quae in his Epiniciis habetur; certum etiam huic generi poesios maxime convenire tales publicas civitatis laudes; sed non sufficit tamen haec observatio ad explicationem quaestionis propositae. Primum enim complures sunt fabulae non petitae e rebus domesticis urbis, unde victor, veluti Pyth. XI. ad Thebanum civem narratio de Agamemnoniae domus infortunio, Nem. IX. ad Chromium Syracusanum narratio deAdrasti et Amphiarai rebus, Ol. I. ad Hieronem fabula de Pelope et Tantalos, Pyth. II. de Ixione, Pyth. III. de Coronide; quae omnes quum alienae sint a patria victoris nec quidquam ad eam pertineant, necesse est concedatur et revera conceditur etiam digressiones eas esse cum reliquo carmine parum nexas, atque ita ad eam ipsam rationem reducimur, quam reieceramus ut Pindaro indignam. Deinde quum etiam forma narrationis explicari debeat ubique, cur sic non aliter tractata sit fabula, cur talibus, non aliis sententiis ethice distincta, veluti fabulae de Aeacidis alias aliter tractantur, etiam hoc multis in carminibus non expedias ex illa ratione sola. Sic Pyth. IX. fabula de Cyrena nympa etiam urbis laudem illustrari obvium, at cur sic eam tractaverit a principio ad finem Pindarus, ut pudorem et verecundiam amoris commendaret, vim et indecoros sub divo amplexus reprehenderet, nullo modo intelligas, nisi propius ad victorem haec omnia retraxeris. Ol. VII.

sane Rhodi decora tractantur, sed quid sit, quod per totam illam mythicam narrationem simul casus et errores invitos ostendat his decoribus admixtos, aegre expedias, nisi in ipso victore Diagora fuit quod insulae fato proposito excusare vellet poeta. Atque ita res habet in aliis. Quae quum ita sint, redeo ad id, quod supra posui, nunc pluribus declarandum. Vidimus, quales sint subiectae his carminibus sententiae. Iam placent quidem etiam sine ornatu per se ipsae et vere pulchrae sunt, ut intelleximus, hae propositae societates virtutum aut felicitatis et virtutis, hae compensationes rerum gestarum per coronas ludicras, per poesin, hae consolationes adversarum rerum per secundas, sed tamen ut ubique tractatio magnam vim habet, sic etiam hic augetur eximie, immo maxima evadit vis, dignitas, auctoritas sententiae, ubi simul in luce splendet plus quam humana, ubi in fabulis aureis fulget proposita et in heroico aut divino exemplo expressa habetur. In fabulis igitur ideale exemplum inest sententiae carmini subiectae, et quum prima virtus in ipsa sententia carminis sit, altera non minor in fabulis est, quibus ea declaratur. Petuntur autem hae fabulae plerumque e domesticis rebus urbis aut gentis, cuius est victor; in aliis carminibus e ludorum locis sunt, ut Ol. I. III. XI. Pyth. XI. Nem. IX., denique pauca etiam talia leguntur, ut narrata de Ixione, Cinyra et Rhadamantho Pyth. II., de Coronide Pyth. III., de Aloidis et Tityo Pyth. IV., quorum nullus est praeter similitudinem nexus cum victoris rebus. Cuius instituti quae causa sit, non obscurum. Sive poenas proponas praevitatis, sive virtutis depingas praestantiam, semper quidem et ubique in mythica rei imagine singularis vis inest, etiamsi alius nullus historicus nexus adsit, tamen ubi simul domestica fabula canitur aut e victoriae loco petita, tum vero quam fieri potest proxime tangitur victor. Gravis Ixionis fabula Pyth. II., sed gravior, immo gravissima Typhonis poena in ipsa Sicilia ante oculos Hieronis Pyth. I. Quamquam malefactorum et poenarum exempla ex heroum domesticis fabulis non amat petere, quum res non honorifica sit patriae, neque exemplum huiusmodi video praeter illud de Phoci caede a fratribus commissa, caute et breviter tractatum Nem. V.; vulgo talia peregrino e solo petuntur suavius. In ceteris vero rebus maxime domestica praefereuntur gentium et urbium, ut dixi. In domesticis enim heroum fabulis indoles et fortuna gentium et civitatis, genius urbis et civium creditur conspicuus; in his igitur fontem et fundamentum praestantiae suae et fortunae victor videt expressum; in his imago idealis cuiusque

victoris inest maxime sua. Proxima sunt e ludorum locis quae petita. Quo enim loco certavit victor et coronam reportavit, huius heroes ab eo minime alieni; imitatus est virtutes et laudes eorum certando et movetur gravius tristibus eorum casibus, si quid errarunt olim et peccarunt sibi nunc cavendum; quare tantum abest, ut displiceat in Pindaro hoc genus fabularum quasi longius petatum, ut praeclaram vim habeat et laudari debeat magnopere. Denique etiam tertium genus, nullis huiusmodi commodis adiutum, quis non sentit legens quantum tamen vel sic valeat sola mythica gravitate sua. Commune sunt speculum fabulae omnium, et fieri non potest, quin commovearis penitus, ubi simillimam videas rerum tuarum imaginem e mythicis traditionibus suscitatum. Atque ita convenit etiam poesios sublimioris, qualis haec chorica Doriensium est, rationi et ingenio, quae maxima quaeque tractare nec quidquam fabularum a se alienum putare debet, quibus magnificentia sententiarum, quas ponit, declarari possit. Sed de choricæ poesios gravitate iam ab aliis dictum est. Denique totum mythicum dicendi genus etiam non monitus vides simul illud commodum habere, quod et laus incurrere est indirecta quam directa, et reprehensio, et potuerunt etiam politicae res graviores sic tractari decore et digne. Mythica aetas transierat, sed reliquerat sequentibus temporibus pulcherrimum thesaurum, quo uterentur qui scirent ad optima quaeque. Atque hoc tum eximie callebant Iyrici poetae imprimisque Pindarus, qui incredibili acumine praesentibus rebus fabulas accommodat, quemadmodum ad singula carmina docui. Tenebat quam dicit *λόγον κοσμοφάν*, deprehendens ubique facillime, quid inesset in fabulis aut elici posset suaviter. Verum haec hactenus; iuvat nunc exemplis aliquot quae de usu fabularum dixi illustrare. Pyth. X. cum laude felicitatis coniuncta pietatis et modestiae admonitio est, quod directis verbis declaratur a principio ad v. 29. Tum eiusdem rei ideale exemplum exhibetur per fabulam de Hyperboreis, in quo mythico populo pietatis et felicitatis perfecta societas conspicitur. Simul propius cum originibus familiae victricis fabula nexa est per Perseum, gentilicium eius heroem, ut videtur, qui delatus ad Hyperboreos vidisse dicitur quae poeta narrat. Sic augetur admonitionis vis. — Ol. II. coniunctio adversarum et secundarum rerum in Theronis vita conspicua si directa tantum oratione tractata esset, philosophum potius egisset Pindarus quam poetam; nunc mythica proponuntur et proponitur Cadmidarum antiquum fatum, unde descendit Thero, quo facto revocatis The-

ronis rebus ad altiore normam suam et imaginem, carmen existit quo nihil sublimius. — Nem. VII. virtus genuina ostenditur indelebili laudis et honoris praemio a diis decorata, quae res Aiacci et Neoptolemi, maximorum heroum domesticorum, fabulis in pulcherrima luce ponitur. Civium fortuna in heroum domesticorum fortuna inest illustriore. — Ol. XI. sententia est rebus gestis epinicia debere et *κῶμον*, et dicitur perspicue et de victoria Agesidami et de carminum laude. Similiter in mythica narratione duo ponuntur: narrat poeta primum Herculis bellum adversus Cteatum et Eurytum, Augiae socios, ipsumque Augiam, deinde victoriae causa instituta Olympia cum certaminibus et *κῶμος*, ut, quemadmodum prima Olympia Herculis *καλλινοίων* epinicia fuissent post res feliciter gestas, sic in posterum certamina ludicra et *κῶμος* sacro ritu per omnia tempora haberentur coniuncta. Qua inventione quid felicius? Suavis et poetica sententia per se de laude poesios rebus gestis debita; nunc autem non sola abstracta cogitatione sentis, sed vides quasi conspicuum ante oculos Olympiorum sacro ritu sancitam et observatam inde ab Hercule praeclaram hanc rerum gestarum et *κῶμον* coniunctionem. Quae quum ita sint, luculenter apparet, quantum a vera mente Pindari aberraverint qui, non sentientes, cur victoriae et epinicia victoriarum hic coniungantur, frustra quaerunt, quid facinora bellica Herculis narrata sibi velint, quid ludi Olympici, nec nisi digressionem inopia rerum factam viderunt ubi pulcherrima thematis explicatio habetur.

Diximus generatim de dignitate et usu fabularum quantum satis; restat, ut varietates explicemus, quae in usu fabularum inveniuntur, omnes, ne quid hic, quantum quidem in nobis sit, obscuritatis remaneat. Igitur primum quidem interdum plures fabulae ponuntur ad unam rem ornatissime et ab omni parte declarandam. Isthm. V. Lamponis filiorum et maxime Phylacidae iunioris *ἀνδρίαν* laudat et ex reportatis victoriis auguratur futuram Olympicam. In quo primum immensam Aeacidarum gloriam ostendit ad Hyperboreos et Aethiopes usque propagatam, tum Telamoni res gestas narrat, et ut filius Telamoni promissus fuerit magnifico augurio Ajax. Quae res sic intelligenda, ut maximum habeatur quod de gloria Aeacidarum immensa praemisit, huic autem subiecta sequentia. Similes, ait, Aiacci Telamoni dato Lamponis filii sunt propitio et ipsi numine dati rebusque gestis excellunt ut Ajax et Telamo, ut maximam gloriam augurari liceat Olympica victoria reportandam. — Ol. IX. Epharmosti Opuntii canitur *ἀν-*

δῆλα singularis. Haec in mythica parte revocatur ad Laorum robur, a quibus descendebat Epharmostus, et ad Patrocli Opuntii similitudinem, h. e. uno verbo ad mythicam Locrorum praestantiam. Sed non contentus his poeta etiam Hercules divinitus insitam vim monstrat. Quae res iterum intelligenda sic est, ut alterum alteri subiectum habeatur; nam quum divinum Herculis robur manifesto summum exemplum Epharmosti sit, comprobatur haec laus in sequentibus origine Locrensi viri, apud quos viguerit roboris vis illustrior. Revera igitur omnia ad Epharmostum pertinent, cuius laus primus harum rerum finis; tamen etiam non monitus sentis, quam pulcre Pindarus eadem inventionem simul urbem ornaverit, in cuius aliquo publico loco necesse est cantatum sit carmen. Nimirum haec est praeclara ars poetae Thebani, quod tenens ubique finem primum, unde unitas carminis cuiusque pendet, simul tamen etiam cetera omnia praestat optime, quae tempus locusque postulabant. Similis ratio Nem. III., ubi quum Aristoclidēs Aegineta per tres vitae aetates victoriis excellisset, Aecidarum fabulis eadem exhibetur per tres aetates vigens virtus, ut fundamenta praestantiae videamus in victore conspicuae eiusque maxime propriam idealem imaginem. Talis autem quum sit Aristoclidēs, Herculis columnas attingit et Herculis adeo gloriam in mentem nobis revocat, qui extremos fines navigationis invenit. Denique hoc loco memorandum Nem. IV., ubi Timasarchi virtuti lenimen praemiumque laborum et nunc carmine parat et in posterum auguratur aliud maius. Ac primum Telamōnis res cum Hercule gestae comparantur, qui non sine clade prostraverunt Gigantem, ut Timasarchus attritis membris vicit; in fine autem Pelei fortuna, qui post res egregie gestas etiam coniugium pulcherrimum tulit Thetidem, ut Timasarchus, quemadmodum nunc hymni laudem post recentis pugnae labores habeat recreatricem, pulcherrima continuatione sententiae alio tempore post alia facta uti Peleus amoris et coniugii gaudia dicatur habiturus. Denique quum fundamentum horum omnium insita et innata ab origine virtus sit, media inter praesentem et futuram laudem gentis illustrior ponitur imago, Aecidarum gentis comparatione expressa, ceterum etiam pompae apta, in qua canitur carmen. Vides ab omni parte perfectam unitatem rerum ingenioso acumine poetae inventam, qualia non perficias *διδασκαίς ἀρεταίς*. — Sed pergo ad aliud carminum genus, ubi pluribus quae insunt fabulis duo opposita *παράδειγματα* exhibentur, alterum *ἀρετῆς*, alterum *κακίας*. Pyth. I. primum videmus in Olympo Iovis maiestatem et ferociam Mar-

tis relaxatam et mansuefactam cantu Musarum et Apollinis, ut maiestatis regiae ac bellicae irae cum mitioribus sensibus coniunctae idealis habeatur imago; tum opponitur Typhonis indomita feritas non tacti musicorum sonorum dulcedine et miti sensu, quum etiam Hiero ad crudelitatem inclinaret. Propter eundem Hieronem Ol. I. felicitatem a superbia alienam Pelopis regio exemplo proponit a Neptuno insigniter amati, superbiae vero in summa felicitate et favore deorum non procul habitae poenas in Tantalō. Inest iterum in utroque exemplo opposito singulatim tota sententia carminis. Similis ratio Pyth. II., ubi tum Ixionis exemplum exhibetur, qui apud ipsos deos in Olympo felicissime vivens, quum ferre fortunam non posset et ingratus fieret, nunc gravissimis poenis afficitur, tum Cinyrae, qui fortunam regiam maximam a diis concessam cum iustitia et bonitate coniunctam habuit, et Rhadamanthi, cuius sapientia quum nusquam decipi se passa sit fraudibus et blanditiis malorum hominum, qualibus tum Hiero circumveniebatur, ipse beatissima vita fruitur in Elysio. Atque haec quidem exempla breviter tractata, Ixionis fabula pluribus verbis, quum imprimis dehortari et deterrere regem vellet a pravis quae agebat consiliis. Accedimus ad carmen Pyth. IV. Ibi Iasonis videmus praeclarum exemplum, qui cum robore et fortitudine insigni moderationem summam ostendit in summo iure, quae est suavis illa virtutum duarum cardinalium societas supra explicata, et Iasonis quidem persona nihil in hoc genere pulchrius apud Pindarum exstat. Iam statura quidem heroica et robore etiam Arcesilaus erat insignis, sed idem quum ingenio maxime dissimilis Iasoni iracundus, saevus in seditione civium severius egisset, poeta praeter Iasonis exemplum etiam opposita *παράδειγμα* ostendit Otum et Ephialten Aloidas et Tityum, qui ipsi etiam robore et magnitudine corporis conspicui audaciam nimiam et confidentiam virium morte luunt ex merito. Porro huius loci est Pyth. XI., ubi Thrasydaeus eiusque familiae ludicrae victoriae laudantur, commendatur vero moderatio ac dissuadetur tyrannidis affectatio. Utrumque mythico exemplo illustrat. Quemadmodum enim Iolaus et Castores virtutem ludicram insignem ab iniustitia violentiaque intactam habuerunt famaque optima florent, sic tyrannidis infausta ratio Agamemnoniae domus infortunio doctetur, ubi intus scelera ex sceleribus oriuntur, extra vero invidia grassatur et maledicentia civium. Accedo ad carmina Nem. V. et IX., ubi non ex diversorum, sed ex eorundem heroum varia fortuna duplex *παράδειγμα* elicitur. Ac Nem. V. in principio ad

fortitudinem Lamponis filiorum duorum illustrandam Aeaci tres filii magnifici Peleus, Telamo, Phocus laudantur, tum, quoniam ad fortitudinem etiam alia virtus accedere debet, primum ne aemulatio mala et inimicitia inter fratres existat, Phoci deplorabilis caedes ostenditur a fratribus commissa, deinde σωφροσύνης cum fortitudine coniunctae praestantia eiusdem Pelei posteriore fortuna declaratur, Thetidem uxorem adepti post Hippolytae contemptas insidias. Patebit etiam sic recte a me carminis illius rationem in Commentario explicatam. Simplicius etiam Nem. IX. est, ubi in Adrasti rebus duplex παράδειγμα proponitur. Floruit hic Sicyone et postea etiam Argis, quamdiu moderatus erat; sed quum maiora tentans contra Thebas proficisceretur, infastum vidit expeditionis exitum. Postremo alia ratio est Nem. VIII. Etiam ibi duplex παράδειγμα oppositum est, sed alterum virtutis communi amore vicinorum honoratae, in Aeaci laude expressum, alterum invidia laborantis virtutis, Aiakis fabula declaratum. Atque haec quidem de his. — Pergo ad aliud discrimen. In exemplis hucusque allatis omnibus sententia carminis tota expressa habetur mythice, eaque usitatissima ratio est; sunt vero etiam carmina, licet pauca, ubi quum composita habeatur sententia, fabulis tamen una tantum pars illustratur, quum aut necessarium aut aptum non esset et commodum alterum. Sic Ol. III. corona ludicra Theronis praemium dicitur pietatis, illustratur autem sola corona mythica de oleastro narratione, pietas praemio ornata non exhibetur mythice. Nem. III. cum fortitudine robustiorum annorum sapientia senilis laudatur, sed ornatur fortitudo tantum mythica laude. Nem. VI. in Bassidarum gente ostenditur virtutis et imbecillitatis humanae mirifica coniunctio, sed sola virtus, ut par erat, mythice illustratur verbis de Achille. Similiter Pyth. XII. ars Midae fabula de Gorgonibus explicatur, admonitio modestiae directa oratione fit. Denique Isthm. VI. mythica tractatione canuntur decora Thebarum, calamitas directa oratione. Igitur in his carminibus unitas sententiae summa non conspicitur fabulis expressa, sed pars tantum sententiae; non desiderabis hoc in sequentibus exemplis, ubi quum altera pars sententiae mythice, altera directa oratione explicetur, praeterea utrumque alia fabula comprehenditur et ad unum maius exemplum revocatur. Sic factum Pyth. IX. In prima parte castitas et pudicitia amoris fabula egregia de Cyrena illustratur, quum Telesicrates victor nuper iuvenili fervore abreptus, ut videtur, ab ea virtute descivisset; deinde fortitudo cursoris eximia laudatur partim mythice

partim enarratis victoriis eius; postremo praeclara inventione coniungitur utrumque proposito Alexidami exemplo, unius e maioribus Telesicratis, qui cursor eximius fuit, idemque honesto modo coniugium faustissimum cursu consequutus est. Pyth. III. quum Hiero duo mala haberet uno cum bono, mala partim mythice tractavit, valetudinem quidem imbecillam, ut poterat, Chironis aliquem divinum discipulum optans ut adducere posset, filiae autem mortem Coronidis pulchra fabula, quum haec res rectius significari deberet; bonum contra, quod habebat rex, fortunam regiam ludicris coronis ornatam, directa oratione laudavit; postremo utrumque genus, bina mala dico uno cum bono, in Pelei et Cadmi rebus proponit coniunctum, tanquam summo exemplo. Adde carmen Nem. X. Ibi Theaci laudatur robur et fortitudo ludicra directa oratione; idem quum etiam amoris fraterni documenta insignia dedisse videatur, in altera parte carminis Tyn-daridarum nobile par proponitur, quorum alter vivere non vult sine altero. Denique prooemium Argorum decora mythica celebrans, ubi cum fortitudine prudentia et iustitia floruit, eum finem habet, ut tota praestantia Theaci ad summum fontem suum revocetur. Alia forma eiusdem rei est Ol. VI. Sunt in Agesia virtutes duae, fortitudo et vaticinandi sollertia, ac fortitudo directa oratione laudatur, vaticinandi ars mythica de Iamidarum origine narratione, utrumque autem coniunctum exhibetur in Amphiarai exemplo. Sed habet Agesias praeter virtutes etiam ὄλβον, ut ampliore vinculo opus sit omnia complectente, atque hoc praeclara inventione poetae nunc in nomine Iamidarum inest, quod perennem florem significat. Restat, ut de carminibus Ol. XIII. Pyth. VIII. Isthm. IV. dicam ob similem causam. Ac Corinthiae quidem civitatis duae virtutes primariae, fortitudo et ingenii sollertia ac prudentia, quum et historico tempore praesentique aetate habeantur et olim fuerint mythicis saeculis, alterum directa oratione, alterum fabulis allatis ostenditur sic, ut prudentia in Sisypho et Medea, fortitudo in Troianis rebus Corinthiorum conspicua dicatur, tum coniuncta inventionis et fortitudinis laus in Bellerophontis fabula exhibeatur, quae simul futuris equestribus conatibus Xenophontis accommodata est. Denique omnia haec praeterita, praesentia, futura decora in principio carminis derivantur ab Horis, tanquam communi fonte suo. Eiusdem formae sunt carmina Pyth. VIII. et Isthm. IV. In utroque quum bellica et ludicra virtus Aeginae canatur, quae et mythico tempore Aeacidarum fuerit et hodie vigeat in civibus, in altero

ad Hesychiam, in altero ad Thiam haec pacis et belli pulchra oppositio revocatur, tanquam ad summam causam suam. In his exemplis igitur in deorum summo numine unitas rerum inest, quas carmina tractant. — Postremo de paucis carminibus dicendum, in quibus fabularum locum alia obtinent proprie non mythica, sed quae arte poetae tamen in mythicam formam redacta. Pyth. V. laudatur, ut supra vidimus, in Arcesilao ἄριστος cum virtutibus coniunctus. In medio carmine proponitur eiusdem societatis maior imago in Batto auctore gentis, qui et pius fuit maxime et fortunam prosperrimam habuit. Battus non vixit mythico tempore, sed tamen et heroicis honoribus post mortem colebatur ut conditor urbis, atque etiam vivus eximio favore Apollinis supra vulgarem hominum modum a poeta significatur elatus, qui, ut heroum maxima vox est, sola voce sua leones e Cyrenaica fugaverit. Porro Ol. VIII. effero, ubi in Alcimedonte pietas et fortitudo coniuncta exhibetur. In medio carmine iustitia Aeginae directa oratione laudatur et Aeacidarum fortitudo mythice. Composuit igitur nunc ideale exemplum sic, ut pro mythica persona, in qua utrumque genus virtutis inesset, civitatis personam poneret, singulis civibus maiorem. Iam fortitudo quidem insulae Aeacidarum fabulis declarata est, ut saepe iustitiam quum directa oratione laudaret, mythicum habitum scite addidit sic, ut ab ipso deorum numine eam repeteret, τέρμους δὲ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἀλιεγεία χάριον παντοδαποῖσιν ὑπέστασεν ἕξενος νίονα δαιμονίαν. Quae recte sic a me intelligi docet aliud exemplum. Nem. I. triplex Chromii laus in maiori Siciliae exemplo coniuncta proponitur, ut autem simul mythica forma adsit, haec decora insulae ab ipso summo Iove profecta tradit. Sic igitur talia quoque arte poetae sunt mythica facta, quod tenebatur etiam propterea est, ne aliam horum carminum rationem credas. Ac de usu fabularum satis dictum.

B. DE TRACTATIONE FABULARUM.

Qui semel de fabulis apud Pindarum disputare coepit, non satisfecerit provinciae susceptae, nisi etiam de tractatione earum dixerit; quum enim inter omnes constet aliam esse epicam, aliam lyricam narrandi rationem, iure quaeras, quomodo Pindari ars in ea re versata sit, et quid ad explicationem eius inde duci possit. Quam quidem ego disputationem ita dividam, ut primum de unitatibus fabularum dicam a Pindaro positae, deinde de delectu et

ornata rerum lyrico, denique de praeparatione varia rerum ad movendam et tenendam expectationem.

Quid significant fabulae, rarissime effatur Pindarus, sed relinquunt lectori explorandum; tamen titulus esse debet, qui praefigatur narrationi, unde initium ducat et quo contineatur, atque has dico unitates fabularum, de quibus ante cetera explicandum. Igitur primum quidem Pindarus transitum ubique commodum parare solet ad mythica, ut non ex abrupto, sed certa ratione ad ea venire videatur, sive per continuationem et amplificationem laudis coeptae aliisque rei sive per oppositionem viam sibi muniens, nec usquam hoc artificium abest, nisi quod in principii carminum locum habere non potest, ubi alloquutio legitima. Ipsius autem fabulae in fronte aut generatim annuntiat, quid agatur, aut, definitior qui est modus, sententia vel factum ponitur, quo tota narratio revocari et cuius explicatio videri possit; in fine aut reditur ad hoc principium aut alius aptus exitus paratur. Ac nuntiatio quidem illa simplicissima non saepe usurpatur, veluti Nem. IV, 45. Cypri et Aeginae dulce carmen promittens nuntiat Aeacidarum laudes, similiterque Isthm. IV, 20. V, 19.; Isthm. I, 16. autem Castoreum promittens sic nuntiat mythica. Ol. VI, 26. origines Iamidarum se laudaturum dixit, Nem. IX, 10. Adrasti laudes promittit. Sed frequentior altera ratio, ubi definitum thema ponitur. Atque ubi sententia est in principio, raro ea in fine redit, factum autem quum tale esse soleat, in quo exitus fabulae insit, repetitur ubique, aliis puta verbis, in fine. Videnda nunc etiam huius rei exempla sunt, post quem recensum in fine etiam plures fabulas docebo quomodo uno titulo complecti sciat Pindarus. Ol. I, 18 seqq. laudans victoriam Hieronis, per amplificationem laudis e loco certaminis petendam Lydi Pelopis coloniam Pisam et Olympiam dicit, v. 24. Atque hunc nunc titulum dico narrationi, quam parat, praefixum, hanc unitatem eius. Posito enim illo memorabili facto, fieri non potest, quin scire cupias, quomodo Lydus Olympiam occupaverit Pelops. Iam quae sequuntur pro explicatione sunt. Est acta res ope Neptuni, qui inde a partu amavit Pelopem et postea currum celerrimum dedit, ac continuatur narratio intextis scite etiam Tantali rebus, usque dum Hippodamia parta regem harum regionum videamus Pelopem ibique etiam sepultum et heroicis honoribus cultum. Sic absolutus est orbis propositus. Obiter addo, quum victoriam Hieronis e loci nobilitate illustrare vellet,

post narrationem fabulae etiam hoc ab eo absolvi, partam in Pelopiis curriculum gloriam qui longe splendere dicat, unde videri recte a me illum locum sic explicatum, ut feci. Haec hactenus. Ol. III, 11 seqq. laudans coronam Olympicam, per amplificationem laudis oleastrum ex Hyperboreis ab Hercule allatum dicit, atque huc omnia revocat; hoc enim factum ut explicetur, causam et rationem itineris narrat, donec in fine ad arbores redent, quas trans Boream spectaverit Hercules et admiratus sit. — Ol. VIII, 30. minus quidem clara ratio est, sed tamen non probabile est legem constanter per totum Pindarum observatam et per se necessariam hoc solo loco neglectam esse. Laudans Aeginam per amplificationem laudis ab illustri Dorico populo eam inde ab Aeaco gubernatam contendit. Huius igitur sententiae probatio debet sequens fabula esse, si sibi constat. Quomodo vero quod volumus inierit in narratione de oraculo Aeaco post conditos Troiae muros dato, bis urbem eversum iri a filiis eius Aeacidis? Scilicet quum in bello Persico palmam Aeginetae et Spartani, h. e. Dorienses, tulissent, res Troianae vero apud Pindarum saepe cum Persicis componantur, quasi omnia unius belli contra barbaros gesti sint facinora, vulgaris quae tum fuisse videtur opinio, potuit eo alludens ingeniose dicere sic: Esse enim profecto eundem Doricum populum, non alium, cui iam olim data sit a diis barbarorum debellatio. Atque ita censeam; adde Commentarium, ubi etiam propter Hellenum nomen speciose ita dici potuisse observavi. Ceterum in fine non redit ad sententiam initialem, nam hoc raro fit in sententiis, ut dixi, sed alium exitum imponit, reducens Aeacum ex Troia. — Ol. XI, 24. post urbis et victoris laudem tertium Olympia se dicit celebraturum ab Hercule instituta. Iamque quasi ab origine hoc factum explicaturum primum bellum Herculis adversus Molionidas et Augiam narratum ad Olympia ipsa, huius victoriae epinicia, redit, ut condita sint. Revocata igitur omnia ad unam Olympiorum institutionem, ut unitatis specie placeat locus, quum revera victorias pariter ac victoriarum epinicia laudet et laudare velit. — Ol. XIII. Corinthi laus summus finis. Tamen suaviter a rebus privatis v. 49. per oppositionem ad mythica transiens tanquam publicam laudem fortitudinem et prudentiam priscorum probare vult. Hoc titulo adiungitur etiam Bellerophontis fabula, in cuius fine, ut moris in sententiis, non redit ad id, quod initio affirmaverat, de duabus Corinthiorum virtutibus, sed mortem Bellerophontis significans et Pegasi in coelum adscensum, ita exitum imponit fabulae. —

Pyth. II, 21. post Cinyrae et Ixionis laudem per oppositionem ad Ixionis poenam transit, ex quo facto in fronte narrationis posito initium ducens deinde scelera viri indicat, postremo ad poenas redit oratione in orbem versa. — Pyth. III, 7. per Chironis laudem ad Aesculapii artem medicam delatus, propter Aesculapium et quasi per continuationem argumenti primum Coronidis matris interitum memorat, v. 9 seqq., quo titulo usus culpam virginis explicat, tum ad eius interitum redit. Explicuit quod hic explicare volebat, ut perierit Coronis. Postremo Aesculapii coeptam historiam absolvit. Ac quum initio v. 6. medica ars eius praemonstrata esset, haec nunc plane illustratur usque ad v. 53. Cetera, quae addita, propter sequentia dicta sunt. Vides locum de Coronide insertum fabulae de Aesculapio, utramque vero narrationem ad suam sibi propriam unitatem revocatam. — Pyth. IV. initio maius carmen parat ob duplex beneficium Apollinis, coronam Arcesilao et oraculum Batto auctori datum. His positis quae sequuntur pro explicatione sunt, donec v. 59 seqq. confecto orbe ad oraculum coronamque redeat, totum de felicitate regis locum claudens. Inde vero Argonautarum expeditionem narrandam dicit, quia gens Arcesilai regia in ea orta sit, v. 69. Sic ad hoc factum tota sequens narratio revocatur, quasi omnia, quae iamarrantur, non nisi ad explicandas origines Euphemidarum narrentur. Ac revera in fine v. 255 seqq. ad initium redit omnibus patefactis. — Pyth. V, 51. per oppositionem a laboribus ad Batti felicitatem transit, munimentum urbis. Haec res ut explicetur, subiiciuntur sequentia, in fine v. 98. ad felicitatis laudem redit; licet igitur revera duo contineat locus, pietatis cum felicitate laudem, revocatur tamen ad unam felicitatis pietate nixae notionem. — Pyth. VI. pietatis praestantiam illustraturus Archilochi exemplum commemorat, in qua narratione, recte orsus a morte viri, etiam in fine redit ad eam. — Pyth. VIII, 39. per amplificationem laudis dictum de Alcmaeone comparans, sic cetera narrat, in fine non redit ad initium, quum sententia sit quae probatur, sed alia laude Alcmaeonis mythica absolvit. — Pyth. IX. initio laudans Telesicratem decus Cyrenarum sic quasi per amplificationem ad Cyrenam nympham transit, quam ab Apolline in Libyam translata ibique nuptiis legitimis cum deo iunctam dicit. Hoc posito facto thema narrationis posuit; iam enim totam fabulam ab origine repetit et in fine v. 68 seqq. ad initium redit, ut probata re. In eodem carmine v. 105. quasi per continuationem laudis ad maiores Telesicratis deducta ora-

tione narrare se velle dicit, ut aliquando de virgine Libya certamen institutum sit, atque huc revocatur sequens narratio. — Pyth. X, 31. per oppositionem ad Hyperboreos quum venisset a Persaeo orditur eos qui viserit, ad idem factum in fine redit v. 45. firmans etiam fidem itineris. — Pyth. XI, 16. laudans coronam Thrasydaei in Cirrhaeo campo partam quasi per amplificationem laudis ad Orestem celeberrimum olim in his regionibus degentem transit, a quo facta, ut themate, initio ducto, quasi explicaturus, quomodo Orestes huc venerit, sic narrat omnia, quibus opus, et in fine etiam redit ad Orestis nomen, v. 35. — Pyth. XII, 6. per amplificationem laudis tibiam a Minerva inventam dicit, quod factum explicaturus Medusae caedem narrat, postremo ad inventionem tibiae redit. — Nem. I, 38. per amplificationem laudis ut exemplum magnae virtutis ponitur Herculis fabula. Sententia, ut moris, non repetitur in fine; sed ibi pulcrius de requie post labores in Olympo dicitur. — Nem. V, 22. per oppositionem ad nuptias Pelei transit, quae cur contigerint explicaturus de castitate herois dicit, postremo v. 36. ad initium redit. Revocatur igitur locus ad praemia castitatis declaranda. — Nem. VII, 20. per oppositionem ad Ulyssem transit immerito ab Homero laudatum, hinc ad Aiace et Neoptolemum praeclaro honore Delphis ab Apolline distinctos, sic laudes et fata Neoptolemi exponit, in fine autem ad honores redit Delphis ei constitutos. — Nem. VIII, 20. per continuationem antecedentium sententiam ponit de invidia optima quaeque invadente; hinc nequitur narratio de Aiace, postremo hic quidem magna cum vi ad sententiam initii redit, v. 34. — Nem. X. dicens de gente victoris ad Castores fautores quum deduxisset orationem per continuationem laudis, orditur v. 55. ab eo facto, quod coniunctim alternis diebus in Olympo et sub terra vivunt, atque huc etiam in fine redit, postquam per fabulam interpositam causas rei declaravit. — Atque haec quidem hactenus. Consulto omnia exempla perlustravi, ut legem demonstrarem a poeta observatam, nec quidquam nunc restat, quam ut ea quoque carmina consideremus, quae pauca sunt, ubi plures fabulae sunt coniunctae. Ita autem in talibus versatur Pindarus, ut et singula bene nectat et communi vinculo omnia complectatur. Ol. II. sententia de consolatione aerumnarum ex adversis rebus per secundas est quae continet omnia. Ac post locum de Cadmi filiabus nova sententia praeparat secundum de Oedipi filiis, denique v. 53. tertium de vita post mortem. — Isthm. VII, 25. Aeacidarum laudem duplicem dicens,

fortitudinis et sapientiae moderationisque, hinc nequit sequentes duas fabulas, quarum in prima denuo praeparat secundam. Sed his fabulis alia praecedunt de Aeaco et Aegina, unde descendunt Aeacidae; quare totum locum mythicum sic orditur, ut Thebanum poetam Aeginae prae aliis laudem poesios tribuere debere dicat. Quo suaviter alludens in fine etiam olim Boeotias Musas Achillem in funere adeo cecinisse narrat. — Nem. IV, 9 seqq. fabulas, quas narrare vult, Aeacidarum ad Iovis laudem revocat. Canit autem plura, primum de Telamone, deinde post interpositam defensionem de ceteris Aeacidis alio modo. In fine non posse se omnia persequi dicens, sic abrumpit mythica, quae imperfectior clausula est, sed non offerebatur alia commodior. Eadem formula etiam Isthm. V, 56. claudit locum de Aeacidarum laudibus. — Ol. VII. tres sunt fabulae. Ac primum origines familiae a Tlepolemo explicare vult; sic ponit fabulam de hoc. Sed ante finem v. 34. memorata aurea pluvia fundamenta iacit sequentis fabulae de Heliadarum errore et arte. Quorum ut si origines explicare velit, tertiam subiicit narrationem de Sole Rhodi deo. Sic igitur nexae sunt fabulae. Denique ut tota compages habeat quo contineatur, ante fabulas v. 14. pulcre nuntiat se venisse cum laude Rhodi, Veneris filiae et Solis uxoris, ad quam ipsam rem in fine tertiae fabulae rediens, ubi Rhodum Soli septem filios peperisse narrat, satis declarat ad hanc unitatem se omnia revocare. — Ol. IX, 41. Protogeniae urbem laudare se velle dicit, ex quo facto nequitur sequens fabula. Nam quasi ut explicetur, quomodo Protogeniae urbs fuerit Opus, subiicitur narratio de origine regum Opuntiorum, quae in fine etiam redit ad Protogeniam, Opuntis filiam, ut nunc videmus, Locri regis factam uxorem et reginam urbis. Atque ita patet, quomodo Opus Protogeniae urbs sit. Deinde alia fabula per continuationem narrationis antecedenti adiungitur sic, ut, quum Locrus Opunti filio urbem populumque gubernandum tradidisse dicatur, hic populus qualis fuerit explicetur per sequentia. Ut vero etiam commune vinculum adsit omnia complectens, ante fabulas in priore parte carminis Opuntem urbem nuntiat se laudaturum atque etiam orditur iam ibi laudem. Sed nunc ad aliud artificium attende. Volebat praeter Locrenses fabulas etiam de Hercule dicere; quodsi post has fabulas demum ad Herculem venisset, assutum haberemus locum et male annexum. Quid igitur facit? Accingens se v. 21 seqq. ad maiorem laudem urbis, mox quasi per aberrationem ad Her-

culem delatus, hinc magnificentius ad urbis ornamenta mythica redit, suavissimum per ambitum. Praemisit igitur (er hat vorgeschlagen) locum de Hercule, qui in fine male positus fuisset, per aberrationis simulationem, quod maxime lyricum artificium est. Eadem habetur res Nem. III. Ibi v. 32 seqq. primum de Peleo et Telamone dicit, deinde de Achille, utrumque locum autem interposita sententia iungit v. 40. Sed ne titulus desideretur omnia complectens, initio carminis v. 10. Iovis laudem parat Nemeorum praesidis et Myrmidonum dei patrii, et post fabulas v. 65. etiam redit ad Iovem, huius honori consecrans totum locum. Denique etiam hic orsus Iovis laudem mox delabitur ad Herculem, a qua aberratione se revocans, sic demum ad Aeacidarum res gestas pergit. Vides magnificam artem poetae, etiam maiorem rerum copiam pulcherrime unum in orbem colligentis. Verum haec hactenus; perlustravimus omnia carmina. Est igitur plane demonstratum Pindarum, postquam per transitu aptos ad mythica accesserit, haec constanter ad unam rationem revocare sic, ut in principio ponat quod pro themate haberi possit et complectatur cetera; in fine vero aut redit ad principium aut alium aptum exitum imponit. Quales vero sunt hi tituli? Magnopere erraveris, si hoc iis ubique inesse credas, ut interior sensus fabularum indicetur. Quanquam saepe ita iudicatum est. Sane Pyth. IV. initio Apollinis favori et regnum et coronam ludicram Arcesilai debere dicens ponit in quo summus finis narrationis illius inest; sentire enim et intelligere vult regem a deorum numine et voluntate haec decora profecta esse. Sed statim in altera parte carminis Argonautarum expeditionem significans, quod Euphemidae tum orti sint, se narraturum, non indicat primum finem fabulae, qui in Iasonis imagine proponenda versatur. Atque ut aliud afferam, Ol. I. eo fabulas revocatas vidimus, quod Pelopis colonia Olympia fuerit, Pelops ibi certaverit, regnaverit, huius ludi sint; at summum tamen consilium poetae aliud fuit hoc, ut exemplum felicissimi herois exhiberetur a Neptuno insigniter amati et a superbia alieni, una cum Tantali contraria sorte. Non multa; vides, quid res sit. Totum artificium institutum est a poeta cum in finem, ut species unitatis ne desit pulcris his narrationibus, interior autem ratio plerumque alia est. Ubi enim praeter summum finem in fundamento carminis cuiusque positum etiam alium habent, inde fere petuntur formulae, veluti Ol. I. ut victoria e nobilitate loci illustretur, secundus fabularum finis est, aut

Ol. IX. urbis Opuntis honos, ubi primus et summus Epharmosti laus; ac quum Nem. III. etiam Iovi honorando fabulae inserviant ut totum carmen, proprius tamen finis est hic, ut Aristoclidiae virtus declaretur. Sic etiam illud intelligas, quo iure saepe dixerim duas res pariter in fabula aliqua inesse, ubi titulus nonnisi unum exhibet, veluti Nem. V., quum castitatem Pelei et nuptias laudare vellet, h. e. virtutem praemiis eximiis ornatam, tamen omnia ad nuptiarum rationem revocantur, ut Pyth. V. ad felicitatem Batti, ubi societatem pietatis et felicitatis praedicare vult. Nimirum ut unitas adsit, ubique ad unum finem revocare debet quae plures fines habent. Quae quidem omnia quum saepe non animadvertentur et distinguantur a lectoribus Pindari, a multarum fabularum vero sensu aberratum est, ac quum etiam post narratas fabulas, ubi ad directas laudes redire vult, varias causas praetextat, aberrasse se fingens, ubi peregrinos aut peregre profectos heroes cecinit, et quae sunt alia iucunda, magis etiam confirmati in errore haeserunt plurimi in his formulis et ornamentis poesios Pindaricae, nec satis attenderunt ad interiorem fabularum rationem aliunde cognoscendam. Quo magis mihi de hac re explicate dicendum fuit.

Secundo loco de delectu et ornatu rerum lyrico significavi me expositurum. Quum enim ex formulis et titulis supra tractatis interior sensus fabularum plerumque cognosci non possit, quam maxime ad ceteram tractationem attendere interpret debet, quae summae sententiae carminis accommodata est ubique; hinc igitur discere debet, quid velit fabula. Redit autem summa rei ad observationem hanc: Epicus poeta omnes partes rerum, quas tractat, tangere amat atque etiam minora studiose exsequitur, explicatam, nullo in loco mancam narrationem exhibiturus; lyricus quum fabulas non ipsarum causa afferat, sed propter alium finem, exemplis mythicis hoc vel illud illustrans, commendans, dissuadens, consentaneum est ea tantum ab eo eligi et amplificari, quae consilio proposito conveniant, omitti vero aut breviter tangi quae nunc nullam vim habeant. Atque in hoc maximum inest epicae et lyricae tractationis discrimen. Quae res quum non possit aliter explicari quam exemplis, nunc instar omnium carmen Pyth. IV. considerabimus. Ibi Pindarus Argonautarum expeditionem narrans non epico more populorum mores et casus omnes itineris persequitur, sed quum ipse Iasonis exemplo Arcesilaum ad moderationem hortari vellet, huc omnem tractationem revocavit. Igitur

primum per sexaginta versus id agit, ut Iasonis imaginem nobis exhibeat. Ac ne mireris, quod tam diu immoretur rebus expeditionem antecedentibus, scite et prudenter etiam hoc excusat sic ordiens narrationem: Quodnam navigationis initium fuit, quae vis magna coegit heroes ad tale iter? Scire igitur ante omnia debemus, quid fuerit, quod tam periculosum iter susciperent. Fuit autem Peliae timor in causa, qui oraculo monitus, ut *μονοκρήπιδα* virum caveret, quum ab Aeolidis exitium sibi instet, hunc subito conspicatus in foro Iolci peregre mittere conatur, quod etiam perfecit. Verum sequamur singula narratam poetam. Igitur Iason prodit in forum Iolci. Descripturus autem Pindarus cum robore et fortitudine insigni moderationem insignem in summo iure, orditur primum, ut par est, a specie viri declaranda et laudat staturam, tum ad ingenium moresque pergit. Ostendit vero Iason, postquam loqui coepit, cum confidentia et dignitate lenitatem eximiam (*θαλασσίας ἀγανοῖσι λόγοις ᾧδ' ἀμείφθη*), dicit, cur venerit, et narrat, quam iniuriam cum familia passus sit. Sed non agit tamen festinanter; primum domum paternam petit ibique cum cognatis sex dies laetissime exigit, tum ad Peliam tendit eique acquissimas proponit condiciones. Vides omnia sic instituta, ut quam pulcherrima in luce Iasonis virtus ponatur. Cedit Pelias, si primum vellus Phrixi reportatum sit; sic reducitur ad initium; apparet, quomodo factum sit, ut expeditio susciperetur. Sequitur altera pars narrationis de expeditione ipsa. Conveniunt heroes, tum iter narratur; sed quum illud maxime ostendere velit, Iason quomodo se gesserit et adiutus fuerit a diis, iterum huc omnia revocat, cetera omittit aut breviter tractat, nec heroum casus et res gestae aliae praeter Iasonis memorantur. Conspicitur autem etiam hic tum fortitudo viri, qui longinquum iter strenue persequatur et boves ignivomos aratro iungat draconemque occidat, tum pietas praeclara; deorum enim singulari ope intelligens oportuisse nec solis humanis viribus confisus stans in puppi ante omnia ad deos preces sollemnes facit praeterea ritus etiam postea in expeditionibus maritimis observatos. Hinc igitur etiam dii emulaximie adiuvant, Iuno, Iuppiter, Neptunus, Venus, ac quum Alcedarum et Tityi impia insolentia et audacia meritis poenis coercenda fuerit, Iason feliciter omnia peragit atque etiam Medeam coniugem consequitur. Quibus expositis perspicue patet, quae in prima parte habentur Iasonis laudes, eas continuari et absolvi in secunda. Postremo ut in primis initiis universae narrationis per-

miserat, in fine ad Euphemidarum origines venit, optime in reditu demum e Colchide Argonautas Lemnum appulisse statuens ut Myrsilus, cf. Mülleri Orchom. p. 302., quum vulgo ante ponti aditum eo veniant; nam et Iasonis descriptio sic non interrumpitur, et quum propter Arcesilaum omnia dicta sint, nunc etiam illud intelligitur, peractae feliciter virtute Iasonis expeditioni ortum regiae gentis deberi, quo ipso absolvitur egregia vis admonitionis. Videmus igitur universam narrationem prudentissime ad eum finem lyricum revocatam, ut Arcesilai animus commoveatur gravissime; quam enim epicus poeta pariter omnes tenere velit, lyricus praesentia epinicia, praesentem victorem respicit constanter et huc omnia dirigit. Sed age iam etiam de singulorum locorum tractatione dicamus, ut etiam hic lyricam ubique artem et ornatum agnoscas. Atque ut ab ultimis ordiar, quum in Colchide Iason primum boves aratro iungere deberet ignivomos, antequam vellus adiret, Pindarus de velleris recuperatione ipsa et de serpentis occisione breviter dixit, splendide vero tractavit narrationem de bobus iunctis, quae res et ornatum praeclarum admitteret heroicae virtutis et certum augurium esset sequentium, ut hoc qui perfecisset eum vix posset dubitari pari laude perfecisse etiam cetera. Finis quidem expeditionis velleris recuperatio est, sed Pindarus expeditionem propter Iasonem narrat, quare, quum epicus poeta utramque rem tractare debeat, lyricus prius solum ornate narravit, et quum sic declaraverit fortitudinem viri opemque deorum singularem, non opus habuit etiam altera re narrata idem ostendere iterum. Neque enim res et facta ipsorum causa narrat, sed propter id quod docere vult, et movet non multitudine rerum, sed gravitate. Tamen saepe reprehensus est Pindarus, credo, quod in fine tam celeriter narrationem abruperit. Hic vero similiter ex viae casibus unam tantum tractavit rem, quae maxime percelleret animos miraculi magnitudine, Symplegadam motum terribilem a Neptuno propter Argonautas inhibatum et fractum in perpetuum, in quo etiam hoc lyricum, quod *ζωὰς* dicit *πέτρας*. Considera porro magnificum locum de Venere, quomodo effecerit dea, ut virgo generosissima Medea verecundiam parentum abiiceret et peregrino iuveni se desponderet, et vide preces Iasonis ante iter in puppi factas non epica simplicitate, sed lyrica cum vi, undas et noctes diesque qui invocet; denique ubi heroes convocantur, etiam ibi non epico more enumerat omnes, sed fines extremos indicat, unde venerint, ac quum nonnulli nominandi essent, eos laudat,

quorum nomina Cyrenis, ubi canitur carmen, maxime iucunda auditu essent, praesentium hominum delectationem respiciens, quod ita nusquam facit epicus, ut narrationem propterea mutet aut contrahat. Redeamus nunc etiam ad primam partem. Ibi statim in descriptione staturae Iasonis maxime lyrica et Pindarica est illata Aloidarum et Tityi mentio admixtaeque hoc modo roboris laudibus ethicae res. Mox in oratione publica Iasonis ne de dignitate admirabili dicam, affectus plenus est locus, ubi iuvenis narrat, ut olim eum infantem timore tyranni in fasciis extulerint quasi mortuum e domo paterna inter eiulatum feminarum. Et observa in fine orationis haec poni, ut aculeos relinquat in animis audientium; post quae discedit continuo ad hos ipsos tam diu non visos parentes. Iamque huic tristi praeteritarum rerum memoriae opponitur laetitia paternae domus et cognatorum undique accelerantium conviviumque per sex dies continuatum; sunt etiam in epica poesi oppositiones plurimae, ut par, sed lyrica in ea rars est ingeniosior. Denique finitis convivalibus gaudiis altera oratio Iasonis sequitur sapientiae et moderationis plena, in qua quid dici potuit gravius et magis lyricum his: *Μοῖρα δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνους, αἰδῶ καλύψαι?* Profecto, ut omnia colligamus, nihil omisit poeta, quin gravitate rerum, sublimitate sententiarum, vi oppositionum, grandi denique imagine heroicae praestantiae supra vulgarem modum mirum quantum elata teneret, moveret, abriperet in admirationem; quare, quum olim plurimis recessisse a lyricae poesios ratione visus sit in hoc carmine, ego illud velim persuaserim omnibus non potuisse magis lyricae epicum argumentum tractari. Possem nunc etiam breviores narrationes alias similiter examinare, ut preces Herculis ad Iovem de filio Telamoni dando, fabulam de infante Hercule, serpentium occisore, de Cyrena nympa, sed quum talia post ea, quae hic et in Commentario diximus, vix egeant explicatione, malo de sententiarum ethicarum usu in fabulis verbum addere, quae, ut variatim suaviter narrationem partesque eius nectunt, ita simul universam fabulae cuiusque sensum eximie adiuvant. Sic Ol. VII. quum fabulae Rhodiae ad Diagorae casum excusandum pertineant, observare iuvat, ut poeta primum in loco de Licymnii caede a Tlepolemo commissa de imbecillitate humana erroribus obnoxia dicat, deinde iterum in altero loco de Heliadis, qui, cum Minervae cultum conderent, ignem omiserant, repetat idem aliis verbis, ut facile sentias nuper factum esse quod excusatione egeat. Rara

sunt sententiae in iis fabulis, quae laudi inserviunt, atque absunt a multis huius generis, ut Ol. VI. IX. XI. Pyth. V. VIII. Isthm. I. III. IV. V.; imprimis vero reperiuntur et iure quidem, ubi admonitiones aguntur, quanquam ne in his quidem omnibus, ut Pyth. X. Nem. V. Isthm. VII., si vel lenior et tectior admonitio est, vel aliis in locis carminis dictum quantum satis. Plerumque tamen leguntur in talibus fabulis, quae vim narrationis adiuvent, et solent etiam repeti eadem saepius aut similia, ut Ol. VII. vidimus. Sic etiam Nem. IX., ubi Chromium a bello dehortari vult, quod tum forte agitabatur a Syracusanis principibus, primum in laude Adrasti v. 15. dicit: *κρίσσαν δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ,* probans, quod in Commentario non notavi, Adrastum, quum pacificam mentem haberet et ultro in gratiam rediret cum inimicis, summam potentiam consequutum et felicissimum factum; tum infaustum bellum contra Thebas quum narrasset, in fine v. 27. ait: *ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.* Vides utramque sententiam eodem pertinere. Similiter Ol. I. quae dicuntur: *ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι μάστιγες σοφώτατοι, ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν εὐκόσ ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ, ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστριμαργον μακάρων τῶν εἰπεῖν, εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπειται τι λαθέμεν ἔρδων, ἀμαρτάνει,* haec igitur etsi primum propter Pelopis et Tantali fabulas dicta sunt, tamen nunc non dubito etiam Hieronis causa adesse omnia, qui pius et religiosus esse debet, quum impia semper puniantur, nec sit quod non deus animadvertat et tempus aliquando aperiat. In epica poesi sicubi talia leguntur, propter solum nexum rerum dicta sunt; in lyrica vero simul ad praesentem victorem pertinent, et vix est, credo, huiusmodi quid apud Pindarum, quod non simul praesentibus rebus accommodatum sit, quemadmodum decet perfectum lyricum. Sic Ol. XIII, 83. verba: *τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ἕρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα κούφαν κτίσιν,* primum propter Bellerophontem dicta sunt, sed quidni etiam Xenophonii animum addiderint, qui curulem victoriam meditabatur? Pulcherrima enim ars Pindari est, quod multis modis in carmine dissipata exstant quae eodem pertinent, vulgo non animadversa, nisi penitus cognoveris poetam. Similiter Nem. I, 53. quod legitur: *τὸ γὰρ οἰκτεῖον πείζει πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων καρδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον,* dictum de Cadmeorum principibus, qui convivio excepti ab Amphitryone una cum eo, Herculis casu commoti, accurrunt, non minus tamen etiam ad Chromium pertinet, qui iam ante eo nomine laudatus est, quod

prudens amicos sibi paret hospitalitate. Propria vero ratio Pindari, quod saepe in alia parte alludit ad aliam. Sed nolo plura afferre; satis etiam de hac re dictum. Expositis igitur omnibus, quae huius loci videbantur, ad aliam accedimus quaestionem.

Tertium enim de praeparatione rerum in narrationibus fabularum explicare constitui, quam rem fieri non potuit quin iam in antecedentibus tangeremus, nunc autem pluribus verbis tractabimus, quantum quidem huius disputationis ratio postulabit. Igitur, ut hinc ordiar, disponuntur fere res in narrationibus secundum temporum successionem: prius quod factum narratur fere prius, deinde narratur quod factum deinde; copulantur autem singula per transitus, sive continuo ex antecedentibus via munita ad sequentia per continuationem aut oppositionem, sive interposito alio loco, qui pro vinculo sit, veluti supra in capite de tractatione directa de interpositione precum aliarumque sententiarum verbo monuimus. Sed haec compositio per se tamen laxa et parum arcta fuerit, nisi etiam praeparationes scitae adsint et interiores nexus, ut exspectatione traharis ad sequentia et singula ex singulis quasi sponte oriantur. Qui scripto uno loco secundum subiicit, secundo tertium, hoc solo modo non facit, ut praesentiam quid sequitur sit, et potest ad diversissima quaeque artificiosae iuncturis deducere paulatim lectorem, nisi ante constet quo spectent haec omnia, quo tendat cursus, quid exspectare debeas. Vides praeter transeundi artem etiam alia ratione opus esse, quam praeparationem dicimus. Optime igitur institutum est a poeta quod supra explicuimus, ut in fronte narrationis thema ponat, quo revocare omnia velit; hoc enim artificio et exspectatio movetur sequentium et haec ipsa firmiore vinculo constringuntur, ut quasi necessariae partes eiusdem rei videantur. Quae ratio per se imperfectior est, ubi indefinitus thema ponitur, veluti Ol. IX. quum Opuntis urbis laus promittitur, per se ex illo titulo intelligi nequit, ubi subsistere debeat narratio, sed ibi tamen alio modo succurritur themati, quum perfecta narratione ipsa ratio rerum te doceat finitum esse cursum. Nam a diluvio orsus usque eo deducit narrationem, donec civibus plenam et gloria heroum illustratam videamus urbem. Similis ratio est Ol. VI. Origines Iamidarum explicare vult (v. 24.), qui per se indefinitior titulus; ubi vero orsus a primis initiis Iamo vaticinandi artem in Olympia datam narravit Iamidasque inde claros factos per Graeciam et fortunatos,

quid desideras amplius? Atque ita saepe in narrationibus scriptorum ipsa tractatio supplere debet quod thema in incerto reliquit, quum non ubique plane definita themata ponere liceat. Apud Pindarum vero, ut vidimus, plerumque satis perspicue praefinitur ambitus rerum, scopo indicato et exitu fabulae in fronte, quo redire debeat oratio in fine. Quae pulcherrima compositio. Sed raro tamen etiam haec res sufficit per totam narrationem; debent praeterea etiam singulae res, ubi opus, scite praeparari et interius necti, ut posteriora pulchre ubique sequantur ex antecedentibus, ne quid casu adesse videatur, nec quis hiatus existat iniucundior. Quae omnia tam bene intellexerunt et observarunt veteres, ut etiam ab hac parte qui narrationes eorum examinauerit non possit non acumen admirari et iudicium subtile. Vides, quam vim habeat praeparationis artificio; quare operae pretium fuerit totam rem ad distincta genera revocare. Ac primum quidem affero illud genus, quod simplicissimum est, sed multis modis usurpatum, nuntiationem dico (die Ankündigung), ubi quod postea narratur ante aliquo modo nuntiatur sive definitius et apertius sive indefinitius et minus distincte. Sic Nem. IV, 45 seqq. dulce carmen Cypro et Aeginae parans Pindarus nuntiat Aeacidarum in Cypro et Aegina laudem, quam in sequentibus exhibet. Isthm. V, 19. Aecidas ut celebret sibi maxime perspicuam legem dicens, nuntiat sequentes eorum laudes. Ol. VII. cum Rhodi laude venisse se dicens nuntiat Rhodias fabulas. Sed haec facilliora et iam ex antecedentibus nota exempla; dabo igitur alia. Pyth. IV, 70 seqq. quum dicatur Peliae oraculum datum se moriturum ab Aeolidis, caveretque *μονοκρήπιδα* virum, si e montibus veniret Iolcum, his verbis et Iasonis adventus nuntiatur eiusque habitus montanus et Magnesius, et Peliae post compertum adventum occursus, ut iam non miremur, quod rex v. 95. statim accelerat. Mox Iason in prima oratione quum indicet, quamobrem venerit, tum parentes quaerat, ubi habitent, nuntiatur duplex res; nam et sermonem exspectamus alium eius futurum cum Pelia, et paternae domus laetitiam praevidemus; quare uterque locus e priore pendet per nuntiationem. Sed hoc genus praeviae significationis interdum etiam lenius est, ut fugere possit attentum. Sic Ol. XI, 60. descriptio primi festi Olympici undenam pendet? Dixerat ante Herculem primam Olympiadem celebrasse cum ludis, narraveratque prius etiam campum comissionibus paratum. Sic iure exspectamus aliquid amplius dictum iri de certaminibus et comissionibus

bus tum primum factis. Neque enim ubique expressis verbis opus. Aliis in locis non ipsa res nuntiatur, sed tamen significatur futurum aliquid cognitu quod dignum et memorabile. Sic Isthm. V. quum ordiens fabulam de Aiace Herculem dicit invitaturum Telamonem coenantes forte invenisse heroes, hoc agit, ut expectationem moveat. Quid igitur nunc fiet, quid dicet Hercules? quaerimus, quum moris esset apud Graecos, ut, si quis convivio interveniret, poculo exciperetur et preces faceret. Postremo etiam illud indirectum nuntiationis genus praeterire non debeo, quod oppositione praemissa fit, si quidem etiam oppositio est, ubi certam sequentium expectationem moveat. Quale exemplum Pyth. IV, 88 seqq. exstat. Ibi quum in descriptione staturae praeclarae Iasonis data opera tractata postremo, antequam mores viri nobis ob oculos ponat, de Aloidis et Tityo dicat, corporis magnitudinem roburque cum insolentia et impia mente qui habuerint coniunctum, quis non sentit praeparari sequentia et alios nuntiari Iasonis mores? Sed de nuntiatione, quam proprie dicam in his rebus, satis expositum. — Pergo ad aliud genus praeparationis, quod per positionem facti aut sententiae fit, cuius causa vel ratio reddi, cuius explicatio subiici debeat. Excitatur enim etiam sic expectatio, et praevidemus sequentium, quod nodum solvat. Atque hoc artificium maxime lyricum est et a Pindaro eximia cum vi multis locis adhibitum. Primum enim huius loci sunt themata et tituli fabularum in fronte lecti ii, quibus sententia aut factum ponitur ipsa narratione fabulae explicandum, de qua re supra satis dictum. Deinde vero etiam in ipsis narrationibus saepe reperias idem genus. Sic Ol. IX, 53. in media fabula Opuntios reges dicit a Cronidis et filiabus Iapeti esse, quod quasi pro aenigmate positum sequens periodus explicare debet et explicat, quemadmodum ostendi in Commentario. — Ol. VII, 24. a Tlepolemo Licymnium caesum narraturus primum de imbecillitate humana erroribus obnoxia dicit, tum ipsam rem pro explicatione subiicit, in fine ad initium redit. Similiter ibidem v. 45. in narratione de Heliadis primum iterum de erroribus dicens expectationem movet, tum quid acciderit iis subiicit. Etiam Ol. XIII, 83. inferitur sententia de deorum vi omnia perficiente, unde nexa pro explicatione subiiciantur sequentia facta. — Nem. IX, 11. de Adrasto ait: Qui Sicyone regnans urbem festis et ludis ornabat, fugerat enim ex Argis bello intestino pulsus; in quo quod factum in primo loco ponit in altero explicat narrans, quomodo

Argivus, qui erat heros, Sicyonem venerit. Ac quum vulgo in narrationibus secundum temporum ordinem disponantur res, hoc artificium pulcre invertitur saepe hic ordo. Vulgaris enim ratio erat: Qui bello intestino pulsus fugit Argos et quum Sicyonem venisset, ibi rex factus ornavit urbem. Pergo ad alia. Imprimis suave totum hoc, de quo loquor, artificium, ubi quod per explicationem antecedentibus subiicitur simul eiusmodi est, ut inde denuo necantur alia. Sic Ol. XI, 42 seqq. postquam indicavit dimensionem et partitionem Olympiae ab Hercule factam, ne quaeras, quomodo res ex antiquitate servata sit, antequam pergat, pro explicatione subiicit Parcas adfuisse, omnia quae sanxerint, et tempus memoriam rei conservaturum, tum in viam rediens inde suaviter nexis proximis narrat, quid porro tradiderit tempus tum ab Hercule institutum. Ol. XIII, 64 seqq. postquam dixit multum laborasse Belerophontem in Pegaso domando, antequam a Minerva datum in somno frenum haberet, explicationis causa subiicit de Polyidi scilicet monitu heroem in templo cubuisse, quem nunc certiore faciens de eventu heros simul docetur, quid ei faciendum sit. Sed nobilior in hoc genere locus est Ol. I, 25 seqq. Ibi primum narrat Pelopem a Neptuno amatum, ex quo Clotho eum post partum e pelvi sustulerit, deinde quum vulgo alia narratio haberetur, explicans et confirmans quod posuerat, iustissimum enim ad convivium ait deos a Tantalo vocatos ibique raptum Pelopem, coctionem vero ab invidis excogitam; quae, antequam diceret, etiam propiore nova praeparatione praeparavit, de mendaciis loquens, quibus passim fabulae corruptae. Lyrica ars hoc agit, ut, quam diu possit fieri, suspensa teneatur expectatio; inverte ordinem locorum, laxam habebis compositionem, non adstrictam. Ceterum de hoc loco etiam in Commentario dixi, ubi lectorem ad hanc Dissertationem relegavi. Vulgo statuunt viri docti primum hic Pindarum ab aliis perperam tradita posuisse, deinde sua substituisse meliora, quod tamen nusquam ita factum ab eo reperio, quia non lyrica esset haec dispositio, sed primum ponit id, quod res est, tum explicat et confirmat. Et hic quidem, ut cetera addam, etiam illud porro observa e posteriore loco, qui antecedentis explicationem habet, ut dixi, eundem in modum aptum esse proximum de Tantalo; quum enim instum ad convivium vocaverit deos, porro explicandum est, qua alia ratione poenam notissimam suam meruerit. Ut suavissimo nexu alterum ex altero pendeat. Atque haec quidem de hoc loco. Postremo aliud illustre exemplum eius-

dem artificii video Isthm. V. Ibi postquam dixit Aecidarum laudem maximum sibi officium esse Aeginam venienti, quo titulo universum illum mythicum locum complectitur, primum gloriam immensam praedicat eorum, nominatim Pelei, Aiakis, Telamonis; tum huius gloriam explicat narratis rebus cum Hercule ab eo gestis; denique nova explicatione declarans, quomodo invitatus ab Hercule et permotus ad has expeditiones Telamo sit, ultimo loco fabulam de Aiace filio ante exitum a Iove impetrato subiicit. Inverte ordinem, habebis vulgarem et non lyricam dispositionem. Ac non solum in fabularum narrationibus, sed etiam in directa oratione, ut par est, hoc artificium regnat. Sic v. c. Nem. III. in fine primum v. 70 seqq. laudat, si quis tribus vitae aetatibus se distinxerit rebus gestis, deinde ultimis verbis carminis nominat tres victorias ab Aristoclide reportatas, ut etiam hic primum mota expectatio sit, deinde explicatio reddita. Aliud magnificum exemplum est Pyth. VI. init., ubi primum de umbilico terrae inconvulso dicit et de gloria victoriae aeternum hic splendente, mox pietatis laudem esse docet, magnae et illustris virtutis, qua haec victoria splendeat. Verum satis de hac re diximus. — Tertium denique affero nexum per consequentiam, ubi ea ratio partium est, ut posteriora e prioribus ut e causa consequantur. Est hoc genus antecedentis, quod tamen latius patet, contrarium, et firma habet iuncturae vincula, quanquam non ubique tale est, ut praesentiri possit, quid sequuturum sit. Ingeniose hanc rem poeta intulit in narrationem de Pelope Ol. I. Ibi post narratam Tantali culpam poenamque sic ad Pelopem redit v. 65., ut etiam hunc propterea a superis ad mortales remissum dicat, et hoc quidem praevideri quodammodo poterat; qui vero deinde per eandem iuncturae rationem subiicitur secundus locus, certamen de Hippodamia adisse Pelopem significans, ne semel ad mortales remissus inglorius vivat expersque honorum, optime quidem nexus est antecedentibus, tamen per se minus praevideri posset, nisi initio fabulae de Pisa, colonia Pelopis, praemonitum esset. At Nem. I. in fabula de Hercule post narratam eius cum serpentibus pugnam facile praesentias effectus rei; consequens est, ut trepidatio feminarum describatur patrisque Amphitryonis accursus, et ut vates advocetur quid significet miraculum indicaturus. Vides duas ultimas narrationis partes etiam hic ex una priore nexus tanquam ex causa effectum. Eiusdem porro generis sunt interrogationes et cohortationes ut aliquid efficiatur illatae. Sic Pyth. IV, 97 seqq., quum mores Ia-

sonis ostendere nobis velit poeta, ne hic ex abrupto loqui ordiatur, sed causam habeat dicendi, Peliae amarulenta interrogatione provocatur responsio iuvenis. Cohortationis autem scite illatae pulcrum exemplum est Pyth. IX., ubi in fabula de Cyrena e Chironis oratione omnia pendent. Apollo affectu amoris abruptus statim sub divo in Pelii vallibus amplecti vult puellam, sed in fati erat, ut in Libya coniugium fieret. Atque haec res ad exitum perducitur interposita inter initium et finem oratione Chironis, qui primum dehortatur Apollinem ab eo, quod cupiebat, tum factorum admonet efficitque, ut deus faciat quod faciendum erat. Sufficiant haec exempla. Vidimus potiores modos, quibus aptior compositionis ratio nititur, quibus expectatio movetur, ne quid casu sequi videatur (die feinern Verknüpfungs- und Motivierungsarten); repetuntur iidem in aliis generibus, nec solis narrationibus propriae sunt; nos vero etiam ea de causa de iis exposuimus, quia universa dispositio horum carminum statim explicanda non potest intelligi aliter.

DE DISPOSITIONE PARTIUM.

Accedimus ad ultimum caput disputationis nostrae, quod in explicanda universa dispositione partium et constructione horum carminum rotunda versabitur; quaestio non sane facilis, sed quae ad explicationem Epinicionum et ad artem poetae mirabilem cognoscendam maximum momentum habet. Ac primum de prooemii forma nonnulla praemitemus. Prooemiis instructa esse Pindari carmina res ipsa docet, et Pindarus προοίμιον appellat Pyth. VII., προοίμιον ὕμνον Nem. IV. Est autem consilium prooemii omnino hoc, ut annuntietur, praeparetur carmen et initia ponantur, unde proficisci oratio possit ad cetera; atque interdum simplex est, sed plerumque ornatum, nunc sententiis ingeniosis, gravibus, nunc comparisonibus illustribus, nunc mythicis rebus illatis, ut par est fieri in fronte carminis. De quo ornatu breviter dicam. Inest igitur in prooemiis omnino sententia haec: Cano s. canam Sempronium, Caium victorem. Semel hoc simplicissime dixit Pyth. IX., alias autem multis modis variatur res pro temporum, locorum, epinicionum, carminum ratione, ac bis, Ol. XI. et Isthm. II., etiam excusationem posuit, quod non prius cecinerit. Igitur ut exempla ponam, Ol. X. quemadmodum alias alia utilia, sic in rebus gestis carmine opus esse dicit. Ol. II. orditur: Quid praecipimus hymni citharae canendum? Ol. IX. quum Epharmo-

sto in Olympia Archilochi brevis hymnus in comissione cantatus esset, inde ducta forma proemii nunc maioribus et fortioribus telis ab arcu Musarum petendam Olympiam et Delphos ait. Nem. III. invitatur Musa, ut in Aeginam eat ad canendum carmen diu expectatum, et Nem. IX. Musae Sicyone ab Apolline vocantur in hospitalem Chromii domum. Pyth. XI. heroinae Thebaeae convocantur in templum Apollinis Ismenii, ut celebrent Delphos, ubi victoria parta. Isthm. VII. choreutae excitantur, ad Telesarchi domum ut eant et victorias eius canant, ut Ol. I. in Hieronis beatam domum veniunt. Pyth. VI. poeta sive Veneris sive Gratiarum arva colens Delphos tendit. Nem. V. non statuarium se esse dicit, sed quoquoersus ut exeat hortatur cantum et in omnes partes divulget victoriae nuntium. Pyth. II. ipse carmine misso nuntium fert Syracusis victoriae Hieroni Thebis partae. Isthm. V., quasi praesens convivio ducta metaphora a poculis tribus, quae in conviviiis miscbantur, unum, ait, ante miscui, secundum nunc misceo, tertium utinam olim miscere liceat. Nem. IV. vim recreatricem poesios praedicat post certaminum labores, et Ol. VII. in Diagorae tristi casu nectare Musarum praebendo victores exhilarare se dicit, ut quum in sponsalibus phialam auream vino plenam socer genero propinet. Magnificentissima autem laus poesios Pyth. I. habetur. Atque ita vides, ut dixi, multis modis variatam proemii formam ex laude poesios. Est deinde aliud genus, ubi simul diis dedicatur carmen. Tales primum sunt auctores victoriarum, qui laudantur, saepe etiam orantur, ut benigne recipiant hymnum et pompam. Sic carmen Ol. III. consecratur Tyndaridis, Ol. IV. Iovi, Ol. VIII. Olympiae, Ol. XII. Fortunae, Ol. XIV. Gratiis, Pyth. IV. Delphicis diis, Pyth. VIII. Hesychie, Nem. VII. Ilithyiae, Isthm. IV. Thiae. Alia vero urbis patriae cognomini deae dedicantur, ut Isthm. I. et VI. Thebae, Nem. X. Argorum laudi, Ol. XIII. Corintho, Nem. I. Ortygiae; at Ol. V. Camarina dea oratur, ut propitia Psaumidis pompam recipiat, et Pyth. XII. Agrigenti dea, ut Midae. Denique singularem causam habet Vestae invocatio Nem. XI., nec praetereo Nem. VIII., quod Inventae amoris nuntiae dedicatur. Nam dea ibi est. Totum hoc genus mythico ornatu placet, ut alterum poesios variata laude. Sunt denique pauca, ubi, quum summa sententia carminis proponatur, poeta se de his canere velle aut post prooemium dicit aut ne dicit quidem, sed ipsa re significat; cf. Ol. VI. Isthm. III. Pyth. V. Nem. VI. Ac de ornatu proemii dictum; gravius est alterum, quod supra

monni, prooemio initia et praeparationem carminis poni. Quae res quid significet, mox patebit. Est enim nunc mihi de universa dispositione partium explicandum.

Artificiosas esse rerum dispositiones in his carminibus brevis lectio docet; nullum fere carmen rectum cursum tenet, sed sunt plerumque diversis locis posita quae in unam sententiam colligi debent, interiectis aliis, quae interrumpant; explicatio antecedentium saepe e fine petenda, finis nunc initio nunc alii parti respondet. Quae omnia temere instituta esse et nullo idoneo consilio a tali poeta quis credat? Tamen quaenam causa mirificae rei, quae leges? Difficilem rem expedire conabor in sequentibus, ut et poetae quanta sit in hoc genere ars cognoscatur et interpretem quae via ducat e labyrintho pulcherrimo. Igitur, ut statim hinc ordiar, hac lege composita haec carmina dico, ut in prooemio expectatio moveatur initiis carminis positus, inde tela incepta, mox interpositis aliis nodisque nexis novis suspensus teneatur animus per totum carmen, donec in fine omnia soluta et explicata videat. Perperam enim statuas, si modo inter partes carminum transitus apti habeantur, adesse omnia, quae postulari possint; hoc solo conglutinationis artificio ut non drama, non epos, ita etiam non iungitur bene Pindaricum carmen, sed addi etiam alia maiora vincula debent, ut firmiter constringantur omnia, debent, ut in narrationibus supra ostendi, expectationes moveri nodique necti et solvi, ut orbes existant et ambitus rerum. In quo apud Pindarum maximum commodum habet duplex genus argumenti, praesentes res dico et mythicas. Quum enim directae et mythicae orationis ratio haec sit, ut mythicam explicet directa, si fabulas initio aut in medio carmine posueris, h. e. si comparisonem prius posueris, antequam quo pertineat comparatio penitus explicueris, pulcherrime profecto effeceris quod ars poetica postulat, ut suspensa teneatur expectatio; atque ita fecit ubique Pindarus, nisi quod bis, Pyth. IX. et Nem. I., in fine fabula habetur, quae tamen ipsa pro explicatione priorum est, ut infra ostendam. Verum accuratius nunc indicare debeo universam dispositionis rationem. Video autem duas omnino res esse, quibus tota haec Pindari ars constet, praeparationem et implicationem partium. Praeparationem dico, ut supra satis exposui, si non plane inexpectatae veniant res, sed, antequam legantur, in alia parte carminis praemonstrentur aliquo modo, quod maxime nuntiatione fit aut positione rei explicationem desiderantis. Sed

praeparatione sola non efficias hic omnia, quibus opus habet ars; accedere debet implicatio partium, quae ab interpositione pendet. Atque de hac nunc est dicendum. Pindaricum carmen, si brevia quaedam excipias, duabus minimum partibus constat praeter prooemium, quarum vel excipit una alteram vel interponitur alteri in duos locos divisae. Iam fac primum duas partes positas unam post alteram haberi; harum si prior tantum praeparata in prooemio est, altera vero priori assuta, plane intolerabilis forma nascitur, ne in somno quidem quae Pindaro in mentem venire poterat nec reperitur apud eum usquam. Sin ambae partes praeparatae prooemio sunt et inde pendunt, ne sic quidem bona forma est, nisi etiam ipsarum partium secunda ex priore pendeat. Quod statim locum habebit, si secunda rationem reddat prioris et causam eius contineat, ut sic etiam per priorem praeparata sit atque interno vinculo ex ea nexa. Agnoscis etiam non monitus quam diximus positionem rei in sequentibus explicandae. Prooemio autem nunc vel definitius vel indefinitius nuntiare licet carmen. Sunt apud Pindarum duo exempla huius compositionis. Nem. X. in prima parte fortitudo gymnica Theaei laudatur singularis et maiorum, in altera amor fraternus, quam rem simul in causa vult esse gymniorum decorum, perspicue significans datam a Tyndaridis vim athleticam genti esse propter iustitiam. Prooemio praemonemur et fortitudinem et alias virtutes cardinales, prudentiam iustitiamque, iam olim Argis viguisse. Quae est nuntiatio. Alterum carmen huius generis est Isthm. II., ubi in prima parte victoriae curules Xenocratis praedicantur a diis ei datae, in altera per virtutum laudem ratio redditur, cur dii tantopere faverint viro. In prooemio poeta dilationem carminis excusans nihil significat nisi nunc se cantaturum. Sed potest etiam per consequentem effectus secunda pars iungi priori. Sic Ol. V. in prima parte virtus Psaumidis explicatur, qui nec labori nec sumptibus parcens urbem patriam deosque eius tutelares ornavit; in altera preces fiunt pro futuro flore urbis et cive Olympionica. Quae res sic est intelligenda, causas precum in prima parte esse. Pendet igitur secunda ex prima ut e causa. Sunt haec compositiones, ut ipse vides, simplicissimae, et perquam angustos fines haberet ars, si nulli alii modi suppeterent; nam etiam haec ratio, ferenda illa, ubi duae partes sunt, displicet nimia simplicitate et laxitate, ubi tres, ut nullum apud Pindarum carmen sit huius descriptionis $\left(\frac{\text{Prooem.}}{a \quad b \quad c} \right)$. Quare alia poetae tentanda fuerunt. Ac-

cedimus sic ad interpositionem, quam dixi. Est interpositio, ubi una pars dividitur in plures locos, quibus inseritur altera, ac quum supra de praeparatione dixerim, interpositio vel praeparata est vel non est, habetque hoc commodum, ut etiam ibi adhiberi possit, ubi non praecessit praeparatio; id quod aliquoties factum a Pindaro. Porro interposita res vel mythica est vel alia, plerumque tamen mythica. Usitatissima enim horum carminum forma haec est, ut statim post prooemium iudicam laudem victoris directa oratione explicare incipiat poeta, mox abrumpat et transeat ad mythica, in fine autem redeat et pertexat inceptam directam laudem. Neque vero promiscue omnia interponi possunt et interponuntur, sed quae specie licet diversa revera tamen coniuncta sint rebus, quibus interponuntur. Has autem et ipsas ne temere dividi credas; sed prudenter ea ubique in fine collocantur, quibus antecedentia nituntur et explicantur. Sic initio promittitur et paratur laus, in fine tractatur, ut Isthm. I. coll. v. 14. et v. 32. cum v. 52 seqq., aut initio virtus et fortuna victoris generatim laudatur, in fine certamen ipsum, quod peractum, ut Ol. VI. coll. v. 9 seqq. cum v. 74 seqq., Ol. VIII. coll. v. 13. cum v. 67., Nem. VII. collat. init. cum v. 70 seqq. Alias in priore parte recentem et maiorem ponit victoriam, in fine priores, sive solas sive repetita mentione prioris, ut Ol. VII. coll. v. 15 seqq. cum v. 80 seqq., Ol. IX. coll. prooem. cum v. 87 seqq., Nem. III. coll. v. 18. cum v. 70 seqq., Nem. V. coll. v. 5. cum v. 44., Isthm. III. coll. v. 10. et 61. cum fine, Isthm. VII. coll. prooem. cum fin. De qua re ita statuas, recentem et maiorem reportatam non sine prioribus, quibus se ante exercuerat victor et praeparaverat ad sacros ludos. Quum igitur prioribus causa contineatur recentissimae, omninoque vis ingenua sic demum tota in luce ponatur, etiam hoc modo explicatio sequitur rem explicandam. Intelliges sic, quomodo minores post maiorem laudare liceat. Res eadem, ubi eodem loco minores post maiorem recensentur, ut Pyth. IX, 75 seqq. Ubi vero in prima parte victoris coronae celebrantur, in fine gentis virtus et res gestae, ut Ol. XIII. Nem. IV. Isthm. IV., etiam hic gentis laude explicari puta victoris praestantiam, quippe inde ortam. Verum ne afferam plura, vides, quam egregie res dividantur ubique sic, ut exitus nodum solvat. Quibus explicatis apparet iam, qualia commoda totum hoc divisionis et interpositionis artificium habeat. Suspenditur animus, quia differtur quod inceptum erat et interponitur quod novam expectationem movet, finis autem initium

absolvens simulque etiam fabulam explicans pulcherrime pendet ex utroque et coniungit utrumque. Quae re etiam iunctura totius carminis firmiter sit et constrictior et rotundior eius forma. Quare mirifice placuit res Pindaro, ac praeter simplicem formam vulgatissimam etiam ornatorem usurpat aliquoties, mediam partem qui complectitur orbis ut alio maiore inclusus sit. Si schemata adhibere licet, qualia in stropharum dispositionibus explicandis metrici nostri usurpant, simplicior forma haec est: a b a, ornatior autem

haec: a b c b a. Ad praeparationem quod attinet, orbium initia

necessario in prooemio sunt, media pars etiam proxime antecedentibus praeparari potest. Atque hoc genus compositionis *πεμπλοκήν* dixeris. Reperitur vero praeter hoc etiam aliud, ipsum quoque ex interpositione ductum, ubi mediae parti orbe comprehensae alia nova pars respondet extra orbem posita, ut orbis ex orbibus prodeant hoc modo: a b a b, a b a c b c. Quam ratio-

nem *ἐμπλοκήν* nominaveris. Initia in prooemio primus orbis habet. Denique etiam artificiosiores aliquot formae sunt, compositae tamen ex superioribus. Diximus generatim; restat, ut ex ipsis carminibus quae posuimus probemus. Videbimus autem simul, quam prudenter ubique excogitatum prooemium sit et quomodo ex praeparationibus in prooemio positis cursus carminis pendat. Atque in paucis prooemio indefinitius nuntiatur argumentum, ut propiora initia proxime post prooemium ponere necesse fuerit; in plerisque vero prooemium vel omnes vel duas vel unam carminis partem nuntiat satis clare, ac quum vulgo tractatio partium sequatur prooemium, nonnullis prooemiis etiam ipsius tractationis initialis pars continetur. His praemonitis ad exempla venimus.

Est igitur prima carminum forma, quae fundamentum et principium ceterarum, haec: a b a. Ol. I. in prooemio nihil dicit illu-

strius esse Olympico certamine, et excitatur expectatio praestantiam huius certaminis in Hieronis promissa laude declaratum iri lucentius. Idque fit. Post prooemium orsus a victoriae ludicae laude mox ad mythica transit, ac quum Olympia et Herculis epinicia essent et funebres Iudi Pelopis, nunc huius fabula narratur. Postremo ad Hieronis ludicras res redit. Vides directam laudem

divisam in duos locos interpositamque fabulam, quae, quum duo *παράδειγματα* exhibeat, exitus simul explicare debuit, quo pertineant. Discimus autem ibi etiam curulem victoriam meditari regem, atque ita intelligimus, cur admonitio cum laude iuncta sit, cur hortetur poeta, ut pius rex sit et a superbia alienus, cur proposita Taotali poena et felicitas Pelopis a Neptuno amati. Denique in prooemio nuntiatum utrumque est, directa laus Hieronis et mythica Olympicae; interior vero sensus fabularum non nuntiat, sed colligitur ex iis, quae dixi, et ex formulis religiosis hic illic positae. — Ol. III. in prooemio dedicatur Tyndaridis hospitalibus carmen in Theronis victoriam novo splendido modo componendum. Iamque orsus directam oratione victoriae huius laudem ex corona reportata ductam, mox ad fabulam de oleastro transit, postremo ad directam laudem regis reversus propter pietatem docet Tyndaridas hospitalis Theroni hanc talem coronam dedisse, qua re et causa victoriae explicatur et dedicatio in prooemio posita. Ut rite confectus sit orbis. Fabula autem interposita etiam hic pulchre nuntiata in prooemio est, ubi *νεοσίγαστον τόπον* promittit, pertinentque eodem in sequentibus *θεύμορος δοίδαι*. — Ol. VIII. in dedicatione prooemii, immixta pietatis laude, nuntiatur victoria Alcimedontis. Iamque orsus ab ipsa ludica virtute mox mythicum locum interponit de praestantia Aeginae, postremo ad ludicras res pertractandas redit. Mythicus locus praemonstratur in prooemio per laudem pietatis et per significationem vaticinii Alcimedonti dati, si quidem hae res per insulae et Aeacidarum laudem ad altiorem causam suam revocantur. Vulgaris explicatione non egent, ut illustra. Pendet vero e veterum sententia fortuna et virtus singulorum civium e gentis aut civitatis genio, et inde explicari debet. Atque hoc loco ut mythicus locus antecedentia explicat, sic ipse penitus explicatur exitu carminis, ubi omni modo extollens poeta fortitudinem pueri, sic rationem reddit, quo iure illustra Aeacidarum facinora comparaverit. Semel hoc disertius moneo, etiam in aliis multis carminibus tenendum. — Pyth. V. in prooemio thema ponit plurimum valere divitias, cum virtute si coniunctae sint, quod perspicuum dicit esse in Arcesilao victore, a puero gloriam per Castorem qui habuerit. Iamque tractat victoriam curulem regis, sed immixta etiam ceterae fortunae regiae mentione ducensque ex his laudibus coniunctis simul admonitiones. Exin narratio de Batto, auctore gentis, interponitur. Postremo directam oratione ad Arcesi-

laum reversus virtutes viri laudat nuntiatas in prooemio, h. e. causas fortunae et victoriarum, tum preces facit pro futura Olympica victoria. Vides, quid res sit; nunc demum perspicue intelligitur thema et tractatio tota, cur admonitiones cum laudibus iunctae supra fuerint et cur de Batto dixerit; meditatur rex maiorem victoriam Olympicam, ut ante omnia pius erga deos et gratus erga aurigam esse debeat; similiter Battus nixam pietate felicitatem habuit. Mythicus igitur locus ut primam partem explicat fortunamque Arcesilai, ita ipse penitus explicatur exitu. Nam in hoc carmine admonitiones ad ludicra consilia regis revocantur, ut in quarto ad publicas res, quaquam revera utrumque carmen quodammodo ad unum finem redit. — Pyth. VI. in prooemio Delphos proficiscitur, ubi aeterna victoriae gloria exstat. Siemota expectatione iam praestantiam victoriae directa laude ex pietate illustrat, secunda quae virtus e Chironis praecepto sit. Tum fabulam de Archilocho subiicit, et in fine ad Thrasybulum reversus, pietatem adolescentis totam explicat, qui plurimis virtutibus egregiis imitetur patrem. — Nem. VI. de Bassidarum extrema gente dicturus in prooemio thema ponit de similitudine et dissimilitudine hominum et deorum, magis vero extulit sententiam de imbecillitate humana, ut pia et modesta esset tractatio, non gloriosa. Iam hinc cursus carminis pendet. Orditur enim ab illis rebus, in quibus imbecillitas gentis conspicitur, eoque etiam redit in fine, interposita altera parte de praestantia gentis. Vides errare qui sic mutare voluerunt exitum, ut nihil ibi de amissis victoriis dicatur. — Isthm. IV. in prooemio Thia laudatur, postquam naves et currus bellici admirationem habeant et ludicrae coronae dentur. Exin ludicram laudem Lamponis filiorum orditur, mox interponit locum de Aeacidis et de victoria Salaminia, nuntiatum et ipsum prooemio, et in fine ad ludicras res reversus, has absolvit, simul magnitudine laudis Cleonici genti tribuatae causam indicans, cur bellicarum rerum illustrem comparisonem praemisit. — Vidimus in his exemplis omnibus satis clare dispositionis rationem eam, quam dixi; erit haec etiam in sequentibus eadem, nisi quod hic in prooemio cum praeparatione etiam ipsius tractationis initium coniunctum apparebit, ut fabula statim post prooemium legatur. Pyth. XI. in prooemio convocantur heronae Thebaeae, ut Themidem et *ὄρθοδικον* umbilicum terrae celebrent victoriam qui Thrasydaeo dederit, simulque incipitur etiam Thrasydaei laudatio. Tum interponitur fabula de Agamemnoniae domo

calamitatibus, nunc quidem, quod notandum, nuntiata per oppositionem. Laudans enim Themidem et *ὄρθοδικον ὄμφαλον*, laudat iusta praemia et divinitus datos honores, uti etiam in exitu patet, dissuadet autem affectationem tyrannidis earumque rerum, quae non datae sint homini. Conferri possunt *θριπλεκτοὶ στέφανοι* simili causa dicti Nem. IX, 52. Postremo ad ludicras Thrasydaei eiusque familiae laudes reversus, simul per admonitiones directas fabulae sensum quantum satis illustrat. — Pyth. XII. in prooemio Agrigenti deam invocat, ut Midam benigne recipiat tibicinem, qui vicerit arte a Minerva inventa. Iam ad fabulam transit statim, qua narrata ad victoris certamen reversus, non sine labore qui vicerat, inde simul admonitiones ducit, praeparatas ipsa laude artis, non hominum, sed Minervae inventioni debita. Inde enim sequitur modestiae officium. — Nem. V. in prooemio cantus in omnes partes divulgare iubetur laudes praeclari pueri, Aeginam et Aeacidas qui honoraverit. Post hanc praeviam victoriae laudem interponit statim magnificum locum de Aeaci filiis Iovis Helleni aram adstantibus, nuntiatum ipsa Aeacidarum mentione in prooemio. Sed quid significet fabula, quaerimus; suspensi vero tenemur aliquamdiu, quum quasi per continuationem narrationis etiam de infortunio eorum dicatur et de Pelei felicitate post sequuta. Tum demum ad principium reversus, et Phylacidae consilium Isthmia adeundi tecte indicans, diserta vero laude Pythaeae victorias memorans et cognatorum, quorum vestigia presserit puer, sic exhibet omnia, quibus gymnica fratrum laus et comparatio cum Aeaci filiis initio posita nititur. Simul hoc perspecto clarum, quid adiecta exempla discordiae et verecundiae sibi velint, quorum nulla praeterea explicatio additur. — Isthm. VII. in prooemio se accingit ad Cleandri victoris laudem, ex nuperis terroribus belli iterum iterumque se revocans ad Aeginam canendam. Ultimum statim facit, Aeginae progeniem Aeacum et Aeacidas celebrans fabulis, tum per Nicoelis laudem, quem imitatus sit Cleander, ad hunc ipsum redit et absolvit ludicram laudem initio inceptam. Positas etiam hic fabulas proxime post prooemium vides. Et prior quidem earum pars e prooemio lucem trahit, commoverat enim animos Aeginetarum, quum vellet eos pacificatores esse, altera Nicoelis et Cleandri rebus accommodatur. — Ol. II. in prooemio virtutes Theronis laudantur diciturque rex decus gentis, multa quae passa olim nunc floreat. Ex his duabus rebus aptum carmen. Ac primum quidem monstrata vicissitudo adversarum et secundarum

rerum tractatur et explicatur ex ipsis originibus, una cum The-
ronis sorte, eiusdem vicissitudinis exemplo, deinde directa ora-
tione ad virtutes viri redit, unde orsus erat. Ac felicitas quidem
Theronis digna virtutibus in prooemio monstratis nunc post in-
gentem laudem liberalitatis et benignitatis magis etiam merita vi-
detur, simul vero etiam, quantum satis est, illud docemur, adver-
sarum rerum mythicae expositiones quo pertineant. Sic absolutus
cursus carminis. — Sed his explicatis tertium denique subiicit
genus eiusdem descriptionis, ubi tam indefinita est in prooemio
praeparatio, ut alia definitior nuntiatio proxime post prooemium
ponatur in ipsis tractationis initiis. Ol. VII. prooemium, quod de
poesi est victores ludorum exhilarante famamque bonam parante,
praeparat laudem et defensionem Diagorae carmini subiectas, sed
indefinitius; quare propior nuntiatio rerum nunc post prooemium
legitur, ubi ipsam tractationem laudis orditur. Venisse se cum
Diagora ait simul Rhodi laudem ferentem, ut sic ornet virum,
quem nunc cum patre praedicat. Iamque finita praevia laude fa-
miliae ad ipsas fabulas Rhodias transit, quibus expositis ad Dia-
gorae laudes pertractandas redit, simul fabulas explicans, quibus,
quum laus et defensio Diagorae agatur, nunc directa oratione et
fortitudinem praedicat et ab insolentia et violentia alienum ani-
mum. Denique addo Nem. XI. In prooemio invocatur Vesta, ut
novum prytanin Aristagoram benigne recipiat detque nullo dolore
contristatum magistratus cursum. His verbis definitior praepara-
tio nondum inest. Ipsa initia post prooemium habentur, ubi prae-
missa brevi laude patris (welches vorgeschlagen) cum laude lu-
dicra modestiae admonitionem ponit. Haec est vera nuntiatio
carminis, quod fortitudinem laudat, modestiam vero commendat.
Et ad admonitiones quidem in fine redit, interposita fortitudinis
laude. Est vero interpositus locus hic maxima ex parte non my-
thicus, plane ut Nem. VI. Interpositio vero laudis optima, quia
causas hic locus continet admonitionum sequentium. Quum enim
Aristagoras vir fortis esset, metui poterat, ne maiora affectaret.
Postremo de prooemio ita statue, Vestam sic daturam felicem
cursum, si pius et modestus sit. Atque haec quidem de prima
forma.

Pergo ad aliam similem, ubi una pars in tres divisa habetur
locos, interpositis aliis, hoc modo: a b a c a. Sic intelligendum
primum carmen Isthm. I. In prooemio laus Thebarum ludicra et

bellica praedicatur; cursus carminis e ludicris Herodoti rebus pen-
det, quum bellica tecte tractentur. Iamque accingens se post
prooemium ad Herodoti curulem victoriam celebrandam primum
Castoreum canit, tum reversus ad victorem ipsum et Isthmum On-
chestumque nominans, nihilominus non pergit, sed primum alium
locum de patris fortuna interponit, tum vero per sententias ge-
nerales tertium ad Herodotum rediens victorias eius enumerat
plurimas, simul et Castoreum sic explicans, cur ei debeatur et
de patris praeclara fortuna ex calamitate restituta cur dixerit;
est enim fundamentum fortunae in filio conspicuae. Denique hel-
licae res in Castoreo simul tractantur aliisque in locis admixtae
ceteris. — Isthm. VI. in prooemio poeta consilium prodit patriam
deam Thebam exhilarandi. Quare mythicis decoribus ibi me-
moratis, post prooemium ad Strepsiadae victoriam laudandam
venit, et interposito loco de proelio gravissimo ante facto, unde
simul exhilarationis consilium explicatur, laetius etiam redit ad
hanc victoriam, denique post novam admonitionum interpositio-
nem tertium ad ludicras res rediens pro futura quam agitabat
Strepsiades victoria vota facit, indicans sic etiam causam admo-
nitionum antecedentium. Quemadmodum igitur prior locus inter-
positus prooemium explicat, sic secundus exitu carminis expli-
catur, bisque adhibuit poeta artificium positionis rei per sequen-
tia explicandae. — Isthm. III. in prooemio laude dignum dicit,
qui certaminum gloria aut divitiis ornatus simul a superbia alie-
nus sit; esse vero talem fortunam etiam diuturniorem. Vides
hic indefinitam praeparationem, quales supra notavi. Quare
proxime post prooemium propius ad ludicras res accedens defini-
tius describit carmen sic, ut duas Melissi victorias canendas in-
dicet; et priorem quidem curulem statim illustrat, inde vero ante
omnia interponit locum de gentis laudibus et fatiis, praeparatum
altera prooemii parte, et post hunc demum ad Melissum rever-
sus, huius continuat ludicram laudem, alteram victoriam cele-
brans praeclaramque artem pancratiasticam. Hic locus nuntiatus
supra pendet simul suaviter ex antecedente interposito per conse-
quutionem effectus; nam propter virtutes genti haec victoria
data. Credas nunc finitum carmen; sed mox novum locum my-
thicum de Hercule subiicit, ex quo tertium ad Melissum rever-
sus etiam priores viri pancratiasticas victorias tractat. Quae res
sic intelligenda est, postremo etiam causam et rationem reddi
virtutis ludicrae et dexteritatis pancratiasticae magnae supra lau-

datae. Exercuit se in Herculis liberorum ludis, qui ei eximie favit tres victorias donans, habuitque magistrum praeclarum. Hinc illa ars. Igitur secundus de Melisso locus ponit quod explicatione egeat, quam praestat tertius. Atque haec quidem de his. Similia sunt alia duo carmina, nisi quod in his etiam interpositi loci sibi respondent hoc modo: a b a b a. Primum est

Pyth. VIII. In prooemio pacis et belli deam celebrans Hesy-
chiam thema ponit sic, ut orsus a ludicra Aristomenis victoria
in fine etiam redeat ad eam. Hinc regitur cursus carminis. Nam
post initia laudis ludicrae in prooemio posita primum locum de
Aeacidis interponit, tum ad Aristomenis res ludicras reversus
mox denuo aliam fabulam interponit, qua tractata tertium ad vi-
ctorem rediens nunc demum laudes eius uberrime pertractat, du-
ctis e laude successuum simul modestiae admonitionibus. Simul
vero etiam interpositi duo loci mythici sibi respondent, uterque
cum ludicra victoris laude bellicas maxime res tractans in proo-
emii altera parte praemonstratas. Similis ratio Nem. IX. In
prooemio Musae invitatur, ut Sicyone ad domum hospitem
Chromii tendant statimque nunc hymnum parent, quum Chromius
victorialem cursum conscendens carmen postulet certaminis Si-
cyonii diis. Iamque orsus, ut moris, a victoria, quam rite lau-
dandam dicit, statim ad mythica pergat, quasi certaminis Sicyonii
origines laudesque ante omnia tractaturus in honorem deorum
praesidum, et Adrastris secundas adversasque res narrat, post quae
per preces pro urbe Aetna ad ludicras res reversus statim alium
subiicit locum de bellica laude Chromii totaque eius felicitate,
respondentem fabulis, atque inde demum tertium ad ludicras res
rediens nunc, finita interim pompa, ampliora de iis post pompam
in domo viri canenda promittit, simul sic initium explicans, ubi
Musae in domum Chromii invitatae erant. Fecerat enim Enco-
mium aut Scolium, quo quum ludicras laudes data opera tractas-
set, nunc callide magis tangit eas, quam explicat, summo consilio
carminis in interiectis locis posito. Vides pulcherrimam artem
poetae.

Tertium accedimus ad eam formam, quae orbium duorum
alterum altero inclusum habet sic: a b c b a. Tale est carmen

Nem. IV. In prooemio iucunda per carmina recreatio laborum
victoris gravium promittitur e mente prompta profunda. Est haec

indefinitior praeparatio, quare statim post prooemium propiorem
nuntiationem rerum ponit, Iovi Nemeaeque et Timasarchi luctae
consecrans carmen ab Aeacidarum urbe benigne recipiendum, h. e.
Timasarchi directam laudem et fabulas Aeacidarum in Iovis Ne-
meaei honorem nuntians. Iamque orsus a pueri victoriis laudan-
dis, mox ad mythica ornamenta accedit, sed paulo post haec
abrumpit et interponit refutationem reprehensorum suorum, tum
reversus ad Aeacidarum laudes, has alio modo continuat et ab-
solvit. Postremo ad ludicras res redit gentisque laude proposita
Timasarchi virtutem ad fundamenta sua revocat, et alterum sic
conficit orbem. Simul exitus etiam magnificum de Aeacidarum
gente locum explicat, qui solus explicatione egebat. Denique
posita in medio carmine refutatio adversariorum, ut par, in an-
tecedentibus nuntiata non erat; dixi enim interpositos locos non
ubique praeparatione egere. Sed veniamus ad aliud carmen. Ol.
IX. in prooemio nuntiat magnifica laude Epharmostum se cantatu-
rum et urbem patriam, cuius laus victoris laudi ibi inservire debet.
Et haec praeparatio. Simul vero nunc etiam tractationis initia
in prooemio sunt. Iamque primum urbis laudem continuaturus,
mox per aberrationis simulationem interponit fabulam de Hercule,
tum reversus ad urbem, huius mythicas laudes pertractat. Po-
stremo ad Epharmostum redit directa oratione, etiam alterum
orbem absolvens. De fabularum dispositione observabit lector,
praemissum quod summum, Herculis dico facinus, ut maxima ex-
citetur expectatio, deinde quasi pro prima explicatione de do-
mestica virtute Locrensium ipsiusque Epharmosti praeclara origine
dici, postremo directa oratione ipsam eius vim divinitus insitam
victoriis plurimis conspicuam ob oculos poni. Pergo ad Pyth. X.
In prooemio ibi magnifico et maxime lyrico artificio per aberra-
tionis simulationem praemittuntur (werden vorgeschlagen) magni-
fica verba de Heraclidarum potentia, quibus in sequentibus com-
modior locus non erat, tum praeparatio carminis ponitur sic:
at Pytho et Pelinna me vocant (h. e. Pythia victoria Hippocleae
canenda Pelinnae), et Aleuadae. Iamque post prooemium primum
victoriam pueri laudat, etiam paterna virtute eam illustrans, tum
fabulam de Hyperboreis interponit pulcherrime toto antecedente
loco praeparatam, ex qua ad comissionem praesentem revertitur
et hanc partem absolvit. Postremo etiam Aleuadarum initio pro-
missam laudem tractat peragiturque sic secundum orbem. Nam se-
cundi orbis initia si in prooemio sunt, paucis ibi verbis indicari

satis est. Denique de carmine OL. VI. dicendum. In prooemio triplex ponitur Agesiae laus; est Olympionices, est vates, est ex illustrissimis civibus Syracusarum. Post prooemium primum ludicram virtutem viri laudare orditur, ex bellica laude eam illustrans, tum interponit mythicum locum de vaticinandi arte, post quem reversus ad victoriae Olympicae laudem primum orbem absolvit. Restat tertium in prooemio nuntiatum. Sed quum etiam de Hymno et Scolio dicere vellet, a se factis moxque canendis, suaviter hunc locum praemittit (vorschlagend), tum demum ad Syracusarum laudem venit atque ita etiam ultimum peragit orbem. Est igitur descriptio carminis haec: a b c b d a. Diximus de

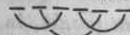
περιπλοκῆς formis.

Pergimus ad alterum genus implicationis supra indicatum, cuius haec forma: a b a b. Primum considerabimus carmen OL.

XIII. In prooemio cum victoris domo urbs laudanda suscipitur. Iamque primum urbis laudes directa oratione explicat, duas eius virtutes primarias proponens, deinde ad familiam victricem pergit, tum ad urbis laudem reversus fabulas ponit, postremo futuram Xenophontis victoriam tractat excitato gentis genio per laudem gentis illustrissimam. Ac docui in Commentario ultimam partem, eximie praeparatam Bellerophontis fabula, simul inde pendere et hanc explicare. — Pyth. I. in principio est locus de musicis praeclara vi in Olympo, quem sequitur contrarius de Typhoeo, tertium Hieronis laudes ponit principio respondentem, postremo admonitiones cum loco de Typhoeo componendas. Praeparationes quod attinet, nunc ipsae fabulae praeparant sequentia, utpote explicationem directam desiderantes. — Pyth. II. in principio cum bellica laude ludicra victoria Hieronis tractatur, quem locum sequitur mythicus de Ixione gravissimus, admonitiones continens, praeparatus per oppositionem antecedente laude felicitatis et favoris deorum, posita ad pietatem gratumque adversus deos animum commendandum. Exin ad laudes revertitur, et in fine etiam admonitiones novas subiicit, propter mythicum locum positas. — Pyth. IX. in prooemio postquam nuntiavit Telesicratis cursoris Cyrenaici laudem, quem statim paucis praeviis verbis ornat etiam, interponit fabulam de Cyrena, tum ad initium reversus absolvit primam partem, ludicras victorias viri uberrime exponens. In fine novam fabulam subiicit de Alexidamo proavo cursore, qui

quam honestissimo certamine coniugium pulcherrimum sibi paraverit, haec res Telesicrati augurium est similis felicitatis honesto modo parandae. Sic haec fabula opposita est antecedenti de Cyrena eiusque consilium explicat, ceterum suaviter etiam gymnicae laudem continens. — Nem. VIII. praemissis amoris laudibus per supplicationem Aeaci ad Dinidis ludicram victoriam patrisque venit, quam rem absolvit in fine, interiecto alio loco mythico de invidia. Atque ut ludicrae laudes in medio carmine et in fine sibi respondent, sic mythici de amore et de invidia loci per oppositionem componendi sunt, ut in Commentario docui. Attende denique ad aliud artificium. Praeparatio legitima carminis est ibi demum, ubi victoria ludicra Dinidis primum memoratur; priora ante praeparationem collocata sunt (vorgeschlagen). Mox locus de invidia utpote interpositus disertiore praeparatione non egebat necessario, nunc autem suaviter ipsa oppositione amoris praeparatus est, et hanc explicat. — Postremo carmen Pyth. IV. commemorandum est hoc loco. In prooemio maius carmen promittitur diis Delphicis, qui praeter coronam recens datam Arcesilao olim auctorem gentis Battum oraculo in Libyam miserint, ut ratum fieret Medae vaticinium. Sic primum hoc quale fuerit explicat; praedixerat Medea reges futuros Libyae Euphemidas in ipso reditu Argonautarum in Lemno lucem visuros. Qua re narrata poeta ad initium redit et primum orbem absolvit. Sed illud Medae vaticinium primae parti insertum praeparat sequentem partem; narratio de expeditione Argonautarum necitur ex illis verbis videmusque in fine eius revera satos in Lemno Euphemidas. Neque tamen hic finis carminis; proposita erat in illa narratione Iasonis descriptio, quae quo spectet restat ut explicetur. Atque hoc fit in exitu directa oratione. Sic tertius rerum orbis absolvitur. Schema igitur hoc est: a b a c b c. Ac quum se-

cundum temporum rationem inverso ordine dicendum fuisset, vides, quomodo poetica forma differat a vulgari. Haec quidem de hoc genere. Explicuimus usitatiores formas omnes.

Restat, ut peculiare aliquot formas indicem ex simplicioribus compositas. Prima haec est: a b c a b. Nem. III. in prooemio

Musa excitatur, ut praesente Nemeaeo festo in Aeginam tendat, ubi carmen expectetur victoriae ludicrae ornamentum. Ac primum a Iovis laude orditur, praeparata et nuntiata per mentionem

sacri Nemeaei festi, tractanda vero per Aeacidarum fabulas, quorum pater Iuppiter. Sed antequam pergat, de Aristoclide victore dicit, ut solet quam primum post prooemium victorum laus poni, subiicitque etiam locum de Hercule; tum demum in viam rediens per Aeacidarum laudes Iovis laudem absolvit. Restat, ut Aristoclidæ laus supra incepta ad finem perducatur, atque hoc in exitu fit, ubi simul fabulae praemissae pulcherrime explicantur. Ac quum supra in Aristoclidæ laude etiam Musae opem memorasset, nunc videmus eam esse, a qua nomen habeat Aristoclidæ. Haec hactenus. Alterum exemplum eiusdem formae est Isthm. V. In prooemio unum craterem dicens se ante miscuisse Lamponis filiis, alterum se nunc miscere, tertium optans ut olim miscere liceat Olympio Iovi, sic reportatas filiorum victorias augurium significat esse maioris futurae. Atque haec summa felicitas ut contingat Lamponi patri, ipsas Parcas precatur in altera prooemii parte. Exin interponitur mythicus locus de Aeacidis, post quem ad prooemium reversus primum victorias filiorum ipsas cum aliis pluribus data opera enumerat, docens quod in fabulis praemissis inest, fortitudinem tantam esse, ut maxima quaeque inde sperare liceat, deinde Lamponis quoque patris meritis et virtutibus tractatis, dignum esse virum ostendit etiam summa felicitate supra a diis ei expetita. Sic hic locus alteri prooemii parti respondet.

Accedo ad carmen Ol. XI., quod hanc descriptionem sequitur: a b c b a b. In prooemio post excusationem, quod non

prius cecinerit, accingit se ad communem pluribus quam debeat laudem. His verbis praeparatur carmen. Iam enim primum urbem laudat iustissimam, in qua Mars regnet et Calliope (quae verba suaviter praemonstrant sententiam carminis), deinde Agesidami victoris certamen praedicat, tertium ad Olympiorum institutionem canendam pergit, in qua fabula quum duo tractentur, res gestae et epinicia rerum gestarum commissationesque, reversus post fabulam ad Agesidami res, etiam hic duos locos facit, carminum epiniorum necessitatem explicans et res gestas formosi pueri denuo commemorans, interposita etiam urbis repetita mentione. Sic nascitur schema indicatum.

Pergo ad carmina Pyth. III. et Nem. VII., quorum haec dispositio est: a b c a d c. Atque in carmine Pyth. III. poeta ait:

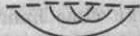

Si possem tibi, o Hiero, filia quum in vitam restitui nequeat,

valetudinis saltem medicum divinum impetrare, et tunc cum hymno epinicio ad te venirem, lux sole illustrior accederem; nunc autem, quum dii non dent duo bona, sed uno cum bono bina mala, etiam sic bono, quod habes, uno quam possis optime usus commissationi indulge, et carmina poetarum quaere immortalitatem tibi parantia. Hinc patet cursus carminis. Orditur a Chironis laude et a valetudinis ratione, mox interponit fabulam de Coronide, postremo redit ad initium et primae sententiae cursum absolvit. Neque vero nunc secundum annectit orbem rerum, quae intolerabilis ratio esset, sed in fine antecedentis loci, antequam eum absolvat, initia novi orbis ponit, commissationem epiniciam commemorans, ad quam rem in exitu ampliore sententia redit, tanquam ad ultimum finem carminis, praemisso eximio loco de summa lege vitae humanae, qui ut sequi debebat priorem carminis partem, ita praecedere exitum. Sed magnificentissimum exemplum eiusdem descriptionis carmen Nem. VII. est. Quum Thearionis familia invidia laboraret, thema difficillimi carminis est, ut vidimus, de virtute vera, laudis et honoris praemio indelebili ornata. Hoc orditur in prooemio, robur Sogenis celebrans ab Iithyia insitum, et poesin ostendens speculum esse et compensationem rerum gestarum optimam. Sed non absolvit rem; transit ad Ulyssem immerito laudatum et ad Aiaceum Neoptoleumque iniuriam passos, at aeterno honore florentes. Quae res interpositae quid sibi volunt? Expectamus, quaerimus explicationem. Nec frustra; redit poeta directa oratione ad initium, pertractat locum de victoria Sogenis rite reportata et de poesi, videmusque eximium laudis praemium propter res egregie gestas nunc etiam Sogeni a Musa destinatum, quemadmodum Ajax et Neoptolemus, fortissimi heroes, aeternum honorem habent. Hactenus bene; tamen cur iniuriam passos heroes comparat? Quia etiam Thearionis familia invidia laborat. Ecce etiam hoc significaturus poeta ante repetitas Sogenis laudes praemittit alium locum, ubi data opera Thearionem praedicat et tangens pravum obtractandi studium, a sese plane alienum affirmat esse pravum consilium veras laudes invidiose calumniandi. Atque ita res eo adducta est, ut heroum illorum comparisonem intelligamus, et de Sogene cur sic dicat. Putes nunc finitum carmen, sed restat alia quaestio. Cur dicens de Thearionis rebus tam graviter, tanta cum vi sese defendit, sese alienum contendit a calumniandi consilio? Inest igitur in illis verbis aliud nondum explicatum. Ecce etiam hoc poeta indicat. Postquam laudibus

Sogenis alium locum subiecit prope necessarium, ubi preces facit pro incolunitate familiae in his inimicitis aptissimas, postremo ad se ipsum redit in fine; videmus nunc creditum impie de Neoptolemo Pindarum dixisse. Sic igitur et illa defensio supra posita clara est, et illud simul liquet, cur praeter Aiaccem Neoptolemi maxime exemplum supra adduxerit, vulgo in Aegineticis rebus afferri non solitum. Atque ita pulcherrime omnia expedita sunt. Disertius de difficillimo carmine dicendum iudicavi, ut explicationem in Commentario positam etiam sic firmarem et Pindari perfectissimam artem denuo luculenter ob oculos ponerem.

Claudat agmen carmen Nem. I., cuius pulchra descriptio haec est: a b c d c d a. In prooemio victoriam Chromii Iudicram

praemium virtutum insignium dicit a diis datum. Post haec primum interponit locum de laudibus Siciliae, deinde ad virtutes ipsas explicandas accedit; laudat vero prudentiam et fortitudinem, ita nexa utriusque virtutis tractatione, ut in priore loco v. 31. initia habeantur secundi. Atque hoc ita necessario factum; quum enim secundus non sit causa prioris, aliter necti non poterat recte. Denique laudata fortitudine Herculis, Tiresias in fine etiam praemium laborum ostendit requiem et felicitatem pulcherrimam, quibus verbis poeta ad initium redit et ultimum orbem conficit. Atque haec hactenus. Perlustrata sunt omnia carmina, et poterit lector nunc ipse iudicare de arte Pindari. Neque vero de industria artificiosiores dispositiones quaesivi, sed potius, ubi possem, simpliciores praetuli, quod intelliget qui singula examinaverit. Modo simul ad praeparationes ubique attendat, et quum Epinicia sint, ludicra laude teneat ut plurimum regi rerum cursum.

Docui in antecedentibus qualem ipse intelligam rationem artemque carminum Pindaricorum et alios quid tenere debere credam, ut penitus poetam intelligant; nec vereor, ne futuri sint qui talia aliena credant ab interpretis officio, aut aestheticis, quos dicunt, libris reservata velint; si tamen sint, hos recordari velim, quid accuratior hermeneutica postulet. Hermeneutica vulgo enarratio dicitur scriptorum; sed enarrare non potes, antequam intellexeris; unde recte Boeckhiius in Dissertatione de Crisi Pindarica notavit intelligendi artem esse hermeneuticam dicendam. Haec vero res multa negotia habet, ut rite perficiatur. Primum

singulos locos legimus alterum post alterum; examinamus et verba cuiusque loci constructionesque, et res historicas, si quae insunt, coniunctisque singulis omnibus sententiam colligimus universam. Quemadmodum vero sententia loci perspici nequit nisi singulis verbis rebusque intellectis, sic etiam haec non dicere possis penitus a te perspecta nisi tota sententia cognita; unde fit, ut in difficilioribus locis, antequam absolvas negotium, saepius a verbis rebusque singulis ad totam loci sententiam, ab hac ad singula mente redire debeas, donec comparatis omnibus alterum ex altero utcumque definitum habeas. Saepe vero ne hoc quidem perfici potest, antequam sequentia consulueris, sed ut perfeceris satis bene, quum tamen ubique singulus quisque locus cum aliis cohaereat, etiam sic mox sentis ampliolem aliam tibi sententiam quaerendam, pluribus locis coniunctis quae subsit communis; qua inventa et collecta e singulorum locorum comparatione, denuo redis ad haec, examinas denuo omnia, nec raro animadvertis quae nunc aliter constitui debeant quam feceras, antequam totam compagem perspexisses. Iamque res eo adducta, ut partem carminis, caput libri intelligere tibi videaris. Pergis igitur longius; addis partem parti, caput capiti simili lectionis modo, donec perlectis omnibus postremo etiam de summa sententia tibi cogitandum sentias, qua partes orationis, dialogi, carminis contineantur. Est enim omnis omnino classici operis ratio haec, ut totum ponatur ubique, ut et singulus quisque locus, singula quaeque pars unitate placeat, et aliud maius vinculum adsit omnes partes complectens, ac quod olim Fr. Aug. Wolfius *) dixit, sero Graecos didicisse totum ponere in poesi, hodie constat falsissimum esse, quum nihil magis a principio sequuti sint in artium operibus et scriptis, nec fuerit gens ingeniosiores quae excogitaverit compositiones. Sic etiam in Pindari carminibus quod olim non videbatur inesse, hodie certum est non abesse ab ullo carmine. Sed haec res non ubique facilis perspectu usum etiam diuturniorem requirit. Atque apud Pindarum quidem quum duplex sit argumentum fere, directum et mythicum, primum ad directae orationis sensum attende quam accuratissime, quis victor sit, quae victoria, quid laudet maxime poeta, felicitatem an virtutem, quodque genus virtutis, quid reprehendat et desideret. Deinde fabulam examina et confer

*) [Prolegg. in Homer. p. 125. Sed vide Bernhardy Hist. Litt. Graec. I. p. 111. SCH.]

mythicam tractationis partem cum directa, nunc ad hanc nunc ad illam rediens, donec communem sententiam tenere tibi videaris, quae ambabus optime conveniat. Sed interdum etiam mythica clariora sunt, ut ab his initium facere debeas quaestionis. Sic Ol. VII. postquam persuasum mihi erat fabulis Rhodi fatum aeternum e decoribus et erroribus mixtum declarari, facile intellexi propter Diagoram haec dici sensique tum etiam in directa oratione cum laude defensionem positam, laudari fortitudinem, negari superbiam et violentiam in eo esse. Similiter Pyth. I. qui directam laudem Hieronis legerit, quum partes loci fere aliam quaeque speciem habeant, non statim invenerit quod commune omnibus subsit; ubi vero in principio mythico vim citharae Apollineae laudari viderit senseritque, quantopere placeat coniunctus cum maiestate regia Iovis et Martis bellica ferocia musices sensus, mox etiam in Hieronis laude, quum quatuor loci sint, binos intelliget coniungi debere. Qua re semel perspecta facile est cetera conciliare. Quod enim in mythica parte musices vis maxime extollitur, necessario factum apparet tractationis poeticae causa, ut saepius, ubi duae res parae dignitatis componuntur, alterutrum poesios ratio magis extolli iubet, utpote praefertentis quod ornatum maiorem admittat vel alia de causa aptius sit. Similiter Nem. VI., ubi similitudo et dissimilitudo hominum et deorum in prooemio docetur, graviana de dissimilitudine dicitur postulante religionis ratione. Sed in talibus prudenter curare solet Pindarus, ne fallaris, si respondentem locum compares. Nam Pyth. I. in Hieronis laude contra proelia luculentius laudantur, quemadmodum Nem. VI. in media parte praestantia Bassidarum singularis, ut compensatum videas altero alterum, summaque sententia pariter proponi cognoscas utrumque. Patet ex his exemplis, quomodo comparatione partium eliciatur et definiatur summa sententia, nec nisi omnibus satis bene conciliatis dici posse perspectam poetae mentem. Quum igitur sensum et rationem carminum aliorumque operum nisi summa sententia patefacta assequi recte non liceat, eos vides magnopere errare, qui in explicatione veterum aut negligenter aut omnino non curant hanc quaestionem, contenti, si transitus explicuerint ab uno loco ad alterum. Profecto non per associationem idearum, quae dicitur, existere potest classicum opus, ut sunt qui opinari videntur, sed invento demum themate et fundamento elocutio locum habet, nec dubium Pindarum, antequam illud invenisset, ne verbum quidem scribere potuisset, adeo constanter per totum carmen observari

ei vidisti conceptam ante descriptionem. Verum in viam ut redeam, peractis omnibus quae indicavi negotiis absolutum credas interpretis munus; quid enim desiderari amplius potest, ubi inferiori et altiori quae vulgo dicitur hermeneuticae pro viribus satisfacere studuerit? Profecto nihil praeterea ab eo postulabo, si modo revera totum problema solvere potuit. At enim quis non videt etiam ceterorum carminum comparationem accedere debere, ut vel unum rite explices? Non loquor de solo orationis usu, quem constat non nisi diligenti omnium carminum lectione cognosci, sed etiam de reliqua explicatione. Primum enim sententiam carminis Epinicii erraverit qui, perlecto eo, credat continuo recte se definiturum, nisi plurimum carminum comparatione didicerit, quales ponere hic soleat Pindarus sententias, quales non ponat. Ego certe quum primum in Pindarum commentarer, multorum carminum sententiam et compositionem non assequutus sum recte, quod formam et rationem horum carminum universam nondum satis perspectam habebam. Similiter quod hodie de tragoediarum et comoediarum sententiis summis disputare coeptum est ut magnopere laetor, non tamen confidam his disputationibus, antequam comparatis omnibus eiusdem poetae dramatis qualis fuerit cuiusque ratio penitus perspecta sit, veluti Welckerus de Aeschylis arte eximie disputare coepit. Apud Pindarum autem ne de carminum universo sensu tantum loquar, etiam fabularum explicatio adiuvatur magnopere et confirmatur usu poetae cognito, imprimis ubi historicarum rerum cognitio deest. Sic Nem. X. quo fabula de Dioscuris spectet non traditum est in Scholiis nec patet aperte e ceteris poetae verbis; tamen non dubito amoris fraterni laudem inesse, cuius exemplum summum erant Tyndaridae, quemadmodum saepissime apud Pindarum cum ἀνδραγαθία aliam virtutem coniunctam vidimus. Nec Nem. V. fabula de Peleo nunc tibi obscura potest esse, si ex superioribus memineris etiam σωφροσύνης admonitionem cum ἀνδραγαθία laude apte coniungi. Pyth. IX. fabulam de Cyrena primo aspectu credas propter solam urbis laudem positam, uti etiam creditum est ante; ubi vero omnium carminum comparatione didiceris etiam quae urbis causa proposita videantur ad victorem simul pertinere, videasque deinde in tota narratione amoris castitatem et pudicitiam tractari, non dubius ad Telesicratem referas omnia, ut aliis in carminibus cum laude virtutis admonitio est coniuncta. Non opus est pluribus; vides, quid dicam. Hoc ago, ut non perfici posse horum carminum explicationem ostendam,

*****

nisi etiam altius assurgat hermeneutica et examinata universa poetae ratione leges summas exploret et explicet, ad quas totum hoc genus Epinicionum conformatum est. Quae quidem leges ut inveniri non possunt, nisi singulorum carminum explicatio accuratior antecesserit, ita inventae plurimum conferunt ad hanc emendandam et firmandam, ut iterum eundem orbem videamus, quem in toto interpretandi negotio observavimus. Hac vero sola via ad summum finem tenditur; intramus in ipsam officinam poetae et secreta artis divinae spectamus, quae tot magnifica carmina fluxit. Haec ego mecum reputans, ne summo officio interpretis plane defuisse viderer, Dissertationem supra lectam tentavi, post-hac ab aliis novis curis augendam. Poetica veterum perfectissima fuit, cuius leges quales fuerint explorare omni studio debemus, ac si plures viri docti ad interpretandi studium se contulerint et hanc artem, ut decet, coluerint, non dubito multa in poetis patefactum iri, de quibus hodie nemo cogitat. Nam ab interpretatione diligenti omnia proficisci debent; haec est propria philologorum ars, philosophandi scientiam quam etiam alii habeant, quemadmodum etiam nos ad ipsam Pindari interpretationem revocavimus omnia, quae diximus.

F. G. SCHNEIDEWINI

DE

VITA ET SCRIPTIS PINDARI BREVIS DISPUTATIO.

Quinque numero supersunt vitae Pindari graece conscriptae. Earum vitarum prima est a Thoma Magistro Schollis ab ipso conformatis praeposita; altera apud Suidam exstat; tertiam, quam Vitam metricam appellare consuevimus, versibus heroicis comprehensam XXXI., ex editione Romana acceperunt posteriores; nuper ex Eustathio intellectum est iam a veteribus enarratoribus appositam fuisse. Ego aetate priorum imperatorum Romanorum consutam censeo. Sequitur quarto loco Vita Vratislaviensis a C. G. Schneidero Nicandri Theriacc. p. XV seq., post ab A. Boeckhio cum tribus prioribus edita ante Scholia. Illis nuper demum accessit vita, quae fuit ab Eustathio praemissa commentariis suis Pindaricis, qui periire, praeter proemium quidem; quod protractum ex codice Basileensi a Th. L. F. Tafelio in Opusculis Eustathii Francof. ad Moen. 1832. mox repetitum est mea cura Gottingae 1837.

Ex his vitis Vratislaviensi et Eustathianae maxima similitudo est, sed ut Eustathius et copia rerum et orationis integritate universe vincat alteram. Quamquam etiam Vratislaviensis sua sibi habet bona, ut fit, ubi diversi eundem fontem adierunt. Neque reliquae, licet tenuitate sua cum illis non comparandae, laudibus suis carent. Alia aliud habet, quo utare cum fructu. Universe aestimanti perpaucas de vita rebusque Pindari cognita sunt aliunde quam ex carminibus ipsius ducta et in fabularem speciem compta.

Si fontes vitarum, quae exstant, scrutare, pleraque ex veterioribus carminum Pindaricorum enarratoribus fluxerunt, velut

Eustathius §. 25. p. 14. *παλαιούς* suos vitam poetae scripsisse ait *κατά τὴν Πλούταρχον καὶ ἐτέρον*. His proluserant historiae literariae conditores, docti homines, qui e disciplina Aristotelis profecti vitas vetustorum poetarum illustrare primi conarentur. Praeter lapidum et domesticorum monumentorum testimonia ipsa carmina poetarum fontes primarii fuerunt, ex quibus quae ad ipsos poetas spectare viderentur vel scite elicerunt vel per vim temere extorserunt. Illorum disputationes auctae postea et emendatae sunt ab literatis Alexandrinis, qui ditissimae bibliothecae copiis assidentes studia sua ad corrigendos explanandosque scriptores veteres applicabant nec de vita rebusque eorum omittebant quaerere.

Sed eorum omnium et aetate et auctoritate princeps est Chamaeleon Heracleota, Peripateticus, Theophrasti aequalis, qui *περὶ Πινδάρου* librum ediderat, cuius ubertatem libri ex Athenaei memoria XIII, 573. C. facile aestimamus; vide ad Scolior. fr. 1. Eundem Eustathius p. 19. in testimonium vocat. Ex Alexandrinis commemorandus Ister est, de praeceptore, cuius exemplum sequeretur, Callimachii cognomen nactus. Cuius auctoritatem cum Chamaeleonte coniungit Eustathius l. c. Sed peculiare scriptum de Pindaro non videtur confecisse: igitur Praef. Eustath. p. VII. illam memoriam ad librum Istri, cui *Μελοποιῶν* titulum indiderat, referri debere conieci. Vide quae ex illo servata sunt apud Siebelin p. 73 seqq. et Historicor. Vett. Fragment. a C. Muellero Parisiis nuper edita p. 425. coll. Clinton. Fast. Hell. III. p. 509. Verum editor Parisinus quo iure *Μελοποιούς* ad Istrum potius Callatianum, quem *περὶ τραγῳδίας καλῶν βιβλίον* scripsisse Stephanus Byz. s. v. *Κάλλατις* testis est, voluerit referre, ipse viderit. Immo si quod aliud, hoc profecto scriptum Callimachi aemulum decet.

Horum doctorum libris et si qui fuerunt praeter hos usus est Plutarchus Chaeronensis, civis Pindari, ex cuius commentario de vita Daiphanti et Pindari¹⁾ pleraque ad

¹⁾ Fallitur Boeckhius fefellitque alios, quum et Scholior. p. 6. et Prooem. Expll. p. 13. Plutarchi libelli indicem hunc fuisse ponit: *περὶ τοῦ Κράτητος βίου καὶ Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου*. Titulus fuit *Βίος Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου*. Colligo ex Photii bibliothecae cap. CLXI. p. 177. Hoeschel. p. 104, b, 3. Bekker., qui inter alia, quae Sopater Sophista in opere *ἐκλογῶν διαφόρων* excerpserat, vidit sumpta *καὶ ἐκ τοῦ Κράτητος βίου Δαϊφάντου τε καὶ Πινδάρου* Plutarchi. Sic enim ex praestantissimo codice Bessarioneo edidit

posteriores epitomatores esse transmissa indicium haud dubiis perspicitur. Nam libri priorum ipsi paulatim in oblivionem abierant. Vide quae disputavi Praef. Eust. p. VIII seq. coll. Prellero ad Polemon. p. 68.

Recentiore aetate praeter alios in vitam poetae accuratius inquisivit C. G. Schneiderus, iuveni quidem libello, sed acumine et elegantis doctrinae laude, ut tum erant tempora, commendato: *Versuch über Pindars Leben und Schriften*. Von Joh. Gottl. Schneider. Strasburg 1774. Postea A. Boeckhius Praef. Expll. p. 12 seqq. maxime de temporibus Pindari disseruit, cui disputationi nonnulla de vita poetae admiscuit. Ex historiae poesis Graecae scriptoribus recentissimis C. O. Muellerus dignissimus est, cuius perelegans de Pindaro narratio consulatur; vide Histor. litt. Graecar. T. I. p. 391 seqq.

Pindarus Thebanus Thebisne an Cynoscephalis, qui vicus fuit Thebae ditionis, — a scriptoribus *Κυνὸς κεφαλαί*, a grammaticis prave *Κυνοκέφαλοι* vocatur — lucem aspexit, non satis distincte tradunt veteres. Accuratius quam alii Eustathius §. 25. p. 14: *Κώμη Θηβαίων οἱ Κυνοκέφαλοι ἐκ ταύτης οὐ τοῦ σοφοῦ τοῦδε γενέτορες*. Consentit Vita Metr. I seqq.:

Πίνδαρον ὑπαγόρην Καδμηίδος οὔδει Θήβης

Κλειδίῃ εὐνηθεῖσα μενεπολέμῳ Δαϊφάντῳ

Γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς παρὰ γῶρῳ.

Neque aliorum abit Thomas p. 4: *Οἱ δὲ Παγονίδου καὶ*

Bekkerus, cum vulgo *τε* post *Δαϊφάντου* abesset. Nunc quid rei sit planissime apparet. Turbatum est in Catalogo Lampriae apud Hoeschel. (Aug. Vindel. 1598.) et Fabricium Bibl. Graec. T. V. p. 160. Harless., ubi perscriptus est *18' Ἡρακλέους βίος. 19' Ἡσιόδου. 20' Πινδάρου. 21' Κράτητος καὶ Δαϊφάντου* (codex Fulv. Ursini *Δαϊφάντου*). Paulo aliter catalogus Siebenkeesii Venetus ibid. p. 167 seq.: *Ἡρακλέους. Ἡσιόδου βίος. Κράτητος βίος. Δαϊφάντος. Πινδარი prorsus desideratur. Si compares utrumque indicem, facile apparet Lampriam quoque scripsisse: Κράτητος βίος. Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου*. Nam quominus Daiphantum intelligas Phocensem imperatorem cum Fabricio, praeter Photium obstat ipse ordo, qui homines Boeotos et eos literis nobilitatos iuxta positos monstrat. Cratetem audiendum esse Thebanum, Diogenis cynici discipulum, docet Iuliani locus Orat. VI. p. 200: *Ἐνέτυχον τῷ Χαιρωνεῖ Πλουτάρχῳ τὸν Κράτητος ἀναγράφαντι βίον*.

Μυρτώος, ἀπὸ κόμης Κυνοκεφάλων. Contra diserte poetam ipsum ibi natum volunt Steph. Byz. s. v. *Κυνὸς Κεφαλαί· λόφος τῆς Θεσσαλίας. ἦν δὲ καὶ χωρίον (h. e. κόμη) Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πινδαρος, Δαίφαντος παῖς, [Βοιωτίας, ἐκ Κυνὸς Κεφαλῶν,] μελῶν ποιητής, ubi verba uncis inclusa alieno loco posita sunt, et Vratisl. p. 9: Θηβαῖος ἦν ἐκ Κυνοκεφάλων· κόμη δὲ ἐστὶ Θηβαϊκή. Quam controversiam ita solvebat Boeckhiius, ut, cum in vico illo censerentur parentes, Thebis vel in alio loco Thebanae dittonis habitasse arbitraretur, veluti in Attica civitate Acharnensis vel Salaminiius potuit Athenis vel Eleusine habitare. Nobis nihil videtur impedire, quominus vocem veterum, qui parentes vel ibi habitasse vel inde oriundos fuisse narrant, audiamus, poetam ipsum Thebis ortum credamus, quo se parentea contulisse ad concelebranda Pythia, quorum tempore natus est, suspicari licebit.*

A testimoniis reliquorum discrepare Moschus creditur Idyll. III, 87 seqq.:

Πᾶσα, Βίον, θρηνέει σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα.
 Ἄστυ μὲν γοᾷ σε πολὺ πλεον Ἡσιόδοιο.
 Πινδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἰλαιοι.
 Unde sunt qui cum Boeckhio Hylas patriam Pindari a Moscho dici sibi persuaserint, ut praeter ceteros Muellerus Orchom. p. 390. Nempe incantius Palmerio fidem habuerunt, qui vulg. ὕλαι in nomen urbis temere mutatum ivit. Neutra scriptura vera, sed quod est in uno codice servatum, ἄστυ. Nam ut Thessaliae *Κυνὸς Κεφαλαί*, quae erant iuxta Scotussam urbem, Plut. Flam. 8., colles duo sibi ex adverso oppositi fuerunt, ita Thebis eunti Thespias — vide Xenoph. Ages. II, 22. Hell. V, 4, 38. — colles Boeotii ob formae similitudinem ita appellati fuisse videntur, quorum ad radices vicus fuerit cognominis. Tantum igitur abest ut Moschus dissonet, ut Cynoscephalas, quod nomen versui suo refragabatur, circumloquendo exprimere voluisse videatur et ipse.

Haec si probabiliter disputantur, fallitur H. N. Ulrichsius Itiner. Graec. I. p. 258., quum colles duos, qui hodie Eleusae vocantur, Boeotiae *Κυνὸς Κεφαλῆς* fuisse coniectat, rudera vici ad eos colles Hylas, unde scriptores non re, sed nomine dissentire videri. At ne dissentiant quidem. Nec iam audiendi, qui Hylis fundos habuisse poetam arbitrati sunt, quae res Moschum in errorem compulerit, ut post Boeckhium nuper posuit Ioan. Franzius Annal. Litt. Berol. 1841, 5. p. 38 seq.

Puer Thebis educatus est, vir factus Thebis habitavit, ut praeter alios locos significat Pyth. III, 77 seqq. De domo eius infra dicitur accuratius. Thebas matrem suam agnoscit, quae se non hospitem Musarum educaverit: praeclare poeta fr. inc. 163, a.:

Οὔδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταὶ
 Θῆβαι.

Nomina parentum in vitis diversa prostant. Eustathius: Πατρὸς μὲν Παγώνδας· κατὰ δὲ τινὰς Δαίφαντος ἢ Σκοπελίνου ἀνλητοῦ καὶ Μυρτώος. Ἔνιοι δὲ τὸν αὐτὸν ἔφασαν δυνονμίας λόφῳ Σκοπελίνου καὶ Δαίφαντος λέγεσθαι. Ἄλλοι δὲ πατέρα Πινδαρου εἶτε πατρῶν τὸν Σκοπελίνον εἶπον γενέσθαι. Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ οὗ Μυρτώ, ἀλλὰ Κλειδίην ἢ κατὰ συναίρεσιν Κλειδίην²⁾ μητέρα τῷ Πινδαρῷ ἀναγράφουσι. Vratisl. p. 9: Τίος Δαίφαντος, κατὰ δ' ἐνίοις Παγώνδα· ἐνιοὶ δὲ Σκοπελίνου αὐτὸν γενεολογοῦσι, τινὲς δὲ τὸν Σκοπελίνον πατρῶν αὐτοῦ γενέσθαι καὶ αὐλητὴν ὄντα τὴν τέχνην διδάξαι αὐτόν. Thomas p. 4: Τίος Δαίφαντος κατὰ τοὺς ἀληθεύτους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασί. οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαίφαντος καὶ Σκοπελίνου· οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ Μυρτώος· ἢ δὲ Μυρτώ ἐγαμήθη Σκοπελίνῳ τῷ ἀνλητῇ, ὃς τὴν αὐλητικὴν ἐδίδασκε τὸν Πινδαρον. Suidas: Σκοπελίνου υἱός, κατὰ δὲ τινὰς Δαίφαντος, ὃ καὶ μᾶλλον ἀληθές· ὃ γὰρ Σκοπελίνου ἐστὶν ἀφανέστερος καὶ προσγενής (olim προγενής legebatur: προγενέστερος conicit Bernhardy) Πινδαρου. τινὲς δὲ καὶ Παγωνίδου ἰσότησαν αὐτόν. Simpliciter πατρός Σκοπελίνου versus ἠρωελεγεῖοι in IX. Lyricos p. 8. Boeckh.

Prefium est strictim percurrere, quam veteres ipsi diversas vias inierint ad componendos hos fluctus. Primum igitur exstiterunt qui Scopelinum a Daiphanto non re, sed nomine distingui censerent. Qui quas causas opinionis habuerint latet. Sed si quis praeter tempus ingeniosus esse voluerit, Daiphanto a *Κυνὸς Κεφαλῶν* collibus subiacentium habitatione *Σκοπελίνου* nomen per lusum inditum fuisse ponet. Immo vel Pagondam eodem trahet. Nobis tamen sententia vetustiorum auctorum nugis posteriorum depravata esse videtur. Quippe fieri potest, ut illi quodammodo eundem parentem poetae dici potuisse disputaverint, Daiphantum quod genuisset, quod tibicinem docuisset Scopelinum. Sic Lamprocles Atheniensis Midonis vel filius vel disci-

²⁾ *Κλειδίην* non est contractione ex *Κλειδίην* ortum, sed ex *Κλειδίην*, a verbo *κλέω*, unde *Κλεισιδίην* (*Κλεισιδίην*) et *Κλειδίην* (*Κλειδίην*) proveniunt cum multis aliis. Vid. Ahrens de Dial. Dor. p. 218.

pulus fuisse traditur Scholiastae Arist. Nubb. 964. — Deinde alii Scopelinum ita removerunt, ut eum parentem alterius Pindari et ignobilioris, quem Suidas vetustiore appellare videtur, fuisse statuerent. Ab his non videntur dissensisse qui Scopelinum πατρώων potius quam πατέρα Pindari ferunt. Πατρώων in Vratisl. a Boeckhio est, cuius iudicio fides accedit Eustathii; codex πάτρων, unde Schneiderus πατρώων effinxit, h. e. πάτρων. Tu vide, ne veteres fictores ipsi in diversa abierint; Eustathii enim orationem credo ita redintegrandam esse: Ἄλλοι δὲ πάτρων Πινδάρου εἶτε πατρώων τὸν Σκοπελίον εἶπον γενέσθαι. Igitur alii Daiphanti uxorem post mortem mariti Scopelino nupsisse, alii hunc poetae patruum fabulati sunt.

Tertium periculum et id in trito artificio veterum grammaticorum positum eorum est, qui alterum lyricum Thebanum nostri poetae ἀνεψιὸν comminiscerentur eumque Scopelini filium crearent; quod ex Suida colligitur, qui recentiorum istum Pindarum a cyno Dircaeo seorsum collocat.

Postremo quartum effugium circumspexere alii hoc, ut Myrto matrem post obitum mariti, Pagondae, nupsisse dicerent Scopelino tibicini. Simillime hi atque ii, quos altero loco ponebam, nisi quod pro Daiphanto Pagondam loquuntur. In his tenebris aegre dispicias, quid vel verum vel vero proximum haberi oporteat. Interim Daiphantum et Clidicen parentes tuemur, quos vita metrica novit solos. Et Daiphantum quidem — librarii nomen aliquoties in Διόφαντον corruperunt — et plures testes et locupletiores promunt, Philostratus Senior Imagg. II, 12., Steph. Byz., Thomas Mag.: κατὰ τοὺς ἀληθευτέτους, Suidae auctor: ὁ καὶ μᾶλλον ἀληθής, et praeter reliquos Tzetzes Chill. I, 8. Accedit gravissimum momentum tituli libelli Plutarchei: βίος Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου. Nec de nihilo est, quod filius Pindari Daiphanti nomen gessisse fertur, de avo ex more veterum Graecorum nominatus; vide Eustath., Vit. Metr., Suid., Vit. Vratisl. Scopelinus autem tibicen cum puerulum in arte sua instituisset, fortasse a poeta alicubi honorifice commemoratus fuit vel nomine parentis vel ut verba in istam sententiam deflecti posse viderentur. Certe matrem Μυρτώ ex simili origine iam olim repetiit ad Eustath. p. 15., cum Pindarus μαθητῆς Μυρτίδος γυναικὸς dicatur Suidae s. v. ³⁾. Eiusdem nominis

³⁾ Pearsonus hiulcam orationem ita coagmentabat: καὶ Μυρτίδος γυναικὸς [υἱὸς] μαθητῆς [δὲ] Λάσου ἢ Σιμωνίδου. Fru-

diversae formae Μυρτώ et Μυρτίς, ut Βαννίς et Βαννώ, Βιττώ et Βιττίς, Γληνώ et Γληνίς aliaque complura. Igitur cuius institutione poëtriae eruditus dicebatur poeta, eadem ab aliis matris honore aucta est. Ceterum Myrto crediderim Pagondam secum attulisse, sive is pater sive maritus poëtriae fuit. Nomen apud Boeotos haud infrequens: iam Olymp. XXV. Thebanus Pagondas Olympiae curru victor exstitit primus, Pausan. V, 8, 3. Alterum Boeotarchum, Aeolidae filium, habes Thuc. IV, 91 seqq., unde sua accepit Herodicus Crateteus apud Athenaeum V. p. 215, F.

Familiam poetae fuisse ex nobilissima gente Aegidarum, qui a priscorum Cadmionum stirpe progeniti et Thebis et Spartaederunt, unde pars Theram et Cyrenas iussu Apollinis migraverat, testatum reliquit ipse Pyth. V, 72 seq. Patrem Daiphantum vita metr. μενεπτόλεμον vocat ⁴⁾; quod equidem non ex veriloquio nominis expressum, sed ex fide historiae narratum iudico. Dux belli non dedecet generosam gentem Aegidarum. Congruens his est, quod frater poetae Eritimus vel Eritimon — Erotionem vocat Suidas — vit. metr. 4 seq. accurate describitur εἰδώς θήρης, εἰδώς πυγμαχίης τε παλαιμοσύνης τ' ἀλεγεινῆς.

Uxorem Megacleam, Lysithei et Callinae filiam, vocat Vratisl., Timoxenam metrica. Utraque potest fuisse deinceps. Daiphanto filio scripserat pater δαφνηφορικὸν ἄσμα, Eust. 25. p. 17., cum is a Thebanis esset daphnephorus Apollinis Daphnephorii a Boeotis sancte culti creatus; vide Boeckh. ad Parthenia Pindari p. 590. Quo honore cum ii tantum digni haberentur, qui essent et specie pulchri et οἶκον δοκίμου, Pausan. IX, 10, 4., inde quoque familiae nobilitas comprobatur. Filias Eumetin et Protomacham vocant praeter Epigramma infra ascriptum Vrat., Scholl. Pyth. III, 139., Suidas, Metr., Thomas ⁵⁾.

stra. Quod γυναικὸς additum est, acute observavit Bernhardy coniecturam capere licere ex versibus Corinnae infra perscriptis. Ibi enim vituperatur Myrtis, quod βανὰ φοῦσα cum Pindaro congrredi non refugerit.

⁴⁾ Nobile Thebanorum nomen: sic ad Mantineam cum Epaminonda Daiphantus caesus est, cui moribundus ille summum imperium concediturus erat, ignorans iam ante se esse extinctum, Aelian. V. H. XII, 3. Praeterea notus est dux Phocensium equitum, qui Thessalos ad Hyampolin gravi proelio fudit, Plutarch. Non posse suaviter vivi sec. Epic. p. 1099. E. cap. XVIII. Pausanias Phoc. I, 4. Daiphantam vocat, quae forma olim etiam in vita metr. 2. exstabat.

⁵⁾ Eustath. 31. p. 23. et Vratisl. p. 10: Πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, διὰ τί οὐ τῷ εὐ πρᾶττοντι τὴν θυγατέρα δίδασιν, Οὐ μὲν

Natum se esse tempore Pythiorum testatum reliquit ipse fr. 205. Boeckh., 102. Dissen., apud Eustath. 27. p. 17. Vratisl. p. 9. coll. Plut. Symp. VIII, 1:

Πενταετηρίς ἐορτὰ
βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτος εὐνάσθη ἀγαπατός
ὑπὸ σπαργάνοις.

Quod veterum superstitiosa religio in futurae praestantiae poeticae augurium interpretabatur. Tempora poetae non satis accurate notarunt veteres grammatici. Sic Thomas p. 4: Τέθνηκεν ὁ Πίνδαρος ἕξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς [ἢ, ὡς τινες, ὀγδοήκοντα] ἐπὶ Ἀβίωνος ἀρχόντος κατὰ ἔκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Peius etiam Eustathius 25. p. 16: Γενόμενος ἐπὶ ἀρχόντος Ἀβίωνος (voluerunt Βίωνος, qui Ol. LXXX, 3. Athenis magistratum gessit) κατὰ τοὺς χρόνους Αισχύλου, ᾧ καὶ συγγεγνηται, ὁμιλήσας καὶ ἀπονάμενός τι καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφρονίας. Τέθνηκε δέ, ὅτε τὰ Περγικὰ ἤκμαζε, κατὰ τὴν ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ζήσας ἔτη ἕξ καὶ ἐξήκοντα, κατὰ δὲ ἐνίοις ὀγδοήκοντα. Saniora p. 17. affert: Κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. Praeterea Simonide inniorem, vetustiore Bacchylide dicunt; Simonidem autem et Pindarum ferè aequales vixisse inde effecere, quod uterque easdem res gestas aetatis suae attigisset Hieronemque Syracusanum una adissent, Vratisl. p. 10. Eustath. p. 17. coll. quae dixi Simonid. Cei fr. 1. Accuratus Suidas: Γεγονώς κατὰ τὴν ἕξ Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν Ξέρξου στρατείαν ὧν ἐτῶν μ' 6). Unde vulgo natales poetae Ol. LXV, 3. ponunt, quem calculum praeter ceteros Clintonus sequitur. Contra Boeckh. Ol. LXIV, 3. defendit: (tertius enim annus Olympiadis sistitur eo, quod Pythia tertio quoque anno Olympiadis acta constat incipiente Attico mense Munychione, veris tempore; vid. Corsini Diss. Agon. II, 12.): quem annum cum Suidae testimonio unice congruere accurately temporum computo effecit.

Suidas quod Pindarum decessisse narrat ἐτῶν νε', pro eo numero nimis absurdo Bernhardy νο' ponendum coniecit. Vita metrica:

Κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

νον εὐ πρῶτοντος ἔφη δεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πρᾶξαντας. Desiderabat generum non solum locupletem et beatum, sed qui probe vixisset. Alii πρᾶξοντος εὐ legunt et in diversum intellectum explicant; vide ad Eust. l. c.

6) Xerxis invasionem memorant, quoniam Pindarum cum alias tum fr. inc. 94. eius mentionem fecisse sciebant.

Si autem archonte Bione obiit, non potuisse ultra annos LXIII. et menses novem habuisse demonstravit Boeckh. qui, postquam varias rationes aliorum plus minusve improbabilis elevavit, eo inclinat ipse, ut Ol. LXIV, 3. natus, Ol. LXXXIV, 3. mortuus octoginta annos impleverit. Eamque rationem contra eos, qui Olymp. LXXX, 2/3. defunctum censent, ita vindicat, ut complura carmina ultra Olymp. LXXXI. removenda, Olympium quartum et quintum Olympiadi LXXXII, 1. assignanda videri contendat. —

Boeoti quamvis reliquis Graecis, maxime finitimis Atticis hominibus, ingenito quodam stupore miraque inertia et animo ab artium omnisque Atticae elegantiae studio averso infames haberentur, tamen Heliconiadum Musarum sedes ab antiquis inde temporibus cantu et carminibus impense gaudebat. Epicos poetas generat Ascræum Hesiodum et Chersiam Orchomenium, lyricas poetrias Corinnum Tanagraeam et Myrtidem Anthedoniam. Sed probrosum genti proverbium idque ab Attica invidia profectum Βοιωτία ὕς in splendidum decus vertit maxime Pindarus 7). Quem quidem parentes puerulum tradiderunt Scopelino tibicini, qui τὴν ἀθλητικὴν ἐδίδαξε τὸν παῖδα, Eustath. 25. p. 15. Qua in arte ab ipsa Minerva, ut ferebant, apud se reperta, v. Pind. Pyth. XII, 18 seqq., Boeoti, quibus lacuum amniumque ripae eximias arundines largiter offerebant, ab antiquo inde tempore elaboraverant. Isque tum illius artis honos cum sacris deorum coniunctae et vel legumlatorum cura commendatae — Plutarch. Pelop. 19. — inter Boeotos fuisse videtur, ut vel nobilissimae familiae puero non dedecori fore putaretur. Nam quod familiam Pindari, quam tibicinum fuisse quae de parentibus tradantur monstrare videri, hereditario iure certis in deorum solemnibus musicam exercuisse, maxime in cultu Magnae Matris et Panis, suspicabatur Boeckh. quem praeter alios sequitur Muellerus Doriens. I. p. 345: id ut pulchre excogitatum est et illius aetatis institutis apte, ita optatum magis quam demonstratum videri debet. Nos nostram sententiam supra professi sumus. Quanquam sacerdotum munere Aegidas functos constat; v. Muellerei Orchom. p. 228.

7) Themistius Orat. XXVII. p. 334. Harduin.: Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ Βοιωτία χωρίον μὲν ἀμαθίας εἶναι ἐδόκει καὶ ὕν τινα, οἶμαι, Βοιωτῶν ἐκάλουν, εἰς ἀπαιδεύσασιν τὸ πῦλον ἐπισκώπτοντες· ἀλλ' ὅμως Πίνδαρος καὶ Κόριννα καὶ Ἡσίόδος οὐκ ἐμολύνθησαν τῆς ὑδός.

Fuit autem in fatis, ut Pindarus miraculo quodam divino ad poeticam artem factitandam converteretur. Constat, de poetis suis, hominibus singulari deorum favore ultra humana evectis, quam mirabilia fabulari gestierint veteres Graeci, idque vel eo tempore, cum iam fabularum popularium de diis et heroibus proventus cessaret. Plerarumque autem istius generis fabellarum fontem fuisse carmina poetarum ipsorum, unde ab hominibus varie interpretando, exornando, deflectendo haurirentur, interdum vel cum summa affingendi licentia, facile semel monitus observabis. Quod dicebam miraculum non uno modo exornant veteres. Teste Eustathio 27. p. 19. Chamacleon et Ister in hunc modum narraverunt, *ὡς περὶ Ἐλικῶνος θηρώντος*⁸⁾ αὐτοῦ καὶ καμᾶτω κατενεχθέντος εἰς ὕπνον μέλισσα τῷ στόματι προσκαθίσασα κηρία ἐνέθετο. Οἱ δὲ ὄναρ φασὶν ἰδεῖν αὐτὸν, ὡς μέλιτος καὶ κηροῦ πλήρες αὐτῷ γεγόνοι τὸ στόμα. Similiter Pausanias IX, 23, 2: Πίνδαρον ἡλικίαν ὄντα νεανίσκον καὶ λόντα ἐς Θεσπιάς θείρους ὄρα καύματος περὶ μεσοῦσαν μάλιστα ἡμέραν κόπος καὶ ὕπνος ὑπ' αὐτοῦ κατελάμβανεν· ὁ μὲν δὴ, ὡς εἶχεν, κατακλίνεται βραχὺ ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ· μέλισσαι δὲ αὐτῷ καθεύδοντι προσεπέτοντό τε καὶ ἐπλάσσαν πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ κηροῦ· ἀρχὴ μὲν Πινδάρῳ ποιεῖν ᾄσματα ἐγένετο τοιαύτη. Adde praeter Vratisl. p. 9. Metr. v. 6 seq. Aelian. V. H. XII, 45. Antipatri Epigramma Anth. Plan. p. 718. nr. 305. Iacobs., quod emendatius sic exhibet Eustathius 27. p. 18:

Νεβρείαν ὀπόσον σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν,

Τόσσον ὑπὲρ πάσας ἔκρωγε σείο χέλυσ.

Οὐδὲ μάτην ἀπαλοῖς περὶ χεῖλεσιν ἐσμὸς ἐκείνος

Ἐπλάσε κηρόδετον, Πίνδαρε, σείο μέλι.

Μάρτυς ὁ Μαινάλιος κηροῖς θεὸς ὕμνον ἀείσας

Τὸν σείο καὶ νομίῳν λησάμενος δονάκων.

Neque vero silentio praetereunda tabulae pictae Neapolitanae ingeniosissime adornatae memoria, quae est apud Philostratum Seniores Imagg. II, 12. p. 71. Iacobs. Exhibuit pictor apes ad aedes Daiphanti convolantes modo natum infantulum in sacrae lauri myrtique frondibus repositum melle suo nutrituras: τὸ μὲν γὰρ παιδίον ἐς δάφνην ἀπόκειται καὶ κλώνας μυρτιάνης, ξυμβαλλόμενον τοῦ πατρὸς ἱεροῦ τεύχεσθαι τοῦ παιδός, ἀφ' ὧν κύμβα-

⁸⁾ Θεριοῦντος lusit R. Ungerus Theb. Parad. I. p. 190. Reliqua vix serio scripsit. Tam sunt nugatoria.

λά τε κατήξει τῆς οἰκίας, ὅτε ἐτίκτετο, καὶ τύμπανα ἤκούετο ἐκ Πείας, et quae sequuntur.

Igitur plurimi apes nutritivisse Pindarum fabulantur; alii, qui incredibilem rem ad probabilitatem quandam redacturi erant, maluerunt per somnium poetae eam speciem divinitus oblatam esse: utriusque, ut voluntate deorum ad pangenda carmina instigatum fuisse poetam declararent. In quibus figmentis illud me semper male habuit, cur de Pindaro talia fabulari veteribus in mentem venisset, hoc est de eo poeta, qui non tam ob mellitam loquelae dulcedinem, quam ob os grandiloquum et gloriaretur ipse et esset in honore hominum. Novimus Homerum, Anacreontem, Erinnam, Nossidem⁹⁾, alios poetas atque poetrias atque ipsum Platonem suavitate sermonis sui eiusmodi fabellas provocasse; vide Welckerum ad Philostr. l. c. Ii enim ex illa virtute censebantur primaria. Quod non cadit in Pindarum. Dicam igitur, quid sentiam. Poeta per carmina saepe se mel mittere victoribus ait vel similiter poemata sua cum apum labore comparat. Confer Olymp. X, 4. Pyth. III, 64. Ol. XI, 97. Nem. III, 76. Sed ne ex istis quidem locis fuisse conficturos fabulam crediderim. Illud potius dictum originem fabulae dedit, quod est fr. inc. 163:

Μελισσοτεύκτων κηρίων

ἐμὰ γλυκερώτερος ὄμφα¹⁰⁾.

Ceterum in eo agnoscas ingeniosam subtilitatem veterum, quod Thebis Thespias eunti vel circa Heliconem venanti illud acci-

⁹⁾ Eadem in Virgilium transtulit Grammaticus Anthol. Lat. I. p. 365, 29.

¹⁰⁾ Opinabar aliquando aliud carmen in causa fuisse, cur veteres suavem narrationem in Pindarum ipsum referrent. Etenim Didymus in libris *ἑξηγήσεως Πινδαρικής* apud Lactant. Inst. Div. I, 22. narraverat „Melissea, Cretensium regem, primum diis sacrificasse ac ritus novos sacerorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprino lacte et melle nutrierunt. Unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes atque os pueri melle complexse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Magnae Matri constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur.” Postea illam cogitationem abieci. Nam Didymus ista aperte commentatus erat in locum aliquem poetae, qui *μελίσας* Magnae Matris sacerdotes signabat. Eumque etiam nunc habemus, credo, fr. inc. 26: *Ταῖς ἱεραῖσι μελίσαις τέμπεται*. Quae verba equidem non ex hymno in Proserpinam ducta statuo cum Boeckhio — quanquam eius quoque deae antistites id nomen gessisse constat; v. Preller. de Cerere et Pros. p. 58. —, sed ex hymno in Magnam Matrem propter expressa verba Didymi.

disse fidissimi testes narrant. Ita enim fingeant non tam, quia Cynoscephalae in eam partem sitae erant, quam propter viciniam Musarum Heliconiadum, faultricum poetae et patronarum.

Igitur pater cum Pindarum ad maiora natum intellexisset, Athenas misit, qua in urbe clarorum magistrorum disciplina ad excolendam innatam facultatem poeticam frueretur. Quod circa Olymp. LXVIII, 3., cum Pindarus fere sedecim annos haberet, evenisse censendum est. Athenae iam tum poesis favore inclitae choricorum carminum artifices celeberrimos vel allexerant peregrinos vel affluebant domesticis. Quorum facile princeps fuit Lasus Hermionensis, ὁ περιεχόμενος, παρ' ᾧ ἐπαιδευθήτην λυρικὴν, Eustath. 27. p. 19., qui Hermionae Argolidis natus et dithyrambicae potissimum poesi deditus tunc Athenis degebat, non poeta solum et homo sapiens atque acutus, sed peritissimus artis musicae praeceptor futuro poetae ad discendam necessariae¹¹⁾. Cum Laso Athenienses artifices commemorantur duo, quorum institutione usus sit Pindarus, Agathocles et Apollodoros. Et alteruter eorum προϊστάμενος κυκλίων χορῶν καὶ ἀποδημῶν τὴν διδασκαλίαν ἐπίστευσε Πινδάρῳ παιδὶ ὄντι· ὁ δὲ εὖ τὰ πιστωθὲν διακοσμήσας περιεβοήθη. De Agathocle, praeclaro musico eodemque sophista, videndus Plato Protag. p. 316. E. Lachet. p. 180. D. et reliqui ad Eustath. p. 20. commemorati.

Nostri hominibus forsitan mirabile videatur, quod Pindarum natura ad poesin factum et natum vel sic disciplina aliorum indiguisset tradunt veteres. Sed ii desinent mirari, si qualis ars poetarum lyricorum, cum musica et choreutica coniunctissima, fuerit penitus introspererint.

Praeter rhythmorum et melopoeiae doctrinam haudquaquam in medio positam metrorum, cantus, saltationis, denique ars choros instruendi discenda erat a peritis. Quid quod vel dialecti usum tradi a magistris debuisse non inepte statui videtur. Exuenda quippe fuit patria dialectus et vulgaris sermo a sublimioris poesis volatu procul arcendus. Addisci debebat illud dialectorum temperamentum, quod altiore poesi unice decere videbatur usuque tum poetarum lyricorum erat receptum. Tradebantur praeterea regulae quaedam et praecepta, quae poetarum meliorum mentem altius sese efferentem divinoque furore in trans-

¹¹⁾ Uberius haec pertractavi in commentatione de Laso Hermionensi, quae praemissa est Indici scholl. Gottingens. 1842/3.

versum raptam sanae tamen rationis frenis sapienter compescerent. Veluti mythorum usus narrandique genus ab epica poesi diversum disciplina monstranda fuerunt. Ipsius poesis lyricae regulas quasdam et normas nemini migrandas exstitisse ipsa Pindari carmina aperte indicant. Identidem poeta quosdam τεθμῶς commemorat, quibus inservire debeat, veluti Nem. IV, 33: τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἰρύνει με τεθμῶς Ὡραὶ τ' ἐπειγόμεναι. Pyth. IV, 247: Μακρὰ μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὦρα γὰρ συνάπτει· καὶ τινα Οἶμον Ἰσαμὶ βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγῃ σοφίας ἐτέροις. Olymp. XIII, 47: ἔπειται δ' ἐν ἐκάστῳ μέτρον νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος. Pyth. IX, 76: Ἄρεται δ' αἰεὶ μεγάλα πολύμυθοι· Βαῖα δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν Ἄνοα σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως Παντὸς ἔχει ἰσορροπῶν. Sic saepenumero ab scitamentis mythicis se revocat legisque hymnis scriptae admonet; cf. Ol. XIII, 93. Pyth. X, 49. XI, 38. Nem. III, 26. Atque carmina sua quam meditate componere (μαχανὰν suam solet dicere) et quanto cum studio expolire solitus sit quantaque cum arte et prudentia per partes deduxerit, Dissenii potissimum opera egregie patefactum est. Ipse profitetur Isthm. I, 3: μὴ μοι κραναὰ νεμεσάσαι Δῖος, ἐν ᾧ κέχνημαι — εἶξον, ᾧ πολλοῖσι· ἀμφοτέρῃν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος. Isthm. II, 45. se hymnos suos ἐργάσασθαι dicit. Compositionem verborum artificiose factam ἐπέων θέσειν ait Olymp. III, 8.; ope Musae splendidos musicos modos excogitat Ol. III, 4: νεοσίγαλον εὐρῶν τρόπον Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλω Ἀγλαόκομον. Ol. VI, 86: ἀνδράσιν αἰχματῶσι πλείων Ποικίλον ὕμνον. Ipse poeta singulas partes carminum suorum scite secernit et significat ὕμνον προκώμιον, προοίμιον, κρηπιδ' αἰοιδῶν; vide Welckeri egregias observationes Mus. Rhen. 1833. p. 364 seq. et quae Ed. Muellerus disputat Histor. doctrinae artis apud Graecos I. p. 11 seqq.

Universis illis difficillimae artis arcanis qui initiari vellet, eum praeter ingenii praestantiam haud levem laborem subire oportuisse facile est ad intelligendum. Quis ingeniosior Pindaro, quis a diis concessae et ingenitae excellentiae praedicator disertior? quis denique eorum, qui discendo acquirere conarentur quod natura negasset, despicientior? Σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φρεῖ· μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσία, κόραες ὡς, ἀγραντα γαρύετον Δίος πρὸς ὄρνιθα θεῖον, Olymp. II, 86. Τὸ δὲ φρεῖ κράτιστον ἄπαν· πολλοὶ δὲ διδασκῶν Ἀνθρόπων ἀρεταῖς κλέος Ὡρουσαν

ἐλέσθαι, Ol. IX, 100. Τέχνη δ' ἐτίμων ἔτεροι· χορὴ δ' ἐν εὐ-
θείαις Ὀδοῖς στείχοντα μάγασθαι φησὶ, Nem. I, 25. Συγγενεὶ
δὲ τις εὐδοξία μέγα βεβήθει· Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεννὸς ἀνήρ
ἄλλοτ' ἄλλα πνεῶν οὐ ποτ' ἀτρεκέϊ Κατέβη ποδί, μυρῶν δ' ἀρε-
τῶν ἀτελεῖ νόφ γεύεται; Nem. III, 40. Scilicet idem tamen con-
cedit disciplina insitam naturae bonitatem conformari et ad fasti-
gium perfectionis evehi posse. Ol. XI, 20: Θήξαις δὲ κε φύντ'
ἀρετῆ ποτὶ Πελώριον ὀρμάσαι κλέος ἀνήρ θεοῦ ὄν παλάμα.

Pindarus circa vigesimum, puta, annum aetatis suae Thebas
redux carmina pangebatur, sed ut Boeotis tamen suis non magno-
pere satisfaceret. Cum Myrtide poëtria certamen habuisse sci-
mus: Tanagraea Corinna, cuius carmina fere heroicarum fabu-
larum Boeotici domesticarum materiem habebant, obiurgavit ado-
lescentulum μὴ ποιῶντα μύθους. Cuius reprehensionis ea vis
fuit, ut continuo quod deliquisset reparare conaretur; sed, ut
fere fit, modum ea in re excedebat. Narrat Plutarchus de Glor.
Ath. XIV: Ἡ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογι-
ότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα καὶ μὴ
ποιῶντα μύθους; ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε, γλώσ-
σας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ὄνθιμους
ἠδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. Σφόδρα οὖν ἐπιστήσας
ὁ Πίνδαρος τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκείνο τὸ μέλος·

Ἰσμηρὸν ἢ χρυσάλαντον Μελίαν κτλ. (v. hymn. fr. 1.).

Δειξάμενον δὲ τῇ Κορίνῃ γελάσασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη
σπεῖρειν, ἀλλὰ μὴ ὄλω τῷ θυλάκῳ. Τῷ γὰρ ὄντι συγκε-
ράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμῶν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ
μέλος ἐξέχευ. Eodem tendit Vita Metr. v. 9 seqq.:

Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελίον δ' ὑποθήμων

Ἐπλετο διὰ Κόριννα, θειμελίια δ' ὅπασε μύθων

Τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθουλέος ἔμμογεν ἀυδῆς,

Ὅς ἴα τέ οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς.

Sed quod Agathoclis institutionem post Corinnae monita collocat
auctor, in eo lapsus videtur coniectura. Id hinc cognosce. Etenim
Corinna non in eo substitit, ut Pindaro modicum usum mythorum
commendaret, sed eadem patrii sermonis amantissima, ut mos est
muliercularum, sonum sermonis Pindarici a Boeotorum dialecto
alienum eumque Attica consuetudine fucatum non aequo animo
tulit. Memorabile eam in rem testimonium Schol. Aristoph. Ach.
726: Ἀγοράζειν· ἐν ἀγορῇ διατρέβειν· Ἀττικῶς· ὄθεν καὶ ἡ
Κόριννα ἐστὶ τοῦ Πινδάρου Ἀττικιστὶ· ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ

τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει¹²). Corruptorum verborum
emendationem frustra tentavit Piersonus ad Moerid. p. 70.,
licet praeter Boeckhium ad Parthen. fr. 1. Bernhardy ad
Suid. s. v. Κόριννα p. 344. et G. Dindorfius pro certa acce-
perint, hanc: ἡ Κόριννα, ἔτι δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει. Mentem
Scholiastae primus sagaciter perspexit Iac. Geelius, quem ho-
noris causa nomino, in literis nuper ad me datis: „ἀγοράζειν,”
inquit, „verbum Atticum est, unde Corinna Pindarum reprehendit,
quod Atticum verbum admisisset. Verba non praesto: videntur
tamen ita fere restitui posse: ὄθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐπιτιμᾷ Πιν-
δάρω ἀττικίζοντι.” Simul hinc apparet commonefactum poetam
esse a Corinna Athenis reversum Thebas. Quanquam non negem
vel ante illud tempus Corinnae praeeptis locum fuisse.

Ab eadem poëtria Pindarus aliquando in certamine poëtarum
victus est, si quidem audimus Pausaniam IX, 22, 3: Κορίννης,
ἡ μόνη δὲ ἐν Τανάγρα ζῆματα ἐποίησε, ταύτης ἔστι μὲν μῆμα
ἐν περιφανεί τῆς πόλεως· ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ γραφή, ται-
νία τὴν κεφαλὴν ἡ Κόριννα ἀναδομένη τῆς νίκης ἕνεκα, ἡ Πίν-
δαρον ζῆματι ἐνίκησεν ἐν Θήβαις· φαίνεται δὲ μοι νικῆσαι τῆς
διαλέκτου τε εἶνεκα, ὅτι ἦδεν οὐ τῇ φωνῇ τῇ Δωρίδι, ὡς περ
ὁ Πίνδαρος, ἀλλ' ὅποια συνήσειν ἐμελλον οἱ Αἰολεῖς, καὶ ὅτι ἦν
γυναικῶν τῶν τότε ἦδε καλλίστη τὸ εἶδος, εἴ τι ἐπὶ τῇ εἰκόνι
δεῖ τεμαίεσθαι. Quinquies victum scribit Suidas s. v. Κόριννα:
ἐνίκησε πεντάκις, ὡς λόγος, Πίνδαρον, ubi dubium esse potest,
utrum ὡς λόγος ad πεντάκις solum an ad universam famam per-
tineat. Res ipsa per se haud incredibilis, sed in sola tamen con-
iectura videtur posita fuisse vel Pausaniae tabulae pictae orna-
tum explicantis vel exegetae Tanagraei domesticam poëtriam
victo Thebano vate nobilitaturi. Etenim versus supersunt Co-
rinnae ipsius, quibus Myrtidem vellicat, quod mulier nata cer-
tamen cum Pindaro non detrectaverit; cf. Corinnae fr. 12. De-
lect.:

Μέμφομη δὲ κῆ λιγυρῶν Μουρτίδ' ἰώνγα,

ὅτι βανὰ φουστ' ἔβα Πινδάρου ποτ' ἔριν.

At ut confitemur verum esse, quod Welckerus illius narra-
tionis integritatem vindicans in docta de Corinna disputatione
Creuzeri Melett. II. p. 10 seqq. inserta observat, non eosdem

¹²) Ravennas post διατρέβειν addit ἐν ἔξουσία καὶ παρόρησι ἐστίν,
quae verba male reliquis interveniunt, cum spectent ad Ari-
stophanica: ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις ἔξεστιν.
Idem codex verba Ἀττικῶς — τῇ λέξει prorsus ignorat.

nos esse omnibus horis, utque Corinam aliquando cum discipulo suo certamen non defugisse concedamus: illud certe explodemus ut indignum tanto poeta, quod nugator Aelianus transmisit Var. Hist. XIII, 25: Πινδαρος ὁ ποιητῆς ἀγωνιζόμενος ἐν Θήβαις ἀμαρτάνει περὶ τῶν ἀγοραίων ἠτιήθη Κορίνθου πεντάκις. Ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν ὁ Πινδαρος εὖ ἐκάλει τὴν Κορίνθον. Quam inficetam historiolum a male sanis grammaticulis ex iis locis extortam esse, qui ἐν Βοιωτίαν proverbium tangunt, quovis pignore contenderim. Cf. Olymp. VI, 90. cum Scholiis, quae afferunt fr. dithyr. 9.

Ita deducimur ad reliquos poetas, unde profecisse Pindarum volunt veteres. Quem quod in magnificentia orationis nonnihil ab Aeschilo adiutum ferunt, videtur id mera suspicio grammaticorum esse, qui et aequales eos vixisse et in omni genere sermonis multa communia habere scirent. Omnino magistrorum et discipulorum vinculo grammatici antiquos poetas et scriptores eiusdem aetatis similique indole constringere amant. Idem καὶ Σίμωνιδον ἀνοῦσαι perhibent, v. Eustath. 25. p. 17., qui quidem iam tum gloria haud vulgari floruit, cum Pindarus in cunis vagiret. Neque insulse veteres et praeter fidem, modo auditoris cogitationem dempseris. Nam Simonidem, qui in primis et Graeciam universam pervagatus et omnem campum poesis lyricae permensus erat, in quemvis poetam natu minorem aliquam vim ostendisse par est credere. Pindarus vel Athenis viderit vel Delphis et Olympiae vel in aliis ludorum solemnibus. Sed fieri non poterat, ut Simonides ad crescentem ingeniosissimi aemuli laudem quiesceret: erat enim in eo summa cupido gloriae nec minor cura quaestus ex poesi sua redundantis. Hinc facile credimus, quod narrat veteres, Simonidem sibi non temperasse, quin per carmina oblique aemulum carperet; vide Prolegg. Simon. Cei p. XXX seq. Neque ea, quae Scholiastae Pindari in epiniciis hic illic in Simonidem iacta loquuntur, prorsus tanquam insana commenta repudianda sunt, modo teneas rixarum inter utrumque agitarum memoriam ad posteros propagatam non ubique recte in interpretatione poetae esse ad partes vocatam. Adde, quod causas discidii non tam in rebus frivolis atque humilibus et tantis poetis indignis quam in diversitate naturae atque artis lyricae positas fuisse quaedam vestigia fidem faciunt. Talia in carminibus suis impugnare lyricis poetis moris fuit. Sic Lasi literam sigma ex dithyrambis suis proscribentis difficiles nugae libere risit Pindarus dithyr. fr. 5.; sic idem Simonidis ar-

tificia narrationesque mythicas interdum explosisse videtur. Quae quae Simonidem tangere annotant Scholiastae, eorum pleraque in Bacchylidem potius torta videntur. Qui cum ad Simonidis, consanguinei sui, imitationem anxie sese contulisset eiusque vestigiis insisteret studiosissime: Pindarus ὁ πολλὰ εἰδὼς φωνῆ operosa Bacchylidis conamina contemptui habuit. Utriusque poetae obrectationem et in mythis diverso modo usurpandis et in sententiis generalibus diversum in finem directis comparere etiamnunc in reliquis carminum egregie exsecutus est C. F. Neuius Bacchyl. fr. p. 3 seqq. — Praeter hos poetas quod Amphimenes quidam Cens ἐπιλονεῖται Πινδαρόφ auctore Diog. Laert. II, 25, 46., obscurum est quorsum pertineat.

Postremo Pythagoreum nuncupat Pindarum Clemens Alex. Stromm. V, 14. p. 710. Potter.: Μυστικώτερον ὁ Βοιωτὸς Πινδαρος, ἄτε Πινδαγόρειος ὦν. Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος, ἐκ μᾶς δὲ πνέομεν ματρὸς ἄμφω (Nem. VI, 1.), τῆς ὕλης, παραδιδῶσι, καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργόν, ὃν ἀριστοτέχνην πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ' ἀξίαν εἰς θεότητα παρεσχημένον. Alii ea potissimum loca Pindari, quae sunt de vita post mortem futura, a Pythagoreorum decretorum fonte fluxisse arbitrantur, alii ad mysticam disciplinam Orphicorum illis vetustiore confugiunt. Illud certe haudquaquam opus est, ut statuamus Pythagorae quosdam assecelas disiecto sodalicio suo ex Italia profugos adisse Boeotiam, quorum familiaritate sua dogmata edoctus sit Pindarus. Omnino quae de vita beatorum cecinit poeta nec iam certae cuiusdam scholae philosophorum — quos ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέποντας vilipendebat — illa aetate propria erant, immo dudum sapientissimi cuiusque mente volutata, nec ita comparata, ut in unam aliquam speciem persuasionis iurasse poetam dicas. Etenim opiniones suas ad eorum, quibus carmina sua destinabat, opinioniones religionesve accommodabat singulorum. Sic temporibus serviens fr. Thren. I. Elysii Homericum suavitatem adumbrat, cui fr. 4. metempsychosin adiungit; alias vires animumque moresque aureos educit in astra nigroque invidet Orco, alias Orco tenebras non invidet mortuis. Cf. Welcker. Mus. Rhen. 1833. II. p. 121. Adeo sibi non constat poeta. Conferendi sunt qui haec uberius pertractarunt Lobeckius Aglaoph. p. 801 seqq., Brandis. Hist. philos. Graecor. et Romanor. I. p. 88 seq., Preller. de Cerer. et Proserp. p. 239 seq. et Muellerus Hist. Litt. Graec. I. p. 413 seqq. Denique Eleusiniis initiatum fuisse Pindarum ex istorumque doctrina

quaedam fortasse ducta carminibus inspersisse arguit Threnorum fr. 8. in Atticum hominem, ut consentaneum est credere, scriptum.

Haec de praeceptoribus et disciplina Pindari dicenda habui. Nunc paucis complectamur poësis Pindaricae initia atque progressus. Et hymnum quidem illum ob mythorum profusionem a Corinna notatum grammatici tanquam primum praecocis ingenii fetum agmen hymnorum collectionis ducere iusserant. Ex illo antiquissimum carmen est Pyth. X. Olymp. LXIX, 3. a viginti annorum adolescente Hippocleae Pelinnaeensi diaulo inter pueros Pythiis ludis victori scriptum, in quo quaedam tamen exuberantis copiae vestigia residere ipse Boeckhius concessit Expll. p. 330. Sequitur carmen Pyth. VI., quod annos XXVIII. natus Xenocrati Agrigentino per filium Thrasybulum curru Pythiis victori scripsit Olymp. LXXI, 3. Omnino ex tabulis chronologicis Boeckhii intelligitur, priora carmina epinicia Pythiorum solemnium victoribus dedicata fuisse, unde observes Delphici templi Delphicique Apollinis sacra Thebanis vicina in excitandam conformandamque Pindari facultatem poeticam aliquam vim exercuisse. Immo vero ex antiqua Delphorum lingua Pindarus pariter atque Hesiodus quasdam dialecti proprietates assumpsisse videtur; v. Ahrens de Dial. Dor. p. 357. Delphico deo quam coniunctus per omnem vitam manserit, infra scripsimus.

Vixit Pindarus ea aetate, quae ut ab epici carminis simplicitate paulatim desuescebat, ita a religione deorum haudquam degeneraverat. Nec veteres poetae Lyrici ex despicientia deorum religionumque profanatione sibi laudem accrescere opinabantur. Immo ut quisque deos maxime coleret vetustisque gentis suae heroibus praeconia sua dederet, ita popularibus suis erat acceptissimus. Ea mens Pindari, ut quae de diis heroibusque fabulae hominum ferrent cum fide susciperet, nisi quod ea procul esse voluit, quae deorum sanctitati parum convenire viderentur. Ipse profitetur: ἐστὶ δ' ἀνδρὶ φάμεν εἰκότως ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ. Quapropter ea potissimum ex mythis delibavit, quae moralem usum habitura essent. Neque illa de deorum sanctitate persuasio ad ostentationem assumpta, sed medullitis insita fuit a puero, quem quidem vel nascentem benigne respexisset Apollo, recens natum, ut eximie fingit pictor apud Philostr. Senior. Imagg. II, 12., Magna Mater honorifice salutasset et Pan cum Nymphis choreas ducendo honoravisset. Nimirum iis numinibus se prae ceteris addictum fuisse ait ipse Pyth. III, 77:

Ἄλλ' ἐπέξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
Ματρὶ, τὰν κοῦρας παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὸν Πανὶ μέλπον-
ται θαρᾶ

Σεμνὰν θεὸν ἐννύχια.

Igitur iam ante Olymp. LXXXVI, 3., quo pertinet illud carmen, Matri Magnae delubrum sacraverat Pindarus. De qua re antequam explicemus, de interpretatione verborum dicendum est. Duplex enim loci interpretatio prostat in Scholiis nec nostris interpretibus convenit. Alii Magnam Matrem una cum Pane celebratam intelligunt a virginibus Thebanis per mysteria noctu acta; contra alii Magnam Matrem a Pane cum Nymphis iuncto cantatam defendunt. Priorem sententiam Dissenius amplectitur, altera Welckero ad Philostrat. p. 463. omnes habere numeros veritatis visa est. Cui prorsus assentior. Quippe vel collocatio verborum suadet eam interpretationem, quae κοῦρας a Pane non divellat. Nymphae autem quod κοῦρων appellatione simpliciter designantur, ipsa coniunctione cum Pane recto intellectui prospectum ivit poeta. Similiter Theodoridas Anth. Pal. VI, 156. Leonid. Tarent. Epigr. LVI, 4. CVIII, 3. Meinek., quem vide ad Moerus Byzantiae verba in Delectu Epigramm. p. 100. Neque vero virginibus Thebanis decorum fuerit noctu Parthenia vel Metroaca in honorem Deae cantare; nec illud iure in hac explicatione vituperatur, quod Nymphae commercia cum urbicis hominibus locisque detrectent. Immo cum ipsius deae in montibus saltibusque coli solitae sacellum in urbe exstructum esset, ne Nymphas quidem fas erat urbem refugere, noctu quidem, quo tempore cum Pane choreis ludere consuessent. Postremo tabula picta praeclare huic sententiae favet: ἐλέγοντο δὲ καὶ (praeter sonum tympanorum in delubro Rhaeae concussorum) αἱ Νύμφαι χορεύσαι οἱ καὶ ἀνασκητῆσαι τὸν Πάνα. Et paulo post: Ἄγει καὶ τὰς Νύμφας ἐνδροσοῦς καὶ οἶας ἐν πηγῶν. Ὁ δὲ Πάν ἐξορχεῖται μὲν ἡνθμὸν δὴ τινα.

Pan tanquam μεγάλας θεοῦ νέων παντοδαπὸς Matrem comitatur. Quorum numinum cultus Pindaro domesticus utrum, quo Philostratus vocat, a maioribus poetae traditus fuerit, an, quod Scholiastae testantur, certam aliquam ob causam ab ipso demum institutus sit, firmare non ausim. Narratiunculae variae exstant: Aristodemi in Scholl. Pyth. III, 137. haec sunt: Ὀλύμπιον ἀύλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην. Τὸν δὲ Πινδάρου ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μη-

τὸς θεῶν ἄγαλμα λίθινον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὄθεν αὐτὸν συνιδρύσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα. τοὺς δὲ πολίτας πέμψαντας ἐς θεοῦ πυνθάνασθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνειπεῖν ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ιδρύσασθαι· τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πίνδαρον διὰ τὸ προσηληφέναι τὸν χρησμὸν ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκείσε τιμῶν τὴν θεὸν τελεταῖς. Oraculum igitur de solo Magnae Matris delubro admonet: Panis, *Ματρὸς Μεγάλας ὀπαδοῦ*, ἄγαλμα simul dedicatum iri sponte patebat. Neque Pausanias quidquam de aliquo Panis delubro, quod quidam commentū sunt: Dirce transgressus vidit ruinas aedium Pindari et matris Dindymenae sacellum, cuius statuam deae a Pindaro votam confecerant Aristomedes et Socrates Thebani, Paus. IX, 25.

Piissini poetae amorem Pan ipse miraculo quodam Pindaro ostentato luculenter prodidisse fertur. Quippe conspectus dicitur Pan inter Cithaeronem et Heliconem, cum paeana Pindari vel aliud nescio quod carmen cantaret. Quem honorem poeta carmine in Panem composito remuneratus creditur. Initium exstat Parthen. fr. 2., quod carmen a grammaticis inter τὰ κειχωρημένα τῶν Παρθενίων relatum fuit:

Ὡ Πάν Ἀργιαδίας μεδέων καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,
Ματρὸς Μεγάλας ὀπαδός, ἀγῶν Χαρίτων μέλημα τεργνόν.
Compara Eustath. 27. p. 18. Vratisl. p. 9. Metr. 19. et quae congressit Boeckhiius Fragmm. p. 591 seq. Mihi ista et ex Pythiorum loco et ex Parthenio illo ad augendam optimi vatis gloriam a grammaticis conficta et ingeniose conficta videntur. Ceterum si credere liceret hereditarium quendam familiae Pindaricae cultum illum fuisse, haberemus ualde tibiatarum potissimum studium explicaremus. Nam ista numina ex Phrygia in Graeciam advecta tibiatarum cantus secum attulerant. Et in auletica arte quanto opere Boeoti praestiterint reliquis Graecis, si excipias Argivos, pervulgatum est.

Praeter Magnam Matrem Iovi Ammoni a gente Aegidarum insigniter culto dedicarat statuam a Calamide factam, Paus. IX, 16, 1. Idem Ammonii Libyae misit hymnum in Iovem, quem vidit Pausanias in columna τριγώνῳ iuxta aram a Ptolemaeo Lagi deo sacratam, l. c. Cf. Hymn. fr. 7. coll. Boeckh. Oecon. Ath. II. p. 258. Muellerei Orchom. p. 358. De singulari Ammonis Iovis favore, quem sub finem vitae expertus Pindarus dicitur, infra disputavimus. Denique Thebis Apollinem Boedromium et Mercurium Ἀγοραῖον statuerat, Paus. IX, 17, 1., coll. Eustath. 27. p. 17. Cuius verba haec sunt: Διὰ τὸ θεοφιλὴς δόξαι καὶ

τιμῆς πολλὴν περιουσίαν ἔσχευ ἐν Ἑλλήσιν. Ἀπόλλων γοῦν οὕτω φασίν, αὐτὸν ἐφίλει, ὡς καὶ μερίδα λαμβάνειν ἐκ τῶν θυομένων ἐμείνω καὶ τὸν ἱερεῖα δὲ βοῶν ἐν ταῖς θυσίαις· Πίνδαρος ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. Κατὰ δὲ ἄλλους· Πίνδαρος ἴτω ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. Κατὰ δὲ ἄλλους ἐν Δελφοῖς κλείειν ὁ νεοκῆρος μέλλον τὸν νεὼν κηρύσσει καθ' ἡμέραν· Πίνδαρος ὁ μουσοποιὸς παρὶτω πρὸς τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ. Eodem ferantur Vrat. p. 9. Thom. p. 4. Ineptius Metr. 17. cibi viniq̄e portiones semper Delphis Thebas missas comminiscitur. Neque satis probabiliter Paus. IX, 20, 2: *Εὐδοκιμοῦντα αὐτὸν ἤδη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐς πλέον δόξης ἤρην ἢ Πυθία ἀνεμποῦσα Δελφοῖς, ὀπέσων ἀπήρχοντο τῷ Ἀπόλλωνι, μοῖραν τῷ Πινδάρῳ τὴν ἴσην ἀπάντων νέμειν.* Accuratius rei que naturae congruenter Plutarchus de Ser. Num. Vind. 13. refert Pýthiam de Theoxeniorum epulis Pindaro portionem dari iussisse, quem honorem ad posteros poetae durasse: *Ἀναμνήσθητι τῶν Θεοξενίων καὶ τῆς καλῆς ἐκείνης μερίδος, ἣν ἀφαιροῦντες τοὺς Πινδάρου κηρῶνται λαμβάνειν ἀπογόνους.* Quos ἀπογόνους Pindari erraverit qui cum Prellero ad Polemon. p. 68. cum ἀπογόνους Ὀμήρου comparandos putabit, nisi forte Arrhiani narrationem de posteris poetae ab Alexandro clementer habitis eodem modulo mesiemur.

Poetae Delphos frequentasse carmina loquuntur. Habuit ibi sellam ferream, in qua, quoties Delphos inviseret, cantaret quae in Apollinem pepigisset carmina; v. Paus. X, 24, 4. Carmina enim sacrificabat Deo, quippe *ἀναπνα θύων*, ut poeta: quo spectat dictum eius apud Eustath. 31. p. 23: *Δελφῶσε ἱεροτηθεῖς τι πάρεστι θύων, Παιᾶνα εἶπε.* Simul sella illa arguit rudem cantus haudquaquam fuisse Pindarum, quod prave ex re non satis perspecta confixerunt veteres; v. Eustath. l. c. p. 24.

Hactenus de Pindaro cultore deorum. Restat, ut videamus, quomodo cum hominibus suae aetatis versatus sit. Mos fuit lyricorum poetarum omnes Graeciae terras peragrare, ut deos hominesque carminum suorum dulcedine permulcerent, sive in publicis civitatium solemnibus sive in privatis comissionibus. Dona et munera accipere et vel certam pecuniam pro pangendo carmine pacisci citra invidiam fuit. Opera enim poetarum Graecis hominibus in vitae quotidianae usibus ponebantur et ut medici et technici, ita *τέκτονες ὕμνων* accensebantur τοῖς δημοσγοῖς. Pindarus in hanc consuetudinem aetatis suae suaviter iocatur Isthm. II. init. Nec turpilucricupidus censebatur qui

munera et pecuniam sectaretur, modo a Simonidea avaritia abstineret.

Habitabat Pindarus Thebis (τᾶς ἑγατεινὸν ὕδωρ πλομαί, Olymp. VI, 85. coll. Pyth. IV, 293.), unde frequenter vel ad ludos sacros spectandos vel principes viros exterasque civitates salutaturus excurreret. Ex quibus nulla ipsi dilectior videtur fuisse quam Athenae, nutrices ingenii sui, quae urbs post pugnas Marathoniam et Salaminiam haud dubie principatum tenuit Graeciae. Nec dubitavit Pindarus Athenienses ob fortissima facta in bellis Persicis exhibita magnificis efferre laudibus, quamvis a populari imperio pariter atque ab tyrannide animum gereret alieniorem et Doriensibus potissimum institutis civilibus unice delectaretur. Sed mens poetae integerrimi pravo partium obsequio libera iudicii sui compos neque caeco partium studio Musam suam dedit et quicquid in singulis vel civitatibus vel hominibus laudabile et praeconio suo dignum reperiebat, ei carminum suorum veneres impertire solebat. Igitur ut tyrannos celebravit, ita nec liberarum civitatum laudationi defuit. Vide quae Guil. Wachsmuthius disserit de Pindaro reip. constituendae et gerendae praeceptore disputat. II. p. 18 seqq. (edita est Kiliae 1824. 4.).

At Thebanos tamen suos a bellorum Persicorum communione absterruit, qui idem Athenienses victores identidem laudibus in coelum tollat! Ista culpatio est Polybii IV, 416., qui prave fecisse Pindarum criminatur, quod tempore belli Medici quietem commendasset civibus suis. A quo crimine facile est poetam patriae amantissimum defendere. En verba Pindari (fr. Hyporch. 125.):

Τὸ κοινὸν τις ἀστῶν ἐν εὐδλίᾳ τιθεῖς
ἔρην καὶ ἀτάμεγαλόνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στᾶσιν ἀπὸ πρᾶπίδων ἐπὶ κροτον ἀνελῶν,
περίας δότειραν, ἐχθρῶν κούροτροφον.

Quae omnia intestinarum turbarum calamitatem exagitant, quam a Thebanis propulsare nitebatur poeta. Meminerimus dici haec Thebanis ante pugnam Plataensem Ol. LXXIV, 4., quo tempore optimates ad reipublicae gubernacula admoti favebant Medis, alii contra seditione mota Graecis opitulari conabantur; vid. Boeckh. Expl. p. 340. Quae discidia in perniciem eruptura universorum displicuere Pindaro, qui ubique ad quietem compositumque reipublicae statum cohortabatur, veluti de Ἀσυχίᾳ, quae ad domesticam concordiam spectat, admonet Olymp. IV, 16. Pyth.

I, 70. IV, 296. VIII. init. Tantum igitur abest, ut levitatis et Medismi nota inurendus sit, ut quovis pacto collaudaturus fuerit, si bellum adversus Medos unanimi consensu suscepissent et in eam laudis societatem venissent, quam cum Atheniensibus et Spartanis admirabundus communicabat poeta. Cf. Pyth. I, 75 seqq. fr. inc. 93. 94. et considera, quo moerore laboraverit poeta eo tempore, quo Isthm. VII. scripsit, h. e. paucis mensibus post pugnam Plataensem. Videndi qui Pindari contra Polybium causam discrete egerunt Schweighaeuserus ad Polyb. l. c., Wachsmuth. l. c. p. 5 seq. et Boeckh. Ind. scholarum Berolin. per semestre aestiv. ann. 1831.

Quamvis autem carmina Pindari plena sint laudum patriae urbis satique pietatem erga matrem suam testentur¹³⁾, cives tamen non ex merito honorasse poetam suum legimus. Nempe laudatis Athenis, a quibus vetusto odio dissidebant, de se suisque detraxisse conquerebantur¹⁴⁾. Quapropter vel mulctam irrogasse dicuntur, quam pro Pindaro solverint Athenienses additis magni-

¹³⁾ Thebas λιπαρὰς vocat Pyth. II, 3. et fr. inc. 106: λιπαρῶν Θηβῶν μέγαν σκόπελον. Fr. inc. 104: Εὐάγματε, χρυσοχίτων, ἱερῶτατον ἄγαλμα, Θῆβα. Isthm. I. init.: Μᾶτερ ἐμὰ, τὸ τέον, χρύσεασι Θῆβα, Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέγρετον Θῆσομαι. Fr. inc. 103, 4: καὶ πολυκλείταν περ ἰοῖσαν ὄμοσ Θῆβαν ἐτι μᾶλλον ἐπασήσει θεῶν καὶ κατ' ἀνδρῶπων ἀγνιάς. Thebanis cum alia scripsit carmina, tum hyporchema illud ad Solem, quem in defectu sideris titubantibus civibus suis ut auxilio assit invocat, fr. Hyporch. 4. Propter vetustam Thebarum et Aeginae cognationem praeclarae insulae decora lubenter canit: Isthm. VII, 15: χρῆ δ' ἐν ἑπταπόλοισι Θῆβαις τραφέντα Αἰγίνα Χαρίτων ἄκρον προνέμειν. Ceterum Pindarus Nem. VII, 65. de semet ipso: ἐν τε δαμόταις Ὀρματι δέξομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλῶν, Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐγούσαις, ὃ δὲ λοιπὸς εὐφρων. Ποτὶ χρόνος ἔργοι.

¹⁴⁾ Frequentavit Pindarus magnificam urbem, cuius olim alumnus fuerat. Veluti aliquando post pugnam Plataensem urbe iam instaurata Nemea profectus Athenas est tempore veris, ubi divinum illum dithyrambum fr. 3. doceret. Liberalibus aliquando affuisse et in honorem Ionum quorundam, qui Athenas venerant, ut Eleusiniis initiarentur, duo composuisse carmina significat historiola Himerii Orat. XI, 4. p. 578. Eodem anno, quo pugna ad Marathonem commissa novo splendore illustravit Athenas, scriptum carmen Pyth. VII. Megacli quadrigis victori. Ibi vers. 5 seqq.: τίνα πάτρην, τίνα οἶκον λαῶν ὀνυμάξομαι ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πνθεσθαι; Victoriam ad Artemesium reportatam celebrat fr. inc. 93: Ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαιεννὰν Κορηπιδ' ἐλευθερίας. Sed Thebanos maxime asperaverat, si credere licet, dithyr. fr. 4: ὦ τὰι λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοιδμοί, Ἑλλάδος ἔργισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι, δαιμόνιον ποτλίεθρον.

ficiis honoribus. Eustathius 28. p. 20: Ἐχθρὰ δὲ φασὶ φρονοῦντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ που·

Ὡ καὶ λιπαρὰ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι¹⁵⁾,
κατὰ δὲ τινάς, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθῆνας, ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι χιλίαις δραγμαῖς, ὡς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ὡς φιλατικοῦ. Accuratus Isocrates περὶ ἀντιδ. p. 304. Dind. (87. Orell.): Πίνδαρον τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἐνὸς μόνου ἡήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ἀνέμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ δραμῶν μυρίας αὐτῷ δοῦναι δραγμαῖς. Nihil is de muleta a Thebanis exacta. De qua primus personatus Aeschines Epist. IV. p. 165. Dind.: Ἐξημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι δικλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδωσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνη χαλεκῆ τιμῆσαι· καὶ ἦν αὐτῆ καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς, καθήμενος ἐνδύματι καὶ λύρα ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνειλεγμένον βιβλίον. (Contra Thebanos Pindarum suum ne statua quidem ornasse ait Athenaeus I. p. 19. B.) Adde Paus. I. 8. 5: Πίνδαρος ἔλλα τε εὐράμηνος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπήνεσεν ἄρα ποιήσας. Ceterum figmentum fuit Libanii Sophistae, qui declamationem scripsit in Thebanos, quod Pindarum propter carmen illud lapidibus scilicet obruissent; vid. Doxopater Cramerii Ann. Oxx. IV. p. 155 seqq. Prorsus ut Phidiam ab Elcis misere trucidatum in scholis exornabant rhetores citra vocem historiae et veritatis.

Plura igitur beneficia gratis animus Atheniensium contulit in Pindarum. Primum enim proxenia honoraverunt, ut Boeckhio iudice Isocrates ex ipso decreto ob eam causam facto tradit. Aliam proxeniam ipse commemorat Nem. VII. 65., ubi Dissenius gratuita ipsi per universam Graeciam ab Amphictyonibus data fuisse hospitia non immerito suspicari videtur. Deinde pecuniam ei pro illa aetate satis grandem dono dedere. Tertium statuam publice posuerunt. Sed eam non vivo poetae, sed post Aeschinis demum aetatem inclinatis iam rebus Atheniensium positam Boeckhii p. 19. diversis argumentis efficit. Nam Pindari novo morem statuas clarorum hominum publice ponendi nondum fuisse pervulgatum et post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primum Cononem eo honore affectum esse; cf. Oecon. Civ. Att. I. p. 265. Deinde omnia signa, quae ad porticum regiam fuere,

¹⁵⁾ Admisit Eustathius μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι ex Pyth. IX. init.

Cononis, Timothei, Evagorae, aliorum, fuisse recentiora; v. Paus. I. 3. Postremo silentium Isocratis esse disertum. Ego superioribus quidem argumentis aegre crederem, ultimo potissimum ad credendum impellor. Constat enim hodie etiam alia signa illustrium virorum iam superioribus temporibus Athenis erecta fuisse, veluti statuam Epicharini, Critiae et Nesiotae opus, certe ante Olymp. LXXXVI.; Diltrephis, Cresilae artem, Olymp. XCI. 3. Vide Lud. Rossii Lettre à Mr. Thiersch. n. 2. 3. eiusdemque Ἐγχειρίδιον τῆς ἀρχαιολογίας τῶν τεχνῶν. I. §. 109, 1. p. 140. Ceterum si multaverunt Thebani Pindarum, multaverunt plebei, qui post pugnas Salaminiam atque Plataensem Optimatibus de gradu suo depulsis rempublicam capessiverant; v. Boeckh. Fragm. p. 589. Vel propterea autem de multato poeta licet dubitare, quod parum credibile videtur popularis imperii homines in laudatorem Atheniensium animadversuros fuisse. Ceterum Pindarum honores ipsi ab Atheniensibus tributi non usque eo occaecaverunt, ut quilibet ausis assentaretur. Nam cum post illa tempora maiora spirantes nimis sese efficerent, praesertim Olymp. LXXX., et cum Aeginetarum rempublicam, Thebanis atque Pindaro carissimam, vexarent, spiritus eorum identidem per carmina sua repressit.

Carus erat Pindarus etiam regi Macedoniae, Alexandro, Amyntae filio, qui, ut Solino utamur Polyh. 14., „voluptati aurium indulgentissime deditus, plurimos, qui fidibus sciebant, in usum oblectamenti donis tenuit liberalibus, inter quos Pindarum lyricum.” Cui regi, quem propter animum a Persis alienum, in Graecos propensum, Φιλέλληνα cognominabant, encomium scripserat poeta πρόφαντος σοφία καὶ Ἑλλήνας ἐὼν παντᾶ, cuius reliquiae exstant fr. Encom. 3. 4., ubi v. Interpp. Quae laudes in Amyntae filium collatae etiam post obitum tulerunt fructus. Nam ea potissimum fuit causa, cur Alexander Philippi combustis Thebis et aedibus Pindari parci iuberet et posteris. Dio Chrysostomus Orat. de Regno II. p. 25: Ἐπεμνήσθη τοῦ Πινδάρου διὰ τε τὴν λαμπρότητα τῆς φήσεως καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμοῖον ἐπήνεσεν, Ἀλέξανδρον τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα. Eustathius 28. p. 21: Λέγεται καὶ, ὡς Λάκωνες ἐμπρήσαντες ποτε Θήβας κατὰ μάχην, ἧς ἤρξε Πανσοσίας ὁ σφῶν βασιλεὺς, ἀπέσχοντο μόνης τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ, ἰδόντες ἐπιγεγραμμένον τό·

Πίνδαρον τοῦ μουσοποιοῦ τὴν στήγην μὴ καίετε. Τοῦτο δὲ, φασί, καὶ Ἀλέξανδρος μετὰ ταῦτα πεποίηκε. Καὶ αὐτὸς γὰρ ἐμπρήσας Θήβας ἐφύλαξε τὴν οἰκίαν, ἧ καὶ εἰς πρυταν-

νεῖον ὑστερον ἀπετελέσθη. Et aedes et posteros incolumes servasse ex fide historiae confirmat Arrhianus Exped. Alex. I, 9. De Pausania fabellam inde confictam merito exposuit Boeckhiius. Aedes Pindari prytaneum Thebarum factas esse propterea non credibile visum est Schneidero, quod Pausanias eas extra urbem sitas narret, prytanea autem in mediis urbibus exstruere consuevissent Graeci. Pausanias non nisi ἐρείπια οἰκίας vidit: ergo verba dat Himerius Orat. XVIII, 3. p. 710: *Τίς εἰς Θήβας ἀφικόμενος πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Πινδάρου τὸν οἶκον Τιμαγεvidου καὶ τῶν ἄλλων πλουσίων ἐν Θήβαις ἰδεῖν ἐζήτησεν; Quamquam quaerere licebat.*

Pindarus Pindarique carmina quanta in aestimatione apud plurimos populos Graeciae fuerint, multa argumento sunt. Veluti Cei, qui Bacchylidem haberent domi — nam Simonides tum iam decesserat — tamen Pindaro potius paecana prosodiacum mandaverant; v. Isthm. I. init., quod carmen Olymp. LXXX, 3. probabiliter assignant. Rhodii aureum carmen Olympicum VII. aureis literis perscriptum in templo Minervae Lindiae, communi delubro insulae, reposuerant publice; vid. Gorgo historicus Scholl. Vett. Inscript. Ol. VII. p. 157. Aleuadis Thessalis quam placuerit, vel carmen Pyth. X. testatur. Fere Olymp. LXXVI, 4. poeta Hieronis Syracusani precibus cessit et ad tyrannum commigravit, qui olim Musis inimicus post diuturnum morbum mitigatus commercia poetarum atque sapientum cupidissime ambiebat. Simonidem iam antea spes munerum in Siciliam allexerat: tarde obtemperavit Pindarus, siquidem teste Eustathio 26. p. 17: *παρὰ Ἰέρωνι τῷ Συρράκουσιων τυράννῳ ἄμφω ἐγένοντο, ἀποδημήσαντες δηλαδὴ καθ' ἑτέρουσ καὶ αὐτοὶ σοφοὺς εἰς τὴν Σικελίαν. Καὶ μὴν πρὸς τὸ ἱστορηθὲν τοῦτο διαφέρεσθαι δοκεῖ τὸ περιφερόμενον. Λέγεται γὰρ, ὅτι Πινδαγος ἐρωτηθεὶς, διὰ τί Σιμωνίδης μὲν πρὸς τοὺς τυράννους ἀπεδήμησεν εἰς Σικελίαν, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐθέλει, ἔφη· Διότι βούλομαι ἐμὰν τῶ ζῆν, οὐκ ἄλλῳ. Cf. Vrat. p. 10. et Prolegg. Sim. Cei p. XX. In Sicilia Chromio Aetnaeo scripsit Nem. I. Olymp. LXXXVI, 4., ut videtur. Anno post Olymp. I. scripsit Hieroni celete victori, Olymp. XII. Ergoteli Himeraeo, Nem. IX. Chromio. Sed Olymp. LXXXVIII, 1. Agesiae Syracusani victoriam Olympicam Olymp. VI. Thebis videtur cecinisse, ut circiter quatuor annos Syracusis haesisse videatur. Diutius non toleravit auram aulicam. Exoriebantur rixae et discidia inter ἄνδρας ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν παίζοντας, ex quibus Simonidis compta morum sermonumque ele-*

gantia tyrannum maximè devinerat, cuius facilitatem aemuli austerior mens poetae Thebani haudquaquam aequasse videtur. Cui quidem εὐδυνλώσσω ἀνδρὶ adulatores, pessimum genus hominum, mirifice exosos fuisse carmina ad Hieronem scripta abunde confirmant. Igitur Thebas reverlit, quo turbas civiles inter Siciliae tyrannos flagrantis aulicorumque malas artes effugeret.

Per omnem vitam Pindarus universae Graeciae admiratione et amore floruit, ob pietatem erga deos, comitatem erga omnes, integritatem denique et simplicitatem animi laudatissimus. Atque ut nascentem aspexerant dii, florentem tutati erant, ita ne moriturum quidem dereliquisse arbitrabantur veteres. Pulchrae de morte poetae feruntur narrationes, quas breviter perstringamus. Teste Eustathio 29. p. 21. *φέρεται λόγος καὶ θεωροῦς ποτε ἀπιόντας εἰς Ἀμμωνος αἰτήσαι Πινδάρῳ οἷα φίλῳ τὸ ἐν ἀνδρώποισι ἄριστον, καὶ θανεῖν αὐτὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ. Cf. Vrat. p. 9. Subiungit Eustathius similia singularis deorum favoris exempla Trophonium et Agamedem, Cleobin atque Bitonem. Concinunt ista fere cum Plutarchi narratione Consol. ad Apollon. p. 108. D seq., ex cuius de vita Pindari commentario haec ab auctoribus Eustathii compilata sunt. Nisi quod pro Ammonio Libyae Delphicum templum posuit Plutarchus. Quae diversitas facilem explicatum habet. Utrique enim deo poeta coniunctus fuit: Ammoni Iovi hymnum misisse tetigimus supra, de Delphico deo testimoniorum copia suppetit. Ipse Trophonii et Agamedis beatam sortem praedicarat in threno aliquo: ipse placidissima morte extinctus est, credo, brevi post confecta in Iovem Apollinemque carmina. Hinc vel Ammo vel Apollo, in cuius solemnii Pythio editus erat, dilecto vati gratificati videbantur. Sed in eo facile variabat opinio veterum, quod vel ipse deos precatus esset, ut sibi quod homini optimum esset tribuerent, vel theori, cum praesertim constaret poetam Ammoni misisse hymnum. Sic Suidas: *Συνέβη αὐτῷ τὸν βίον τελευτῆσαι κατ' εὐχάς· αἰτήσαντι γὰρ τὸ κάλλιστον αὐτῷ δοθῆναι τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἀθρόου αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐν θεάτρῳ ἀνακεκλιμένον εἰς τὰ τοῦ ἐρωμένου αὐτοῦ Θεοξέου γόνατα, in quem ardentissimum cecinit scolium fr. 2. Eadem Hesych. Miles. p. 44. Orelli. Licet igitur narrationes de obitu poetae ex carminibus translatae in ipsum sint, satis tamen id ipsum aperit, quam honorifice de integerrimo vate suo senserint populares.**

Non est praetereundum etiam aliam quandam famam de proximo ante mortem poetae tempore ferri. Dicitur enim Pro-

serpina per somnium Pindaro apparuisse seque ut carmine orna-
ret imperasse, quae sola ex omnibus diis nondum ab eo cantata
sit. Obtemperasse illum: paulo post esse mortuum. Pausanias
IX, 23, 2: *Λέγεται καὶ ὄνειρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκουσι
ἐς γῆρας. ἐπιστάσα ἡ Περσεφόνη οἱ καθεύδοντι οὐκ ἔφρασαν ὑμνη-
θῆναι μόνη θεῶν ὑπὸ Πινδάρου· ποιήσειν μέντοι καὶ ἐς αὐτὴν
ἄσμα Πινδάρου ἐλθόντα ὡς αὐτὴν. Καὶ τὸν μὲν αὐτίκα τὸ
χρῆσθαι ἐπιλαμβάνει, πρὶν ἐξήκειν ἡμέραν δεκάτην ἀπὸ τοῦ ὄνει-
ρατος. Ἦν δὲ ἐν Θήβαις γυνὴ πρεσβύτις γένους εἰνεκα προσ-
ήκουσα Πινδάρου καὶ τὰ πολλὰ μεμνημένη αὐτοῦ τῶν ἁμαρτῶν.
ταύτη Πινδάρου ἐνύπνιον τῇ πρεσβύτιδι ἐπιστάς ὕμνον ἤδεν ἐς
Περσεφόνην· ἡ δὲ αὐτίκα, ὡς ἀπέλιπεν αὐτὴν ὁ ὕπνος, ἔγραψε
ταῦτα, ὅποσα τοῦ ὄνειρατος ἤκουσεν ἄδοντας. ἐν τούτῳ τῷ
ἔσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἀἰθῆναι εἰδὼν ἐπιλήσεις καὶ ὁ χρυσήνιος·
δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς κόρης τῇ ἀρπαγῇ. Pro Proserpina Eustathius
et Vratisl. p. 9. nominant Cererem: scilicet utriusque deae vix
dissociabilis laudes comprehenderat; v. Preller. de Cerer. et
Proserp. p. 58. Pindarus videtur paucis ante mortem diebus
somnia monitus — ut Socrates eandem ob causam fabulas Aesopias —
hymnum illum composuisse, quod novissimum carmen
propinqua ista post obitum eius in lucem ediderit. In illo hymno
poetam somnium ipsum tetigisse suspicor: reliqua Pausaniae su-
perstitioni relinquimus. Cf. Boeckh. ad hymn. fr. 8. p. 564.*

Argis fato functum poetam ex vetere epigrammate narrat
Eustathius 25. p. 16. et Vratisl. p. 10: *Τῶν Πινδάρου θύγατέ-
ρων μέμνηται καὶ ἐπιγράμμα παλαιὸν ἐκεῖνο·*

*Ἡ μάλ᾽ Πρωτομάχη τε καὶ Εὐμητις λυγύφωνοι
ἔκλευσαν, πινυταὶ Πινδάρου θύγατρες ¹⁶⁾,
Ἄργόθεν ἦμος ἔκοιτο, κομίζουσ' ἐνδόθι κρῶσσου
λείψαν' ἀπὸ ξείνης ἀθροῖα πυρκαϊῆς.*

*Ἐν ᾧ δὲ ἐπιγράμματι οὐ δηλουμένου τοῦ πῶς ἐν Ἄργει θανὼν
ὁ Πινδάρου εἶτα ἐς τὴν πατρίδα ἐκείθεν ἐκομίσθη, ὅμως ἐστὶν
ὑπονοῆσαι, ὅτι ἀπελθὼν εἰς τινὰ Πελοποννήσιον ἀγῶνα καὶ
θανὼν κατ' αὐτὸ τὸ Ἄργος ἀπέδόθη ἐκείθεν πατρίδι νεκρός.*

¹⁶⁾ Eustathius pariter atque Vratisl. Πινδάρου θύγατρες exhi-
bent. Leniorem adhibui medicinam quam alii, qui transposue-
runt: Πινδάρου ἔκλευσαν θύγατρες πινυταί. Elegantissima
tamen coniectura A. Meinekii est Delect. Poett. Anthol.
Graec. p. 239. haec:

*Ἡ μάλ᾽ Πρωτομάχη σε καὶ Εὐμητις λυγύφωνοι
ἔκλευσαν πινυταί, Πινδάρου, θύγατρες.*
Mihī tamen quam supra posui scriptura satisfacit.

Probabiliter Eustathius; et sic Boeckhii ante editum Eusta-
thium iudicaverat. Nam cum Suidas obisse in theatro scribat,
Valerius Maximus IX, 12, 7. in gymnasio, suspicatur Boeckhii
Iudorum spectandorum gratia in Peloponnesum profectum repen-
tino esse fato oppressum in ipso certaminum loco, qui et thea-
trum et gymnasium dici potuerit. Et cum Argis obisse narretur,
in Heraeis sive Hecatombaeis mortem contigisse putat, ad quos
Iudos concelebrandos filias secum adduxerit. Eae cineres The-
bas reportarunt, ubi sepulcrum in hippodromo ante portas Proe-
tidas vidit Pausanias IX, 23, 2. Scimus enim clarorum homi-
num peregre mortuorum ossa haud raro a patriis civitatibus
ambitiose repetita et religionis causa vel e remotioribus locis
domum reportata, cuius rei exempla plurima collegit C. Kei-
lius Analect. Epigraph. et Onomatolog. 1842. p. 34 seq. Mi-
nime autem audiendus est R. Ungerus Theb. Parad. I. p. 302.,
qui, postquam Thebis obisse Pindarum plures auctores referre non
vere scripsit, fraude grammaticorum rei narrationem depravatam
censet. Nempe nescivisse illos in Boeotia Argos appellari ur-
bem regionis ad Euboicum mare vergentis, quam praeterfluebat
Asopus; v. Strabon. IX. p. 404. Hesych. s. v. Ἄργος Ἰάντιον.
Nollem eo delatum virum moleste doctum. Nam et Epigram-
matis auctor *ἔστειν πυρκαϊῆν* profecto confingere non potuit ne-
que Pindarus senex gymnasium aut theatrum ignobilis oppiduli
aditurus erat, etiamsi gymnasium aut theatrum ibi fuisse largiri
in animum induxeris.

Pindarum poetarum Graeciae lyricorum principem existisse
communis est et consentiens vox veterum. Ut Homerus simpli-
citer ὁ ποιητής, Aristophanes ὁ κωμικός, Thucydides ὁ συγγρα-
φεύς, ita Pindarus prae ceteris ὁ λυγικός vocitatus est; v. Eu-
stath. Hom. II. p. 4, 8. Nunc carminum historiam paucis com-
plectamur, in quibus vel digerendis vel emendandis explicandis-
que infinita quaedam copia doctissimorum hominum antiquitas
desudavit. Quae antequam ad criticam normam castigarentur et
interpretandis vel singulis verbis vel rebus historicis et mythicis
declarandoque fini et proposito poetae intellectui hominum sub-
veniretur, primum quae sparsa ferebantur contrahenda erant,
contracta singularum classium discrimine disponenda. Nam quod
Quintilianus Inst. Orat. VIII, 6, 71. et Servius Aen. X, 738.
poetam ipsum Ἰμνων, Παιώνων rell. nomina singulis fibris in-

scripsisse loquuntur, suae aetatis consuetudinem prave in Pindarum nihil tale molitum conferunt. Etenim ab Alexandrinis demum quae ad illud tempus dispersa erant collecta et in ordinem redacta constat. Tametsi iam antea de singulis quibusdam partibus carminum commentariolos confectos novimus ab iis, qui rebus Pindari indagandis enarrandisque operam dabant. Veluti Chamaeleontis libellum de Pindaro supra consignavimus. Inter illos primum locum tenet Zenodotus Ephesius, conditae a Ptolemaeo Philadelpho bibliothecae Alexandrinae primus, ut creditur, praefectus. Qui quid praestiterit Pindaro, ex paucis eius vel scripturis vel coniecturis, quas memorant Scholl. Ol. II, 7. III, 52. VI, 91., aegre indices. Iustam carminum recensionem primus instituit Aristophanes Byzantius, qui sub Ptolemaeis Energeta et Epiphane maxime floruit, circ. Olymp. CXLIV. Primum is et Simonidea et Pindarica colis metricis distinxit; v. Dionys. Hal. de Comp. Verbb. 22. et 26. Quod negotium Aristophani interdum ad liberanda Pindari verba a glossematis iam tum ipsius verbis insertis profuit, veluti Ol. II, 48. vulg. *φιλέοντι δὲ Μοῖσαι* verba efficienda intellexit. Omnino vestigia quaedam declarant vetusta Alexandrinorum exemplaria hic illic vitia habuisse ab ipsis demum emendata, velut Olymp. XI, 55. vulg. Pyth. IV, 195.; vide Boeckhii commentat. de crisi Pind. §. 22. Deinde Aristophanes potissimum, ut opinor, vetustam scripturam, quam exempla ante Alexandrinorum aetatem confecta, etiamsi partim iam ad vulgarem consuetudinem revocata fuerit, universe tenebant, in recentiorem scribendi normam transtulit. Reputemus aetate Pindari *E* et *ε* et *η* et *ει* significasse, *O* et *ο* et *ω* et *ου*, licet Pindarum interdum *ει* et *ου* his ipsis elementis scripsisse credibile sit. Ista *ἀρχαῖα γράμματα* quamvis Athenis inde ab archonte Euclide Ol. XCIV. publice expulsa Simonideo scribendi generi locum fecissent, Pindari tamen antiqua exempla a grammaticis demum accurate conformanda fuerunt. Ac resident etiamnunc quaedam *τῆς ἀρχαίας σημασίας* documenta; vid. Aristarch. Scholl. Nem. I, 24. Nem. III, 23. X, 62. et cf. quae diligenter exsequitur Boeckhii de crisi §. 16 seq. Tum Aristophani debetur, quod septemdecim libris diversa genera Pindaricorum carminum comprehensa fuerunt. Nomina librorum illorum quoniam diversa traduntur a Suida et Vitae Vratisl. auctore in numero isto consentientibus, probabiliter Boeckhii duplicem existitisse Pindaricorum carminum recensionem statuit, alteram simpliciorum Aristophanis, subtiliorem alteram Aristarchi. (Sic uterque Ana-

creontis carmina recensuerant post Zenodoti curas; v. Th. Bergkii Anacr. Reliq. p. 25 seq.) Vide de his classibus carminum Boeckh. Fragm. p. 553 seqq. et qui Boeckhii disputationem uberrimam excerpserit Dissenium p. 603 seqq. Quamquam laudis illius aliquam tamen partem cum Callimacho, solertissimo tabularum conditore, communicandam esse meo iure sumere videor. A quo equidem alterutrum ordinem vel constitutum vel inchoatum statuo. Nam Callimachus ut vel singula epinicia Simonidis Cei ex generibus victoriarum ordinavit, puta *Τεθρίπποις*, *Λγομέσι*, rell. scripta iuxta collocans, ita similiter Pindarica pertractavit. Carmen Pyth. II. Callimacho Nemeum visum esse scimus; v. Boeckh. Praef. Scholl. p. X. Sed Aristophanem, qui tabulis Callimachi commentarios adiecit, accuratius omnia administravisse licet credere. Cuius ordinem epiniciorum quidem in consuetudinem abisse argumento est primo loco positum carmen Olympicum, quem illi locum Aristophanes assignaverat; v. notam ad initium carminis ascriptam. Cum autem Callimachus Simonidea epinicia ex victoriis disposuisset, Aristophanes ita tenuit in Pindaricis, ut victorias in quatuor nobilissimis solemnibus reportatas ex dignitate victoriarum digereret. Praecedunt igitur carmina in curules equestresque victores scripta, sequuntur deinceps ea, quae pugilum, luctatorum, pancratiastarum, cursorum victoriis dicata sunt. Pythia claudit carmen tibicini scriptum, Nemea tres aliae odae non Nemeaeae; vide Boeckhii Praef. Expl. p. 19. In fine Isthmiorum aliquot carmina perierunt, quorum fragmenta quaedam supersunt.

Ratio temporum in componendis epiniciis habita non est: *οἱ διατάξαντες τὸν Πίνδαρον οὐ κατὰ χρόνους συνέτασσον αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἶδη*, Scholl. Isthm. IV. inscr. coll. Scholl. Pyth. VI. inscr. (De juvenili hymno in principio hymnorum reposito vidimus supra.) Sed de ipso genere saepe lis fuit inter grammaticos. Pythium II. alii Nemeis accensebant, Timaeo *θυσιατήριον* vocabatur, Ammonio et Callistrato Olympicum, aliis Panathenaicum, denique aliis Pythium. Quae sententia fuit Apollonii τοῦ εἰδογράφου, quem in generibus carminum etiam pro harmoniae diversitate dignoscendis singularem operam consumpsisse scimus; v. Boeckh. ad Schol. Pyth. II. inscr., qui eundem Apollonium commentarios Pindari edidisse censet Praef. Scholl. p. XIV. Quaedam epiniciis post Aristophanem demum videntur accessisse, ut Olymp. V. *ἐν τοῖς ἑδαφίοις*, quae Boe-

*****

ckhius intelligit primitiva exemplaria ab Aristophane profecta, non legebatur: Didymi commentarii Pindaro tribuebant, Schol. Ol. V. init. Nemeaea carmina IX. X. XI. οὐκέτι Νεμεονίαις γεγραμμένα κηρωσιμένως φέρονται, Schol. Inscr. Similiter accidit in Partheniis, ut quaedam carmina seorsum posita τὰ κηρωσιμμένα τῶν Παρθενίων vocarentur; v. Boeckh. Praef. Scholl. p. XII.

Ab auctoribus tabularum (πινακογράφους dicimus) initium habuit aliquod institutum a posterioribus grammaticis solerter propagatum, ut ambitum vel singulorum librorum vel operum omnium ex numero versuum censerent eumque numerum in fine librorum subscriberent. Quae res quas rationes habuerit quaque salutaris fuerit, nuper Fr. Ritschelius meus docuit cum in elegantissimo libello, quem de Alexandrinis bibliothecis scripsit, p. 91 seqq., tum in scriptiuncula academica supplementi loco Bonnae 1840. edita. Nos Eustathii beneficio didicimus epinicionum Pindaricorum mensuram, 34. p. 25: Ἐπινίαισι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὡς εἰ τετρακισχίλιοι. Qua memoria, hausta illa ex antiquioribus commentatoribus, Boeckhianae versuum descriptioni fides vetustatis conciliatur, iam aliis quibusdam veterum metricorum testimoniis ex Scholl. Vratisl. ductis stabilitae; vide Boeckh. Praef. Scholl. p. XXXII. Nam novitia descriptio fere 5500 στίχους efficit, Boeckhiana circiter 3500. Iam si memineris in fine Isthmiorum aliquot carmina intercidissee, facile perspicias vel externo hoc argumento Boeckhianae doctrinae veritatem pulcherrime evinci.

Vel ante vel paulo post Aristophanis curas Pindaricas commentarios confecit Pindari carminum epinicionum Chrysippus Stoicus, sub Euergeta et Philopatore Ptolemaeis clarus. Universam περίοδον Olymp. Pyth. Nem. Isthmiorum complexum docent notae passim in Scholiis servatae. Grammaticorum σημεῖα iam ante illum appicta singulis versibus exstitisse ex nota ad Isthm. III, 47. patescit. Ex discipulis Aristophanis interdum Callistratus et Diodorus commemorantur, de quibus praeter Boeckhium p. XIII. videndus est F. A. Wolfius Prolegg. Hom. p. CCXVI seq.

Iustam autem Pindaricorum editionem post Aristophanem unus Aristarchus paravit, qui, circa Olymp. CXLIII. sub Epiphane illustris, „etsi,” verba Boeckhii sunt, „passim haud mediocria attulit, tamen neque interpretatione neque critica arte in

Pindaricis magnopere videtur excelluisse.” Exstabant siglae eius textis appositae; v. maxime Scholl. Isthm. V, 47.

Ex Pergamenis Grammaticis inter Pindaricos interpretes eminent Crates Mallotes et Artemo, qui Sicularum rerum curiosissimus fuit; v. Boeckh. p. XIII. Inter Aristarchi sectatores de Pindari expositione bene meritos censentur Ammonius Alexandrinus, Aristodemus Eleus, cuius tertium librum περί Πινδαγον citat Athenaeus XI, 495. F., Menecrates; vid. Boeckh. p. XIII.

Adversarius Aristarchi Ptolemaeus Epitheta, illi ἐπιθεσθαι solitus, num in Pindarum commentatus sit, incertum est. Sed in Pindaro versatus est Asclepiades, non Tragilensis, Τραγυφουμένων auctor, sed Myrleanus sub Philopatore clarus, qui etiam de Cratini Aristophanisque fabulis scripserat; v. Fr. X. Werferus Actt. Philoll. Mon. T. II, 4. p. 491 seqq. et Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 12. Praeterea Aristonicus, idem, quem post Lehrsium in Scholiis Venetis Iliadis agnovimus; Chaeris, Dionysius Phaselita, Dionysius Sidorius et quidam alii ignobiliores.

Prioribus palmam praecipuit χαλκέντερος ille Didymus Alexandrinus, Aristarcheus, cuius ὑπόμνηματα in Paeanas et Epinicia celebrantur. Ex istis optima quaeque in Scholiorum veterum congeriem derivata videntur. Didymus ipse praecipuorum interpretum sententias apposuerat diiudicaratque. Hoc igitur Scholiorum nostrorum fundamentum, quibus postea plurima detracta, alia recens addita, multa ignavia describentium decurtata sunt et dissipata.

Quamquam in hanc quam manibus terimus Scholiorum silvam probabile est ex iis quoque interpretibus quaedam ascita esse, qui post Christum natum vetustiorum exemplum repetitive-rant. In quibus est Eleaticus Palamedes nominandus, cuius ὑπόμνημα εἰς Πινδαγον citat Suidas s. v.; cf. acute disputantem Boeckhium p. XIX. De dialecto cum aliorum poetarum lyricorum tum Pindari scripserat Trypho Ammonii, Alexandrinus; vide Suid. s. v. His nunc addo tertium quendam grammaticum ex Appuleio de Orthogr. §. 43: „Cyrenenses poetae dicuntur Battidae Herodio (? v. Welcker. Cycl. Epic. p. 7.) et Proculo et Proclo Pindari enarratoribus.” Sed vereor, ne impostor ludos faciat, qui satis stolide ex Proclo, quem eundem Proculum scribi constat, duos homines fecerit.

Ex illis fontibus fluxerunt duo quasi Scholiorum veterum rivuli. Altera enim eorum familia vulgatis Scholiis continetur, alteram efficiunt ea, quae in codice Vratislaviensi A miro modo mutilata et depravata perduravere. Unde primus edidit ex schedis E. Gerhardi et C. G. Schneideri Augustus Boeckh. In utraque recensione multa comparent additionibus, mutationibus, omissionibus, confusionibus obliterata; v. Boeckh. p. XXIV seqq. Praeter Vratislaviensem librum, qui ad Olympia exhibet diversa Scholiorum *συντάγματα*, Boeckhio ad emendanda vulgata Scholia eximio usui fuit codex Gottingensis ad Olympia et Pythia, iam prius ab Heynio inspectus. Boeckhii praeterea collata editio Romana consultisque aliis libris deterioris notae omnem Scholiorum syllogen improbo et taedioso labore et congestit et digessit.

Grammaticos Alexandrinos eorumque asseclas excipiunt et saeculorum intervallo disiuncti et doctrinae exilitate angustiisque studiorum cum illis haudquaquam comparandi literati Byzantini. Quorum Scholia et loquaciora et icuiniore ad sola Olympia pertinent. Antiquissimus eorum Eustathius est, qui, medio saec. XII. inclitus, *ἔτι ἐν διακόνοις ὦν Πινδαρικὰς παρεκβολὰς* concinnaverat, ad quas saepius in Homericis provocat; v. Boeckh. p. XXIX. Quas ipsas perisse dolendum est: prooemium, de quo supra dicebam, servatum laetamur. Pendet doctrina Eustathii a *παλαιοῖς* suis, quorum commentarii nostris copiosiores ipsi praeclearam materiem suggererunt: verbositatem addidit de suo. Epinicia iam tum sola iactabantur, reliqua dudum oblivioni erant tradita: Eustath. 34. p. 24: *Ποιήματα πολλὰ γράφει Πινδαρος λέγεται, ὧν καὶ φέρονται οὐκ ὀλίγα, οὐ μὴν τὰ πάντα ὑπεμνηματισμένα. Ἐὶ statim post: ἐπίνικοι, οἳ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικότεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνν ἔχειν ἀσαφῶς κατὰ γε τὰ ἄλλα.* Priora ex vetustioribus servata, ipsius aetate praeter fragmenta aliorum carminum sola epinicia supererant. Ab Eustathio proximus est Thomas Magister, initio saec. XIV. celebrer, qui Scholia vetera digessisse videtur. Hunc cum Pindaricis familiaritatem post editam demum Eclogam contraxisse observavit Fr. Bitschelius Prolegg. Eclog. p. CXVII. Sequuntur Manuel Moschopulus Cretensis, qui saec. XIV. exeunte vixit, et Demetrius Triclinius, qui saec. XV. Uterque Scholia conscripsit ipse, quae Boeckhii, quantum per librorum conditionem licuit, signis a se distinxit; v. Praef. p.

XXVII. Neuter horum verba poetae ad ea quae ipsis placebant decreta metrica et grammatica licenter corrumpere dubitavit. Alter et suis correctionibus saepius gloriatur et plaudit Moschopulo¹⁷⁾; v. Boeckh. Praef. T. II. p. XXXV. et de Crisi §. 25.

Restat, ut de codicibus Pindari dicamus. Qui Olympia, plurimi, qui Pythia complectantur et Nemea, pauciores libri extant: rara exempla Isthmiorum¹⁸⁾. Aetate non magnopere commendantur, at universe arbitranti fide. Vetustissimum ferunt codicem Reg. Paris. 2403. (Par. A), qui saec. XIII. attingere perhibetur: Gottingensis sola Ol. et Pyth. offerens saec. XIV. scriptus est: longe plurimi saec. XV. non excedunt, sunt qui vel XVI. descripti videantur. Nolumus recensum exhibere omnium: ad Boeckhii Praef. Vol. I. remittimus accuratiora desideraturos. Iis codicibus, quos Boeckhii ibi enumerat, postea accessit collatio cod. Veneti saec. XV. scripti ab Imm. Bekkero facta; v. Nott. Critt. p. 344, libri satis boni, qui cum codice Aldi et Pal. C conspirare soleat. Sed sola Olympia exhibet. In Explicationibus Boeckhio praeterea ad manum erat accuratior collatio cod. Palatini C Olympia et Pythia complexi, quem iam ab Er. Schmidio inspectum nuper denuo accuratissime excussit scripturaeque discrepantiam cum notulis suis publici iuris fecit C. L. Kayserus Lectt. Pindaricis Heidelbergae MDCCCXL. Ex quibus apposui quae consilii nostri esse visa sunt; sed vereor, ne plura apposuerim quam opus fuerit. Pauca quaedam Kayserus bene emendavit. — Praeter Pal. C Schneiderus Boeckhio excerpta Brunckiani codicis Olympiorum,

¹⁷⁾ Exemplo sit Triclinii annotatio in Moscov. B ad Ol. VIII, 10: *Πολλὰ ἐκαινοτομήθη τῷ σφωτάτῳ Μοσχόπουλῳ κάμοι, ὡς ἐξετάζων εὐρήσεις, ἀνοικείως ἔχοντα πρὸς τὸ μέτρον.*

¹⁸⁾ Etenim Byzantinorum grammaticorum studia in angustiorem orbem coartata poetarum Graecorum quendam delectum habebant, quem glossulis suis explicarent. Hinc frequentia exempla praeter Homericam Hesiodi, maxime Operum, et Theognidis; aliquot fabularum Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis; Phocylidis; Theocriti Idylliorum octo novemve priorum; Lycophronis Alexandrae; Arati Phaenomenon; Callimachi Hymnorum; Apollonii Argonauticon; Nicandri Alexipharmacicon et Theriacicon; Dionysii Periegetae, Oppiani Haemulicon et quorundam aliorum. Eodem pertinebant Pindari Olympia. Talia opera vocabant *τὰ πρατόμεινα*, h. e. lectione et interpretatione usurpata; v. Lobeck. Aglaoph. p. 567. Meinek. Hist. Crit. Com. Gr. p. 560. Coebet. Obs. Critt. in Plat. Com. p. 56.

G. de Humboldt quaedam ex octo libris Parisinis suppeditavit ad Pythiorum locos difficiliore; idem pauca ex quatuor codicibus Vindobonensibus delibavit; v. Prooem. Expll. p. 7. Ista Boeckhius raro in Expll. commemoravit, cum paucissima offerrent ex aliis bonis codd. non enotata.

Quotquot codices vel ante saec. XIV. scripti sunt vel ex vetustioribus postea derivati, textum exhibent veterem et levium coniecturarum violentarumque mutationum expertem. Qui recentiores sunt, fere verba monstrant ad eam formam conformata, quae in Scholiis recentioribus comparet. Sed hi libri rursus ita in diversa abeunt, ut partim Moschopuli recensionem, partim Triclinianam sequantur. Nam Thomae Magistri modestior manus fuit. Igitur veteris recensionis testes primarii, praeter Scholia vetusta, exstant codices Paris. A et Gottingensis, quibuscum in Olympiis consentiunt fere Aldinus liber, Palat. C, Moscov. A, August. B, Vatic., Cizensis paucique alii. Contra prorsus interpolatam verborum speciem suggerit maxime Moscov. B (Gottingensi bibliothecae ab Heynio donatus) et editio Romana in Olympiis. Mediam quandam viam libri insistent a Moschopulo recogniti, quales sunt Palat. A B, Lips., Gueif. (qui liber bonis quibusdam peculiaribus conspicuus est), Cygn., Augustanus A, Bodleiani $\alpha\beta\gamma$, Leidenses AB; vide Boeckhii nott. critt. Ol. II, 29. In Nemeis Aug. tertius et Mediceus alter excellunt, minus praestant Mediceus prior, Paris. B et Aldina. Isthmiorum codices diversas recensiones non videntur sequi.

Verum, ut fieri assolet, istae codicum familiae in singulis libris contaminatione quadam inter se coaluerunt, ut ex altera in alteram quaedam migraverint. Veluti sunt qui in quibusdam partibus ad optimos aggregantur, cum alias interpolatorum ordini ascribendi sint. Sic in Pythiis in numero meliorum librorum sunt Bodl. C et Par. B, licet hic quidem metrici correctiones passus sit. Hinc intelligitur licere interdum vel ex deterioribus libris singulas scripturas repetere, contra maximo opere cavendum esse ab istorum deliciis librorum, quorum oratio ad metricae, prosodiae, syntaxis recentiorem normam licenter et praeter fidem Scholiorum veterumque codicum refecta est. Penitus autem reiiciendi codices scilicet Neapolitani ab Ahlwardtio ad tutandam scripturarum ab ipso excogitarum auctoritatem advocati. Quos codices cum Boeckhius ad calcem Expll. et

in Commentat. de Crisi tanquam omni fide destitutos testes exposisset, postea patefactum est vere statuisse illos, qui ab Ahlwardtio ipso nefarie confictos coniecerunt. Videndus Freesii libellus de codd. Neapolitanis Pindari Stargardi 1835. editus.

Si quis editionum Pindari librorumque ad explicanda Pindarica spectantium accuratum indicem voluerit, eum ego ad praefationem Heynii ablego, vel ad bibliographorum opera recentiora. Ego quam fieri poterit brevissime significabo eos homines doctissimos eaque opera, quibus aliquid debet Pindarus.

Princeps omnium est editio Veneta, quae prodiit in aedibus Aldi et Andreae, Asulani soceri, MDXIII. forma octava, sine Scholiis. Praeter Pindarica complectitur hymnos Callimachi, Dionysium Periegetam, Lycophronis Alexandram. Secuta est editio Romana a Zacharia Callierga Cretensi curata anno MDXV. forma quarta, cum Scholiis veteribus et recentioribus. Hae editiones ita differunt, ut in Olympiis Aldinus textus Romano a correctionibus novitiis liberior sit, contra in Pythiis Romana editio ad germanam poetae scripturam propius accedat. Igitur cum veterum Scholiorum memoria in Olympiis Aldinae, in Pythiis Romanae fere convenit. Illa paene tota scriptum exemplar refert, Callierga interdum textum ex Scholiis emendavit.

Quae editiones per saec. XVI. decursum prodire, eae ex Aldina Romanae expressae sunt omnes, Cratandrina (Basil. 1526.), Brubachiana (Francof. 1542.), Moreliana (Paris. 1558.), Stephaniae saepe repetitae inde ab anno 1560., aliae. Singuli editores pauca de coniectura mutaverunt, feliciter reliquis Iacobus Ceperinus, Cratandrinae corrector. Egregie de Pindaro meruit Erasmus Schmidius, cuius editio Vitembergae 1616. in lucem emissa est. De cuius opera per longam annorum seriem Thebano poetae navata Dissenius ita indicavit: „Schmidius commentarium amplum doctumque scripsit, in eo vero erravit maxime, quod pro temporum illorum iudicio ad logicas et rhetoricas divisiones frigidissimas omnem in his carminibus tractationem et dispositionem rerum revocavit, quasi orationes ante oculos habeamus cum propositionibus, confirmationibus, confutationibus, digressionibus et quae sunt similia. Sane habet etiam poetica ars leges suas, sed alia est rhetorica, alia poesis.” Sed vir integerrimus multa vitia priorum exemplarium sagaciter sustulit et amorem Pindari movit in Germania primus. — Post Schmidium Ioannes Benedictus,

medicus Salmuriensis, manum salutarem Pindaro admovit, qui nonnulla praeclare emaculavit. Prodiit eius editio Salmurii 1620. Quinque Bodleianorum codicum scripturis usi sunt editores Oxonienses, quorum editio Oxonii 1697, emissa Nic. Sudorii versionem Latinam offert. Anno 1747. Traiecti ad Rhenum I. Cornelius de Pauw Notas suas in Pindarica publicavit, quarum hodie exiguus usus est. Licet ne Pauvius quidem in emendandis quibusdam locis insecite egerit. „Successit” — Dissenii verbis utor — „vir immortalis Heynius [anno 1773.], celeberrimus Pindari editor et interpres, qui Thebani poetae studium, per longam annorum seriem prorsus neglectum, primus in Germania suscitavit, nec solum locos plurimos rectius explicuit, sed etiam sensum praeclarum lyricae poesios attulit et magnificentiam horum carminum eximie perspexit. Sed quum tamen illo tempore nondum ut hodie de poesi veterum statueretur, multa frigida et tumida dixit, quae causis penitus perspectis recte habere sensisset. Nunc autem non tam perfectam iudicabat Pindari artem, quam revera est, et si quae offenderent, damnabat, non satis in consilium dictorum inquirens. Ad alteram vero Heynii editionem [Gotting. 1798 — 1799.], quatuor voluminibus comprehensam, praeclarae Godofredi Hermanni commentationes accesserunt, in quibus plurimi loci sagaciter explicati sunt. Ultima editio post mortem demum Heynii [cura G. H. Schaeferi] prodiit ann. 1817. Lips. ap. Vogel. Sed Heynii opera in Pindaro posita etiam aliorum inter nostrates studia excitavit. Sic I. G. Schneiderus Vitam Pindari scripsit Argentor. 1774. et Fragmenta collegit Argentor. 1776. In eodem numero Frid. Gedickius fuit, qui Olympica et Pythica in Germanicam linguam convertit; tum etiam Selecta carmina edidit Berolin. 1786. 8. [C. D. Beckii editionis Lips. 1792 — 1795. prodierunt duo volumina. Textum aliquoties bene correxit.] Laudandum etiam I. Gurlitti studium, qui per longam seriem annorum programmatis scholasticis Versiones Germanicas horum carminum cum Animadversionibus edidit, et licet non instructus omnibus, quibus opus est ad explicationem poetae difficillimi, multa tamen utilia notavit; in versiones autem nollem ad Gedickii exemplum exclamations intulisset plurimas a Pindari gravitate alienas.”

Heynii crisin haud leviter adjuverunt docti Itali, Mingarelli, commentationes metricae, qui multa sagacissime correxit. G. Hermanni et Aug. Boeckhii de Pindaro merita maiora

sunt, quam quae laudibus nostris egeant. Et Hermanno quidem tot debet Pindarus praestantissimas emendationes, quot alteri nemini. Commentationibus Heyniana editioni additis et disputationi de dialecto Pindari (Opuscc. I. p. 245 seqq.) nuper accesserunt Emendationum Pindaricarum libelli academici duo editi Lipsiae 1834, repetiti Opuscc. VII. p. 129 seqq. Pertinent emendationes ad carmina Pythia inde a tertio: nam de duobus prioribus disseruit in commentatione de Officio Interpretis, edita Lipsiae 1834., repetita Opuscc. VII. p. 97 seqq. Augustus autem Boeckhii postquam anno 1809. de metris Pindari libellum edidisset, anno 1811. specimine emendationum in Pindari carmina vulgato iustae editioni prolusisset, inde ab anno 1811. usque ad 1822. duobus tomis carmina praeclare correctae et uberrimis commentariis explanata prodire iussit. In explicationibus conscribendis Dissenium socium sibi ascivit, qui Nemeorum et Isthmiorum interpretationem absolvit. Frid. Thierschii Versio cum introductione in Pindari carmina lectu perdigna duobus voluminibus Lips. 1820. prodiit. Tria carmina, Ol. II. VI. Pyth. I., docto commentario illustravit Simon Karsten Traiecti ad Rhen. 1825., Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis reliquiis postea editis clarus. Dilucidationes Pindaricas scripsit vir doctissimus Th. L. Frid. Tafelius, quarum prius volumen Olympia et Pythia completens prodiit Berolini 1824. et 1827. De quibus ita statuit Dissenius: „Dictionem poetae locis plurimis aliorum scriptorum congestis illustrare studeat, ex quibus quae meis usibus apta videbantur notavi, alia omisi a Pindari interpretatione aliena. Omnino hic vir eruditus magis circa haec carmina quam in iis versari mihi videbatur, qui in interiorem rationem eorum non inquisiverit, atque etiam de fabularum usu et explicatione parum accurate statuatur.” — I. F. Boissonadii cura carmina Pindari ex recensione Boeckhii expressa sunt Parisiis 1825., additis brevibus notis, ex quibus quasdam repetii. Ipse Boeckhii eodem anno Lipsiae apud Weigelium Pindari verba denuo secundum dissertationem de Crisi Berolini 1823. castigata edenda curavit, quod exemplar nos pro fundamento criseos habuimus. C. L. Kayseri lectiones Pindaricas supra laudavimus: Frid. Heimsöethii Addenda et Corrigenda in Commentariis Pindari, quorum Pars Prior Bonnae 1840. exiit, non pauca ministrant, quibus singulorum locorum intellectus adjuvetur. Postre-

mo Theodorus Bergkii, vir mihi carissimus, carminibus Pindaricis in Corpus Poett. Lyricorum Lipsiae 1843. foras datum receptis et diversitatem scripturae subiecit selectam et brevibus annotationibus de correctione singulorum locorum sententiam suam declaravit. Ex emendationibus viri ingeniosissimi quasdam pulcherrimas in verba poetae inferre non dubitavi, reliquas vel simpliciter commemoravi vel paucis confutare studui.

C. T. Dammii Lexicon Homericum-Pindaricum post Dancanii operam nuper et emendatius et auctius repetivit V. Chr. Fr. Rostius meus, Lipsiae 1831 seq.

INDEX CARMINUM BOECKHIANUS.

OLYMPIA.

- O**lymp. I. Hieroni Dinomenis f. Syracusarum regi, celete Pherenico victori Olymp. 77. in victoriae sollemnibus in convivio Syracusis in aula regia cantatum, praesente tum Pindaro.
- O**lymp. II. Theroni Aenesidami f. Agrigentinarum tyranno, curru victori Olymp. 76. auriga Nicomacho, in victoriae sollemnibus Agrigenti cantatum.
- O**lymp. III. Eidem ob eandem victoriam, Agrigenti in Theoxeniis cantatum eodem fere tempore.
- O**lymp. IV. Psaumidi Aeronis f. Camarinaeo, non equis, sed rheda mulari victori Olymp. 82. Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.
- O**lymp. V. Eidem ob eandem victoriam, eodem anno reduce Psaumide Camarinae in pompa cantatum.
- O**lymp. VI. Agesiae Sostrati f. Iamidae Syracusio, rheda mulari victori Olymp. 78. Stymphali cantatum post victoriam, Thebis missum.
- O**lymp. VII. Diagorae Damageti f. Rhodio, pugilatu victori Olymp. 79. in Rhodum insulam missum, post reditum in convivio Ialysi cantatum.
- O**lymp. VIII. Alcimedonti Iphionis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Olymp. 80. Melesia magistro, cantatum Olympiae in pompa.
- O**lymp. IX. Epharmosto Locro Opuntio, lucta victori probaliter Olymp. 81. Opunte in sollemnibus victoriae cantatum.

- Olymp. X. Agesidamo Archestrati f. Locro Epizephyrio pugilatu inter pueros victori probabiliter Olymp. 74. (cod. Vrat. Olymp. 76.), Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.
- Olymp. XI. Eidem ob eandem victoriam, longo post victoriam intervallo Thebis in urbem Locrorum Epizephyriorum missum ibique in sollemnibus victoriae redeuntibus cantatum.
- Olymp. XII. Ergoteli Philanoris f. Himeraeo, dolicho victori Olymp. 77. in Sicilia compositum, Himerae cantatum post reditum.
- Olymp. XIII. Xenophonti Thessali f. Corinthio, stadio et quinquertio victori Olymp. 79. Corinthi cantatum in comissione Iovi habita.
- Olymp. XIV. Asopicho Cleodami f. Orchomenio Bocoso, stadio inter pueros victori Olymp. 76. Orchomeni cantatum in pompa Gratiis ducta, haud dubie a pueris.

P Y T H I A.

- Pyth. I. Hieroni Dinomenis f. Aetnaeo, Syracusarum regi, curru victori Pyth. 29. Olymp. 76, 3. Aetnae cantatum in comissione apud Dinomenem Hieronis f.; post ipsam victoriam scriptum.
- Carmen II. Eidem Hieroni Syracusio, quadrigis equorum pulorum victori Thebis in Heraclis s. Iolaiis, Thebis missum Syracusas in arcem regiam, probabiliter Olymp. 75, 4.
- Pyth. III. Eidem Hieroni Syracusio, gratulandis celebrandisque Pythiis victoriis celete Pherenico Pyth. 26. et 27. (Olymp. 73, 3. et 74, 3.) partis missum Thebis Syracusas imminentibus Pythiis Olymp. 76, 3.
- Pyth. IV. Arcesilao IV. Batti f. Cyrenarum regi, curru victori Pyth. 31. Olymp. 78, 3. auriga Carrhoto; Damophili commendandi causa et victoriae celebrandae Thebis Cyrenas missum haud diu, ut videtur, post victoriam, ibique cantatum; sed post carmen quintum.
- Pyth. V. Eidem ob eandem victoriam, Cyrenis ante quartum carmen in pompa victoriali ad Apollinis templum ducta cantatum, vel in via vel finita pompa.
- Pyth. VI. In Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini victoriam curulem Pyth. 24. Ol. 71, 3. ad Thrasybulum Xenocratis f. aurigantem, Delphicae comissioni destinatum.
- Pyth. VII. Megaceli vel Hippocratis vel Clisthenis f. Atheniensi, curru victori Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Delphis, ut videtur, cantatum.

- Pyth. VIII. Aristomeni Xenarcis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Pyth. 33. Ol. 80, 3. Delphis, ut videtur, scriptum praesente tum Pindaro, Aeginae cantatum.
- Pyth. IX. Telesicrati Carneadae f. Cyrenaeo, armato cursu victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. ante reditum Cyrenas scriptum et cantatum, fortasse Thebis.
- Pyth. X. Hippocleae Phriciae f. Pelinnaeensi, dialo victori Pyth. 22. Olymp. 69, 3. Pindaro annos XX nato; cantatum probabiliter in pompa a choro Crannoniorum, urbem Larissam ingrediente.
- Pyth. XI. Thrasydaeo Thebano stadio inter pueros victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. Thebis cantatum in pompa ad templum Apollinis Ismenii ducta.
- Pyth. XII. Midae Agrigentino tibiis victori Pyth. 24. vel 25. (Olymp. 71, 3. vel 72, 3.) Agrigenti cantatum in pompa.

N E M E A.

- Nem. I. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori post Aetnam Olymp. 76, 1 conditam; cantatum, ut videtur, Ortygiae Olymp. 76, 4. praesente tum Pindaro.
- Nem. II. Timodemo Timonoi f. Atheniensi, pancratio victori, Athenis cantatum ante comissionem aliquo post pugnam Plataeam tempore.
- Nem. III. Aristoclidae Aristophanis f. Aeginetae, pancratio victori tempore incerto; Aeginam transmissum diu post victoriam, redeuntibusque Nemeadis sollemnibus cantatum in convivio, quod in sacro loco Theario victoriae celebrandae causa habitum est, ante Aeginam Olymp. 80, 3. ab Atheniensibus subactam.
- Nem. IV. Timasarcho Timocriti f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, tempore incerto, sed aliquo ante Olymp. 80. tempore. Aeginam missum, ibi ut in novilunio caneretur a choro puerorum pompam ducente.
- Nem. V. Pythaeae Lamponis f. Aeginetae, pancratio inter pueros victori, Aeginae cantatum. Victoria et oda priores sunt Isthmiis Phylacidae victoriis odisque Isthmiis quinta et quarta, ex quibus recentior in Olymp. 75, 3. referenda videtur. Itaque Pythaeae victoria ante pugnam Salaminiam ponenda.
- Nem. VI. Alcimidae Theonis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, unde carmen ad Olymp. 80. propius quam ad Olymp. 75. accedere videtur; Aeginae cantatum.
- Nem. VII. Sogeni Thearionis f. Aeginetae, quinquertio inter

- pueros victori Nem. 54. Olymp. 79, 4. carmen Aeginae cantatum.
- Nem. VIII. Dinidi Megae f. Aeginetae, stadio bis victori, Aeginae cantatum in Aeaceo, Olymp. 80, 3. Victoriae quando partae fuerint, non constat.
- Carmen IX. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori Sicyone in Pythiis; victoriam olim partam poeta post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam celebravit, ubi in civitate recens instituta in pompa ante convivium carmen hoc cantatum, idque recentiori tempore quam Nem. I. adeoque probabiliter post Olymp. 76, 4. immo ipso anno Olymp. 77, 1., Piadaro in Sicilia versante.
- Carmen X. Theaco Uliae f. Argivo, lucta bis victori Argis in Hecatombaeis: carmen ibidem cantatum aliquo post victorias tempore, redeuntibus Hecatombaeis: sed ipsa tempora incerta.
- Carmen XI. Aristagorae Arcesilai f. Tenedio, cantatum Tenedi in prytaneo, quum prytanis magistratum iniret Aristagorae, inter sacra, credo, adeundo muneri iuncta.

I S T H M I A.

- Isthm. I. Herodoto Asopodori f. Thebano, curru victori, fortasse Olymp. 80, 3., Thebis haud dubie et scriptum et cantatum, quum poeta carmini Ceis faciendo intentus esset.
- Isthm. II. Isthmiae curuli victoriae et aliis Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini celebrandis scriptum, Thrasybulo eius filio per Nicasippum transmissum post obitum patris. Victoria contigit ante Olymp. 76, 1. adeoque non post Olymp. 75, 3.; carmen factum non ante Olymp. 77, 1.
- Isthm. III. Melisso Telesiadae f. Thebano, post Nemeaeam equestrem victoriam Isthmiis pancratio victori, Thebis cantatum, aliquot fortasse post pugnam Plataeensem (Olymp. 75, 2.) annis.
- Isthm. IV. Phylacidae Lamponis f. Aeginetae, pancratio Isthmiis secundum victori, probabiliter Olymp. 75, 3. Aeginae cantatum.
- Isthm. V. Eidem Isthmiis primum victori pancratio; carmen scriptum post Nem. V. ante Isthm. IV. ante pugnam Salaminiam haud dubie, Aeginae cantatum in convivio apud Lamponem victoris patrem.
- Isthm. VI. Strepsiadae Thebano, pancratio victori; carmen Thebis cantatum; tempora incerta, ex diversis tamen rationibus ea mihi maxime probabilis, ut victoria et carmen in Olymp. 81, 1. differantur.

- Isthm. VII. Cleandro Telesarchi f. Aeginetae, pancratio Isthmiis et Nemeis victori; carmen scriptum paucis post Plataeam pugnam mensibus Olymp. 75, 2. et Aeginae cantatum statim, ut videtur, post Nemeaeam victoriam; Isthmia victoria non post Olymp. 75, 1., Nemeaea non post hiemem Olymp. 75, 2. contigit.

INDEX TEMPORUM.

- Olympiadum initium a. Chr. 776. anno Olympico primo mense primo, Hecatombaeone Attico d. XI—XV. (Corsin. Diss. agon.)
- Pythiadum initium Olymp. 48, 3. (v. Introd. ad Olymp. XII.) incipiente mense Attico Munychione, Olympici anni decimo (Corsin. Diss. agon.).
- Nemeadum initium secundum Eusebium Olymp. 53, 1. vel potius Olymp. 53, 2. Incidunt enim in Olympicos annos 2. et 4. (Corsin. Diss. agon.), aestivae in annum 4. et mensem Olympici anni secundum, Metagitnionem Atticum d. XII. hibernae actae hieme exeunte anni 2. (v. Appendicem commentationis nostrae de Demosth. Mid. temp. in Comm. Acad. Berol. a. 1818.).
- Isthmiadum numerus ne unus quidem a Pindari interpretibus affertur. Dies definiri posse Corsinus putabat Diss. agon. IV, 3 seqq., quem refutavi ad Olymp. IX, 86 seqq. Alterae incidebant in Olympici anni 1. incipientis aestatem, alterae vere vel sub aestatem Olympico anno 3. exeunte agebantur (Corsin. ib. IV, 5.).
- Olymp. 64, 3. Pyth. 17.
Pindarus natus mense Attico Munychione incipiente, in ipsis Pythiis.
- Olymp. 68, 3. Pindarus annos sedecim natus.
Si is puer Athenis choros cyclios docuerit, circa hunc id annum posuerim.
Ad idem tempus usque ad vicesimum annum referenda videntur quae de studiis poetae, maxime de Corinnae familiaritate traduntur.
Inter prima carmina pertinet Hymnus primus (Fragm. Hymn. I seqq.) a Corinna reprehensus.

- Olymp. 69, 3. Pyth. 22.
 Hippocleas Pelinnaeensis diaulo inter pueros Pythiis victor, etiam stadio, ut traditur.
 Pindarus vicenarius scripsit Pyth. X.
- Olymp. 70, 1. Olympiae institutus et Olymp. seq., ut videtur, coeptus rhedae mularis cursus (v. ad Schol. p. 118., sed cf. ad Olymp. VI. Introd.).
3. Pyth. 23.
 Delphis coeptus armatus cursus (Introd. ad Pyth. IX.).
- Olymp. 71, 3. Pyth. 24.
 Xenocrates Agrigentinus per filium Thrasybulum curru Pythiis victor.
 Pindarus annos XXVIII natus scripsit Pyth. VI.
 Midas Agrigentinus tibiis Pythia vincit.
 Hoc anno vel Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Pindarus scripsit Pyth. XII.
- Olymp. 72, 1. Circa hoc tempus ad Helorum flumen Hippocrates Gelensium tyrannus operam navante Chromio, qui post-hac Aetnaeus factus, devicit Syracusios (Nem. IX, 40.).
2. Gelo occupat Gelam (Introd. ad Olymp. II.).
3. Mense altero Olympici anni pugna Marathonica (Introd. ad Pyth. VII.).
 Pyth. 25.
 Curru Pythiis victor Megacles Atheniensis.
 Pindarus scripsit Pyth. VII.
 Tibiis Pythia iterum vincit Midas Agrigentinus (Introd. ad Pyth. XII.).
 Gelo Camarinam restituit mox evertendam (Ad Schol. p. 121.).
- Olymp. 73, 1. Gelo Gelensium tyrannus Olympiis curru victor (Introd. ad Olymp. I.).
 Hiero primum Olympiis celete victor (ibid.).
 Thero Agrigentum occupat (Introd. ad Olymp. II.).
3. Pyth. 26.
 Hiero primum Pythia vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
4. Gelo Syracusas occupat (Introd. ad Olymp. I.).
- Olymp. 74, 1. Agesidamus Locrus Epizephyrius Olympia vincit lucta inter pueros (cod. Vrat. Olymp. 76).
 Pindarus scripsit Olymp. X. praesens tum Olympiae: sed longo tempore post factum est carmen Olymp. XI.
3. Pyth. 27.
 Hiero Pythia iterum vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
3. Circa hoc tempus Thero Himeram occupat (Introd. Ol. II.).

4. Vere incunte incipit Xerxis expeditio in Graeciam. quae 10
 Ad hunc annum refer Fragm. inc. 125. ex carmine Thebanis scripto.
- Olymp. 75, 1. Athenae vastatae.
 Mense Olympico tertio, Boedromione Attico, pugna Salaminia (Corsin. F. A. T. III. p. 164 seqq.).
 Eodem tempore Carthaginienses et socii a Gelone fratribusque et Therone ad Himeram terra marique fusi (Introd. ad Olymp. II.).
 Ante pugnam Salaminiam Nemea vicerat Pytheas Aegineta, et primum Isthmia Phylacidas Aegineta, quae victoriae celebrantur Nem. V. et Isthm. V.
2. Mense secundo Olympici anni, Metagitnion Attico, pugna Plataeensis et Mycalensis (Introd. ad Pyth. XI.).
 Aetnae eruptio coepit (Introd. ad Pyth. I.).
 Paucis post Plataeam pugnam mensibus Cleandro Aeginetae Isthmiis et Nemeis victori scripta oda Isthm. VII.
 Post eandem pugnam, quam diu dubium, etiam Isthm. III. scriptum videtur.
 Item post Persica Pindarus Nemeade hiberna anno Olympiadis incertae secundo Nemea Athenas profectus dithyrambos ibi docuit in Dionysiis (Dithyr. Fragm. 3. 4.), restitutus iam Athenis: mox a Thebanis pecunia multatur et ab Atheniensibus praemiis afficitur. Eo tempore, quo Nemea Athenas profectus erat, Timodemo eum carmen Nem. II. scripsisse coniecimus.
- Bella Persica respiciuntur etiam Fragm. inc. 93. 94.
3. Pyth. 28.
 Telesicrates Cyrenaeus Pythia cursu armato vincit.
 Poeta scripsit Pyth. IX.
 Stadio pueros vicit Thrasydaeus Thebanus in iisdem Pythiis.
 Pindarus composuit Pyth. XI.
 Isthmia pancratio vicisse videtur Phylacidas Aegineta secundum: quo pertinet Isthm. IV.
 Hiero Geloni defuncto Syracusis succedit (Introd. ad Olymp. I.).
 Ante Olymp. 76, 1. ac proinde non post Olymp. 75, 3. Xenocrates Agrigentinus curru Isthmia vicit (Introd. ad Pyth. VI. Nott. ad Olymp. II, 54 seqq.).
4. Dissensiones coepit inter Hieronem et inter Polyzelum fratrem affinemque Theronem, mox compositae (Introd. ad Olymp. II. Pyth. II.).
 Eodem fere anno Hiero Locros Epizephyrios armis Anaxilai Reginorum et Zancleorum tyranni eximit (Introd. Pyth. II.).
 Hiero quadrigis pullorum Thebis vincit (ibid.).
 Pindarus scribit Pyth. II.

*****

- Olymp. 76, 1. Thero Agrigentorum tyrannus Olympia curru vincit.
 Pindarus tum in Graecia versans scripsit Olymp. II. III.
 Asopichus Orchomenius stadio inter pueros victor Olympiae.
 Poeta in Graecia composuit Olymp. XIV.
 Moritur Anaxilaus Regii et Zanclae tyrannus, cuius liberorum tutelam Smicythus suscipit (Introd. Pyth. II.).
 Hiero Catanaeorum civitate sublata Aetnam condit (Introd. Olymp. I. Pyth. I.).
 Post Aetnam conditam, ut videtur, scriptum Scolium Hieroni dicatum (Fragm. Seol. 5—7.).
 3. Hiero Etruscos ad Cumas devincit (Introd. ad Pyth. I.).
 Pyth. 29.
 Ante Pythiadem Hieroni ex Graecia missum Pyth. III.
 In ipsa Pythiade Hiero Aetnaeus curru victor renunciatus; cui tum scriptum Pyth. I.
 Non ante hanc Pythiadem scriptum Hyporchema Pythiam eiusdem victoriam mulabus partam celebrans (Fragm. Hyporch. 1—3.).
 Ergoteles Himeraeus Pythia cursu vincit (Introd. ad Olymp. XII.).
 4. Hoc anno Chromio videtur Nemeaea victoria contigisse, et Nem. I. in Sicilia Pindarus scripsisse.
 Thero adulto anno obit (Introd. Olymp. II. XII.). Igitur ante hoc tempus scriptum Encomium Fragm. 1. 2.
 Theronis filius Thrasydaeus pellitur, Agrigentum et Himera liberantur: omnia vergente anno (Introd. ad Olymp. XII.).
 Olymp. 77, 1. Hiero iterum celete Pherenico Olympia vincit.
 Pindarus scripsit Olymp. I. in Sicilia apud Hieronem.
 Ergoteles Himeraeus dolicho Olympiis victor.
 Pindarus Olymp. XII. in Sicilia composuit.
 Ibidem hoc anno Pindarus scripsit carmen Nem. IX. in Chromii victoriam Sicyone olim partam.
 Non ante hunc annum scriptum Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis f.
 3. Pyth. 30.
 Telesicrates Cyrenaeus stadio Pythiis victor (Introd. ad Pyth. IX.).
 4. vel seq. anno Simonides obiit (v. Duker).
 Olymp. 78, 1. Hiero curru Olympiis victor (Introd. ad Olymp. I.).
 Agesias Syracusius Olympia mulabus vincit.
 Pindarus Thebis, ut videtur, scripsit Olymp. VI.
 2. Smicythus hortante Hierone Anaxilai filiis imperium tradit (Introd. Pyth. II.).

- Hiero obit (Introd. Olymp. I.).
 3. Pyth. 31.
 Arcesilaus IV. Cyrenarum rex curru Pythiis victor.
 Pindarus scripsit Pyth. V. et deinceps Pyth. IV.
 Olymp. 79, 1. Diagoras Rhodius pugil victor Olympiis.
 Pindarus scripsit Olymp. VII.
 Xenophon Corinthius stadio et pentathlo Olympia vincit.
 Pindarus scripsit Olymp. XIII. et Scolium Fragm. I. (Introd. ad Olymp. XIII.).
 2. Nemeae institutum pentathli certamen Nem. 53. probabiliter (v. ad Nem. VII.).
 4. Camarina a Gelois restituta (ad Schol. p. 121.).
 Catanaeorum respublica restituta (Introd. Pyth. I.): Aetnaei cedunt in oppidum Inessam, quod iam Aetnae nomen lueratur (Diod. Sic. XI. 75. et Wessel.).
 Hoc anno Nem. 54. vicit Sogenes Aegineta et scriptum Nem. VII. probabiliter (v. ad hoc carmen).
 Olymp. 80, 1. Arcesilaus Cyrenarum rex curru Olympiae victor (Introd. ad Pyth. IV.).
 Alcimedon Aegineta lucta inter pueros victor Olympiae.
 Pindarus Olympiae scripsit Olymp. VIII.
 3. Pyth. 33.
 Thrasydaeus Thebanus stadio vel diaulo Pythiis victor inter viros (Introd. ad Pyth. XI.).
 Epharmostus Locrus Opuntius lucta inter viros victor Pythiis (Introd. ad Olymp. IX.).
 Aristomenes Aegineta iisdem Pythiis pueros lucta vincit.
 Huic tum Pindarus Delphis mense Olympico decimo scripsit Pyth. VIII. paulo ante subactam ab Atheniensibus Aeginam.
 Aeginae obsidio incipit exeunte anno Olympico (Müller. Aeginet. p. 179.).
 Fortasse hoc anno Isthm. I. scriptum.
 Ante hoc tempus scripta Nem. III. IV., hoc aliquot haud dubie annis etiam ante Olymp. 80.
 Item circa Olymp. 80. carmen Nem. VI. ponendum videtur.
 Olymp. 80, 2. scriptum Nem. VIII.
 4. Lacedaemonii et Boeoti vincunt Athenienses Argivosque et socios apud Tanagram, quatuor fere ante ver mensibus, mense circiter quinto vel sexto Olympici anni (vide ad Isthm. VI.).
 Athenienses vincunt Thebanos ad Oenophyta Tanagraea, LXII. diebus post cladem Tanagraeam, duobus fere mensibus ante ver (ibid.).
 Aegina ab Atheniensibus in deditionem accipitur, vere eius-

dem anni, mense Olympico circiter nono vel decimo (Müller. Aeginet. p. 179.).

Olymp. 81, 1. Epharmostus Locrus Opuntius lucta victor Olympiis.

Poeta scripsit Olymp. IX., fortasse etiam Isthm. VI.

Olymp. 82, 1. Psaumis Camarinaeus mulabus Olympia vincit. Pindarus Olympiae praesens scripsit Olymp. IV. et deinceps Olymp. V.

Olymp. 84, 1. Olympiae abolitus rhedae mularis cursus (v. ad Olymp. VI. Introd.).

Thurii conditi (cf. Introd. ad Olymp. VII.).

3 Ultimus Pindari annus.

Incertum an huc referendus sit Hymnus in Ammonem Fragm.

Hymn. 7.

Si verum est, ut ego credo, Theoxeni in gremio defunctum Pindarum, ad ultimos vitae annos retuleris Scol. Fragm. 2., etsi aliquis id dicat fervidioris esse ingenii.

Ultimum poetae carmen Hymnus in Proserpinam, post fata eius divulgatus, Fragm. Hymn. 8.

Pindarus Argis obit octogenarius.

Ο Λ Υ Μ Π Ι Ο Ν Ι Κ Α Ι.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑ

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑ Α.
ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophæ.

υ υ υ υ υ - υ - χ υ υ υ υ - υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ

υ υ υ υ υ

χ υ υ υ υ - υ

5 υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ - υ - υ - υ υ υ υ υ - υ υ υ υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ

10 υ υ υ υ υ - υ υ υ υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ

E p o d i.

υ υ υ υ υ - υ - υ υ υ υ - υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ - χ υ υ υ υ - υ υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ

5 υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ

υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ υ υ υ - υ υ

Στρ. α.

Ἀριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
 ἄτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἕξοχα πλούτου·
 εἰ δ' ἄεθλα γάρηεν
 ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
 5 μηκέθ' ἄλλιον σκόπει
 ἄλλο θαλπνότερον ἐν αἰθέρα φαιρὸν ἄστρον ἐρή-
 μας δι' αἰθέρος·
 10 μὴδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρετον ἀνδάσομεν·
 ὅθεν ὁ πολύφατος ἕννος ἀμφιβάλλεται
 σοφῶν μητίεσι, κελαιεῖν
 10 Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνειὰν ἰκομένους
 μύκτωρον Ἰέρωνος ἔστιαν,

DIVERSITAS SCRIPTURAE HEYNIANAE.

v. 6. φαιρὸν — v. 10. ἰκομένοι

ANNOTATIO CRITICA.

Ol. I. Inscriptio: Thomas Magister in Vita Pindari p. 5.
 Boeckh.: Ὁ ἐπινίκιος προτέτακται ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντά-
 ξαντος τὰ Πινδαρικά διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ
 τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἠλίδι ἠγωνίσαστο.

v. 3. [De forma infinitivi rariore γάρηεν explicat Boeckhii
 Metr. Pind III, 18, p. 293. et de Crisi carminum Pindar. S. 20
 p. 54. SCH.]

v. 10. Pars librorum ἰκομένοι, quod corruptum. Meliore
 libri ἰκομένους, quod Hermannus probat et ad σοφοῖς refert
 tens in σοφῶν μητίεσι. Durum hoc Boeckhio visum, etiam mihi
 minime elegans videtur, praesertim quum ex mea interpretatione
 appareat σοφῶν μητίεσι non esse pro simplici σοφοῖς dictum,
 μητίεσι necessario additum. Quodsi noluit poeta ἀμφιβάλλεται
 μητίεσι necessario additum. Quodsi noluit poeta ἀμφιβάλλεται
 σοφοῖς, nec participium huc referre bene potuit, qua est admirabili
 ritia dicendi. (Omnino non amat artificiosiores constructiones
 darus. DISS. MS.) Probamus igitur ἰκομένους ex libris plurimum
 Boeckhio repositum, quod olim etiam Hermannus postulabat. (De
 titum etiamnunc praefert Hermannus Opusc. VI. p. 34., qui
 a libris commendatior sit et ut exquisitior placeat. Quam
 Homericus sermo ferat ψυχὴ Τειρεσίω, χρῆσεν σὺ ἡπτερον ἐξ
 apud Pindarum talem structuram non esse duram. SCH.]

v. 12. [Legebatur πολυμάλο. Quam formam ut in
 lico carmine tuebatur cum Hermanno de Dialecto Pindari Opusc.
 p. 266. Boeckhiius Nott. critt. Olymp. VI, 100. Sed quum
 darus ubique μῆλα dicat et in compositis μηλοδόκος, μηλοβία
 vulgarem formam reduci oportuit cum Ahrente de Dial.
 Verendum enim fuit, ne quis πολύμαλον πομοσάμ audiret.

Ἀντ. α.

θεμιστόειον ὃς ἀμφέπει σκάπτων ἐν πολυμήλω
 Σικελίᾳ, δρόπων μὲν κορυφὰς ἀρετῶν ἄπο παβῶν 20
 ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
 15 μουσικᾶς ἐν αἴθρῃ,
 οἷα παίζομεν φίλων
 ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. ἀλλὰ Διοχίαν ἀπὸ
 φόρμιγγα πασάλο 25
 λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίου χάρις
 νόον ὑπὸ γλυκνυτάταις ἔθηκε φροντίσιν, 30
 20 ὅτε παρ' Ἀλφειῷ σῦτο δέμας
 ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
 κράτι δὲ προσέμιξε δεσπότην,

Ἐπ. α.

Συρακοῖσιον ἵπποχάρμαν βασιλῆα. λάμπει δὲ οἱ
 κλέος 35

v. 12. πολυμάλο

rienses ἢ in compositis servasse docet vel nomen Corinthii Εὐ-
 μήλου. SCH.]

v. 23. [Scholia vetera: Ἐμοὶ ἀναγινώσκονσι ποροξύνοντες
 τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακοῦσιων καὶ τὴν ἐσχάτην
 τοῦ ἵπποχάρμαν περισπῶσιν, ἢ ἢ, τῶν Συρακοῦσιων ἵππο-
 χαρμῶν. τὸν γὰρ Ἰέρωνα οὐκ εἶναι Συρακοῦσιον, ὅτι ἐνίκει κτι-
 σαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην καὶ προσαγορεύσαντα Ἄλταν ἀπ'
 αὐτῆς Ἀλταίων λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Αἰδύμος τούτους
 τότε γὰρ ὁ Ἰέρων ἦν Συρακοῦσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Ἀλταῖος, ὡς
 φησὶν Ἀπολλόδοτος. ὁ δὲ Ἀριστόνιος ἀξιοπιστῶς Ἀλταίων ὄντα
 Συρακοῦσιον ὀνομάσκεισθαι. Istam grammaticorum quorundam hu-
 riolationem vel potius diversam ἀρχαίας σημασίας interpretationem
 commendat Kayserus Lecti. Pindaric. p. 2., quum nusquam a
 Pindaro βασιλεὺς similiaque vocabula iungantur cum adiectivo
 possessivo, sed ubique addatur genitivus pluralis nominis gentilicii,
 ut Pyth. I, 73. Ol. IX, 36. Pyth. IX, 14. Praeterea consenta-
 neum esse, ut post laudem Hieronis ipsius aliquid addatur in
 commendationem civium, ut Pyth. II, 2. Quare reliquas epodos
 a metricis ad normam semel ascitam correctas opinatur; altera
 probat ἀπορον cum codicibus plurimis; in tertia proponit ὁ μέγας
 ὁ ὠδὲ κινδύνος, putide; in quarta pro σὺν ἀρετῇ τοῦ ἔστι σὺν
 ἀρετῇ κραιπνῶ. Sed quum haec audacia neque in codicibus
 neque in Scholiis praesidium habeat, illa offensio, quod hoc uno
 loco adiectivum vocis βασιλεὺς additum sit, non eam vim habet,
 ut vulgarem scripturam deseramus, praesertim rithmo obnitente.
 Adiectivum genitivi potestatem habet. Bergkiius Συρακοῖσιον ἵπ-
 ποχαρμῶν scripsit, ut apud Homerum Γοργεῖη κεφαλὴ δεινοῖο
 πελόρον. At id ab illo dissidet. SCH.]

ἐν εὐάνορι Ἀνδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ·
 25 τοῦ μεγασθενῆς ἐράσδατο γαίδοχος
 Ποσειδᾶν, ἐπεὶ τὴν καθαρῶν λέβητος ἔξελε Κλωθῶ 40
 ἔλεφαντι φαιδιμον ὄμιον κεκαδμένον.
 ἢ θανματὰ πολλὰ, καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτιν
 ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
 δεδαυδαμένοι ψεύδεσι ποιητοῖς ἐξαπατῶντι μύ-
 θοι. 45

Στο. β'.

30 Χάρις δ', ἄπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
 ἐπιφέροισα τιμὴν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν 50
 ἔμμεναι τοπολλάκις·
 ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
 μάρτυρες σοφώτατοι.
 35 ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἑοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ·
 μείων γὰρ αἰτία. 55
 νιὲ Ταντάλον, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέρξομαι,

v. 24. παρ' εὐάνορι — v. 28. θανάματα — Ibid. βροτῶν φρένας ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ

v. 24. [ἐν εὐάνορι Boeckhius ex Scholiis et aliquot codicibus. Vulgata παρ' εὐάνορι profecta erat a metricis, quum ἐν in libris antiquis, ut Par. A. Pal. C. Vat., excidisset. Ibidem testantur Scholia γράφεσθαι καὶ ἐποικίᾳ. Id tuetur Hermannus Opusc. VI, p. 52. Αποικίᾳ enim ingerere Lydiae patriae memoriam praeter necessitatem, ἐποικίᾳ monstrare locum, quem cum suis occupavit Pelops. De quo discrimine utriusque vocabuli videndus Kruegerus in Dionysii Historiogr. p. 101. SCH.]

v. 28. [θανάματα per imprudentiam in editionem priorem irrepsit; θανματὰ praeter Scholia vetera agnoscunt grammatici. Vide de hac et similibus formis Lobeckium in Soph. Ai. 704. p. 325 seqq. SCH.] — Pro lectione multorum librorum βροτῶν φρένας meliores habent βροτῶν φάτις, quod praefert Hermannus. Voluisse ait poetam: καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτις ἐξαπατᾶ, nunc ad φάτις per appositionem adiectis verbis ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαυδαμένοι ψεύδεσι ποιητοῖς μύθοι, his accommodatum verbum ἐξαπατῶντι. — Ego cum Boeckhio φάτιν probō, quod nonnulli veterum noverunt, ut est in Scholiis. Ac vere notavit Boeckh. βροτῶν φάτιν esse famam, vulgarem opinionem et traditionem hominum, a qua distinguantur μύθοι a poetis exornati. Vide eius Explicationes ad hunc locum et quae disputat de Crisi Pindar. paragr. 26. p. 66. [Scholia: ἐνιοι φάτιν, ἀντὶ τοῦ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Hermannus tamen Opusc. VI, p. 35. in sententia sua perstat; iure suo, opinor. SCH.]
 v. 37 seq. τὸν εὐνομάτατον ἐς ἔρανον ex plurimis libris resti-

ὁπότ' ἐκάλεσε πατήρ τὸν εὐνομάτατον 60
 ἐς ἔρανον φίλον τε Σίπυλον,
 ἀμοιβαῖα θεοῖσι δαίψνα παρέχων,
 40 τὸτ' Ἀγλαοτριανεν ἐράσσαι

Ἀντ. β'.

δαμέντα φρένας ἡμέρῃ χουσέαισιν ἀν' ἵπποις 65
 ἕπατον εὐφρῆτιμον ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι,
 ἔνθα δευτέρῃ χρόνῃ
 ἦλθε καὶ Γανυμήδης 70
 45 Ζηρὶ τῶντ' ἐπὶ χροῖος.
 ὡς δ' ἄφαντος ἐπέλες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
 μενοι φῶτες ἄγαγον·
 ἔννεπε κρυφᾶ τις ἀντίκτα φθονεσῶν γειτόνων, 75
 ὕδατος ὅτι τε πύρρῃ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμῶν
 μαχαίρα τάμον κᾶτα μέλη,
 50 τραπέζισσι τ' ἀμφὶ δεύματα κρεῶν 80
 σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

v. 37 seq. πατήρ ἐς εὐνομ. ἔρανον — v. 41. χουσέαισι τ' ἀν' — v. 49. κατὰ μέλη, — v. 50. δεύματα

tutum cum Hermanno, qui hunc articuli usum ostendit non abhorre a Pindari consuetudine. [Nunc Hermannus l. c. ἐς εὐνομάτατον ἔρανον ἐς φίλον τε Σίπυλον aut ἐς εὐνομάτατον τὸν ἔρανον reponendum indicat, quum libri non interpolati ἐς εὐνομάτατον ἔρανον praebeant. Fallitur vir summus. Boeckhii scriptura ex optimis codicibus fluxit, ut Pal. C. SCH.]

v. 41. [Vulgata χουσέαισι τ' ἀν' ἵπποις ab E. Schmidio in vecta a codicibus non firmatur: nisi quod unus alterve χουσέαισι κᾶν ἵπποις prave offert. Infinitivus μεταβάσαι pendet ex participio δαμέντα φρένας ἡμέρῃ, qui amore eius ita exarsisset, ut — eveheret. SCH.]

v. 49. [Vulgatum κατὰ correxit Hermannus coll. H. B., 699. ἔχεν κᾶτα. Bergkiius ὅτι σε — κατὰ μέλη coniecit. SCH.]

v. 50. Boeckhius ex Parisino primo, sex saeculorum libro, in quo ἀμφιδεύματα est, et Venetorum septimo δεύματα reposuit. Quam lectionem defendi in Commentario. [Δεύματα, quod Scholiastas quosdam legisse Boeckhius non recte conclusit ex interpretatione: ἢ τὰ ἔσχατα ἢ τὰ βεβεργημένα τῷ αἵματι, defendit idem de Crisi §. 38. p. 110.; ad alteram scripturam δεύματα redit Hermannus l. c. p. 56. extremitates significari arbitratus. At eam vim nec δεύματα habere potest et κρεῶν mire esset additum. Scholiasta ille aut δεύματα in eum sensum detorsit aut δευτὰ τὰ legit, quod Boissonadius scripsit. Igitur quum Athenaeus quoque XIV, 641. C. δεύματα explicare tentaverit — codices ibi ἀμφὶ δευρα, ἀμφιδευρα — eam unam scripturam videntur veteres habuisse. SCH.]

ἔμοι δ' ἄπορα γαστρομάργον μακάρων τιν' εἰπεῖν.
ἄφισταμαι.

ἀκέρδεια λέλογγεν θαμινὰ κακαγόρος. 85
εἰ δὲ δὴ τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποῖ
55 εἰτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρη δ' ἔλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἂν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασε κα-
τερόν αὐτῷ λίθον, 90
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας
ἄλαται.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον, 95
60 μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις
ἀλλυεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
ἔθεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνὴρ τις ἔλπεται τι λαθήμεν
ἔρδων, ἀμαρτάνει.
65 τοῦνεκα προῆκαν νῖδον ἀθάνατοὶ οἱ πάλιν 105
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὐτίς ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φνᾶν

v. 53. κακαγόρος. — v. 57. τάν οἱ — v. 60. τέταρτον, πόνον —
v. 64. θέσαν et λαθέμεν — v. 66. αὐτίς

v. 52. [Vetustiorum librorum lectio ἄπορον metrum perversit. Utramque lectionem norunt libri Athenaei; vide Dindorfium. SCH.]

v. 53. [Plerosque libros invasit forma durioris Dorismi κακαγόρος a Pindari dialecto aliena; vid. Hermannii Opusc. I, p. 266 seq. De forma recepta, quam Scholia quoque offerunt, exponit Boeckh. de Crisi §. 27. p. 72., 19. p. 51. SCH.]

v. 64. [Mira forma θέσαν atque barbara. Duplicatum enim ὄ non magis videtur rationem habere, quam si quis comminiscatur δόσαν. Sed neque φῆκαν dedit poeta vel propter praegressum δῶκεν et subsequens προῆκαν. Ex Boeckhii libris nihil annotatum, sed Ald. et Pal. C. ἔθεσαν habent, Bodleiani tres et Gotting. et Mosc. B., quos inspexi, θέσαν; vulgata fluxit ex Romana. Illa vulgaris forma glossematis indicium habet. Puto poetam dedisse κτίσαν. Eo verbo Aeschylus saepissime usus est patrandi, faciendi, reddendi potestate, velut Perss. 281: πολλὰς Περγίδων ἔκτισαν εὐνιδας ἢ ἀνάδρους. Choeph. 1056: ἐλεύθερόν σε τῶνδε

λάχραι νιν μέλαν γένειον ἔραρον, 110
ἔτοιμον ἀνεφρόντισεν γάμον

ἄντ. γ'.
70 Πισάτα παρὰ πατρός εὐδοξον Ἱπποδάμειαν
σχεθήμεν. ἄρχι δ' ἔλθῶν πολιῆς ἀλὸς οἶος ἐν
ὄρανα 115

ἄπνευ βαρύντυπον
Εὐτρίαναν· ὁ δ' αὐτῷ
παρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
75 τῷ μὲν εἶπε· Φιλία δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι,
Ποσειδάων, ἐς χάριν 120

τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου γάλκων,
ἔμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἀριμάτων 125
ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον.
ἔπει τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσας
80 ἐρῶντας ἀναβάλλεται γάμον

ἔπ. γ'.
θνηγαρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἀναλιν οὐ φάτα
λαμβάνει. 130
θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγμα, τί κέ τις ἐνώννυμον
γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἔψοι μάταν,

v. 74. ποσί — v. 79. τρεῖς γε

πημάτων κτίσει. Eum. 17: τέχνης δὲ νιν Ζεὺς ἐνθεον κτίσας φρένα. coll. 684. Suppl. 134. 628. Hesychius κτίσω, ποιήσω. Adde Soph. Trach. 894. Pindarus ipse Ol. XIII, 83. κτίσιν dicit pro πράγμα. Interim ἔθεσαν servavi. — Ibid. λαθέμεν libri interpolati. SCH.]
v. 66. [Αὐτίς Boeckhii ubique scripsit. H. I. αὐτίς libri paene omnes. SCH.]

v. 74. [παρ ποδὶ Boeckhii ex libris optimis, coll. Nem. IV, 54. VI, 57. Hesychius Παρὰ ποδὶ, παρὰ τοῖς ποσί. Sic alias Pindarus παρ ποδός, ἐν ποδός. SCH.]

v. 79. [τρεῖς τε καὶ δέκ' Scholia cum parte codicum. Vide Commentar. et Boeckh. de Crisi §. 41. p. 126. SCH.]

v. 80. [ἐρῶντας deteriorum librorum est. Optimos obsedit μνηστῆρας vel μναστῆρας interpretatio. Vide Boeckh. de Crisi §. 25. p. 63. Apud Philostratum Imagg. I, 30. p. 807. plerique libri habent: κτείνων τῆς Ἱπποδαμείας ἐρῶντας (alii μνηστῆρας) φρονεῖ τοῖς τούτων ἀποθνήσκουσιν. SCH.]

v. 82. [τά κέ τις Vratisl. A. cum Gregorio Corinth. p. 94., qui τά idem esse quod τί docens mirifice hallucinatur. SCH.]

- ἀπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὔτος
 ἄεθλος 135
 85 ὑποκίσεται· τὴν δὲ πρᾶξιν φίλων δίδοι.
 ὧς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάνατ' ὦν ἔπεισι· τὸν
 μὲν ἀγᾶλλον θεὸς
 ἔδωκεν δίφρον τε χρύσειον περσοῖσιν ἑ ἀνάμαντας
 ἵππους. 140

Στο. δ'.

- ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύννενον·
 τέκε τε λαγέτας ἔξ ἀρεταῖσι μεμαλότες υἱούς. 145
 90 νῦν δ' ἐν αἵμακονορίας
 ἀγλαῖσι μίμικται,
 Ἄλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
 τύμβον ἀμφίπολον ἔχον πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῶ.
 τὸ δὲ κλέος 150
 τηλόθεν δέδορξε τῶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις
 95 Πέλοπος, ἵνα ταχυτάς ποδῶν ἐρίζεται 155
 ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
 ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν

Ἄντ. δ'.

- ἀέθλων γ' ἔνεκεν· τὸ δ' αἰεὶ παραμέτρον ἐσλὸν 160
 100 ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῶ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι

v. 84. οὔτοι ἀθλός γ' — v. 86. ἔπεισι. — v. 87. δίφρον χρύσειον ἐν περσοῖσιν — v. 89. τέκε δὲ — v. 99. αἰεὶ

v. 84. [Pessima vulgata οὔτοι γ' ἀθλος correcta ex libris plurimis. Nam nec οὔτοι nec ἀθλος Pindari est; vide Boeckh. de Crisi §. 36. p. 107. SCH.]

v. 87. [Vulgata δίφρον χρύσειον ἐν περσοῖσιν orta a metricis, qui χρύσειον correpta prima non concoquerent; vide Boeckh. de Crisi §. 28. p. 75. SCH.]

v. 89. [Optimi ἀ τέκε contra metrum, alii τέκε δέ. Mox μεμαλότες libri boni et multi cum Scholiis veteribus, quod Boeckhio ex Homero importatum, mihi Pindaro reddendum videtur. Est qui τεθαλότες malit. SCH.]

v. 99. [Formam Doricam ἐσλός Boeckhios ubique apud Pindarum restituit, plerumque ab optimis testibus mutuatus. Hoc tamen loco vulgaris forma est in libris omnibus; sed primum carmen grammaticorum est mutationes prae ceteris expertum. Hermannus Opusc. I, p. 251. formam ἐσλός a grammaticis illatam censebat. SCH.]

- κείνον ἰππῶν νόμῳ
 Διολητῶν μολπᾶ
 χορῆ· πέποιθα δὲ ξένον 165
 μὴ τιν' ἀμφοτέρω καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύναμιν
 κυριώτερον
 105 τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυ-
 χαῖς. 170
 θεὸς ἐπίτροπος ἑὼν τεαῖσι μῆδετα
 ἔχον τοῦτο κᾶδος, Ἴερον,
 μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
 ἔτι γλυκντέρον κεν ἔλπομαι 175
 Ἐπ. δ'.
 110 σὺν ἔροματι θεῶν κλέξην, ἐπίκουρον εὐρῶν ὁδὸν
 λόγων,
 παρ' εὐδέτελον ἔλθῶν Κρόνιον· ἐμοὶ μὲν ὦν
 Μοῖδα καρτερώτατον βέλος ἀλλὰ τρέφει 180
 ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
 φούται
 βασιλεῦσι· μηκέτι πάπταινε πόρσιον.
 115 εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμὲ τε
 τοσδάδε νικαφόροις 185
 ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφία καθ' Ἑλλαντας ἐόντα
 παντᾶ.

v. 101. ἰππικῶ — v. 107. κῆδος

v. 101. [Libri meliores ἰππικῶ, interpolati ἰππικῶ. Correxit Hermannus. SCH.]

v. 104. Pro lectione ἄλλον ἢ, etiam Boeckhio suspecta de Crisi Pindar. p. 63., quum multi libri habeant ἄμα καὶ, eximie placet Hermanni emendatio: ἀλλὰ καὶ, omnes loci difficultates tollens. Confundi ἀλλὰ et ἄμα propter similitudinem literarum M et A saepe notatum; cf. Wessel. ad Diod. XV, 79. Bast. Comment. Palaecogr. p. 724. Schaeff. ad Apollon. Rhod. Schol. III, 281. p. 236. Jacobs. in Wolfii Analect. V. III. p. 38. Improbavit tamen hanc emendationem Handius de Particulis Graecis I. p. 10., propterea quod sine exemplo sit ἀλλὰ καὶ post τὲ, ipse vertens: *Alium item honestarum rerum peritum quam potentia praestantiorum*, quod non intelligo. Verum ut hic Pindarus post ἀμφοτέρω dicit τὲ — ἀλλὰ καὶ, similiter Pyth. IV, 80. post ἀμφοτέρω est τὲ — δέ. [Bergkiius καλῶν τε μᾶλλον ἴδριν, coll. Ol. II, 93. SCH.]

v. 107. [Libri boni κῆδος; unde Fachsius κῆδος, coll. Ol. II, 40. Longe tamen praestat vulgata. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Β΄.
ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Epodi.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —

Ἄναξιφόρμιγγες ὕμνοι, Στρ. α΄.
 τίνα θεόν, τίν' ἦρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
 ἦτοι Πῖσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρα- 5
 κλέης

ἀκρόθινα πολέμον·
 5 Θήρωνα δὲ τετραορίας ἔνεκα νικαφόρον
 γεγωνητέον, ὅτι δίκαιον ξένων, ἔρειδ' Ἀκράγα- 10
 τος,
 εὐωνύμων τε πατέρων ἄσπον ὀρθόπολιν·

καμόντες οἱ πολλὰ θυμῷ Ἄντ. α΄. 15
 ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
 10 ὀφθαλμός, αἰὼν τ' ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦτόν τε 20
 καὶ χάριν ἄγων

γησιαῖς ἐπ' ἀρεταῖς.
 ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Πέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων
 ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφειοῦ, ἱανθείς 25
 αἰοδαῖς
 εὐφρων ἄρουραν ἔτι πατρῶϊαν σφίσειν κόμισον

15 λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων Ἐπ. α΄.
 ἐν δίκα τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποιήτων οὐδ' ἂν 30
 χρόνος ὁ πάντων πατῆρ' δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
 λάθρα δὲ πότιμω σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἂν.
 20 ἔβλων γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει 35
 πελίγροτον δαμασθέν,

v. 6. γεγωνητέον ὅτι, δίκαιον ξένων,

Ol. II. v. 6. [Vulgatam praeceunte Hermanno, qui olim Opusc. I, p. 248. aliter tentaverat, emendavit Boeckhius, quem vide de Crisi §. 11. p. 27. Male Kayserus Lectt. Pind. p. 6. γεγωνητέον ἐν ὅτι, δίκαιον ξένων. SCH.]

v. 10. Hermannus: Metro consulatur, si alia paulo, sed non deteriore sententia articulum addideris: ὁ πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων γησιαῖς ἐπ' ἀρεταῖς. Meo iudicio deterior haec sententia, frigans magnopere, quam ad generale dictum revocetur quod narrationis formam habere debet.

- ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμπη Στο. β΄.
 ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἔπειτα δὲ λόγος εὐθρόνοις
 Κάδμοιο κόρυς, ἔπαθον αἰ μεγάλα, πένθος δ΄
 ἐπίτνει βαρὺ 40
 κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
 25 ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσα βρομῆ 45
 κεραννοῦ ταννέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ μιν Παλ-
 λάς αἰεὶ
 καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφό-
 ρος. 50
 λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσοι Ἀντ. β΄.
 μετὰ κόρασι Νηρηῶς ἀλλοῖς βίοτον ἄφθιτον
 30 Ἴνοι τετάχθαι τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον. ἦτοι βρο-
 τῶν γε κέκριται 55
 πείρας οὐ τι θανάτου,
 οὐδ' ἀσύχημον ἀμέραν ὀπότε, παῖδ' ἄλλιον,
 ἀταρξεί σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· ἦοαί δ' ἄλλοτ'
 ἄλλαι 60
 εὐθυμῶν τε μετὰ καὶ πόρων ἐς ἄνδρας ἔβαν.
 35 οὕτω δὲ Μοῖρ', αἶ τε πατρῴοιο Ἐπ. β΄. 65

v. 23. δὲ πινεῖ — v. 30. abest γε.

v. 23. Pro ἐπίτνει malim ἐπιτνεν, quum imperfectum alie-
 num videatur. Hermannus quod proposuit ἐπιτνε, iure credo im-
 probatum Boeckhio, qui criticum notat hic aptissimum. Ceterum
 vide de h. v. Buttmannum Gr. Gr. ampl. T. II. p. 218. p. 279.
 Lobeck. [Libri δὲ πινεῖ, quod cum Mingarello correxit Boeckhins.
 Imperfectum vero rei aptissimum; cf. v. 9. SCH.]
 v. 29. [Post hunc versum libri plerique omnes inculcant φι-
 λῶντι δὲ Μοῖσαι. Iam Aristophanes Byzantius τὸ κῶλον τοῦτο
 ἀδεκεῖ· περικτενεῖν γὰρ αὐτό φησι πρὸς ἀντιστόφους. Sustulit
 Triclinius; vide Boeckh. de Crisi §. 22. p. 56. SCH.]
 v. 30. [γε ex optimis libris accedere iussit Boeckhins. Cre-
 ticum his admisit poeta in hac sede, strophā α' et β'. SCH.]
 v. 41. [Legebatur Ἐριννός. Quam reposui scripturam veram
 esse evicit Hermannus Praef. Soph. Antig. ed. 3. p. XIX seq. Sic
 ἔλιννεῖν Nem. V. 1., ubi vide notata. SCH.]
 v. 42. [Vulgata formam habet Homericam. Correxit Boeck-
 hius ex fide aliquot codicum. SCH.]
 v. 43. [Libri optimi ἐριπέντι, satis illud contestatum aucto-
 ritate Apollonii de Syntaxi III. p. 270, 30. Bekker. et Scholiastae
 Ven. A. et Victoriani II. II, 342., qui ipsa verba ἐριπέντι Πο-
 λυνεῖται apponit. Vide praeter Boeckhium de Crisi §. 38. p. 113.

- τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον, θεόρωσιν σὺν ὄλβῳ
 ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλινοτάπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
 ἐξ οὐπέρ ἔκτεινε Λῆον μόριμος υἱὸς 70
 συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν
 40 παλαίφατον τέλεσεν.
 ἰδοῖσα δ' ὄξει Ἐριννός Στο. γ΄.
 ἔεφνε οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήιον· 75
 λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνεῖται, νέοις
 ἐν ἀέθλοισι
 ἐν μάχαις τε πολέμοιο
 45 τιμώμενος, Ἀδραστιδῶν θάλας ἀρωγὸν δόμοις· 80
 ὄθεν σπέριματος ἔχοντα ὄριζαν πρόπει τὸν Αἰνησι-
 δάμου
 ἐγκομίω τε μελέων λυγῶν τε τυγχανέμεν. 85
 Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς Ἀντ. γ΄.
 γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφῶν
 50 Ἴσθμοι τε κοινὰ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυω-
 δεκαδρόμων 90
 ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
 πειρώμενον ἀγωνίας παραλῦει δυσφρονῶν. 95

v. 38. Λάϊον — v. 41. Ἐριννός — v. 42. πέφνεν ἐοῖ — v. 43. ἐρι-
 πέντι — v. 52. δυσφρόνων.

Buttmannum Gramm. ampl. II. p. 176. Lobeck. Recentiores sub-
 stituerunt formam Homericam. SCH.]

v. 46. ἔχοντι ex libris recepit Boeckh. plena interpunctione
 ad ὄριζαν apposita. Ego defendo hoc in Excursu de Asyndeto.
 Hermannus praefert ἔχονσι [quod est in margine codicum ali-
 quot, puta ad explicandam formam Doricam]; esse hunc dativum,
 cum verbis τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκομίω τυγχανέμεν construendum
 hoc modo: Πρόπει τὸν Αἰνησιδάμου αὐτοῖς ὄθεν σπέριματος ὄριζαν
 ἔχονσι ἐγκομίω τυγχανέμεν. [Ego cum Hermanno Opusc. VI,
 p. 18. Schmidii eximiam correctionem inertissimae vulgatae, licet
 satis vetustae, praetuli, quum praesertim in Pal. C. vulgatae ᾱ su-
 prapositum sit. Similiter ἔχοντι videtur iam Aristarchus intelle-
 xisse; vide Boeckhium de Crisi §. 38. p. 112. SCH.]

v. 52. [Legebatur δυσφρόνων. Correxit G. Dindorfius in
 Zimmermanni Diar. philol. 1836, I. p. II. Scholia δυσκόλων φρον-
 τίδων circumloquuntur vel λέγειν ποιεῖ τῆς ἀφροσύνης. Codices
 partim vulgatam praestant, partim δυσφρόνων, δυσφρόν, δυσ-
 φροσύναν. Eodem substantivo usus est Hesiodus Theog. 102:
 Αἰψ' ὄγε δυσφρόνων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων Μέννηται. Rur-
 sus v. 528. ἐλύσατο δυσφροσύναν. Et Hesychio teste Εὐφρόνη
 νῆξ καὶ εὐφροσύνη. SCH.]

- ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαμένως φέροι τῶν
 τε καὶ τῶν
 καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέρων, 100
- 55 ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτήτυμον Ἐπ. γ.
 ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ μιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτὴν ἀπάλαμνοι
 φρένες 105
 ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τῷδε Διὸς ἀρχῇ
 ἀλιτρά κατὰ γᾶς διάζει τις ἐχθρῶ
- 60 λόγον φράσαις ἀνάγκη.
 ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ, Στφ. δ.
 ἴσα δ' ἐν ἀμέραις ἄλιον ἔχοντες ἀπονέστερον 110
 ἐσλοὶ δεδόρκαντι βίον, οὐ γῆθονα ταράσσοντες ἐν
 χειρὸς ἀμῶν
 οὐδὲ πόντιον ὕδωρ 115

v. 55. ἀλαθινὸν pro ἐτήτυμον. — v. 56. εἰ δέ μιν ἔχει τις. —
 v. 63. ἐσλοὶ νέμονται βίον, et ibid. ταράσσοντες ἀλλὰ χειρῶν,

v. 55. [Libri optimi ἐτυμώτατον, pauci ἔτυμον, unus ἐτυμώ-
 τερον. Recentiorum coniectura ἀλαθινὸν obtrudit Pindaro for-
 mam non usitatam, Alexandrinis inter poetas relinquendam. Vide
 Boeckh. de Crisi §. 25. p. 64. SCH.]

v. 56. εἰ δέ μιν ἔχων τις, optima non interpolatorum libro-
 rum lectio: ἔχει a grammaticis coniectatum est. Boeckhii de
 coniectura: εἰ γέ μιν ἔχων τις. Defendit id de Crisi Pind. p. 116.
 Hermannus, ceterum εἰ δέ μιν ἔχων τις probans, anacoluthon sta-
 tuuit audacissimum, caeco fervore a poeta admissum. Volebat Pin-
 darus dicere, ait: Si quis opes virtute temperatas possi-
 dens sortem intuetur eorum, qui propter bene facta
 diis cari sunt, is ita utitur divitiis, ut hic Thero.
 Sed delatus ad descriptionem illius beatorum sortis, pro apodosi,
 quae sequi debebat, aliam liberius conformatam substituit v. 89:
 ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον, et quae sequuntur. Ego cur et haec im-
 probem et Boeckhii emendationem, satis patebit e commentario.
 [Mira excogitavit Kayserus Lectt. Pind. p. 7. Mihi lenissima cor-
 rectione adhibita loco iam Aristarchi aetate vitio perspicuitas
 conciliari posse simulque explicationum videntur ambages vitari.
 Scribe ἐν δέ μιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον. Hoc dicit poeta:
 Divitiae virtute ornatae multarum habent rerum
 opportunitatem, simul autem qui eas habet scit sequi.
 Illud ἐν δέ redit statim Ol. VII, 5. SCH.]

v. 61 seq. [Libri meliores ἴσους δὲ νύκτεσσιν et ἴσους δ' ἐν
 αἰ., unde Boeckhii olim dubitanter ἴσον ἐν ἀμέραις. SCH.]

v. 63. δεδόρκαντι βίον. Sic Hermannus de coniectura [cui
 maxime favet cod. Pal. C. scriptura ἐσλοὶ δὲ φέρονται.] Pro vul-

- 65 κεινὰν παρὰ δίκαιαν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίους
 θεῶν, οἵτινες ἔχειρον εὐροίαις, ἄδικον νέ-
 μονται 120
 αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόροτον ὀκχέοντι πόνον.
 ὄσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστοῖς Ἄντ. δ.
 ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχων 125
 70 φηγὰν, ἔτειλαν Διὸς ὄδον παρὰ Κρόνον τύρβιν·
 ἔνθα μακάρων
 νόσος ὀκειανίδες
 αἴσρα περιπνέουσιν, ἀνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, 130
 τὰ μὲν χειρὸθεν ἀπ' ἀγλαῶν δεινδρέων, ὕδωρ δ'
 ἄλλα φέρβει,
 ὄρμοιβι τῶν χέρας ἀναπλέοντι καὶ κεφαλὰς 135
 75 βουλαῖς ἐν ὄρθαῖς Ῥαδαμάνθως, Ἐπ. δ.
 ὄν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,

v. 71. νᾶσον — v. 72. περιπνέουσιν, — v. 74. καὶ στεφάνοις

gata lectione νέμονται βίον optima libri δέρονται habent, unde
 Wüstemannus coniecit δέρονται, Geelius nuper δρέπονται in Bi-
 bliotheca Crit. Nov. Vol. II. p. 58. Utraque coniectura displicet,
 quum vel sic nimis simile sit statim sequens νέμονται. At δέρον-
 σθαι βίον ἀπονέστερον, facilem felicemque vitam videre,
 eleganter dictum est et suaviter post ἄλιον ἔχοντες. Geelius, si
 teneatur δεδόρκαντι, certe iungere malit ἄλιον δεδόρκαντι et βίον
 ἔχοντες coll. Ol. I, 59., incommode mutata ratione membrorum,
 quum sic potior sententia et quae statim pluribus explicatur per
 participium adiiciatur, verbum finitum autem habeat altera, quae
 participium desiderat. Compositio ἄλιον ἔχειν non video cur icuina
 videatur viro optimo, quum ἴσον νύκτεσσιν, ἴσα δ' ἐν ἀμέραις
 adiectum sit. [Boeckh. de Crisi Pind. p. 109. Vulgatam ἀλλὰ
 χειρῶν ex imperiti metrici correctione profectam cum bonis libris
 emendavit Boeckhiius. SCH.]

v. 71. [νᾶσος (margo cod. Gotting. ἀντι νήσους) libri me-
 liores. Pauci νᾶσον. Ego νᾶσος scripsi cum Pal. C. et marg. Hafn.,
 quod ratio exigit. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 30 seq.]

v. 74. [Quod e consensu librorum odebatur στεφάνοις Boe-
 ckhiius ineptum iudicavit, quum nec ὄρμοι differant a στεφάνοις et
 capitum imprimis mentio desideretur. Quare ex Scholiis eruit κε-
 φάλως. Contra quum Hermannus στεφάνως — στεφάνη enim est
 ea pars capitis, cui corona imponitur, — scribendum
 praecepisset, nisi forte στεφάνους eodem intellectu usitatum fuerit,
 Boeckhiius suam scripturam vindicare studuit Expl. h. I. p. 131
 seq. Non male Karstenius κροτάφους coniecit. SCH.]

v. 76. [Pro v. Κρόνος grammatici Alexandrini legerunt id
 quod vetustiores libros occupavit γῆς, cuius expediendae causa
 Pind. Carm. Sect. I.

πόσις ὁ πάντων Πέας ὑπέροιστος ἐχούσας θρόνον. 140
 Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
 Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
 80 λιταῖς ἔπεισε, μήτηρ·

ὃς Ἐκτορ' ἔσφαλε, Τρώας Στφ. ε'. 145
 ἄμαχον ἀστραβῆ νίονα, Κύνων τε θανάτῳ πόρον,
 Λοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος
 ὠκεία βέλη 150

ἔνδον ἐντὶ φραγέτρας
 85 φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τοπᾶν ἐμνησθῶν
 χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φρεν'· μαθόντες δὲ
 λάβροι 155
 παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὡς, ἄκραντα γαυρέτον

Διὸς πρὸς ὄρουχα θεῖον. Ἄντ. ε'.
 ἔπεχε νῦν σκοπῶν τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλ-
 λομεν 160

v. 81: Τρώας — v. 85. τὸ πᾶν — v. 87. γαυρέμεν

Aristarchus sequentia sic videtur conformasse: πόσις ὁ παῖς ὄν Πέας. Inficete, iudice Boeckhio. Inficetius Kayserus Lectt. p. 9. ὄν γε παῖς ἔχει Γῆς. Ibidem ἐτοιμὸν signavit Boeckhio, ut ubique. Herodianos περὶ μὲν. λέξ. p. 33, 8: Οὐδὲν εἰς μὲν λήγον ὑπὲρ δύο συλλαβῶν τῇ οὐ διαφθόγγῳ παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐτ οἶμος. καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀγριοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι. Vide Goettlingii doctrinam accent. p. 302. Ahrentem de Dial. Dor. p. 35. SCH.]

v. 81. [Τρώας Boeckhio, ut Τρωάδεν, Τρωάνδε, cum vetustis testibus reposuit et reliquis locis. Vide de Crisi p. 53. Eustathius Prooem. Commentar. Pindar. p. 13. edit. meae: Ἀσύνηδες καὶ τὸ τὴν Τρωάδεν Πινδαριῶς λέγεσθαι, κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχαίας, καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἐπιρῶμα Τρωάδεν. SCH.]

v. 85. [Libri optimi φωνᾶντα; vide Boeckh. de Crisi p. 88. Eustathius l. c. p. 2. et grammaticus Cramerii Ann. Paris. III, p. 242, 25. φωνᾶντα, quod tamen participium adiectivo posthabendum. Ibidem τοπᾶν scripsit Boeckhio, ut τολοιπόν, τονῶν, τοπαράπαν. Nam solitarium πᾶν apud Pindarum non videtur corrigi potuisse; vide de mensura vocis Boeckhio de Crisi p. 81 seqq. De tono, nam Boeckhio τόπαν voluerat, admonuit Reisingius Enarr. Oed. Col. p. CC. SCH.]

v. 87. [γαυρέμεν iam ante Dawesium Miscell. Critt. p. 52. veteres quidam grammatici de divinatione reposuerant. Vide Commentar. SCH.]

90 ἐκ μαλθακᾶς αἴτε φρενὸς εὐκλέας οἰστοῦς ἰέντες;
 ἐπὶ τοι

Ἀκράγαντι τανύσαις· 165

αὐδάσομαι ἐνόμιον λόγον ἀλαθεῖ νόφ,
 τεκεῖν μὴ τιν' ἑκατόν γε ἔτεων πόλιν φίλοις ἄνδρα
 μᾶλλον 170

εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονότερόν τε χέρα

95 Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἔβα κόρος Ἐπ. ε'.
 οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀν-
 δρῶν, 175

τὸ λαλαγήσαι ἐθέλων κούφον τε θέμεν ἐσλῶν
 καλοῖς

ἔργους. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφηνεν·
 ἐκείνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν, 180

100 τίς ἂν φράσαι δύναται;

v. 97. θέλων et ibid. ἐσλῶν κακοῖς

v. 91. [Pauciores libri Ἀκράγαντα, quod deterius. SCH.]

v. 92. [αὐδάσομαι codex Lips. m. pr., quod olim defendebat Boeckhio, qui αὐδᾶν verbi formam mediam in usu fuisse negaret. Alterum reduxit de Crisi p. 126. Tu vide Ellendt. Lex. Soph. I. p. 255 seq. SCH.]

v. 95. [Libri boni cum Scholiis veteribus ἀλλ' αἶνον ἐπέβα, unde Mingarellus αἶνον δ' ἐπέβα. SCH.]

v. 97. [καλοῖς ex Scholiis veteribus et paucis libris revocatum. Ibidem ante Aristarchum vitiose κούφον. SCH.]

v. 99. [De forma ἐκείνος, quae praeter h. l. exstat Threnor. fr. 8, 1., disserit Boeckhio de Crisi p. 117. SCH.]

ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέ-
φανόν τ' ἀρετῶν.
ἦδη γὰρ αὐτῶ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγισθέντων, διχό-
μησις ὄλον χροσάρατος 35
20 ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μῆνα,

Ἄντ. β.
καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετη-
ρίδ' ἁμῶν

θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κορηνοῖς Ἄλφρου·
ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσσει
Κρονίου Πέλοπος. 40
τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῶ κᾶπος δξείαις ὕπα-
κουέμεν ἀγαῖς ἄλλου.

25 δὴ τότε ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὄραμιν' 45

Ἐπ. β.
Ἰσθρίαν νιν· ἐνθα Λατοῦς ἵπποσὸα θυγάτηρ
δέξασ' ἔλδόντ' Ἀραδίας ἀπὸ δειρῶν καὶ πολυ-
γνάμπτων μυχῶν,
εὐτέ μιν ἀγγελίας Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκη πα-
τρῶδεν 50

v. 18. ἀρετῶν. — v. 23. ἔθαλλε — v. 24. ἔδοξε — v. 25. πόρνευεν

v. 18. [ἀρετῶν cum Scholiis libri optimi. In aliis quum ἀρε-
τῶν esset, hinc ἀρεταῖς natum est in aliis. SCH.]

v. 25 seq. [πόρνευεν mala Heynii correctio. De apostropho
ὄραμιν', pro quo ὄραμα exspectes, dixit Boeckhius de Crisi p. 13.
Versu seq. Ἰσθρίαν νιν paucorum est, sed optimorum librorum
scriptura; errorem multorum librorum Ἰσθριανῆν (unde Ἰσθρια-
νῶν elicit Bergkii) satis vetustam arguunt Scholia. Eadem
tertiam commemorant scripturam Ἰσθρία (h. e. Ἰσθριμῆς) νιν Ari-
starchi, qui Ἰσθρία νιν ἐνθα cum sequentibus contorte iungebat.
Ἰσθριανῆν Boeckhius idcirco praelatum disputat probabiliter, ut
syllaba brevis removeretur, quae tamen, quum liquidae facile ge-
minentur, produci potuerit; vide de Crisi p. 102. Id tamen vitaturus
Grashoffius in Zimmermanni Diar. philol. 1831. II. p. 708. Ἰσθρίαν
ἐν coniecit. At quum ἐν, h. e. αὐτόν, αὐτήν, ab Hesychio Cypriis
tribuat, vide quae dixi olim ad Ibyc. Rheg. p. 103 seq., in
Pindarum inferas incautius. De pronomine ἴ vel ἴ accuratissime
Ellendtius Lex. Soph. I. p. 821 seqq. SCH.]

v. 30. [De forma epica ἰσός h. l. ex libris reposita dixit
Boeckhius de Crisi p. 91 seq. Dindorfus Praef. poett. scen. p. XIII seq. SCH.]

χροσάρατος ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἄν ποτε
Ταῦγέτα
30 ἀντιθεῖδ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἰσάν.

Στρ. γ'.
τὰν μεθέπων ἴδε καὶ κείναν χθόνα πνοιᾶς ὄπιθεν
Βορέα 55

ψυχροῦ. τόθι δένδρεα θαύμαινε σταθεῖς.
τῶν νιν γλυκὺς ἕμερος ἔσχεν δωδεκάγνωμπτου περὶ
τέμα δρόμου

ἵππων φυτεῦσαι. καὶ νιν ἐς ταύταν ἑορτὰν ἱλαος
ἀντιθέοισιν νίσσεται 60
35 σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Ἄντ. γ'.
τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλύμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα
νέμειν 65

ἀνδρῶν τ' ἀρετῶν πέρι καὶ διμφοραμάτων
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν παρ' θυμὸς ὀτρύνει φάμεν
Ἐμμενίδαις

Θήρωνι τ' ἔλθειν κῦδος, εὐῖππων διδόντων Τυνδα-
ριδῶν, ὅτι πλείσταισι βροτῶν 70
40 ξεινίας αὐτοῖς ἐποίησται τραπέζαις,

v. 30. ἰσάν. — v. 31. κείναιαν — v. 35. διδύμοις — v. 38. ὦν πα

v. 31. [Libri κείναιαν vel κείναιαν. Ad rationem Homericam
textus nostri καὶ κείναν dedit Boeckhius, cui Thierschius Gramm.
p. 351. obmovet Pindarum Homericum textum, qualis ante Ari-
starchum fuerit, ob oculos habuisse. Ibidem multi libri πνοιῖαις.
SCH.]

v. 35. [Metro succurrit Boeckhius, quum pro vulgato διδύ-
μοις alteram formam indicio aliquot codicum, qui διδύμοις prae-
bent, reposuit. Ut ἀπάλομος et ἀπάλαμος, νάννμος et νάνν-
μος. SCH.]

v. 38. [Vulgatam ὦν πα ex tribus codicibus correxit Boe-
ckhius. Hesychius παροτρύνει διεγείρει. Quo glossemate quum
Scholia recentiora utantur, illa quoque παρῶ habuisse videntur. In
Pal. C. glossa ad πᾶ (sic) est appicta ἀγῶν, h. e. eam voculam
παρέλκειν, παραπληρωματικὸν esse; idemque videntur Scholia
vetera voluisse, quae πα habuisse in textu demonstrat πῶς in Vra-
tislaviensibus. Cui ieiunum istud πα videbatur ex Isthm. V, 55.
defendi posse, utriusque loci discrimen non reputavit. Neque eo
loco certa lectio est. SCH.]

Ἐπ. γ'.
 εὐσεβεῖ γνώμῃ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
 εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰ-
 δοιέστατον, 75
 νῦν γε πρὸς ἔσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων
 ἄπτεται
 οἴκοθεν Ἡρακλῆος σταλᾶν. τὸ πρόσω δ' ἔστι σο-
 φοῖς ἄβητον
 45 κἀσόφοις. οὐ μιν διώξω· κεινὸς εἶην.

v. 44. στηλᾶν — v. 45. οὐ μὴν

v. 44 seq. [σταλᾶν et v. 45. μιν ducta ex libris. Ibidem κεινὸς εἶην quosdam voluisse veteres ineptulos patet ex Scholiis. Vide Commentar. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Δ'.
 ΦΑΥΜΙΑΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

Α Π Η Ν Η.

Strophae.

0010100-100-00-10-0-0
 00100-100-X0100-0-0
 -100-100--
 -1-X-10-0-0100-
 5 010-0-0
 -10100-10-
 X0100-00100-10-00
 -100-10-
 0010-0-0-0

E p o d i.

-100-0-0
 100-0--
 010-0-0-
 -100-00-100
 5 00100-10-000-
 100-00-0
 -100-00-
 0110-0-0-0-
 00100-00100-
 010-0-0

- Στθ.
- Ἐλατῆρ ὑπέροτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ·
 τεὰ γὰρ ὄρα
 ὑπὸ ποικιλοφόρου γγος αἰοιδᾶς ἐλισσόμεναί μ' ἐπεμ-
 ψαν
 ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
 ξείνων δ' εὖ προσδόντων, ἔδωκαν αὐτίκ' ἀγγελίαν
 5 ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοί.
 ἀλλ', ὦ Κρόνον παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
 ἵπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογεφάλα Τυφῶνος ὄμβριμον,
 Οὐλύμπιονίκαν δέκεν
 Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον,
 15
- Ἄντ.
- 10 χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν. Ψαύμιος
 γὰρ ἴκει
 ὄχλων, ὃς ἑλαῖα στεφανωθεὶς Πισάτιδι κῦδος
 ὄρσαι
 σπένδει Καμαρίνα. θεὸς εὐφρων
 εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεὶ μιν αἰνέω μάλα μὲν
 τροφαῖς ἐτοῖμον ἵππων,
 15 χαίροντά τε ξενίας πανδόχοις
 καὶ πρὸς ἀδύχην φιλόπολιν καθαρχᾶ γνώμας τε-
 τραμμένον.

v. 7. ἠνεμόεσσαν et ὄμβριμον, — v. 10. ἦκει — v. 15. ξενίας

Ol. IV. v. 7. [ὄμβριμον tanquam formam vetustiore ex compluribus libris reddidit Pindaro Boeckhius. Ex Homericis carminibus nunc expulsa patronum nacta est olim Hermannum de em. rat. gr. Gr. p. 20 seq., nuper Goettlingium in Hesiodi Theog. 140. SCH.]

v. 9. [Χαρίτων δ' ἕκατι optimi libri cum Scholiis, quae τὸν τ ε σύνδεσμον περιττόν esse volunt. Bergkiius autem ita servavit, ut versu 8. Οὐλύμπιονικᾶν ederet. Paulo post formam antiquam et Homericam ἔκειν loco vulgaris ἦκειν Boeckhius ubique reposuit, non repugnante optima codicum familia. Vide et Buttmani Gr. ampl. II. p. 205. Lobeck. SCH.]

v. 15. [ξενίας ex paucis iisque optimis libris repositum pro vulg. ξενίας. Profectum id ab iis, qui παῖ in strophā corripī non intelligerent. SCH.]

- οὐ ψεύδει τέγξω λόγον·
 διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος·
 30
- ἄπερ Κλυμένιοι παῖδα
 20 Λαμνιάδων γυναικῶν
 ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
 χαλκίοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον
 35 ἔειπεν Ἵψιπυλεία μετὰ στέφανον ἰών·
 Οὗτος ἐγὼ ταχῦτάτι·
 25 χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
 φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν
 40 πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας
 εὐκότα χρόνον.

v. 22. χαλκοῖσι — v. 26. νέοις ἀνδράσι πολιαί, continuato versu.

v. 19. [ἄπερ καὶ Κλυμένιοι libri boni. Particula aut ex sequente Κλ. orta, aut ab interprete ascripta. Scholia vetera ignorant. SCH.]

v. 24. [οὗτος ἐγὼ· ταχῦτάτι χεῖρες κτλ. Scholia et quidam codices, non ita sanus homo Apollonius de pron. p. 332, C. Conf. Commentar. SCH.]

v. 26 seq. [Bergkiius edidit ἐν ἀνδράσι πολιαί || θαμὰ παρὰ τὸν ἀλικίας. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ε΄.
ΨΑΥΜΙΑΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

Α Π Η Ν Η.

Strophae.

x - - - - - - - - - - - - - - - - -
x - - - - - - - - - - - - - - - - -
o o - - - - - - - - - - - - - - - - -

Epodi.

x - - - - - - - - - - - - - - - - -
x - - - - - - - - - - - - - - - - -

Ὑψηλῶν ἀρετῶν καὶ στεφάνων ἄσπον γλῆκῶν
τῶν Οὐλύμπια, Ὡκεανοῦ θύγατερ, καρδίᾳ γελανεῖ 5
ἀκαμαντόποδος τ' ἀπήνας δέκεν Ψαυμῖος τε δῶρα.

Στρ. α΄.

ὅς τὰν σὰν πόλιν αὖξων, Καμάρινα, λαοτρόφον
5 βωμῶν ἐξ διδύμων ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν με-
ρίσταις 10
ὑπὸ βουθυσίας ἀέθλων τε πεμπταμέροις ἀμίλλαις,

Ἀντ. α΄.

v. 4. Καμάρινα, — v. 6. πεμπταμέροις

Ol. V. v. 4. [Καμάρινα ob metrum ad analogiam nominum
Ἀγινα, Μύρινα rell. reposuit Boeckhins. Et sic Bekkerus edidit
apud Herodotum VII, 154. In Choerobosci Orthographia Cramerii
Ann. Oxx. II. p. 227, 21. Καμάρινα exaratur. SCH.]
v. 6. [Legebatur πεμπταμέροις, quod aequè vitiosum
atque πεμπτάβολα. Correxī. Scholia πενθημέρους vocant in inter-
pretatione. SCH.]

Ἐπ. α΄.

ἔπποις ἡμίνοις τε μοναμπυκία τε. τὴν δὲ κῦδος
ἄβρον 15
ρικασαῖς ἀνέθηκε, καὶ ὄν πατέρ' Ἄκρων ἐκάρυξε
καὶ τὰν νέοικον ἔδραν.

Στρ. β΄.

ἴκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων 20
10 σταδμῶν, ᾧ πολιόχε Παλλάς, ἀείδει μὲν ἄλσος
ἄγρον
τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὡανιν, ἐγχωρίαν τε λίμαν, 25

Ἀντ. β΄.

καὶ σεμνὸς ὀχετούς, Ἴππαρις οἴσιν ἄρδει στρατόν,
κολλᾷ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγειον ἄλ-
σος, 30
ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν.

Ἐπ. β΄.

15 αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνη τε μάραται
πρὸς ἔργον 35
κινδύνῃ κεκαλυμμένον· ἧῦ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ
πολίταις ἔδοξαν ἕμμεν.

Στρ. γ΄.

Σπῆρ ὑψινεφές Ζεῦ, Κρόνιον τε ναίων λόφον 40
τιμῶν τ' Ἀλφειὸν εὐρὸν ἔεοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν
ἄντρον,
ἰκέτας βέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς, 45

v. 11. Ὡανον — v. 16. εὐ' δὲ ἔχοντες

v. 11. Fluctuant libri et Scholia inter Ὡανιν et Ὡανον, Ὡανιν et Ὡανον. SCH.]

v. 16. [Boeckhins quum olim εὐ' δὲ ἔχοντες pro vitioso εὐ' δὲ ἔχοντες, quo turpis hiatus oriebatur, suspicatus esset, de Crisi §. 41. p. 126. facilem Hermannii emendationem suscepit. Formam ἧῦ, in compositis frequentem, Hermannus reddendam censet Homero Iliad. II, 191. coll. ε, 202. 303. Odys. T, 354. Certius exemplum Alcman praebet, licet et ipsum ex emendatione profectum, fr. XIII, 6. Delect.: οὔτι γὰρ ἧῦ τετυγμένον ἔσθαι. SCH.]

20 αἰτήδων πόλιν εὐανοορίαισι τένδε κλυταῖς Ἄντ. γ΄.
 δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιονικε, Ποσειδανίασιν
 ἵπποις 50

ἐπιτεροπόμενον φέρειν γῆρας εὐθυμον ἐς τελευτάν,

Ἐπ. γ΄.
 νιῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὕγιεντα δ' εἴ τις
 ὄλβον ἄρδει, 55
 ἔξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς, μὴ
 ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

v. 21. Ποσειδανίαισιν — v. 22. εὐθυμον, ἐς τελευτάν

v. 21. [Ποσειδανίασιν Boeckhius ex Scholiis pro scriptura
 librorum Ποσειδανίαισιν. Vide de Crisi §. 41. p. 126. SCH.]

v. 23. [Scholia: Ὁ μὲν Ἀγίσταρχος ἀναγινώσκει ὀξύτονον
 τὴν παραλήγουσαν, ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνοντα· τινὲς δὲ ὡς χαρίεντα.
 Choeroboscus Bekkeri Ann. p. 1426: Παραφυλαττόμεθα παρὰ τῷ
 Πινδάρῳ τὴν αἰτιατικὴν λεγομένην ὕγιεντα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὑγίει.
 SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ε΄.

ΑΓΗΣΙΑ, ΣΥΡΑΚΟΣΙΩ.

Α Π Η Ν Η.

Strophæ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Epodi.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Στρ. α΄.

Χορδέας ὑποστάδαντες εὐτειχεῖ προδύρη θαλάμου
 κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
 πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργον πρόσωπον
 χροὴ θέμεν τηλευγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας, 5
 5 βρωμῶ τε μαντεῖρ ταμίαις Διὸς ἐν Πίδα,

v. 3. ἀρχομένους

Ol. VI. v. 3. [Quod ante Boeckhium edebatur ἀρχομένους
 contra fidem librorum omnium, petitum erat ex Luciani Hippiæ
 c. 7. Sed illic quoque id cessit optimorum librorum scripturæ
 ἀρχομένου a Iacobitzio reductæ. Ita tenue præsidium illi scri-
 pturæ unum relinquitur imitatio Iuliani Orat. IX. p. 116. A.
 SCH.]

συνουκιστήρ τε τῶν κλεινῶν Συρακοσῶν, τίνα κεν
φύγοι ὕμνον
κείνος ἀνήρ, ἐπικύρσας ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἡμερ-
ταῖς αἰοδαῖς; 10

Ἄντ. α'.

ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτων υἱός. ἀκινδυνοὶ δ' ἀρεταὶ
10 οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλας 15
τίμια· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποικιλή.
Ἀργησία, τὴν δ' αἶνος ἐτοιμός, ὃν ἐν δίκῃ
ἀπὸ γλώσσης Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς
Ἀμφιάρονον 20
φθέρξεται, ἐπεὶ κατὰ γὰρ αὐτὸν τέ νιν καὶ φραδί-
μας ἵππους ἔμαρψεν.

Ἐπ. α'.

15 ἔπειτ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Τα-
λαϊονίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρα-
τιᾶς ὀφθαλμὸν ἑμᾶς, 25
ἀμφοτέρον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρα-
σθαι. τὸ καὶ

v. 6. Συρακοσῶν· — v. 13. Ἀμφιάρονον

v. 6. [Vulgaris forma Συράκουσαι e Pindari carminibus nunc exulat. Boeckhii enim ita instituit, ut, ubi brevi syllaba opus esset, Συρακόσας, ubi longa, Συρακόσας reponeret. H. l. ea forma servata est in paucis, sed iis optimis libris, Gotting. Pal. C.; in paucis aliis Συρακοσῶν comparat. Cf. v. 92. Pyth. I, 73. SCH.]

v. 13. [Ἀμφιάρονον Boeckhii cum Hermanno Opusce. l. p. 258. et h. l. et Pyth. VIII, 58. Nem. IX, 13. ex libris, Isthm. VI, 33. de suo dedit. Iam Alexandrini grammatici de utraque forma ambigebant, veluti Zenodotus Homeri Odys. O, 244. Ἀμφιάρονος, Aristarchus Ἀμφιάρονος praeferebat; v. Scholl. Harlei. Apud Pindari Ἀμφιάρονος ab iis novatum videtur, qui vulgarem Dorismum sectarentur: quem tamen post litteram ῆ saepius ἦ servare notat Boeckhii de Crisi §. 27. p. 74. Apud Stesichorum Athenaei IV. p. 172. E. libri tamen omnes Ἀμφιάρονος, sed in vasculo Nolano apud Guil. Abeken in Annal. Instit. Archaeol. Vol. XI. p. 262 scriptum ΑΜΦΙΑΡΕΟΣ. Rationem eius formae explicabit Ahrens in libro de dialecto Dorica. SCH.]

v. 18. [Barbaram synopen vulgatae excogitatam a grammatico, qui brevem in sede ancipiti non ferret, removit Boeckhii cum Hermanno ex consensu optimorum fontium. SCH.]

ἀνδρὶ κόμῳν δεσπότην πάρεστι Συρακοσίῳ. 30
οὔτε δύσζηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνομος ἄγαν,
20 καὶ μέγαν ὄρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως 35
μαρτυρήσω· μελίφθογοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῦσαι.

Στρ. β'.

Ἔφιντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων,
ἔ τᾶχος, ὄρκα κελεύθῳ τ' ἐν καθαροῖ
βάσομεν ὄρκον, ἱεσμαί τε πρὸς ἀνδρῶν 40
25 καὶ γένος· κείναι γὰρ ἐξ ἄλλῶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρῆ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιπνύμεν
αὐταῖς· 45
πρὸς Πιτέραν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμε-
ρόν μ' ἔλθειν ἐν ὄρκα·

Ἄντ. β'.

ἄ τοι Ποσειδάωνι μυχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
30 παῖδ' ἰοβόστρουχον Εὐάδναν τεκέμεν. 50
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδίνα κόλποις·
κρυφῶ δ' ἐν μυχῷ πέμπουσ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἦρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος, 55

v. 18. δεσπότην νῦν πάρεστι — v. 19. οὐ φιλόνομος ἐὼν οὔτ' ὢν δύσζηρις τις ἄγαν. — v. 25. ἄλλαν — v. 28. σάμερόν γ' ἔλθειν — v. 33. βρέφος γ',

v. 19. [Boeckhiana scriptura versus nititur auctoritate optimorum librorum, ad quos proxime accedunt ii, qui reliquis eodem modo scriptis δύσζηρις invexerunt. Hinc libri interpolati Οὐ δύσζηρις τις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνομος ἄγαν, audacius alii Οὐ φιλόνομος ἐὼν οὔτ' ὢν δύσζηρις τις ἄγαν. Formam δύσζηρις testatur Moeris p. 194, 25. Bekker.: Δυσήριδος καὶ δύσζηρις Ἀττικοί, καὶ Πλάτων Νόμων δ', δύσζηρις Ἕλληνες. Vide Lobeckium ad Phrynich. p. 707. Nomen feminae Thessalicae Δύσζηρις (Iacobs. Lectt. Stobens. p. 50.) est apud Anacreontem epigr. III. et Simonidem Ceum fr. XLIX. p. 66. edit. maior. SCH.]

v. 25. [Olim ἄλλαν signabatur, ut μεγάλην Pyth. IV, 19., λαβροτάταν ibid. 244. Doriensium hunc genitivum ubique circumflectit Hermannus in Aristoph. Nubb. 338, quum ex ἄων (ἄσων) ortus sit. Idem de sententia veterum magistrorum praecipit Ahrens de Dial. Dor. p. 31. Immerito Buttmanus Gramm. ampl. I, p. 146. secus statuit. SCH.]

v. 28. [σάμερόν μ' ἔλθειν Boeckhii pro librorum interpolatorum lectione σάμερόν γ' ἔλθειν, non interpolatorum σάμερον ἔλθειν. Similiter inutile fulcrum cum libris sublatum v. 33. SCH.] Pind. Carm. Sect. I.

ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνα λάχε τ
 Ἄλφειν οἰκεῖν
 35 ἔνθα τραφεῖσ' ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρώτου
 ἔψανσ' Ἀφροδίτας.

Ἐπ. β.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτουσα
 θεοῖο γόνον.
 60 ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πίεσας χόλον
 οὐ φαρτὸν ὀξεία μελέτα,
 ᾄχετ' ἰὼν μαντευόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου
 πάθας.
 65

ἃ δὲ φωνικόχροον ζῶναν καταδηκίμενα
 40 κάλπιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κνανέας
 τίκατε θεόφρονα κοῦρον. τῶ μὲν ὁ Χρυσοκόχμας 70
 προὔμητιν τ' Ἐλεῖθιαν παρέστασέν τε Μοίρας.

Στρ. γ.

ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλέγγων ὑπ' ὠδίνος τ' ἱερατῶς
 Ἴαμος

ἔς φάος ἀντίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
 45 λείπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
 δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρόψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
 ἰῶ μελισσῶν καθόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ 80
 πετραέστας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας
 ἐν οἴκῳ

v. 37. Πυθῶνάδ', — v. 38. ταύτας περ — v. 42. Ἐλεῖθῶ συμ-
 παρέστασεν

v. 37. [Πυθῶνάδ' rector est et usitatio tonosis; vide Goett-
 lingii doctrin. acc. p. 356 seqq. Idem correxi Ol. IX, 13. SCH.]

v. 38. [Formam ex more Aeolensium Pindaro concessam περ
 revocavit Boeckhii et Pyth. IV, 265. et in compositis περᾶπτων
 Pyth. III, 52., περῶδοις Nem. XI, 40., ubi vide quae notavimus.
 Compara Ahrentem de Dialecto Aeolica p. 150. SCH.]

v. 42. [Libri non interpolati cum Scholiis veteribus exhibent
 Ἐλεῖθιαν, vel Ἐλλῦθιαν. παρέστασεν, quod Boeckhii pro glos-
 semate habuit, pro vera scriptura recte habet Kayserus p. 14.
 Sed lemma tamen veterum Scholiorum προὔμητιν τ' Ἐλεῖθῶ
 monstrat. SCH.]

v. 53 seq. [Vulgata Boeckhio visa vitiosa propter divisionem
 verbi inter duos versus. Quum autem Hermannus ἀλλὰ κέκρυπτο
 proposuisset, Boeckhio tutius visum est ἐν scribi. Praepositio

εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδρα τέκοι· Φοῖβον γὰρ
 αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἄντ. γ.

50 πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔδεσθαι μάντιν ἐπιχθο-
 νίοις 85

ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
 ὡς ἄρα μάντι. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκούσθαι
 οὐτ' ἰδεῖν εὔχοντο πεμπταῖον γεγενημένου. ἀλλ' ἐν
 κέκρυπτο γὰρ δολίῳ βρατῆ τ' ἐν ἀπειράτῳ, 90

55 ἰὼν ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι βεβρεγμέ-
 νος ἄβρον

σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι μιν χρόνῳ
 σύμπαντι μάτηρ

Ἐπ. γ.

τοῦτ' ὄννη ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χροδοστε-
 φάνοιο λάβειν 95

καρπὸν Ἴβρας, Ἄλφειν μέσσω καταβάς ἐκάλεσσε
 Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν,

ὄν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας
 σκοπὸν, 100

60 αἰτέων λαοτρόφον τιμᾶν τιν' ἔα κεφαλᾶ,
 νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγγετο δ' ἀρτιεπῆς 105
 πατρία ὄσσα, μετέλλασέν τε μιν· Ὀρσο, τέκνον,
 δεῦρο πάγκριον ἐς χώραν ἕμεν φάμας ὄπισθεν.

v. 53 seq. ἐγκέκρυπτο

in fine versus est Sophocl. O. C. 496: λείπομαι γὰρ ἐν Τῷ μὴ
 δύνασθαι, ubi hac, inquit, praepositionis divisione et nominis con-
 silli inopia exprimitur elegantissime, ut in nostro loco simile quid
 significatur. Ad excusandum hyperbaton, quod ἐν saepius passum
 est, Boeckhii excitat Ol. II, 31. VIII, 16. Pyth. X, 58. Cete-
 rum ἀπειράτος, Ionice ἀπειρητος, immensus, infinitus, ab
 altero ἀπειράτος, inexpertus, distinxit Boeckhii. Illud redit
 ad i. q. e. πειρᾶν, hoc ad πειράζειν, et ut θαναμαστός, θαναμα-
 τός, sic ἀπειραστός, ἀπειρατός. SCH.]

v. 55. [Ζηνόδοτος γράφει... ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένου. Nempe
 scribebat βεβρεγαμένος, quod est in duobus codicibus servatum.
 Eiusdem formae Doricae vestigium est Isthm. IV, 57. SCH.]

v. 62. [μετέλλασαντι in Hermannus ad Orph. p. 150. coll.
 p. 788. SCH.]

- Στρ. δ'.
 65 ἔοντο δ' ὑψηλοῖο πέτρην ἀλβατον Κρονίου· 110
 ἔνθα οἱ ὄπασε θεσανρόν δίδυμον
 μαντοδύνας, τόκα μὲν φωνὴν ἀκούειν
 ψευδέων ἀγνωστον, εὐτ' ἂν δὲ θεασυμάχανος ἔλθῶν
 Ἡρακλῆς, σεμνὸν θάλλος Ἀλκαῖδᾶν, πατρὶ 115
 ἔορτάν τε κτίση πλειστόμβροτον τεθυμὸν τε μέγ-
 στον ἀέθλων,

70 Ζηρός ἐπ' ἀκροτάτῳ βρωμῶ τὸτ' αὖ χρηστήριον
 θέσθαι κέλευσεν.

Ἄντ. δ'.
 66 ἔξ οὐ πολὺ κλειτον καθ' Ἑλλενας γένος Ἴαμι-
 δᾶν. 120

ὄλβος ἅμ' ἔσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετὰς
 ἔς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται. τεκμαίρει
 χοῦμ' ἕκαστον· μῶμος ἔξ ἄλλων κρέμαται φθο-
 νεόντων 125

75 τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
 ἔλαννόντεσιν αἰδοῖα ποτιστάξει Χάρις ἐνκλέα
 μορφάν.

v. 66. ἀκούειν — v. 68. πατρός θ' — v. 74. Μῶμος ἐκ δ' ἄλ-
 λων — v. 75. δρόμον γ' — v. 76. ποτιστάξει

v. 68. [Vulgata πατρός θ' imperito metrico debebatur. Ex
 libris (πατρὶ θ') cum Hermanno correxit Boeckhiius, coll. Ol. III,
 20. VII, 42. XI, 46. Ibidem Ἀλκαῖδᾶν Hermannus Opuscul. I. p. 267.,
 quum forma recepta insolens sit. Quidam libri Ἀλκαῖδᾶν. Vulga-
 tam tamen tuetur forma Πειραῖδαο Iliad. Δ, 228. Quae ut a
 nomine Πείρατος, Πείρατος fluxit, sic Ἀλκαῖδης ab Ἀλκαῖος, Ἀλ-
 καος. Vide Scholia Veneta l. c. et Spitznerum cum Lobeckio ad
 Phrynich. p. 41. Buttmannum Gramm. ampl. II. p. 438. Lobeck.
 SCH.]

v. 71. [Punctum in fine versus cum Scholiasta tollit Her-
 mannus, quo facto gratum asyndeton evanescit. SCH.]

v. 74. μῶμος ἔξ ἄλλων. Libri μῶμος δ' ἔξ ἄλλων, pro quo
 Schmidius ἐκ δ' ἄλλων, quod probo cum Hermanno. Constat δὲ
 et τὴ non semper post primam sententiae vocem legi; cf. Kiessl.
 ad Theocrit. VI, 39. De Pindari vero usu vid. Ol. XI, 99. Pyth.
 IV, 228. Ceterum conf. explicationem.

v. 75. [Pars librorum cum Scholiis προτων. SCH.]

v. 76. [Optimi quinque libri cum lemmate Scholiorum ve-
 terem ποτιστάξει, quod reposui, coll. Olymp. VII, 3. Vulgo πορι-
 στάξει. SCH.]

v. 77. [Vitium metricum ὄρος a grammaticis Byzantinis il-

εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλῆνας ὄροις, Ἀγησία, μά-
 τρωες ἄνδρες 130

Ἐπ. δ'.
 ναιετόντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
 πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμῶν εὐσεβέως, ὃς ἀγῶνας
 ἔχει μοῖραν τ' ἀέθλων 135
 80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾶ· κείνος, ὦ παῖ Σω-
 στράτου,

σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
 δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσοι ἀκόντας λιγυράς, 140
 ἃ μ' ἐθέλοντα προσέσπει καλλιγούοισι προαῖς·
 ματρομάτῳ ἑμὰ Στυμφαλῖς, εὐανθῆς Μετώπα,

Στρ. ε'.
 85 πλάξπιπον ἃ Θίβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ 145
 πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματᾶσι πλέκων
 ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
 Αἰνέα, πρότον μὲν Ἡραν Παρθενίαν κελαδῆσαι, 150
 γυνῶναι τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθῆσιν
 90 λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὕν. ἔσσι γὰρ ἄγγελος
 ὀρθός,

v. 77. ὄρος, — v. 83. προσέλει

latum cum Hermanno expulit Boeckhiius non sine libris et Scholl.
 Vratisl. A. SCH.]

v. 83. προσέσπει. Sic Boeckhiius ex optimis libris. Sed h. l.
 verum deteriores videntur servasse, qui προσέλει offerunt, lectum
 tamen id manifesto iam veteri Scholiastae; cf. Schol. Boeckh. V.
 142. Hoc nuper Tafeliius commendavit propter ἐθέλοντα. Vid.
 explicat. [Kaysers p. 16., qui Scholiastas προσέλει habuisse
 negat (et Boeckhiius de Crisi §. 26. p. 68. id Triclinium demum de
 suo infarsisse monuerat), insolentiorum syntaxin accusativi effugit
 hac coniectura: ἄτ' ἐθέλοντι προσέσπει. Non credo. SCH.]

v. 86. [Praesens πίομαι tanquam prorsus solitarium notavit
 Buttmannus Gramm. ampl. II. p. 275., cui Lobeckius Theognid.
 1085. (volebat 1129.) addidit. Sed is locus nunc correctus est.
 In alios quosdam locos praesens intulerunt alii, quos redarguit
 Meinekius Comic. Graec. T. III. p. 515. et Cobetus Observat.
 Critt. in Plat. Comic. p. 61 seq. Et Meinekius quidem apud Pin-
 darum πίνομαι scribendum proponit, qua forma praeter Nican-
 drum Theriac. 912. usus est Hedyllus Anth. Pal. II. p. 745: ἡ
 διαπνομένη Καλλίστιον ἀνδράσιν. Fortasse vir praestantissimus
 in vulgata nobiscum acquievisset, si recordatus esset loci Ibycei
 fr. XLIII. p. 204: πνικνᾶς πέμφιγας πίόμενοι, quo Pindarica forma
 munitur videtur. Neque aliter Scholia vetusta reppererunt, nisi quod
 pro futuro habuisse explicatio γεύσομαι docet. Inepte. SCH.]

5 συμποσίον τε χάριν κᾶδός τε τιμάσας ἔόν, ἐν δὲ
φίλων
παρεόντων θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς· 10

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσι, ἀθλοφόρους
ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός, 15
ἰλάσσομαι,
Ἄντ. α΄.

10 Οὐλύμπιᾶ Πυθοῖ τε νικῶντεςσιν. ὁ δ' ὄλβιος, ὃν
φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.
ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλλμος ἀδυ-
μελεῖ 20
θαυμά μὲν φόρμιγγι παμφάνοισι τ' ἐν ἔντεσιν ἀνλώων.

καὶ νῦν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν τῶν
ποντίων
ὑμέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελιοῦ τε νύμφαν, 25
Ῥόδον,
Ἐπ. α΄.

15 εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῶ
στεφανωσάμενον
ἀνέσω πηγμᾶς ἄποινα 30
καὶ παρὰ Κασταλίᾳ, πατέρα τε Δαμάρητον ἀδόνητα
Δίκα,

v. 8. φρενός γ' — v. 11. ἀδυμελεῖ δ' — v. 12. ἄμα μὲν —
v. 14. παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελιοῦ τε, νύμφαν Ῥόδον,

v. 8. [φρενός γ' interpolatio est. Fulcrum inutile ignorant
libri et h. l. et v. 21. 46. 59. SCH.]

v. 12. [Quum τε particula post voc. παμφάνοισι respondeat
particulae μὲν, δ' illud post voc. ἀδυμελεῖ non habebat quo refer-
retur. Boeckhiius ex aliquot libris θαυμά correxit, quod apud Pin-
darum idem quod ἄμα sonare his exemplis confirmavit: Ol. VIII,
45. III, 22. Pyth. III, 66. Nem. V, 11. VII, 78. SCH.]

v. 14. [παῖδ' Ἀφροδίτας, Ἀελιοῦ τε νύμφαν Ῥόδον inter-
pungit Boeckhiius in edit. min. Vide Commentar. SCH.]

v. 19. [ἐμβόλω genitivus in dialectum Pindari peccabat. Πέ-
λας cum tertio casu est Nem. XI, 4. SCH.]

v. 24. [φρασίαν Boeckhiius restituit et h. l. et reliquis, quod
interdum fide librorum factum, h. l. et Pyth. III, 59. ex analo-
gia et testimonio Eustathii II. A. p. 24, 36: Τὸ φρασὶ Δωρικῶς
παρὰ Πινδάρου. SCH.]

v. 25. [ἀναρίθμητοι unus alterque codex. SCH.]

Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
ἐμβόλω ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰγμῶ. 35

Στρ. β΄.

20 ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
Ἥρακλέος

εὐρουσθενεῖ γέννα. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὐ-
χονται· τὸ δ' Ἀμνυτορίδαι 40

ματρόθεν Ἀστνυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασίην
ἀμπλακίαι

25 ἀναρίθμητοι κρέμονται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὐ-
ρεῖν, 45

Ἄντ. β΄.

ὅ τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμήνας καθίγνητον νόθον 50

σκάπτω θένων
σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τίρυνθι Λιχύνμιον ἐλθόντ'
ἐκ θαλάμων Μιδέας

30 τᾶςδὲ ποτε χθονὸς οἰκιστῆρ χολωθεῖς. αἱ δὲ φρεσῶν
ταραχαί 55

παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν
ἐλθόν.

v. 19. ἐμβόλω — v. 24. φρασίην — v. 25. ἀναρίθμητοι — v. 26.
καὶ ἐν

v. 26. [ἐν καὶ Boeckhiius ex libris plurimis, ut Pindarus,
cuius multa est in collocatione verborum audacia, haud raro in
καὶ particula hyperbaton admittit. Vide praeter Boeckhiium ad
Ol. VI, 53. maxime Eustathii Prooem. p. 5. et M. Hauptii Obser-
vatt. Critt. p. 58 seqq. Cui viro docto καὶ h. l. etiam videtur
esse et ad proximum utrobique vocabulum pertinere. Satis ha-
buisse Pindarum hoc καὶ ponere, quum plena oratio haec foret:
nunc et etiam in fine. Quae non satisfecerunt Hermannō,
qui in censura Hauptiani libelli Iahnii Annal. Nov. 1841. T. 33,
3. p. 256. ὅ τι νῦν, εἰ κἂν τελευτᾷ φ. α. τ. coniectat, h. e. il-
lud difficile est invenire, num, quod nunc, idem in
fine experiri optimum sit. Vix hoc excogitasset Herman-
nus, si meminisset Boeckhianam scripturam firmari auctoritate
Alexandrinorum grammaticorum, quorum copiis usus Eustathius
l. c. ἐν καὶ τελευτᾷ in exemplis traiectae particulae numerat
SCH.]

v. 29. [ἐκτανεν Τίρυνθι Bergkiius. SCH.]

- τῷ μὲν ὁ Χρυσόκομος εὐώδεις ἐξ αὐτοῦ ναῶν
 πλόον ἔπει Λεοναίας ἀπ' ἀκτῶς εὐδὴν ἐς ἀμφιδάλασ-
 σον νομόν, 60
 ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσεύς
 νικαδέεσσι πόλιν,
 35 ἀνίχ' Ἀφαιστόν τεχνάσιον 65
 χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ'
 ἄκραν
 ἀνοροῦσαισ' ἀλάλαξεν ὑπερημάκει βοῶ·
 Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ. 70
- Στρ. γ΄.
- τότε καὶ φανσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας
 40 μέλλον ἔντειλεν φηλάξασθαι χρέος
 παυσὶν φίλοις,
 ὡς ἂν θεῶν πρώτοι κτίσαιεν βωμὸν ἑναργέα, καὶ σε-
 μνὰν θυσίαν θέμενοι 75
 πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρα τ' ἔγχειβρόμα. ἐν δ'
 ἀρετῶν
 ἔβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι Προμαθέος αἰ-
 δώς. 80
- Ἄντ. γ΄.
- 45 ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάδας ἀτέμαρτα νέφος,

v. 33. ἀκτῶς στέλλεν ἐς — v. 34. χρυσεύς — v. 39. φανσίμβροτος —

v. 33. [ἐπ' ἀκτῶς στέλλεν ἐς pessima erat criticorum Byzantinorum hariolatio, qui vel στέλλεν, quae non est Pindarica forma, vel στέλλε, quod est insubidum propter hiatum, vel στέλλον, quod pariter ferri nequit, importarunt. Scholia vetera: Εὐδὴν ἐς ἀμφιδάλασσον] οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐδῆναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως. Hinc coll. Ol. VI, 103. addicentibus libris vetustioribus verum reddidit Boeckhius cum Hermanno. SCH.]

v. 34. [Cur ποτὲ βρέχε, non ποτ' ἔβρεχε scriptum sit, quaerit Boeckhius de Crisi §. 21. p. 55 seq. SCH.]

v. 39. [φανσίμβροτος Boeckhius cum libris plurimis, ut est apud Pindarum ὀπιθόμβροτος, πλειστόμβροτος, ἀλεξιμβροτος, δαμασίμβροτος, ἄμβροτος, ἑναρίμβροτος. SCH.]

v. 42. [ὡς τῶ θεῶν vel ὅπως θεῶν Kayserus p. 17., quum Pal. C. habeat θεῶν cum Scholiasta, qui ἂν non videatur repperisse in exemplari suo. SCH.]

- καὶ παρέλκει πραγμάτων ὄρθαν ὁδὸν 85
 ἔξω φρενῶν.
 καὶ τοὶ γὰρ αἰθούσας ἔχοντες σπέρι' ἀνέβαν φλογὸς
 οὐ· τεύξαν δ' ἀπύροισι ἱεροῖς
 ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις δ' μὲν ξανθὰν ἀργαῶν
 νεφέλαν 90
 50 πολὺν ὕσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὄπασε τέχρην
- Ἐπ. γ΄.
- πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλανκῶπις ἀριστοπόνοισι χερσὶ
 κρατεῖν.
 ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρπόντεσσι θ' ὁμοῖα κέλευθοι
 φέρον. 95
 ἦν δὲ κλέος βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων
 ἄδολος τελέθει.
 φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ 100
 55 ῥήσιες οὐπω, ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεὺς τε καὶ
 ἀθάνατοι,
 φανερὰν ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποτιῖα,
 ἀλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρῦφθαι. 105
- Στρ. δ΄.
- ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος Ἀελίου·
 καὶ ῥά μιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
 60 ἄγνὸν θεόν.

v. 46. ὁδὸν γ' — v. 48. καὶ τοὶ γὰρ αἰθούσας — v. 49. κείνοις μὲν

v. 48. [καὶ τοὶ γὰρ de sententia Pauwii cum aliquot codicibus Boeckhius, quum καίτοι in probatione sententiae antea dictae locum non habeat. Ibidem Bergkius αἰθαύσας vel αἰθάσας scripsit contra libros omnes et Scholia, quae αἰθούσας offerunt a Boeckhio correctum. Quod Bergkius αἰθόμενας dici debuisse affirmat, miror. SCH.]

v. 49. [Post v. νεφέλαν glossa Ζεὺς occupavit optimos codices, idque in libro suo habuit scriptor anonymus in Crameri Ann. Oxx. III. p. 172, 3: Τοῖς Ῥοδίσις ὁ Ζεὺς, ὡς φησι Πίνδαρος, ξανθὰν ἀργαῶν νεφέλαν πολὺν ὕσε χρυσόν. Sed poetae opem tulit Mingarellus, qui κείνοις (sic quidam libri) ὁ μὲν optime restituit, quum pronomen prorsus necessarium sit. Idque Crameri incertus videtur expressisse. Mira molitur Kayserus p. 17 seq. SCH.]

v. 59. [Olim prave λίπονθ' lectum. SCH.]

μυασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν, ἀλλὰ μιν
οὐκ εἴασεν· ἐπεὶ πολιάς 110
εἶπέ τιν' αὐτὸς ὄραν ἔνδον θαλάσσης ἀψομένην
πεδόθει
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὐφρονα μῆ-
λοισ. 115

Ἄντ. δ΄.

ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χουδάμπυκα μὲν Ἀρχεσιν
65 χείρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν 120
μὴ παραφάμεν,
ἀλλὰ Κρόνου σὺν πατρὶ νεῦσαι, φαιρὸν ἐς αἰθέρα
μιν πεμφθεῖσαν ἔξ κεφαλῆς
ἐξοπῖσθαι γέρας ἔσβεσθαι. τελεύτασαν δὲ λόγων
κορυφαί 125
ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσθαι. βλάσθε μὲν ἐξ ἀλὸς ὑγρᾶς

Ἐπ. δ΄.

70 νᾶσος, ἔχει τέ μιν ὄξειαν ὁ γενέθλιος ἀπτήρων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἐνθα Ῥόδῳ ποτὲ
μυθίεις τέκεν 130
ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν
παραδεξαμένους
παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμειρον 135
πρεσβυτάτον τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Αἰνδον τ'. ἀπά-
τεροθε δ' ἔχον,

v. 63. μάλοισ — v. 67. φαιρὸν

v. 61. [Librorum ἄμπαλον veteres magistri ἀνακλήρωσιν, ἀναμερισμὸν interpretantur. Id barbarum visum Boeckhio. Nam ἀνάπαλος fore adiectivum, substantivum ἀναπαλμός. Igitur quae perperam coaluerint resolvit. Ἄμ (h. e. ἀν, ἀνά) pertinet Boeckhio ad verbum θείναι. Tamen cum Kaysero p. 18. restitui scripturam pristinam. SCH.]

v. 67. [Ex libris repositum φαιρὸν pronuntiantibus bisyllabum est. SCH.]

v. 73. [Rectius scribitur Κάμειρον e canone apud Etym. M. p. 488, 9. coll. Eustath. Hom. II. p. 315, 23. et Spitzner. in Iliad. B, 656. SCH.]

v. 80. [κνισάεσσα Bergkii. Vide ad Isthm. III, 80. SCH.]

v. 86. [Ἀγίνα Πελλάνα τε libri interpolati, meliores Πέ-
λάνα τ' Ἀγίνα τε, quod immutarunt magistrelli Byzantini, ne
ultima in v. Πελλάνα brevis, in Ἀγίνα longa esset. Sed Πέ-
-

75 διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρώϊαν,
ἀστέρων μοῖραν, κέκληρται δὲ σφιν ἔδραι. 140
Στρ. ε΄.

τόθι λῆτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
ἴσταται Τιρονθίων ἀρχαγέτα,
ὡςπερ θεῶ,

80 μῆλων τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέ-
θλοισ. τῶν ἀνθεσι Διαγόρας 145
ἕστεφανώσατο δῖς, κλεινᾶ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετρακίς
εὐτυχέων,
Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρονααῖς ἐν Ἀθά-
ναις. 150

Ἄντ. ε΄.

ὁ τ' ἐν Ἀργεὶ χαλκὸς ἔργω μιν, τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι 155

85 Βοιωτοί,
Πέλλανά τ' Ἀγίνα τε νικῶνθ' ἐξάκισ· ἐν Μεγά-
ροισίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ', ὃ Ζεῦ πάτερ, νότοισιν
Ἀταβυρίου 160
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνον τεθμὸν Ὀλυμπιονίκων,

Ἐπ. ε΄.

ἄνδρα τε πύξ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν
χάριν

v. 75 seq. δασσάμενοι, πατρώϊαν ἀστέρων μοῖραν. — v. 80. μά-
λων — v. 86. Ἀγίνα Πελλάνα τε — v. 88. τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκων

λανα (---) Pindarus dicit, ut Ol. XIII, 105. Unde conformavit Boeckhii, quem vide de Crisi §. 28. p. 76 seq. Supple Ἀγίνα τε νικῶνθ' ἐξάκισ ἔργον οἱ ἀγῶνες, ut ex praegressis ἀγῶνές τ' ἔννομοι Βοιωτοί non nisi οἱ ἀγῶνες repetantur. In similitudinem Boeckhii excitavit Ol. XIII, 36 seqq. IX, 94. 102 seqq. et ex hoc ipso carmine v. 80 seqq. Cur poeta structuram variaverit, rationem reddit Boeckhii hanc, quod, si Ἀγίνα Πελλάνα τε νικῶνθ' dixisset, ita locutus fuisset, quasi computatis Aegineticis et Pellenensibus sex fuissent Diagorae victoriae. Non reputavit Kayserus, qui p. 19. Ἀγίνα τε νικῶν ἐξάκισ ἐν Μεγ. κτλ. coniecit, h. e. λιθίνα ψᾶφος λέγει ἐν Ἀγίνα τε καὶ ἐν Μεγάροισι νικῶν ἐξάκισ. SCH.]

90 καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
 ὁδὸν 165
 εὐδνπορεῖ, σάφα δαεῖς ἄ τε οἱ πατέρων ὄρθαι
 φρένες ἐξ ἀγαθῶν
 ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινὸν 170
 σπέριμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν
 χαρίτεσσιν ἔχει
 θαλάσῃ καὶ πόλιν· ἐν δὲ μῆ μοῖρα χρόνον
 95 ἄλλοτ' ἄλλοῖσι διαιδύσσοισιν αὐραῖ. 175

v. 93. Καλλιάνακτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. ἔχει —
 v. 95. διαιδύσσοισιν

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Η΄.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΛΙΣΤΗ.

Strophæ.

1 100--100-00--100
 2 100--100-00-0
 3 100--100-00--100-00-0
 4 100-00--100
 5 100-00
 6 001-100
 7 100--100

E p o d i.

1 100-00--100
 2 100-00--100-00
 3 100-00-0-0
 4 100-00-0
 5 100-00--100-00-0
 6 100-00-0100-00-0100
 7 10-100-00
 8 0100--100

Στρ. α΄.

Μᾶτερ ὃ χρόσοτεφάνων ἀέθλων Οὐλυμπία,
 δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες
 ἐμπύροισ τεκμαιρόμενοι παραπειρόνται Διὸς ἀργι-
 κερύνου, 5
 εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι
 5 μαιομένων μεγάλων
 ἀρετᾶν θυμῷ λαβεῖν,
 τῶν δὲ μόχθων ἀμυνοῶν·

Ol. VIII. v. 7. [τῶνδε μόχθων Bergk. SCH.]

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς. 10
 ἀλλ' ὦ Πίσας εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφειῷ ἄλλος,
 10 τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι
 κλέος αἰεὶ,
 ὅτινι σὸν γέρας ἔσπητ' ἀγλαόν· 15
 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
 ἀγαθῶν, πολλὰ δ' ὁδοὶ
 σὺν θεοῖς εὐπραγίας.

15 Τιμόσθενες, ὕμνε δ' ἐκλάρωθεν πότμος Ἐπ. α΄.
 Ζηρὶ γενεθλίῳ· ὃς σὲ μὲν Νεμέα πρόφατον, 20
 Ἀλκιμέδοντα δὲ παρὸ Κρόνον λόφῳ
 θῆκεν Ὀλυμπιονίκην.
 ἦν δ' ἐσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγ-
 χων 25
 20 ἔξενεπε κρατέων πάλα δολιχῆρετμον Αἴγιναν πάτραν
 ἔνθα Σάτειρα Διὸς ξενίου
 πάρεδρος ἀσκειῖται Θέμις

v. 8. ἄνεται et εὐσεβέων — v. 14. εὐπραγίας. — v. 15. δὲ κλάρωσεν — v. 16. ὃν μὲν ἐν Ν.

v. 8. [Libri non correcti cum Scholiis veteribus praebent quod Boeckhii scripsit, nisi quod vel εὐσεβίας vel εὐσεβέων. Primus Asclepiades grammaticus λιταὶ de divinatione reponerat, ut schema Pindaricum evaderet. Non male. Recentiores autem Graeculi mire vitiaverunt ita: πληρόνται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταί. Quae quibus debeantur, aperit glossa codicis Mosc. B: Οὐ χρὴ ἄνεται γράφειν, οὐδὲ εὐσεβίας, ἀλλὰ πληρόνται καὶ εὐσεβέων καὶ λιταί. Οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τε τὴν σύνταξιν καὶ τὸ μέτρον ὁρθῶς. οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἕτερα ἐκαινοτομήθη τῷ σοφωτάτῳ Μοσχοπούλῳ κῆμοι (Demetrio Triclinio), ὡς ἐξετάζων εὐρήσεις, ἀνοικεῖως ἔχοντα πρὸς τὸ μέτρον. Confer Boeckhium de Crisi §. 25. p. 62. Is ἄνεται ex optimis libris simplici ἦ scripsit, quum primam passim habeat natura longam, ut II. K., 251. Odyss. B, 58. Corruptae exemplum attulit Hermannus II. Σ, 473., sed aoristum esse censet ἄνοιτο, in quo prima necessario correpta. Aliter Buttmanus Gr. ampl. II. p. 115., ubi Lobeckius corruptae primae in forma ἄνεται exempla ex Nicandro et Oppiani Halienticis apposuit. Si igitur Hermannus recte iudicavit de loco Homérico, is ipse recentiores poetas seduxisse videtur. SCH.]

v. 10. [τοὶ Heynius ex libris. Legebatur τι. SCH.]

v. 11. [ἔσπετ' Bergkii. SCH.]

Στο. β΄.
 ἔσογ' ἀνθρώπων. ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλὰ ῥέπει, 30
 ὄρθῃ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρὸν,
 25 δυσπαλές, τεθμὸς δὲ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἀλιεγ-
 κέα χόραν
 παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένους 35
 κίονα δαιμονίαν·
 ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
 τοῦτο πράσσει μὴ κέμοι·

Ἄντ. β΄.
 30 Λωριεὶ λαῶ ταμινομένην ἐξ Αἰακοῦ· 40
 τὸν παῖς ὁ Λετοῦς εὐρυνέδων τε Ποσειδᾶν,
 Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανόν τεύξαι, καλέσαντο
 συνεργόν
 τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον 45
 ὄρνυμένων πολέμων
 35 πτολιπόροισι ἐν μάχαις
 λάβρον ἀπνεῦσαι κελπόν.

γλανκοὶ δὲ δράκοντες, ἔπει κτίσθη νέον, Ἐπ. β΄.
 πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον, 50

v. 14. [εὐπραγίας libri boni; εὐπραγίας Schmidius ex deterioribus asciverat, metro prave sollicitus. SCH.]

v. 16. Praefero ὃς σὲ μὲν Νεμέα πρόφατον, ob sensum. Nam quod Boeckhii posuit: ὃς σ' ἐν μὲν Ν., id vero postulat duo membra ad pronomem σὲ referenda, sic: qui te in Nemea quidem conspicuum fecit, alio autem loco aliter tractavit; quod fieri non potest. Metrum hic etiam brevem syllabam patitur; cf. statim v. 20. Vid. Boeckh. de Metr. lib. II. c. IV. lib. III. c. XVI. [Vulgata erat ὃν μὲν ἐν Ν., paucorum librorum et deteriorum scriptura. Optimi aut ὃς σὲ μὲν aut omisso relativo σὲ μὲν. A Dissenii iudicio ne ipse quidem Boeckhii abhorrebat Explicat. p. 180. Obtemperavi. Mire Kayserus p. 20. Ζηρὶ γενεθλίῳ· ἐκφαντον (ἐκφαντὸν volebat) σὲ μὲν ἐν Νεμέα, quum πρόφατον, pro quo libri boni et Scholia πρόφαντον, ex fine Ol. I. illatum videatur. Illa hariolatio vel ob turpissimum asyndeton censuram meretur. Quanquam de forma πρόφατον iusta dubitatio est. Heynius ex φάω, h. e. φαίνω, ortum censebat. An προφανῆ scripsit poeta? SCH.]

v. 32. [τεύξαι importarunt grammatici Byzantini, qui infinitivum aoristi cum verbo μέλλειν sociari aegre ferrent. Vide Boeckhium de Crisi §. 26. p. 68. SCH.]

Pind. Carm. Sect. I.

αὐθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον·
 40 εἷς δ' ἐξόρουσε βοῦσας.
 ἔννεπε δ' ἀντίον ὀρμαίων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
 Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἤρωσ, χερὸς ἐργασίας ἀλλ-
 σκεται· 55
 ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
 πεμφθὲν βαρυγδοῦπου Διός·

45 οὐκ ἄτερο παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρ-
 ξεται 60
 καὶ τετράτοις. ὡς ἄρα θεὸς δάφα εἶπας
 Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνων εὐίππους καὶ ἐξ
 Ἰσθμῶν ἐλαίνων.

Ἵοσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμῶν ποτιῖα
 ἄρμα θοὸν τανύεν,
 50 ἀποπέμπων Λιακὸν 65
 δευρ' ἐν ἵπποις χουσέαις,

καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐποφόμενος δαῖτα κλυτὰν.
 70
 τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσεται οὐδέν.
 εἰ δ' ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον
 ὕμνῳ,

v. 39. πνοῆς βάλον. — v. 46. ἄρα — v. 48. ἐπ' Ἰσθμῶν ποτι-
 τῖαν — v. 54. Μελησίᾳ

v. 39. [ἀτυζομένω optimi: pluralem ob verba ἄπετον et βάλον
 maluerunt grammatici. Statim ψυχὰς ex librorum non interpola-
 torum consensu Boeckhii, quod a metricis mutatum erat in
 πνοῆς. Confer Nem. I, 46. coll. Boeckh. de Crisi §. 34. p. 101.
 SCH.]

v. 46. [Ante Boeckhium ἄρα. Qui quod ἄρα reposuit, id
 communis doctorum opinio fuit a poetis metri causa interdum pro
 ἄρα dictum esse. Impugnauit eam opinionem Hermannus Praef.
 Soph. O. C. p. XV seqq., sed ut multa exempla refractaria in
 ipsius partes concedere vetent. Veluti Sophoclea quaedam Ellend-
 tius Lex. I. p. 217. vel interrogationem vel exclamationem respere
 disputat. Addo versum Cratini apud Meinekium Com. Gr. T.
 IV. p. 876: Ἦν ἄρ' ἀληθὴς ὁ λόγος, ὡς δὲ παῖς γέρον. SCH.]

v. 48. [ἐπ' Ἰσθμῶν ποτιῖα libri non correcti cum Scholiis-
 Mutarunt grammatici, qui v. 52. δειράδ' pro accusativo habue-
 runt, quem dativum esse eliso iota docuit Boeckhiius. Cuius elisio-
 nis exempla apud poetas scenicos non iniuria in suspicionem ad-

55 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος·
 καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς
 75
 ἐρέω ταύταν χάριν,
 τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ἐπ. γ΄.

ἐν παγκρατίῳ. τὸ διδάξασθαι δέ τοι
 60 εἰδοῖσι ἤϊτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
 κούφοτεροι γὰρ ἀπειρότων φρένες. 80
 κείνα δὲ κείνος ἂν εἶποι
 ἔργα περῆτερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
 ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάτων δόξαν
 φέρειν. 85

65 νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων
 νίκην τριακοστῆν ἑλών·

Στρ. δ΄.

ὡς τύχη μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀπλακῶν
 90
 ἐν τέτρασι παίδων ἀπεδήματο γυίοις
 νόστον ἔχθιστον καὶ ἀτιμότεραν γλῶσσαν καὶ ἐπί-
 κρυφον οἶμον,

70 πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
 γήραος ἀντίπαλον.
 Αἶδα τοι λάθεται
 95
 ἄρμενα πράξεις ἀνήρ.

v. 59. ἐν παγκρατίῳ. — v. 60. ἤϊτερον. — v. 62. δ' ἐκείνος

duxerunt quum alii tum Lobeckius Soph. Aiac. 802. p. 350 seqq.
 Antiquioribus poetis nemo eam libertatem eripiet, maxime iis
 locis, quibus vel ex praepositione vel ex aliis dativis omnis du-
 bitatio de casu tollitur. SCH.]

v. 54. [Μελησίᾳ metrici syllabae ancipitis usum ignoran-
 tes. SCH.]

v. 58. [μάχαν Boeckhiius pro κατὰ μάχαν accipit, Dissenio
 μάχα melius visum. Cum Boeckhio Scholiasta: ἦν μετὰ ταῦτα εἰς
 τὴν τῶν ἀνδρῶν μάχην ἐκ τοῦ παγκρατίου ἔσχεν. Sed quis tol-
 leret τὰν articulum a voce μάχαν divulsam? Egregie Kayserus
 p. 21. τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μετὰ. Accedit quod μάχα de cer-
 tamine gymnico inusitatum Pindaro. Statim ἐκ παγκρατίου ex
 optimis libris Scholiisque veteribus reductum. SCH.]

v. 60. [ἤϊτερον ante Boeckhium. Sed ubi ἄ natura longum,
 ἢ subscribitur, ut Λάιος fit Λῆος; ubi breve, adscribitur, ut δεδαί-
 γμένοι Pyth. VIII, 91. Cfr. ad Nem. III, 76. SCH.]

- Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος Στρ. α'.
 φωνᾶεν Ὀλυμπία, καλλιπικὸς ὁ τριπλόος κεχλαδῶς,
 ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἀγεμονεῦσαι 5
 κομᾶζοντι φίλοις Ἐραρυόστῳ σὺν ἑταίροις·
 5 ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
 Δία τε φρονικοστερόπην σεμνόν τ' ἐπίνειμαι 10
 ἀκρωτήριον Ἄλιδος
 τοιοῖσδε βέλεσδιν,
 τὸ δὴ ποτε Λυδὸς ἦρως Πέλοψ 15
 10 ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἴπποδαμείας·
 πτερόεντα δ' ἴει γλυνκὺν Ἀντ. α'.
 Πυθῶνάδ' οἰστόν· οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφά-
 ψει
 ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίμασιν φόρμιγγ' ἐλελίξων 20
 κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰνήσαις ἔ καὶ νιδόν·
 15 ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ Σώπειρα λέλογχεν 25
 μεγαλόδοξος Εὐνόμια, θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
 ἔν τε Κασταλίᾳ παρὰ
 Ἄλφειοῦ τε ἕεθρον·

v. 12. Πυθῶνάδ' — ibid. ἐφάψη — v. 14. Ὀπόεντος, —
 v. 16—18. Vulgo ita legitur: θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἔ-
 σον τε Κασταλίᾳ παρὰ Ἄλ-
 φειοῦ τε ἕεθρον·

v. 12. [ἐφάψει ex usu poetae cum optimis libris Boeckhii.
 SCH.]

v. 14. [„Minore interpunctione post genitivum Ὀπόεντος po-
 sita αἰνήσαις erit participium. Sed per Olympia universa libri
 omnes participia primi aoristi terminant in ας.” Boeckhiius.
 Quare cum Scholiis pro optativo accepit eoque interpunctionem
 direxit. SCH.]

v. 16—18. Vulgatam Boeckhiius mutavit, ne vocabula divi-
 derentur. Et propter divisiones quidem vocabulorum duobus omnino
 in locis Pindarum emendavit contra libros, hic et Nem. X, 41. Ce-
 tera e libris et Scholiis restituta. Quamquam etiam hic Scholia-
 stes non videatur habuisse ἔσον. Hermannus improbat huius loci
 emendationes, versus asynartetos nunc in Pindarum revocans, de
 qua re Boeckhiius iterum dixit in Dissert. de Crisi Pind. §. 5. p. 9 seqq.
 [Optimi quidam libri ἄλφειοῦ. Scholiasta non videtur habuisse ἔσον.
 Ait enim: βρῦει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς τῆς νίκης ἢ Ὀποῦς

- ἔθεν στεφάνων ἄστοι κλυτὰν 30
 20 Δοκροῶν ἐπαίροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.
 ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν Ἐπ. α'.
 μαλεροῖς ἐπιφλέγων αἰδαῖς,
 καὶ ἀγάνορος ἵππου 35
 θᾶσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾶ
 25 ἀγγελίαν πέμψω ταῦταν,
 εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμῃ
 ἐξείρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον· 40
 κεῖναι γὰρ ὄπασαν τὰ τέργν'· ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ
 κατὰ δαίμον' ἄνδρες
 ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντία Στρ. β'.
 30 πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε
 χερσίν, 45
 ἀνίχ' ἀμφὶ Πύλον σταθεῖς ἤρειδε Ποσειδᾶν
 ἤρειδέν τέ μιν ἀργυρῶν τόξῳ πολεμίζων
 Φοῖβος, οὐδ' Ἄιδας ἀκνήταν ἔχε ἡάβδον, 50
 βρότεια σώμαθ' ἢ κατὰγει κοίλαν πρὸς ἀγνιᾶν
 35 θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
 τοῦτον, στόμα, ἤψον· 55
 ἐπεὶ τό γε λουδορήσαι θεοῦς
 ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ κενυᾶσθαι παρὰ καιρὸν

v. 29 seq. Vulgo sic legitur: ἐγένοντο. ἐπεὶ ἔναντ'
 ἂν πῶς τριόδοντος etc.

ἔν τε τῇ Κασταλίᾳ πηγῇ, ἐν Πυθοῖ, καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἄλφειοῦ πο-
 ταμοῦ, τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. Hinc conformavit Boeckhiius.
 Ἄλφειοῦ bisyllabum est; de παρὰ in fine posito dixit Metr. Pind.
 libr. III. c. 22.; ἐν Κασταλίᾳ est i. q. παρὰ Κασταλίᾳ, ut ἐν Νε-
 μείᾳ ad Nemeam. His non contentus Kayserus p. 24. Scholio-
 rum auctoritate abutitur, quum haec ex iis exsculpi posse opina-
 tur: θάλλει δ' ἀρεταῖς Κράναν Κασταλίᾳ παρὰ Ἄλφειοῦ τε ἕε-
 θρον. Confert Pyth. I, 67: Ἀμένα παρ' ὕδαρ. Sed quis unquam
 dixit κρᾶναν Κασταλίᾳ? Ceterum basis spondiaca, quae est in
 reliquis strophis, in Boeckhii scriptura desideratur, restituitur a
 Kaysero. Ahlwardtius, quem sequitur Bergkiius, ἔσα τε Κασταλίᾳ,
 ut basis tribrachum habeat. Vide Boeckh. de Crisi §. 40. p. 117 seq.
 SCH.]

v. 29 seq. [Quod in textu legitur cum Hermanno dedit Boeckhiius
 ex lemmate vet. Schol. Libri non interpolati prope accedunt: ἐγέ-
 νοντο (ἐγένοντ' Pal. C) ἐπεὶ ἀντίον Πῶς ἂν τριόδοντος. Heynii
 lectio vitia interpolatorum librorum habet. SCH.]

- μανίαισιν ὑποκρέει. Ἀντ. β'
 40 μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μέγαν τε
     πᾶσαν 60
 χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
 ἄσται γλώσσαν, ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴθερ 65
 Πύρρῃ Δευκαλίῳ τε Παρνασοῦ καταβάντε
 δόμον ἔθεντο πρώτον, ἄτερό δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον
 45 κτησάσθαι λίθινον γόνον 70
 λαοὶ δ' ὀνόμασθαι.
 ἔγειρ' ἐπέων σφιν οὖρον λιγύν,
 αἶνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνδρα δ' ὕμνων
 νεωτέρων. λέγοντι μὲν Ἐπ. β' 75
 50 χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
 ὕδατος σθένος, ἀλλὰ
 Ζητὸς τέχναις ἀνάπαιον ἐξαίφνης
 ἄντλον ἐλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν
 χαλκᾶσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι 80
 55 ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύλας
 κοῦροι κοῦρᾶν καὶ φεστᾶτων Κρονιδᾶν, ἐγγχώριοι
     βασιλῆες αἰεὶ.
 πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμὼν Στγ. γ' 85

v. 43. Παρνασοῦ — v. 47. οἶμον λιγύν. — v. 52. ἀνάπαιον —
 v. 56. κοῦρᾶν τε φεστᾶτων

v. 43. [Παρνασοῦ Boeckhii cum aliquot codicibus. Vide ad
 OL. XIII, 106. Pyth. I, 39. Duplicatum sigma recentiorum con-
 suetudinem vocat Eustathius II. p. 1872, 50. Confer de hac simi-
 libusque vocibus diligenter disputantem Ellendtium Lex. Soph. II,
 p. 513. et δῖα τῷ θυλάκῳ spargentem R. Ungerm Paradox. The-
 ban. I, p. 404 seqq. SCH.]

v. 47. [Antiquitus variabat lectio loci. Scholia enim mani-
 festant alios ὄμιον, alios οἶμον legisse, quod quidem libri Pindari
 praebent. Boeckhii, qui οὖρον de sententia Gedikii scripsit, ὄ-
 μιον ortum statuit e vetere scriptura OPON; vide de Crisi S. 41.
 p. 127. Vulgatae cum Hermanno patrocinatur Dissenius in Com-
 mentariis. SCH.]

v. 52. [ἀνάπαιον ex duobus libris non optimis ductum est.
 Optimi cum Scholiis ἀπαῖον, deteriores ἀνάπαιον. SCH.]

v. 56. [Libri non interpolati praebuerunt καὶ φεστᾶτων, quo
 loco antea varie detorto succursum est. Paulo post θύγατρός ἰδὲ
 libri: τὰν παῖδ' interpolati, qui iidem Ὀποῦντος. SCH.]

- θύγατρός ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσας
     ἔκαλος
 μίχθη Μαιναλῆαισιν ἐν δειραῖς καὶ ἔνεικεν
 60 Δοκρῶ, μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις 90
 ὄρραφον γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
 ἄλογος, εὐφροάνθη τε ἰδὼν ἤρωσ θετὸν υἱόν, 95
 μάτρωσ δ' ἐκάλεσέ μιν
 ἰσώνυμον ἔμμεν,
 65 ὑπέρρατον ἄνδρα μορραῖ τε καὶ
 ἔροισι. πόλιν δ' ὄπασεν λαόν τε διατᾶν. 100
 ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι Ἀντ. γ'.
 ἔκ τ' Ἀργεὸς ἔκ τε Θηβᾶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ
     καὶ Πισᾶται·
 υἱὸν δ' Ἀκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων 105
 70 Αἰγίνας τε Μειοίτιον· τοῦ παῖς ἄμ' Ἀτρεΐδαις
 Τεύθρανος πεδίον μολῶν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
 μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς τρέψαις ἄλλαισιν 110
 προύμαις Τήλεφος ἔμβαλεν·
 ὥστ' ἔμφοροι δείξει
 75 μαθεῖν Πατρόκλου βιατᾶν νόον. 115
 ἔξ οὗ Θέτιός γ' οὐλίω γόνος νιν ἐν Ἀρει

v. 58. τὰν παῖδ' ἀπὸ et Ὀποῦντος — v. 61. ἔχε — v. 66. λαόν
 τε — v. 68. Θηβᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες — v. 69. νῖα — v. 71. Τεύθρα-
 νος — v. 75. νόον γ'. — v. 76. Θέτιος γόνος οὐλίω μιν ἐν Ἀρει·

v. 66. [Vulgata formam habebat Atticam. Restituit λαόν Boeck-
 hii et h. I. et Pyth. VIII, 56. SCH.]

v. 68. [οἱ δ' Ἀρκάδες cum Hermanno Boeckhii ex Scholiis
 veteribus librisque optimis. Pessima vulgata etiam grammatica
 ratione coarvincitur. SCH.]

v. 69. [Codicum bonorum est υἱὸν δ', imperitorum metrico-
 rum solertia importavit νῖα δ'. Pindarus νῖός habet et quae inde
 veniunt formae, nisi quod metri gratia Nem. VI, 23. νῖέων, Isthm.
 VII, 25. νῖέες νῖέων τε sibi indulsit. SCH.]

v. 71. [Τεύθρανος Schmidius barbare contra libros omnes.
 SCH.]

v. 75. [νόον γ' metrici inculcarunt. Fulcrum iubentibus li-
 bris sustulit Boeckhii. Versu sequente librorum Scholiorumque
 scripturam ab Heynio propagatam de Hermanni coniectura emen-
 davit Boeckhii, qui νιν ex optimis libris suscepit. Vide eius dis-
 putationem de formis μιν, νιν h. I., cuius summa eo redit, ut
 poetam statuat pro soni suavitate modo μιν modo νιν praetulisse,
 spectatis tum praegressis tum succedentibus verbis. SCH.]

- παρογορεῖτο μή ποτε
σφετέρως ἄτερθε ταξιοῦσθαι
δαμασιμβρότον αἰγμάς.
80 εἴην εὐρησιεπῆς ἀναγεῖσθαι
πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναις
ἔσποιο. προξενία δ' ἀρετᾶ τ' ἤλθον
τιμᾶορος Ἰσθμιαῖσι Δαμπρομέχρον μίτραις, ὅτ'
ἀμφοτέρου κράτησαν 125
- 85 μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.
ἄλλα δὲ δὴ ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα
χάριαι,
ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμοστόν κατὰ κόλπον· 130
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεῖς ἀγενέων 135
90 μένεν ἀγῶνα προεβντέρων ἀμφ' ἀργυροδέσων.
φάτας δ' ὄξυρπεῖ δόλω
ἔπτοτι δαμάσσοις
διήροχτο κύνλον ὄσσα βοᾶ, 140
ὠραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιπτά τε ῥέξαις.

v. 89. οἶον ἐν

v. 83. [ἔσποιο Bergk. SCH.]

v. 89. [οἶον δ' libri. Alterum Heynius induxit. SCH.]

v. 103. [ἀνευ δὲ θεοῦ libri optimi, quod suasu Dissenii revocavi. Ex quinque librorum scriptura ἀνευθε δὲ θεοῦ — hoc ipsum enim ideo reprobatur, quod Pindarus videatur θεοῦ monosyllabum non habere, nisi metri necessitate coactus — ἀνευθε θεοῦ effecerat Boeckh. Idem cum Hermanno γ' post σεσιγαμένον a sciolis illatum extrusit. SCH.]

v. 107. [μᾶν Schmidius de suo. SCH.]

v. 110. [δαμονίας fluxerat ex interpretatione, a qua liberi optimi codices et Scholia Vrat. A. Firmant δαμονία Scholia BL Homeri Iliad. B, 367: Θεσπεσίη· λείπει τὸ βουλῆ, ὡς Πίνδαρος· τὸν δὲ ἀνδρα δαμονία γεγαμένη. Adde Alcmans illa fr. XLII. Delect. ὠραῖασι λίγ' αἰεῖσθαι ibique notata. SCH.]

v. 111 seq. [Comma post δεξιόγυιον olim debebat Hermannus contra Scholia vetera. Et senties sic de vividissimi finis virtute detrahi. Heynii lectio fluxit ex libris depravatis. Meliores: Ἀλάντειον τ' ἐν δαίτ' ὅς τ' quidam libri, sed plane omitunt pronomen tres, nempe quia δαίτ' plene scripto metro officii videbatur] ὀλλιάδα νικῶν ἐ. β. Hinc Boeckh. Alάντειον τ' ἐν δαίτ' ὅς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βρωμόν. De eliso τ dativi diximus ad Ol. VIII, 48., ubi Boeckh. ipsum ἐν δαίτ' attulit ex Iliad. A, 259., quamquam ibi Venetus codex ἐν δαίτ'. Sed Aristarchus

- 95 τὰ δὲ Παρθασίῳ στρατῷ
θανμαστός ἐὼν φάνη Ζηρός ἀμφὶ πανάγυριν Ἀν-
καίου, 145
καὶ ψυχρῶν ὀπότ' εὐδιανὸν φάρμακον εὐρῶν
Πελλάνε φέρε· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου
τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευσίς ἀγλαΐαισιν. 150
100 τὸ δὲ φνᾶ κρᾶτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδασκαῖς
ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
ᾧρουσαν ἔλεσθαι. 155
ἀνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον
οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον. ἐντὶ γὰρ ἄλλα
- 105 ὀδῶν ὀδοὶ περαιτέραι,
μία δ' οὐχ' ἅπαντας ἄμμε θρέψει
μελέτα· σοφία μὲν
αἰπειναί· τοῦτο δὲ προσφέρων ἄθλον,
ᾧρθιον ᾧρουσαι θαρσέων,
110 τόνδ' ἀνέρα δαμονία γεγάμεν
εὐχειρα, δεξιόγυιον, ὄρωντ' ἄλλαν,
Αἰαντέων τ' ἐν δαίτ' ὅς Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε
βρωμόν. 165

v. 103. σεσιγαμένον γ' — v. 107. μᾶν — v. 110. δαμονίας — v. 112. Ἀλάντειον τε δαίτ' ὅς Ἰλιάδα

certe in Homericis non offensus est in elidendo dativo, neque ille ad synizesin confugit, ut Hermannus El. D. M. p. 55. Porro Ἀλάντειον ob metrum Boeckh. Denique Ἰλιάδα in codicibus plurimis Ὀλλιάδα vel Ὀλλιάδα scriptum Scholiis veteribus confirmatur: ἀνευ τοῦ ὁ εἰρηκε τὸ Ἰλιάδα, ὡς ποὺ φησι καὶ Ἡρόδοτος, Catalogi fr. CXXXVI, p. 329. Marckscheffel. Eandem formam a Ste-sichoro quoque (fr. XXIII. Klein.) usurpatam, a Zenodoto ipsi Homero impertitam ex male intellectis locis Homericis manasse Aristarchus aliquoties admonuit; vide Lehrsium de Aristarchi Stud. Hom. p. 179 seq. Hesychius: Ἰλιάδης· ὁ Ἰλέως (leg. Ὀλλέως) παῖς. Postremo nuper Hermannus in Eurip. Iph. Aul. 1127. totum locum sic conformavit:

δεξιόγυιον ὄρων τ' ἄλλαν
Αἰαντέων ἐν δαίτ' Ἰλιάδα
νικῶν ἐπεστεφάνωσε βρωμόν.

In quo ὄρων τ' valde displicet, omissum pronomen contra libros optimos et Scholia, omissum τε post Ἀλάντειον. Quare ego servatis reliquis Ἀλάντειον tamen ascivi. Nam quae contra victoriam in Aeanteis reportata, ut Scholia ceperunt, movebat Boeckh. Expl. h. l., non satis gravia videntur. Verisimile enim Boeckhio non videbatur post enumeratas supra Epharmosti victorias nunc singillatim de hac re dici. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Γ. (ΙΑ.)
 ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ, ΔΟΚΡΩ, ΕΠΙ-
 ΖΕΦΥΡΙΩ

ΠΑΙΔΙ ΠΤΚΤΗ.

Strophae.

1 υ--υυ--υυ--
 1 υ--υυ--υυ--
 1 υ--υυ--
 1 υ--υυ--υυ--υυ--υ
 5 1 υ--υ--
 1 υ--υυ--υυ--υυ--υυ--

E p o d i.

1 υυ--υυ--υυ--
 1 υυ--υυ--
 1 υ--υυ--υυ--υυ--
 1 υ--υυ--υυ--
 5 1 υ--υυ--υυ--
 1 υ--υ--
 1 υυ--υυ--υυ--υυ--
 1 υυ--υυ--
 1 υ--υυ--υυ--υυ--

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα Στρ.
 χοῆσις, ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
 ὀμβρίων, παίδων νεφέλας.
 εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρνες ὕμνοι
 5 ὑστέρων ἀρχαῖ λόγων 5
 τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλας ἀρεταῖς.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις Ἄντ.
 οὗτος ἀγκείται. τὰ μὲν ἀμετέρα
 γλώσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.
 10 ἐκ θεοῦ δ' ἀνήρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαι πραπίδεσθιν. 10
 ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
 παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας Ἐπ.
 ἀδυμελῆ κελαδίῳ,
 15 τῶν Ἐπιζεφυρίων Δοκρῶν γενεὰν ἀλέγων. 15
 ἔνθα συγκομάξαι, ἐγγυάσομαι
 μή μιν, ὧ Μοῖσαι, φηρόξενον στρατὸν
 μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
 ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γὰρ
 20 ἐμφυῆς οὐτ' αἰθῶν ἀλώπηξ 20
 οὐτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαντο ἦθος.

v. 4. πράσσει, — v. 5. λόγων. — v. 7. ἀφθόνατος

Ol. X. [Carmen vulgo post carmen XI. positum de Mingarelli sententia huc retraxit Boeckhius, quia illud hoc non praemisso intelligi nequeat. SCH.]

v. 4. [πράσσει apud Heynium error videtur typhetae esse. Libri πράσσοι. SCH.]

v. 7. [ἀφθόνατος contra libros omnes et rei rationem invenerat Stephanus. Boeckhii arbitrio favet Antiatticista Bekkeri p. 79, 3: ἀφθόνητος. Πίνδαρος Ὀλυμπιονίκαις. SCH.]

v. 8. [ἐγκείται libri boni, sed Scholia vetera ἀγκείται. SCH.]

v. 10. [ἀνθεῖ πραπίδεσθιν ἐσαι Bergkiius. SCH.]

Ἡρακλέα πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
 Ἴλα φερέτω χάριν
 Ἀγησίδαμος, ὧς
 Ἀχιλῆϊ Πάτροκλος.

20 θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετῆ ποτὶ
 πελώριον ὀρμάσαι κλέος ἀνήρ θεοῦ σὺν παλάμῃ. 25
 ἄπονον δ' ἔλαβον χάριμα παῦροί τινες, Στq. β.
 ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.
 ἀγῶνα δ' ἐξαιρετον ἀείσαι θεμίτες ὄρθαν Διός, ὃν
 ἀρχαίῳ σάματι παρ Πέλοπος 30

25 *βίη Ἡρακλέος ἐπίσαστο,
 ἐπεὶ Ποσειδάμιον
 πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

πέφνε δ' Εὐρύτου, ὧς Ἀνγέαν λάτριον Ἀντ. β.
 ἀέκονθ' ἐκὼν μισθὸν ὑπέφριον 35

30 πρᾶσσοιτο. λόγμαισι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν
 δάμασε καὶ κείνοισι Ἡρακλέης ἐφ' ὄδοι,
 ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον 40
 ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν
 μυχοῖς ἤμενοι Ἄλιδος

Μολιόνες ὑπερφίαλοι. καὶ μὲν ξεναπάτας Ἐπ. β.

35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὄπιθεν
 οὐ πολλὸν ἶδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῶ
 πυρὶ 45

v. 21. ὄρμασε — v. 23. ἔργων — v. 29. ἀέκονθ' — v. 30. κῆ-
 κείνοισι — v. 33. ἄμενον

v. 20. [Pro φύντ' vulgo φῶτ'. Sed quum Scholia vetera in
 interpretatione utantur verbis τὸν φύντα πρὸς ἀρετῆν, Heynius
 illud reposuit. Et consentiunt quidam libri et lemma Scholiorum
 ipsum. Praepositio ποτὶ pertinet ad κλέος; vide Boeckh. de me-
 tris III, c. 22. fin. Idem statim post ex libris non vitiatas ὀρμά-
 σαι (ὀρμήσαι ποιήσαι Scholia vetera) revocavit pro vulgato κῆ-
 ὄρμασε. Vide de Crisi §. 25. p. 69. SCH.]

v. 23. [ἔργων πρὸ πάντων de Hermannii sententia Boeckhii
 cum libris plurimis. Vide Expll. SCH.]

v. 25. [βίη Ἡρακλέος ἐπίσαστο interpolatio est Triclinii. Li-
 bri probi βωμὸν (pauci βωμῶ) ἐξάριθμον Ἡρακλέης ἐπίσαστο,
 quod Boeckhio vetustum glossema videtur ex Olymp. V, 5. peti-
 tum. Mire ratiocinando Kayserus p. 28. devenit ad ἐθῆξ' ἐξάρι-

πλαγαῖς τε σιδάρον βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας
 ἴξοισαν ἐὰν πόλιν.

νεῖκος δὲ κρεσσόνων
 40 ἀποδέσθ' ἄπορον.
 καὶ κείνος ἀβουλίῃ ὕδατος
 ἀλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφηνεν. 50

ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσῃ ἔλσαις ὄλον τε στρατὸν Στq. γ'.
 λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλιμος

45 νῖος σταδμάτο ζᾶθειον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ
 δὲ πάξαις Ἄλιον μὲν ὄγ' ἐν καθαρῷ 55
 διέκρινε, τὸ δὲ κῆλην πέδον
 ἔθηνε δόρπου λύσιν,
 τιμάσαις πόρον Ἄλφειῷ

μετὰ δάδεικ' ἀνάκτων θεῶν. καὶ πάγον Ἀντ. γ'.

50 Κρόνου προσηφθέρξατο· πρόσθε γὰρ 60
 νόννυμος, ἄς Οἰνόμακος ἄρχε, βρέχετο πολλῶ νιφάδι.
 ταῦτα δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ

παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδὸν 65
 ὃ τ' ἐξελέγχων μόνος
 ἀλάθειαν ἐτήτυμον

Ἐπ. γ'.
 55 χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρῳ κατέφρασεν,
 ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν
 ἀκρόθινα διελὼν ἔθνη καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα 70

v. 41. κῆκεῖνος — v. 44. λαίαν

θμον Ἡρακλέης. Bergkiius πατῆρ ἐξάριθμον ἐπίσαστο, h. e. pa-
 ter Iuppiter filium Herculeum iussit Olympia institere. SCH.]

v. 29. [ἀέκονθ' Boeckhiius cum libris bonis, quod pronun-
 tiando contrahendum. SCH.]

v. 33. Libri ἄμενον et ἤμενον, quum tamen Moliones insi-
 dias struxerint. Hinc Heynius pluralem coniecit, nunc receptum
 Boeckhio. Thierschius suaserat ἤμενο in Act. philol. Mon. T. II.
 Fasc. III. p. 426. [Obloquitur frustra Kayserus p. 29. SCH.]

v. 44. Boni libri λαίαν aut λαίαν, ac docet glossa in Mosc. B
 λαίαν per emendationem inductum. Legendum esse λαίαν Boeckhiius
 monet secundum Hesyeh. in voc. λαίαν· Λωρεῖς λαίαν (λαίαν) ἐπι-
 τῆς λείας, ut ibi legendum. Cf. Boeckh. de Crisi Pind. §. 41. p. 127.
 [Ahrens de Dial. Dor. p. 142. dubitat, an rectius λῆαν scribatur. SCH.]

v. 45. [Ἄλιον rescripserunt grammatici veteres, quum per
 errorem id abisset in Ἄλιον. SCH.]

Pind. Carm. Sect. I.

ἔστασεν ἑορτὴν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτην
νικαφορμασί τε.

60 τίς δὴ ποταίνιον

ἔλαχε στέφανον

χείρεσσι, ποσίν τε καὶ ἄρματι,

ἀγώνιον ἐν δόξῃ θέμενος εὐχος, ἔργῳ καθελών; 75

σταδίου μὲν ἀρίστευσεν εὐθὺν τόνον Στρ. δ.

65 ποσὶ τρέχων παῖς ὁ Λικυμνίου

Οἰωνός· ἴκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ

πάλα κνδαίνων Ἐχεμος Τεγέαν· 80

Δόρυκλος δ' ἔφερε πνγμαῖς τέλος

Τίρονθα νεῖων πόλιν·

ἀν' ἵπποισι δὲ τέτραβιν

70 ἀπὸ Μαντινέας Σάμος ὀλιγοθίου· Ἀντ. δ.

ἄκοντι Φράστῳ ἔλασε σιοπόν· 85

μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κνκλώσας ὑπέρ

ἁπάντων, καὶ συμμαχία θόρυβον

v. 58. ἐν Ὀλυμπιάδι — v. 61. γε λάχε — v. 62. ἄρματι, —
v. 64. στάδιον et εὐθύτονον — v. 66. ἦκεν et Τεγέαν· — v. 67.
Δόρυκλος δὲ τέλος πνγμαῖς φέρε — v. 70. Σάμος ἠείδετο· — v. 71.
ἄκοντι — v. 72. ἁπαντας· καὶ συμμαχία

v. 58. [ἐν Ὀλυμπιάδι libri deteriores. Versu 61. Boeckhii
γε λάχε, interpolationem metricorum, expulit cum libris optimis.
Pal. C ἔλαβε. SCH.]

v. 62. [ἄρματι optimi, ut Ol. I, 110. Pyth. VI, 17. Isthm. I,
14. SCH.]

v. 64. Libri στάδιον — εὐθύτονον contra metrum. Schmi-
dius coniecit εὐθύδρομον, Hermannus σταδίου — εὐθὺν τόνον,
ut est εὐθύπονον in Guelfh. Postremo Thierschius in Versione
Germanica proposuit εὐθὺν τόνον, idque nunc recepit Boeckhiius.
Quae quidem emendatio bona est, si σταδίου εὐθὺν τόνον intel-
ligis cursus in stadio rectam tensionem (des Laufes gerade
Spannung, Richtung), ut σταδίου etiam cursum significare
constat; cf. Pyth. XI, 49. Nem. VIII, 15. Sin ipsius curricula
rectam tensionem intelligeret, non conveniret ἀριστεύειν. Recto
dicitur aliquis πάλιν, δρόμον, μάχην ἀριστεύειν, sed non dici
potest ἀριστεύειν γῶρον, πεδίον, στάδιον, si hoc pro curriculo
sit. [At pertinet εὐθὺν τόνον ad τρέχειν. SCH.]

v. 66. [Τεγέαν signavit Boeckhiius, quum Pindarus Τεγέα ha-
beat Nem. X, 47. SCH.]

v. 70. Vulgo Σάμος ἠείδετο (ex v. 76.). Libri meliores
cum Scholl. vel. σάμ' Ἀλιγόθιου aut Ἀλιγόθιου. Unde Boe-
ckhiius acute restituit Σάμος ὀλιγοθίου, h. e. ὁ Ἀλιγόθιου, Sc-

παρὰιδυξε μέγαν. ἐν δ' ἔπερον 90

ἔφλεξεν εὐώπιδος

75 βελάνας ἑρατὸν φάος.

αἰδέτο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλλαῖς Ἐπ. δ.

τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι καὶ νῦν ἐπωνυμίαν

χάριν 95

νίκας ἀγερώχον, κελადηδόμεθα βροντᾶν

80 καὶ πυροπάλαμον βέλος

ὄρσικτύπου Διός,

ἐν ἅπαντι κράτει

αἰθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.

κλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει με-

λέων, 100

85 τὰ παρ' εὐκλείῃ Διοκα χρόνῳ μὲν φάνεν· Στρ. ε΄.

ἀλλ' ὅτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὸς

ποθεινὸς ἴκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἦδη, μᾶλα δὲ τοι

θερμαίνει φιλότατι νόον· 105

v. 78. καὶ νῦν — v. 81. Διός γ', — v. 86. ὡς τε — v. 87. ἦκοντι
νεότατι

mus Mantineensis Halirrhothii filius, de quo eius vide notas cri-
ticas. Adde de Cris. §. 25. p. 65.

v. 71. [Boeckhii scriptura ex aliquot codicibus fluxit. Alii
cum Scholiis ἄκοντι δὲ Φράστῳ, interpolatὶ ἄκοντι Φράστῳ δ'
ἔλασε, quod quum Dissenius praefert cum Hermanno, non repu-
tavit δὲ particulam a Pindaro alteri voci non postponi, si exce-
peris XI, 99., ubi vide. Cf. Boeckh. de Crisi §. 41. p. 128. SCH.]

v. 72. [Heyniana scriptura ex libris bonis et Scholiis emen-
data. SCH.]

v. 76. [αἰεὶς δὲ τὸ πᾶν Grashoffius in Zimmermanni Diar.
philol. 1834, nr. 30. p. 248. Perperam. Vide Commentar. SCH.]

v. 84. [γ' ignorant libri optimi. SCH.]

v. 86. [ὡς h. l. in uno codice non bono servatum Pindarus
Διορικῶς ἀντὶ τοῦ ὡς τε φησὶν Scholl. Nem. VI, 47. Eustath.
Proem. p. 13: Καὶ παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ παρ' ἄλλοις ἢ ἑλλει-
ψις καινοποιεῖ καὶ τὸ ὡ, ἀντὶ τοῦ καθά. ὅλον· ὡ τ' ἀπὸ τ' ὄξου
ἰεῖς (Nem. VI, 29.), ἦγον ὁ τρόπῳ ἢ νόμῳ. — ἵνα ἢ ταυτὸν
τῷ ἦ, ὅπερ ἐστὶ θηλυκῶς ἀντὶ τοῦ καθά. Cf. Pyth. X, 54.
Nem. VII, 62. 71. 93. Isthm. III, 36. Boeckh. de Crisi §. 27. p. 72.
SCH.]

v. 87. νεότατι vulgo. Hermannus emendavit νεότατος ex
Schol. vet. inprimis ob structuram. [Ibidem μᾶλα δὲ οἱ ex Boe-
ckhii emendatione Bergkiius. SCH.]

ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
ἐπακτὸν ἀλλότριον,
90 θνάσκοντι στυγερώτατος·

καὶ ὅταν καλὰ ἔοξαις ἀοιδᾶς ἔπει, ^{Ἄντ. εἰ.}
Ἄγησίδαμ', εἰς Ἄϊδα σταθμὸν ¹¹⁰
ἀνήρ ἔηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχὺ τι
τερπνόν. τιν δ' ἀδυεπῆς τε λύρα
γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν. ¹¹⁵

95 τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.

ἔγὼ δὲ στυγεραπτόμενος σπουδᾶ, κλυτὸν ἔθνος ^{Ἐπ. εἰ.}
Δοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων· παῖδ' ἔρατὸν δ' Ἄρ-
χεστράτου ¹²⁰

100 αἶνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερσὶ ἀλαῖ
βαμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
κεῖνον κατὰ χρόνον
ἰδέα τε καλὸν
ᾧρα τε κεκραμένον, α ποτε

105 ἀναΐδεια Γαννηΐδαι πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρο-
γενεῖ. ¹²⁵

v. 95. ἔρατον — v. 99. δ' εὐάνορα et ἔρατὸν Ἀρχεστράτου —
v. 102. χρόνον γ' — v. 104 seq. ἄ ποτ' ἀναΐδεια et τὸν πότμον

v. 95. [τρέφοντι Boeckhiius ex libris non interpolatis. SCH.]
v. 99. Pro παῖδ' ἔρατὸν δ' legendum videtur παῖδ' ἔρατὸν
τ', quum nulla sit hic oppositio. Non dicit: Populum ornavi, Age-
sidamum vero laudavi, sed: Populum ornavi et cecini
etiam Agesidamum. Cet. v. supr. ad Ol. VI, 74. not. crit.
[Metri causa vulgatam cum Hermanno mutavit Boeckhiius ex li-
bris. Particulam δὲ tertio loco positam excusat de Crisi §. 41.
p. 128. eo, quod παῖδ' ἔρατὸν artissime cohaereant. SCH.]

v. 102. [γ' Boeckhiius et Hermannus sustulerunt cum libris.
SCH.]

v. 104 seq. [Libri optimi ἄ ποτ' ἀναΐδεια Γαννηΐδαι θάνα-
τον ἄλ. Quae Heynius habebat, Erasmo Schmidio debentur.
Boeckhiius conformavit consentiente Hermanno. Sed πότμον pau-
cissimi libri, quorum ex numero Pal. C eximendum esse Kayser
collatio docuit. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ΄.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ.

Strophae.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —

E p o d u s.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —
— — — — —

Ἀΐδομαι, παῖ Ζητὸς Ἐλευθερίον, ^{Στρ.}
Ἰμέραν εὐρυσθενεῖ ἀμφιπόλει, Σότειρα Τύχα.
τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θεαὶ
νάες, ἐν χερσῶν τε λαυήροισι πόλεμοι ⁵
5 κἀγοραὶ βουλαφόροι. αἶ γε μὲν ἀνδρῶν
πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψευδή μεταμῶνια
τάμνιουσαι κυλίνδοντ' ἐλπίδες·

v. 2. Ἰμέρα εὐρυσθενεῖ ἀμφι πόλει, — v. 6. ταὶ δ' αὖ et τέ-
μνιουσαι

Ol. XII. v. 2. Ἰμέραν — ἀμφιπόλει correxit Hermannus. ἀμφι-
πόλει agnoscitur a Vatic. et Schol. vet., qui interpretatur περιπό-
λει, αἰῶσε.

v. 6. [ταὶ δ' Schmidius scripserat. Librorum lectionem com-
mendavit Hermannus, in qua τὰ δ' est ab altera rursus
parte; vide ad Pyth. VIII, 29. Ibidem formam epicam τὰ-
μνιουσαι praestant libri optimi. Vide Ahrent. de Dial. Dor. p. 117.
SCH.]

σύμβολον δ' οὐ πώ τις ἐπιθονίαν ἄντ. 10
πιστὸν ἀμφὶ πράξις ἐσσομένας εὖρεν θεόθεν
τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.

10 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεδεν,
ἔμπελιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀναραῖς 15
ἀντικύρσαντες ζάλευς ἐσλὸν βαθὺ πῆματος ἐν
μικρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

νῆ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεὰ κεν, Ἐπ. 20
ἐνδομάχης ἀτ' ἀλέκτωρ, συγγόνῳ παρ' ἐστία

15 ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν,
εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερθε πάτρας.
νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωδάμενος 25
καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἴσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
θερμὰ Νυμφῶν λουτρὰ βαστάζεις, ὀμιλέων παρ'
οἰκείαις ἀρούρας.

v. 16. Κνωσίας ἄμερθε

v. 15. [κατεφυλλορόησε Bergkii, coll. Phrynico Bekkeri
p. 71, 11. Φυλλοροεῖν: ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν ἀποβαλλόντων
τὰ φύλλα. φυλλοροεῖν. Idem cum Iacobsio ex Scholiis v. 16. dedit
σ' ἄμερθε. Sequor. SCH.]

v. 18. [Libri deteriores ἐν Πυθῶνι ex glossa. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΓ΄.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ.

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ, ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

Strophæ.

υ υ υ υ υ - υ
υ υ υ - χ υ υ υ υ - υ
υ υ υ υ υ - - - υ υ υ
- υ υ υ υ - υ υ υ υ
5 υ υ υ υ - χ υ υ υ υ - υ
υ υ υ υ υ - - - υ υ - - - υ υ υ - υ υ - υ υ υ
υ υ υ υ - υ υ - - - υ υ υ - υ υ - υ
υ υ - υ υ - - - υ υ υ υ

Epodi.

- υ υ υ - υ υ - υ υ - - - υ υ - υ
υ - - - υ υ υ - υ υ -
υ υ - υ υ υ - υ υ - -
υ υ - - - υ υ - - - υ υ -
5 υ υ - - - υ υ - - - υ υ υ - υ υ
υ υ υ υ - - - υ υ υ
υ υ - - - υ υ - - - υ υ υ - υ

Τριζολυμπιονίκεν
ἐπαινέων οἶκον ἄμερον ἀστοῖς,
ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώδομαι
τῶν ὀβλίαν Κόρινθον, Ἴσθμιον

Στφ. α΄.

5 πρόθυρον Ποτειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
 ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, καθίγνηται τε, βέδρον⁵
 πολλῶν ἀσφαλῆς,
 Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰρήνη, ταμίαι ἀνδράσι πλου-
 τον,
 χρόσειαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·¹⁰

ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν
 10 ὕβριον, κόρον ματέρα θρασύμυθον.
 ἔγω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
 εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
 ἄμαχον δὲ κρήνηα τὸ συγγενὲς ἦθος.¹⁵
 ἕμμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον
 ἀγλαῖαν ὤπασαν
 15 ἄκρας ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις,²⁰
 πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ῥοραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. ἄπαν δ'
 εὐρόντος ἔργον.
 ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανε²⁵
 σὺν βοηλάτῃ χάριτες διθυράμβῃ;
 20 τίς γὰρ ἰππείοις ἐν ἔντεσθιν μέτρα,

v. 5. Ποσειδᾶνος, — v. 6. πολλῶν, ἀσφαλῆς, — v. 9. ἀλέξειν —
 v. 14. ὠπασάν γ' — v. 15. ἐν ἀέθλοισιν,

Ol. XIII. v. 5. [Quum Pindarus ceteris locis Ποσειδᾶν usurpaverit, h. l. et v. 40. plurimi libri in ea forma consentiunt, quam Boeckhii reposuit, de industria ratus ascitam tanquam Corinthiis vulgarem. De ea Herodianus *περὶ μου. λέξ.* p. 10, 27: *παρὰ Διοριεῦσι τρεπομένον τοῦ ὁ εἰς τὴ Ποτειδᾶν κατ' ὄξειαν τάσιν.* SCH.]

v. 6. [Boni aliquot libri *κασιγνήτα*, probatum Kaysero p. 34. Deinde ἀσφαλῆς est Er. Schmidii coniectura, firmata codice Cizensi. Reliqui libri ἀσφαλῆς, non aptum Iustitiae epitheton. Sed revocat Kayserus. Versu sequente in Scholiis veteribus ὁμότροπος comparat. SCH.]

v. 7. Vox *ταμίαι* coalescit cum ἀνδράσι per synizesin, quod genus Pindaro restituit Boeckhii, probante Hermanno. Cf. Boeckhii Annot. crit. p. 420. et Hermann. Elem. doct. metr. p. 55. Hoc loco haec res ignorata grammaticis in causa fuit, ut ceteras strophas omnes interpolarent. Vide de Crisi §. 33. p. 97 seqq.
 v. 9. [ἀλέξειν vulgo, et sic Pal. C, spretum Buttmano Gramm. ampl. II. p. 105. Lobeck. Alterum revocavit Boeckhii de Crisi §. 41. p. 128., quia ἀλέξω non sit in usu. SCH.]

ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
 ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,³⁰
 ἐν δ' Ἀρης ἀνθεὶ νέων οὐλίας αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

ὕπατ' εὐρὴν ἀνάσσω³⁵
 25 Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσθιν
 γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
 καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων
 Ξενοφῶντος εὐθύνε δαίμονος οὔρου·
 δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκόμιον τεθμόν, τὸν ἄγει
 πεδίων ἐκ Πίδας,⁴⁰

30 πεντάθλο ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν
 τῶν ἀνῆρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

δύο δ' αὐτὸν ἔρρασαν⁴⁵
 πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσθιν
 φανέντα· Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ·

35 πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφειοῦ
 θεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται,
 Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διὰ δ' ἄλλῃ
 ἀμφ' ἐνί, μηρός τέ οἱ⁵⁰
 τούτου κρονααῖς ἐν Ἀθάναισι τρία ἔργα ποδαρχῆς
 ἀμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμας,⁵⁵

v. 21. βασιλῆα — v. 22. ἔθηκ'; — v. 25. ἀφθόνατος — v. 30.
 δρόμον· οὐκ ἀντεβόλησεν — v. 34. Νεμέα — v. 38. τρία μὲν ἔργα

v. 14. [γ' cum optimis libris deletum. SCH.]

v. 15. [ἐν ἀέθλοισιν Boeckhii ex cod. Vatic. Reliqui boni
 ἐν ἀέθλοισιν. Formam ἐν Pindarus non nisi in composito εἰνά-
 λιος toleravit. SCH.]

v. 21. [Vulgatam cum Hermanno correxit Boeckhii, qui
 versibus aliter descriptis vetustorum librorum ἐπέθηκ' servavit,
 βασιλέα autem τρισυλλάβως effert iubet. Vide de Crisi §. 40.
 p. 118. SCH.]

v. 25. [Formam ἀφθόνητος Boeckhii vindicavit ad Ol. X, 7.
 Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 149. SCH.]

v. 30. [ἀντεβόλησεν eiecta negatione cum libris optimis et
 Etym. M. p. 112, 50. scripsit Boeckhii, metro congruenter.
 Hermannus tamen acute οὐκ ἀβόλησεν proposuit; sed Boeckhio
 duplex negatio videtur non posse probari. SCH.]

v. 34. [Νεμέα recentiores editores metri gratia signaverunt
 codices secuti, „sive hic pluralis est, sive singularis correpto ᾗ
 Aeolico, de quo vide supra ad XI, 15,” ait Hermannus. SCH.]

v. 38. [Vulgata optimorum librorum consensui cessit. SCH.]

- 40 Ἑλλάτια δ' ἐπτάκις· ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος
τεθυοῖσιν Ἐπ. β.
- Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεροι
Τερψία δ' ἔφοντ' Ἐριτίμῳ τ' αἰοδαί. 60
- ὄσοα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε
ἠδὲ χόρτοις ἐν λέντος, δηρίομαι πολέσιν
- 45 περὶ πλήθει καλῶν, ὡς μὲν σαφὲς
οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποτιᾶν ψάφων ἀριθμόν. 65
- ἔπειτα δ' ἐν ἐκάστῳ Στρ. γ.
μέτρον. νοῆσαι δὲ καιρὸς ἀριστος.
ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεῖς
- 50 μῆτιν τε γαρυῶν παλαιγόνων 70
πόλεμόν τ' ἐν ἠρωϊαῖς ἀρεταῖσιν
οὐ ψεύσομαι ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίσυφον μὲν πυκνό-
τατον παλάμαις ὡς θεόν,
καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέναν γάμον
αὐτᾶ, 75
ναῖ σάπειραν Ἄργοι καὶ προπόλοις.
- 55 τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλλῇ Ἄντ. γ'
πρὸ Δαρδάνου τευχέων ἐδόκησαν
ἐπ' ἀμφοτέρω μαχῆν τέμνειν τέλος, 80
τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρείω
Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
- 60 εἰργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρώ-
μεον Δαναοί. τοῖσι μὲν 85

v. 40. Ποσειδᾶνος — v. 42. τέρψις δ' ἔφοντ' ἐριτίμοι τ' αἰο-
δαί. — v. 53. θεμέναν τὸν γάμον αὐτᾶ, — v. 58. Ἀτρείω — v.
60. τοῖσι μὲν

v. 42. Vulgo τέρψις δ' ἔφοντ' ἐριτίμοι τ' αἰοδαί. Schmidio
auctore ex Scholl. vett. reposuit Boeckh. Τερψία δ' et Ἐριτίμῳ
τ', probatum etiam Hermanno; ἔφοντ' Bothius praevit. [Vul-
gatam ἔφοντ' revocavi cum Bergkio. SCH.]

v. 49. δὲ ἴδιος non facit hiatus, quum ἴδιος in nonnullis
dialectis digamma habeat; cf. Boeckh. Oecon. Civit. Athen. T. II.
p. 393., qui olim γὰρ ἴδιος Heynianum probaverat.

v. 53. [τὸν γάμον vulgo. Articulum metri gratia cum libris
optimis induxit Boeckhianus. Idem αὐτᾶ (sic Pal. C) cum Her-

- ξεύχεται ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρχὴν
καὶ βαθὺν κλᾶρον ἕμμεν καὶ μέγαρον.
- δὲ τὰς ὀφιάδεος νιόν ποτε Γοργόνος ἢ πόλλ'
ἀμφὶ κροννοῖς Ἐπ. γ'.
90
- Πάγασον ζεύξαι ποδέων ἔπαθεν,
65 πρὶν γέ οἱ χροσάμπυκα κούρα χαλινὸν
Παλλὰς ἠνεγκ'. ἐξ ὄνειρου δ' αὐτίκα
ἦν ὕπαρ· φάνασε δ'· Εὐδαις, Διολλίδα βασιλεῦ;
ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκεν, 95
καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶντα πατρὶ
δείξον.
- 70 κναναιγὶς ἐν ὄργῳ Στρ. δ'. 100
κνώσδοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν
ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἐπ' αὐτῷ ὄρθῳ ποδί.
παρκειμενον δὲ συλλαβῶν τέρας,
ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὔρεν,
- 75 δεῖξέην τε Κοιρανίδα πᾶσαν τελευτὴν πράγματος, ὡς
τ' ἀνὰ βομῶν θεᾶς 105
κοιτάξατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χορήσιος, ὡς τέ οἱ αὐτὰ
Ζηρὸς ἐγγεικεραῖνου παῖς ἔπορεν 110
- δαμασίφρονα χροσόν. Ἄντ. δ'.
ἐνυπνίῳ δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
80 κελήσατό μιν, ὅταν δ' εὐρουσθενεῖ

v. 61. σφετέρου μὲν πατρὸς — v. 69. μιν et ἀργὸν — v. 72.
ἐπαλ' — v. 76. ἀπ' ἐκείνου χορήσιος· ὅπως τέ οἱ

manno et Thierschio dedit, ut Pyth. II, 34. IV, 265. IX, 61.
Vide de Crisi §. 41. p. 128. SCH.]

v. 58. [φίλω γένει ex Pal. C Bergkianus. SCH.]

v. 60. [μὲν Schmidius contra liberos omnes. SCH.]

v. 69. ἀργᾶντα pro ἀργόν Boeckhianus ex libris non inter-
polatis.

v. 75. Vulgo ὅπως, quod tamen non nisi in interpolatis est.
Meliores habent ὡς.

v. 79. [δαί τάχιστα duo libri optimi, δὲ τάχιστα tres boni.
Hinc non male Kayserus p. 35. δ' ἔ τάχιστα, coll. Ol. VI, 23.
SCH.]

καρταίποδ' ἀνερούη Γεαόχω,
 θέμεν Ἰππία βωμόν εὐθύς Ἀθάνα. 115
 τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὄρκον καὶ πα-
 ρὰ ἔλπιδα κούφην κτίειν.
 ἦτοι καὶ ὁ καρτερός ὀρμαίνων ἔλε Βελλεροφόν-
 τας, 120

85 φάρμακον προῦν τείνων ἀμφὶ γέννι,

Ἐπ. δ'.

ἵππον περὸεντ' ἀναβὰς δ' εὐθύς ἐνόπλια χαλκω-
 θεῖς ἔπαιζεν.

σὺν δὲ κείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων
 αἰδέερος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμον 125
 τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν,

90 καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
 διασιγᾶσσομαι οἱ μόρον ἐγώ. 130
 τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι Ζητὸς ἀρχαῖαι δέκονται.

ἔμὲ δ' εὐθύν ἀκόντων Στρ. ε'.

ἴεντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χοῆ
 95 τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χερσίν. 135
 Μοῖδαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἐκῶν

v. 81. ἀν' ἐρούη Γεαόχω, — v. 82. Ἰππία — v. 83. πληροὶ δὲ θεῶν et κτίειν γ'. — v. 84. ὀρμαίνων ἔλαβεν — v. 85. γέννι, — v. 87. δ' ἐκείνῳ — v. 91. διασιγᾶσσομαι αὐτῷ μόρον omisso ἐγώ — v. 92. ἀρχαῖαι δέκονται.

v. 81. Vulgo καρταίποδ' αὐ' ἐρούη Γεαόχω. Scripturam ἀνερούη agnoscunt Scholl. vett. et libri plurimi; vox in hac re sollemnis. Multi tamen codices boni ἀνερούη. Γεαόχω emendavit Boeckh. cum aliquot libris, ut apud Hesiod. Theog. 15. est Γεήοχος Neptunus. Γεήοχον agnoscit etiam Herm. Praef. ad Hymn. Hom. p. XIV seqq.

v. 83. Vulgo: πληροὶ δὲ θεῶν et κτίειν γ'. At πληροὶ vox est neque apud Homerum neque apud Pindarum usitata, sed recentioris usus. Metri causa hoc dederunt Byzantini. Boeckhiius ex optimis libris reduxit τελεῖ δέ. Etiam fulcrum γ' post κτίειν plurimi non agnoscunt.

v. 84. ἔλε pro ἔλαβεν revocavit Boeckh. ex optimis libris. Mox γέννι non interpolati pro vulg. γέννι, unde Herm. scripsit γέννι. Idque exstat in Scholiis veteribus.

v. 91. Vulgo διασιγᾶσσομαι αὐτῷ μόρον. Meliores tenent

Ἵλαιδιδαίσιν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
 Ἴσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέα. πανόρω δ' ἔπει θήσω φα-
 νέῳ ἀθρό', ἀλαθῆς τέ μοι 140
 ἔξορκος ἐπέσεται ἐξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
 100 ἀδύγλωστος βοὰ κάρυκος ἔσλου.

τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν Ἄντ. ε'.
 ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι. 145

τὰ δ' ἐσόμενα τότ' ἐν φαίην σαφές.
 νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν
 105 τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,
 Δι τοῦτ' Ἐνναλίῳ τ' ἐκδώσομεν πρόσσειν. τὰ δ'
 ἐπ' ὄρφνι Παρνασίῳ, 150
 ἐν Ἀργεῖ δ' ὄσσα καὶ ἐν Θήβαις, ὄσα τ' Ἀρ-
 κὰς ἀνάσσω
 μαρτυρήσει Λυκαίων βωμὸς ἔναξ,

Ἐπ. ε'.

Πέλλανά τε καὶ Σικυῶν καὶ Μέγαρ' Αἰακιδᾶν τ'
 εὐεργὲς ἄλσος,
 110 ἅ τ' Ἐλευσίς καὶ λιπαρὰ Μαραθῶν, 157
 ταί δ' ὑπ' Αἴτνας ὑψηλόφρον καλλίπλουτοι

v. 99. ἐξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθεν γ' — v. 103. τὰ τ' — v. 106. Δι et Παρνασία, — v. 107. ἀμφ' Ἀργεῖ δ' et ὄσα τε Ἀρκὰς ἀνάσσω — v. 109. Πέλλανα

quod Boeckh. restituit, quem vide in Comm. de Cris. Pind. §. 26. p. 69.

v. 92. [Ineptam formam ἀρχαῖαι ex libris correxerunt Hermannus et Boeckhiius, qui et δέκονται ex usu poetae scripsit. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 82. SCH.]

v. 99. Vulgo ἐξηκοντάκι γὰρ ἀμφοτέρωθεν γ'. At γ' omitunt plurimi, neque γὰρ agnoscunt optimi, sed ἐξηκοντάκι δ' habent, quod Herm. vidit esse δὴ, idque recepit Boeckh. Cf. de synizesi supra ad v. 7.

v. 103. [τὰ δ' Boeckhiius ex Scholiis veteribus. SCH.]

v. 106. [De forma Δι dixit Boeckhiius de Crisi §. 31. p. 92. SCH.]

v. 107. Vulg. ἀμφ' Ἀργεῖ, quod a metricis profectum. Verum restituit Boeckh. e libris. Tum vulgo est: ὄσα τε Ἀρκὰς (libri non interpolati Ἀρκάσιν) ἀνάσσω, quod emendavit Hermannus.

v. 109. [De forma Πέλλανα vide ad Ol. VII, 86. SCH.]

πόλιες, ἃ τ' Εὐβοία. καὶ πᾶσαν κατὰ 160
 Ἑλλάδ' εὐρήσεις ἔρευνῶν μάσβον' ἢ ὡς ἰδέμεν.
 ἄνα, κούφοισιν ἐνευῖσαι ποσίν·
 115 Ζεῦ τέλει, αἰδῶ δίδοι καὶ τύχην τεργνῶν γλυ-
 κείαν.

v. 114. ἀλλὰ κούφοισιν — v. 115. Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοῦς

v. 114. Pro ἀλλὰ Boeckh. ex coniectura Hermanni ἄνα,
 h. e. Ζεῦ ἄνα, veluti Hom. II. Γ, 350. et saepius.

v. 115. [Optimi libri Ζεῦ τέλειε, αἰδῶ τε δίδοι, interpolati
 Heynianam lectionem praebent. Correxerit Boeckh. qui Pinda-
 rum ubique forma δίδοι usum animadvertit, coll. Ol. I, 85. VI,
 104. VII, 89. Hermannus διδοῦς retinet. Ceterum de fine car-
 minis, quem de sententia veterum Scholiastarum cum Kaysero
 et Bergkio aliter distinxi, vide Commentarios. SCH.]

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΔ'.

ΑΣΩΠΙΧΩι ΟΡΧΟΜΕΝΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

— / 0 / 0 0 —
 0 / 0 — 0 / 0 0 — 0 — 0 — —
 / 0 0 — 0 — 0 / 0 0 — 0
 0 0 / 0 0 — 0 — 0 / 0 0 — 0 — 0 —
 5 / 0 0 — 0 — 0 — — / 0 0 — 0 —
 / 0 0 0 / 0 — / 0 0 0
 / 0 0 — 0 0 — 0 / 0 0 — —
 / 0 — 0 0 / 0 — 0 / 0 0 — 0 —
 / 0 0 — / 0 — / 0 0 — 0 — 0 — / 0 0 0
 10 — / 0 — 0 — / 0 — / 0 0 0 — 0 0
 — 0 0 — — / 0 —
 / 0 0 — 0 — 0 / 0 0 — 0 — 0 — —

Καρισίων ὕδατων Στρ. α'.
 λαχοῖσαν αἶτε ναεεε καλλιπῶλον ἔδραν,
 ὦ λιπαρᾶς αἰοίδιμοι βασιλειαί
 Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγόνων Μιννᾶν ἐπίσκο-
 ποι, 5
 5 κλῦτ', ἐπεὶ εὐχομαι. σὺν ὑμῖν γὰρ τὰ τε τερ-
 πνὰ καὶ

v. 2. λαχοῖσαι — v. 5. σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τεργνὰ

Ol. XIV. [Carmen corruptissimum, quod quum e laceri co-
 dicis ultimo folio transcriberetur, tot videtur mendis inquinatum
 esse. Vide Boeckhium de Crisi §. 39. p. 115. et 41. p. 128 seq.
 Stropham et antistropham primus probabiliter descripsit Her-
 mannus, a quo tamen saepius discessit Boeckh. Paulo aliter
 rursus Bergk. SCH.]

v. 2. [λαχοῖσαι libri omnes, quod retinuit Bergk. qui pro
 αἶτε scripsit ὦ ται, quod incommodum est propter v. 3. SCH.]

v. 4. [Boeckh. Oecon. Civit. Att. II. p. 384. Ἐρχομενοῦ
 restitutum volebat e codice Vaticano. Ea forma nominis anti-
 quissima et Boeotis domestica usus Hesiodus est eandemque
 nummi et tituli exhibent. Vide praeter Boeckhium Corp. Inscr. I.
 p. 42. 718. 722. O. Muelleri Orchom. p. 129. 480. Marck-
 scheffel. Hesiodi fragm. XLIX. (132. Goettl.) et Ahrens de Dial.
 Aeol. p. 178. SCH.]

v. 5. Vulgo est: σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τεργνὰ καὶ, quod mutavit
 Boeckh. Codices Vat. et Pal. C τὰ τεργνὰ τε καὶ.

τὰ γλυκέα γίγνεται πάντα βροτοῖς,
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ. 10
οὐδὲ γὰρ θεοὶ σεμνῶν Χαρίτων ἄτερο
κοιρανέουσιν χοροῦς οὔτε δαΐτας· ἀλλὰ πάντων
ταμίαι

10 ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι παρὰ 15
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίου τιμάν.

ὦ πότνι Ἀγλαΐα Στο. β΄.
φιλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστων 20

15 παῖδες, ἐπάκοος γένεν, Θαλία τε
ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχη
κοῦφα βιβῶντα· Ἀυδίῃ δ' Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ 25
ἐν τε μελέταις ἀείδων ἕμολον,
οὐνεκ' Ὀλυμπιονίκος ἂ Μιννεία

20 σεῦ ἕκατι. μελανοτειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἔλθέ, Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ'
ἀγγελίαν, 30

Κλεῦδαμον ὄφρ' ἰδοῖς υἱὸν εἴπης, ὅτι οἱ νέαν
κόλποις παρ' εὐδόξου Πίσας
ἔστεφάνωσε κνδῖμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν. 35

v. 8. οὔτε γὰρ — v. 9. κοιρανέοντι — v. 13. abest ὦ — v. 15.
ἐπάκοοι νῦν, Θαλία τε — v. 17. Ἀυδίῃ γὰρ Ἀσ. — v. 18. ἐν
μελέταις τε ἀείδων μόλον — v. 19. Μιννεία — v. 20. μελαντει-
χέα — v. 21. ἴθι pro ἔλθέ — v. 22. ὄφρα — v. 23. κόλποισι et
εὐδόξιο

v. 8. [Legebatur οὔτε γὰρ, quod confidenter correxi. Ibi-
dem Kayseri conjecturam ἀγλῶν pro σεμνῶν recepit Bergkiius,
qui v. 9. κοιρανέοντι cum libris retinet et v. 20. σεῦ γ' ἕκατι
dedit. SCH.]

v. 13. Abest vulgo ὦ, quod praebuerunt codd. Vat. et Pal. C.

v. 15. Cur ἐπάκοοι τανῶν praeferam cum Hermanno, de eo
vid. explicat. Librorum lectio est ἐπάκοοι νῦν.

v. 17. Vulgo Ἀυδίῃ γὰρ. Correxit Hermannus.

v. 18. Vulgata lectio est: ἐν μελέταις τε ἀείδων μόλον. At
libri optimi ἕμολον, et Vat. Pal. C τ' ἀείδων.

v. 20. μελανοτειχέα Boeckh. nunc scripsit pro μελαντειχέα;
cf. de Crisi Pind. §. 41. p. 129.

v. 21. Est ἔλθέ pr. ἴθι in multis. Denique Κλεῦδαμον Boe-
ckhiius scripsit pro Κλεόδαμον, dialecto patria, κόλποις pro κόλ-
ποισι, εὐδόξου pr. εὐδόξιο. Hermanni emendationes carminis in
multis locis depravatū vide in Heynii editione novissima.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Α΄.
 Ι Ε Ρ Ω Ν Ι Α Ι Τ Ν Α Ι Ω

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

/ 0 - / 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0
 / 0 - / 0 0 - / 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0
 x - / 0 - / 0 - / 0
 - / 0 0 - 0 0 - 0 / 0 - / 0 - / 0 0 - 0 0 -
 5 / 0 - / 0 - / 0 - / 0
 / 0 0 - 0 0 - / 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0 - 0

E p o d i.

/ 0 0 - 0 0 - / 0 - / 0 - / 0
 / 0 0 - 0 0 - 0 / 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0
 / 0 - / 0 - / 0 - / 0 0 - / 0
 - / 0 0 - 0 0 - / 0 - / 0
 5 / 0 - / 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0 - / 0 -
 / 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0
 0 0 - / 0 - / 0 - / 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0
 0 0 - / 0 0 - 0 0 - / 0 - / 0 - 0

Στρ. α΄.

Χορβέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
 σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βᾶ-
 σις, ἀγλαΐας ἀρχά,
 πείθονται δ' αἰδοὶ δάμασιν, 5
 ἀγησιχόρων ὅπότεν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχης ἐλε-
 λίζομένα.

v. 4. ὅπότεν τῶν φοιμίων.

Pyth. I. v. 4. [ἀγησιχόρων Bergk. Ibidem ὅπότεν τῶν
 φοιμίων praeter fidem librorum omnium Schmidius. SCH.]

5 καὶ τὸν αἰχματῶν κεραινὸν σβεννύεις
ἀενάου πυρός, εὐδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός,
ὠκίαν πτέρων' ἀμφοτέρωθεν χαλάσας, 10

Ἄντ. α΄.

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινωπὶν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρον ἀδὺ κλαῖστον, κατέ-
χενας· ὁ δὲ κνώσσαν 15

ὑγρὸν νῶτον αἰσθεῖ, τεαῖς
10 ὀπιπᾶδι κατασθόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τρα-
χεῖαν ἀνευθε λιπῶν

ἐγγέων ἀκμῆν, ἰάνει καρδίαν 20
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε
Δατοίδα σοφίᾳ βραδυκόλπῳ τε Μοιδῶν.

Ἐπ. α΄.

ὄσσα δὲ μὴ πεφίληγε Ζεὺς ἀτύζονται βοῶν 25
Πιερίδων αἴοντα, γᾶν τε καὶ πόinton κατ' ἀμα-
μάκετον,

15 ὃς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κείται, θεῶν πολέμιος, 30
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μὴν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιεραῖες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρα λαγνάεντα· κίων
δ' οὐρανία συνέχει, 35

20 υφόμεσθ' Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὄξείας τιθήνα·

Στῳ. β΄.

ταῖς ἐρεῖγονται μὲν ἀπλάτου πυρός ἀγνόταται 40

v. 13. [Libri boni ἀτύζεται vel ἀτύζεται. Boeckhii scripturam praeter Scholia Plutarchus confirmat tribus locis; v. Boeckhii Expll. h. l., qui cum Aug. D habere dicatur αἴοντας, olim coniecit ἀτύζονται — αἴοντες. SCH.]

v. 20. [Codex Aug. D τιθήνα, de quo admonuit Ahrens de Dial. Dor. p. 134. SCH.]

v. 26. [Θανμάσιον προσιδέσθαι Gellius Noctt. Att. XVII. 10. cum aliquot libris Pindari. (Idem nuper repperi in vetustissimo codice Parisino Macrob. Sat. V. 17., qui statim post παρσονταν et satis mire ακοισαι praeberet. Id annotavi propter Boeckhium Expll. p. 230.) Meliores tamen aut Θανμάσιον πνθέσθαι aut ιδέσθαι, unde correctores τι ιδέσθαι effluerunt, quod olim Boeckhio placebat, coll. Homericο θαῦμα ιδέσθαι. Kayserus proposuit Θανματὸν ἄντα ιδέσθαι. SCH.]

ἐν μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραισιν μὲν προ-
χέοντι ὄσον καπνοῦ
αἰθῶν· ἀλλ' ἐν ὄρφραισιν πέτρας
φροίνεσσα κλυνδομένα φλόξ ἐς βεθεΐαν φέροι πόν-
του πλάκα σὺν πατάγῳ. 45

25 κείνο δ' Ἀφραίστοιο κρουνοὺς ἐρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν Θανμάσιον προσ-
ιδέσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι, 50

Ἄντ. β΄.

οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον
ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55

εἴη, Ζεῦ, τιν εἴη ἀνδάνειν,
30 ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον,
τοῦ μὲν ἑσωνυμῖαν

κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδαεν πόλιν
γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνείπε νιν
ἀγγέλλων Ἰέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου 60

Ἐπ. β΄.

ἄρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις 65
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπᾶιον ἐλθεῖν οὔρον· ἐοι-
κότα γὰρ

35 καὶ τελευτὰν φερέτερον νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντηγλαῖς δόξαν φέροι 70
λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισι νιν ἵπποις τε κλυτὰν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστῶν.

v. 32. κάρυξ — v. 34. ἐς πλόον, ἀρχ. — v. 35. κᾶν τελευτᾶ φερέτερον νόστου — v. 37. στεφάνοισι τε ἵπποις.

v. 35. Pauci φερέτερον, plurimi φερέτερα. Pro κᾶν τελευτᾶ plures codices ἐν καὶ τελευτᾶ, unus a m. pr. ἐν καὶ τελευτᾶν, alius καὶ τελευτᾶν, alius καὶ τελευτᾶ, omisso ἐν. Hinc Boeckhiius καὶ τελευτᾶν φερέτερον emendavit. Hermannus scribendum videtur: ἐοικότα δ' ἐν καὶ τελευτᾶ φερέτερον νόστου τυχεῖν.

v. 37. [Libri boni στεφάνοισιν ἵπποισι τε vel ἵπποις τε vel ἵππεια τε. Correcti ἔσσεσθαι νιν στεφάνοισιν. Emendationem Heynii a Scholiis confirmatam adoptavit Boeckhiius, quum Aetnae mentio necessaria sit ideoque pronomen abesse nequeat. Hoc aut non reputavit aut non credidit Hermannus, qui Opusc. VII. p. 114. scribendum edicit στεφάνοισι σὺν ἵπποις τε κλυτᾶν. SCH.]

Αύκιε καὶ Δάλων ἀνάσσειν Φοῖβε, Παρνασοῦ τε 75
 κρόναν Κασταλίαν φιλέων,
 40 ἐθελήσεις ταῦτα νόφ τιθέμεν εὐανδρόν τε χώραν.

Στρ. γ΄.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχανὰ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς, 80
 καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περιγλωσσοὶ τ' ἔφην.
 ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον

αἰνῆσαι μενοιῶν ἔλομαι
 μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεὶτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἕξω
 παλάμη δονέων, 85

45 μακρὰ δὲ ῥήψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
 εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δό-
 σιν εὐδύνοι, καμιάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι. 90

Ἄντ. γ΄.

ἢ κεν ἀνάσειεν, οἷαις ἐν πολέμοισι μάχαις
 τλάμοι ψυχῆ παρέμειν', ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν πα-
 λάμαις τιμάν,

v. 39. Παρνασοῦ — v. 45. ἀμεύσασθ' — v. 47. ἀμυνάσειεν,

v. 39. [De scriptura Παρνασοῦ vide ad Ol. IX, 47. SCH.]
 v. 40. [Hermannus Opusc. VII. p. 115: „Scholiasta quum po-
 strema sic interpretatur: ἐθελήσεις ταῦτα ἄ εὐχόμεναι τῷ σφ νόφ πρᾶτ-
 τειν καὶ συμπεραίνειν καὶ εὐανδρον ἀποτελεῖν τὴν χώραν, credo eum
 posita plena interpunctione post ὀνομαστῶν legisse ἐθελήσεις ταῦτα
 νόφ τιθέμεν εὐανδροῦν τε χώραν. In quo si non falsus sum, adden-
 dum lexicis erit εὐανδρόω.” Non probabile est Scholiastam ita
 legisse. Recte is intellexit τιθέμεν diversa potestate pertinere ad
 utrumque sic: ἐθελήσεις ταῦτα νόφ τιθέμεν εὐανδρόν τε τιθέμεν
 χώραν. Similiter Alcman fr. 28. Delect.: „Ἄοχ' ἔρατων ἐπέων, ἐπὶ
 δ' ἕμερον ὕμνων καὶ χαρίεντα τίθει χορόν. Et sic demum perspi-
 citur, cur Pindarus activi infinitivo usus sit. Nam νόφ θέσθαι
 vel ἐνθέσθαι vel ἐγκαταθέσθαι usitatum est. SCH.]
 v. 45. [ἀμεύσασθ' Boeckhius ex optimis. Hesychius: ἀμεύ-
 σασθαι· ἀμείβεσθαι, διελεθεῖν, περιώσασθαι. Adde Eustath.
 Prooem. p. 9: Τὸ ἀμεύσαι (l. ἀμειύσασθαι), ὃ ἐστὶ παρελεθεῖν
 καὶ νικήσαι. Eadem vocabula in explicatione usurpant Scholia
 h. l. SCH.]
 v. 47. [Libri ἄν μυνάσειεν. Schmidius ἀμυνάσειεν, quod re-
 ctius Boeckhius scripsit, quum μυν et μυν litterarum concursum
 spreverint Graeci. Adde Pyth. IV, 54. Theocr. XXIX, 16. ὀμνά-
 σθην pro ἀναμνησθῆναι, et vide Ahrentem de Dial. Aeol. p. 149.
 SCH.]

οἶαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει, 95
 50 πλούτου στεφάνωμι ἀγέρωγον. νῦν γε μὰν τὰν Φι-
 λοκτήταο δίκαν ἐφέπων
 ἐστρατεῦσθ' σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον
 καὶ τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Δα- 100
 μνόθεν ἔλκει τειρόμενον μετανάσσοντας ἔλθειν

ἦρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν· Ἐπ. γ΄.
 ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελευτάσεν τε πόνοους
 Δαναοῖς, 105

55 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
 οὕτω δ' Ἴέρωνι θεὸς ὀρθωτῆρ πέλοι
 τὸν προσέρποντα χρόνον, ὦν ἔραται καιρὸν δι-
 δούς. 110

Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδηῖσαι
 πίδεό μοι ποιῶν τεθρίππων. χάσμα δ' οὐκ ἀλ- 115
 λότριον νικαφορία πατέρος.

60 ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

v. 51. σὺν δ' ἀνάγκα μιν φίλον — v. 52. μεταλλάσσοντας ἔλθειν —
 v. 59. πίδεό μοι

v. 51. [σὺν δ' ἀναγκαίᾳ φίλον lemma Scholiorum, quod ab
 Hermanno Opusc. VII. p. 115. commendatum recepi, ut senten-
 tia color generalis fieret. SCH.]

v. 52. [Libri et Scholia μεταλλάσσοντας contra metrum. Boe-
 ckhius μεταμείβοντας, quoniam Hesychius aliique μεταμείβων per
 μεταλλάσσαν explicant. Hermannus antea μέτα λύσσοντας: nunc
 Opusc. l. c. quum μέτα λύσσοντας ipse tacite reposuisset, in nota
 recens addita Wakefieldii emendationem μετανάσσοντας ut faci-
 lem rei que aptissimam laudat. Sed quum Scholiasta ἐπιζητήσου-
 τας explicet, videndum ait, num quid prodesse possit Hesychii
 glossa, diversa, ut videtur, confundentis: μάσσαι (vel μάσσαί)·
 ζητῆσαι, καθαρῆσαι, φρωᾶσαι. — Fortasse: quanquam Scholiastam
 ipsum illud μεταλλάσσοντας legisse arguit id, quod ἀπὸ τῶν τὰ
 μέταλλα ἐπιζητούντων ductum ait. Ceterum alii viro docto μετα-
 βάσσοντας, alii — vera loquor — μεθ' ἄλ' (trans mare) ἄσσοντας
 in mentem venit. Ego Wakefieldium secutus sum. SCH.]

v. 56. [Hermannus l. c. ne θεός pro una brevi esset, quod
 ipse olim defenderat Opusc. I. p. 253. collato versiculo Praxil-
 lae: Ἄλλὰ τε εὖν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθον, nunc non
 sine summa probabilitate proposuit: οὕτω δ' Ἴέρωνι τις ὀρθωτῆρ
 πέλοι. Bergkiius πέλοι ὀρθωτῆρ θεός, ut πέλοι et ὀρθωτῆρ coa-
 lescent. Durissime. SCH.]

v. 59. [πίθεο Par. B et Mingarellus. SCH.]

τῷ πόλιν κείναν θεομάτη σὺν ἑλευθερίᾳ Στρ. δ.
Ἰλλίδος στάθμας Ἰέρων ἐν νόμοις ἔκτισσ'. ἐθέ-
λουσι δὲ Παμφύλου 120

καὶ μὲν Ἡρακλειδῶν ἔργοι
ὄχθαις ὑπο Ταῦργετον ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθυμοί-
σιν ἐν Αἰγυπτῷ

65 Δωριόις. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι, 125
Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπόλων Τυνδαριδῶν βα-
θύδοξοι γείτορες, ὧν κλέος ἀνθηθεῖν αἰχμᾶς.

Ἄντ. δ.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμύνα παρ' ὕδαρ 130
αἴσαν ἀστοῖς καὶ βασιλευῶσιν διακρίνειν ἔτυμον
λόγον ἀνθρώπων.

σὺν τοι τὴν κεν ἀγητῆρ ἀνήρ,
70 νιῶ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμ-
φρονον ἐς ἀσυχίαν. 135

λίθομα νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς
ἔχη, ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν προὶ Κύμας. 140

Ἐπ. δ.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῶν δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλειθ'
ἑλικίαν, 145

v. 62. ἔκτισσε. θέλοντι — v. 65. Δωριῶν. — v. 67. Ζεῦ, τέλει, —
v. 70. δᾶμόν τε γέγων et ἐφ' ἀσυχίαν. — v. 72. Φοῖνιξ

v. 65. [Libri Δωριῶν, Δωριῶν. Correxerit Hermannus. SCH.]

v. 67. [Vulgatum τέλει emendavit Boeckhiius, quem vide Nott. Critt. Olymp. XIII, 109. SCH.]

v. 70. [Libri δᾶμον γεραίρων vel τε γεραίρων. Ibidem pro ἐφ' ἀσυχίαν Scholia ἐς ἀσυχίαν legerunt, et sic pauci codices. Optimi autem quum praepositionem prorsus ignorent, illa scriptura revocanda fuit, quum praesertim ἐς ante ἀσυχίαν facile oblitterari potuerit. Cf. Pyth. III, 35. SCH.]

v. 72. [Φοῖνιξ signavi cum Pal. C et Gotting. Sic enim exigebant veterum magistrorum praecepta; vide Choeroboscum Bekkeri p. 1429. et quae disputant Goettlingius Doctrina acc. p. 254. et Ellendtius Lex. Soph. II. p. 919. coll. I. p. 956. Item v. 32. καὶ-
ρονξ dedi, ut Nem. IV, 74. SCH.]

v. 75. [ἀγέομαι (ἀροῦμαι a γ. αἴρωμαι) ex aliquot libris pro vulgato poetae reddidit Boeckhiius. SCH.]

75 Ἑλλάδ' ἐξέλικον βαρείας δουλίας. ἀγέομαι
παρ' μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
μισθόν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω προὶ Κιθαιρῶνος
μάχαν, 150

ταῖσι Μῆδαιοι κάμον ἀγκυλότοξοι,
παρὰ δὲ τὰν εὐνδροῦν ἀπὸν Ἰμέρα παίδεσσιν ὕμνον
Δεινομένους τελέσαις,

80 τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετῆ, πολεμίων ἀνδρῶν κα-
μόντων. 155

Στρ. ε.

καίρῳν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχεῖ, μείων ἔπειτα μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ
γὰρ κόρος ἀμβλύνει 160

αἰανῆς ταχέας ἐλπίδας.
ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ'
ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.

85 ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μὴ παρῖει καλά. νόμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· 165
ἀφενθεῖ δὲ πρὸς ἄκμοι χάλκευε γλῶσσαν.

Ἄντ. ε.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιτύσσει, μέγα τοι φέρε-
ται 170

v. 75. ἀγέομαι — v. 76. Ἀθηναίων — v. 78. Μῆδοι μὲν —
v. 85. οἰκτιρῶν

v. 77. Teneo cum Hermanno librorum lectionem ἐρέω, de qua re expositum in Commentario. Participium ἐρέων Boeckhiius de coniectura posuit.

v. 78. Interpolati Μῆδοι μὲν, meliores Μῆδαιοι, receptum iam Beckio. Sunt enim Μῆδοι dicti et Μῆδαιοι; cf. [Steph. Byz. s. v. et alia apud] Boeckh. Nott. Critt.

v. 83. [Pro ἐλπίδας, quae est paene omnium librorum lectio, ex edit. Rom. ἀπάδης exemplaria occuparat, pro quo Hermannus ἀπίδας voluit, coll. Aesch. Suppl. 101., quem locum ipse postea egregie restituit. Idem nuper defendebat Doederlinus Mus. Rhenan. 1829. III. p. 12. Scholia quum τὰς διανοίας explicant, et ipsa ἐλπίδας ob oculos habuerunt. SCH.]

v. 85. [Libri optimi cum Stobaeo et Pallada poeta οἰκτιρῶν, nunc reductum Boeckhio. SCH.]

Μεγαλοπόλιες ὧ Συράκοσαι, βαθυπολέμου
 τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμῶν
 δαιμόνιαι τροφοί,
 ὕμιν τόδε τῶν λιπαρῶν ἀπὸ Θηβῶν φέρων
 μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
 5 εὐάρετος Ἴερον ἐν ᾧ κρατέων
 τηλαγγέσειν ἀνέδησεν Ὀρτυρίαν στεφάνοις,
 ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος, ἃς οὐκ ἄτερ
 κείνας ἀγαναΐδιν ἐν χειρὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε
 πάλους.

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χειρὶ διδύμας Ἄντ. α΄.
 10 ὅ τ' ἐναγώνιος Ἐρμῆς αἰγλάντα τίθησι νόθμον, ξε-
 στὸν ὅταν δίφρον
 ἐν θ' ἄρματα πεισιγάλινα καταξενγνή
 σθένος ἵπιον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
 ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσθεν ἄλλος ἀνήρ
 εὐαχέα βασιλεύσειν ὕμνον, ἅποιν' ἀρετῆς.
 15 κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλὰς
 φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χουσογαῖτα προφρόνος
 ἐφίλησ' Ἀπόλλων,

Ἐπ. α΄.
 ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις φίλων ποί-
 νιμος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·

v. 7. τᾶς οὐκ ἄτερ — v. 16. ἐφίλησ' — v. 17. ποί τινος ἀντὶ

- Pyth. II. v. 7. [Libri τᾶς. Correxerit Hermannus. SCH.]
 v. 14. [Libri non pessimi εὐαχέα; vide Boeckhii Nott. Critt. et quae ad v. 28. dicentur. SCH.]
 v. 16. [ἐφίλησ' ex optt. libris revocavi monitu Ahrentis de dial. Dor. p. 148 seq. Cf. ad Nem. V, 44. SCH.]
 v. 17. Codices partim ποί τινος, partim ποίτινος. Ieremias Spigelius ποίτιμος, receptum a Schmidio, Beckio, confirmatum Hermannii et Boeckhii iudicio. Sic Soph. Trachin. 808. ποίτιμος Δίωην dixit. Ac Schol. legit ποίτιμος explicans ἀμειπτική.
 v. 22. [πυρόεντι Leid. B et Heynii coniectura. SCH.]
 v. 26. [γ' Boeckhii sustulit, φρασί, de quo vide ad Ol. VII, 24., ex libris reposuit. SCH.]
 v. 28. Omnes libri cum Schol. ἀνάταν, in quo v digamma Aeolicum est, veluti in εὐαδον et νανάξαις, de quibus Buttmanus disputavit in Gramm. ampl. II. p. 63. et 77., et ἀνταχος Hom.

ὁ δ' ὧ Δεινωμένει παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων 35
 Λοκρὶς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμα-
 χάνων

20 διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
 θεῶν δ' ἐφειμαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς 40
 λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ
 παντᾶ κυλινδόμενον·
 τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τί-
 νεσθαι.

Στρ. β΄.
 25 ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμένεσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
 γλυκὴν ἐλῶν βίοντον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,
 μαινομένους φρασί
 Ἥρας ὅτ' ἐράσδατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον 50
 πολυγαδέες· ἀλλὰ νιν ὕβρις εἰς ἀνάταν ὑπερά-
 φανον
 ὦρσεν· τάχα δὲ παθῶν ζοικόντ' ἀνήρ
 30 ἐξείρετον ἔλε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι 55
 φερέποντοι τελέθοντι· τὸ μὲν ἦρας ὅτι
 ἐμφύλιον αἶμα πρώτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε
 θνατοῖς·

Ἄντ. β΄.
 ὅτι τε μεγαλοκενθέεσσι ἐν ποτε θαλάμοις 60
 Διὸς ἄκοιτιν ἐπειράτο. χορὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ
 παντὸς ὄρᾶν μέτρον.

35 εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότητα' ἀθρόαν 65
 v. 26. μακρὸν γ' et φρασί — v. 28. ἀάταν — v. 31. ὅτι τ' —
 v. 34. κατ' αὐτὸν

- II. XIII, 41. Est igitur ἀνάτα pro ἄτα. Vide plura ap. Boeckhium in Nott. Critt. et ap. Buttm. in Gr. T. I. p. 29. Eadem vox recurrit Pyth. III, 24. [Scholia: Αλοικῶς τὸ ἀνάταν προήγαγεν. ἐκείνοι γὰρ, ἐὰν ὡσεὶ δύο φωνήεντα, μεταξὺ ἐπιτιθέασιν τὸ ὕ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀῆς ἀνῆρ, καὶ ἄως ἄνωος. Confer Ahrentem de Dial. Aeol. p. 38. Omnino plura Aeolismi vestigia per hoc carmen emergunt, neque ullum est, in quo tot sint selectae formae et a vulgari dialecto Pindari remotae; vide Boeckhii Nott. Critt. ad v. 14. SCH.]
 v. 31. [τ' hiatus evitandi gratia interpositum a librariis exulare iussit Hermannus. SCH.]
 v. 34. [κατ' αὐτὸν de Thierschii sententia Boeckhii, congruenter usui epico. SCH.]

ἔβαλον ποτε καὶ τὸν ἑλόντ'· ἐπεὶ νεφέλα παρε-
λέξατο,
ψεῦδος γλυκὺ μεδέπων, αἰδρις ἀνήρ·
εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα πρόπεν οὐρανιαῖν 70
θυγατέρι Κρόνου· ἄντε δόλον αὐτῷ θέσαν
40 Ζητὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ τετρακτα-
μον ἔπραξε δεσμὸν,

Ἐπ. β΄.

ἔδον ὄλεθρον ὄγ'· ἐν δ' ἀφύκτοισι γνιοπέδαις πε-
σὼν τὰν πολὺκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν,
ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφιάλον,
μόνα καὶ μόνον, οὐτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὐτ'
ἐν θεῶν νόμοις·
τὸν οὐνύμαξε τράφουσα Κένταυρον, ὅς
45 ἵπποισι Μαγνητίδεσσι ἐμίγνυτ' ἐν Παλίῳ 85
σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατὸς
θανμαστός, ἀμφοτέροις
ὁμοιοὶ τοκεῦσι, τὰ μετρούθεν μὲν κάτω, τὰ δ'
ὑπερθε πατρὸς.

Στρ. γ΄.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, 90

v. 36. ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἑλόντ'. — v. 38. οὐρανια — v. 41. ἀνδέξατ' — v. 42. ἄνευ δ' οἱ — v. 43. νόμοις· — v. 50. περὶ-
εἴτα αἰτόν

v. 36. Vulgo ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἑλόντ', sine idoneo sensu. Probamus cum Boeckhio Bothii coniecturam ποτε καὶ τὸν ἑλόντ'; vide de Crisi Pindar. §. 26. Nam καὶ τὸν est: etiam hunc. Participium ἑλόντ' ferri non potest ob metrum, quum ubique penultima longam habeat, ἑλόντ' autem aoristus nullus sit. [Fr. Jacobsius ποτὶ κοῖτον ἑλόντ', quod Hermannus et Boeckhii olim sic resingebant: ποτὶ κοῖτον ἑλόντ'· ἐπεὶ κτλ. Sed quum ἑλόντ' aoristus alter nullus sit, Boeckhii ποτὶ κοῖτον ἑλόντ' suspicabatur. Postea tamen recepit quod de Crisi §. 26. p. 70. emendaverat: ποτε καὶ τὸν ἑλόντ'. Kayserus in ποτε καὶ φρονέοντ' incidit. Quorum omnium nihil satisfacit. Ego dudum emendavi καὶ τὸν ἑλόντ' idque ipsum video expressisse Guil. de Humboldt. in translatione; vide Scripta ab Al. de H. edita Vol. II. p. 292: „Frevelnde Liebesgemeinschaft stürzt oft auch gelingend ins Elend." Quare id sententiarum tenori aptissimum reposui. SCH.]

v. 38. [οὐρανιαῖν optimi libri praebuerunt. SCH.]

v. 41. [ἀνδέξατ' metri gratia ex aliquot libris restituit Boeckhiius.

50 θεός, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχες, καὶ θαλασσαῖον
παρραμείβεται
δελφίνα, καὶ ὑψηφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν, 95
ἑτέρουσι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεῶν
φείγειν δάκος ἀδινὸν καταγοριῶν.
εἶδον γὰρ ἐκὰς ἑὼν ταπόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
55 φογερόν Ἀρχιλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν 100
πιανόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ πότμον
σοφίας ἄριστον.

Ἄντ. γ΄.

τὸ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἑλευθέρα φρενὶ πεπαρεῖν, 105
πρῦτανι κύριε πολλὰν μὲν εὐστεφάνων ἀγνιῶν καὶ
στρατοῦ. εἰ δέ τις
ἤδη κτεάτεσσι τε καὶ περὶ τιμῶν λέγει 110
60 ἕτερόν τιν' ἂν Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι
ὑπέριτερον,
χαίνα προπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετῶν
κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος 115
δεινῶν πολέμων· ὄθεν φραμί καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα
δόξαν εὐρεῖν,

v. 53. ἀδινόν, καταγοριῶν. — v. 56. πότμον σοφίας, ἄριστον. —
v. 57. πεπορεῖν, — v. 58. μὲν — v. 61. κενεῶν.

Mitscherlichius ἀνδέξατ' proposuit. SCH.]

v. 42. [Quum ante οἱ digammatum δ' ferri non possit, ex ingenio particulam induxit Hermannus Orph. p. 787., ex libris Boeckhii. Idem v. 43. νόμοις ex iisdem; cf. v. 86. SCH.]

v. 50. [Vulgatam ex fide librorum omnium mutavit Boeckhiius. SCH.]

v. 53. Vulgo δάκος ἀδινόν, καταγοριῶν. Genitivus restitutus a Boeckhio e libris, probatus etiam Hermanno. [Sed is Opusc. VII. p. 118. ad pristinam scripturam revolvitur. SCH.]

v. 56. [σοφίας ἄριστος scripsit Bergkiius, coll. Isthm. VI, 18. SCH.]

v. 57. [Libri inter πεπορεῖν et πεπαρεῖν fluctuant. Hoc cum Scholiis et Hesychio (πεπαρεῖν· ἐνδέξαται, σημεῖναι; sed idem πεπορεῖν· δοῦναι) reduxit Boeckhiius. Confer Buttmann. Gr. ampl. II. p. 283. Lobeck. SCH.]

v. 58. [μὲν praebuerunt libri. Statim v. 61. libri κενεῶν praeter Guelf., qui Pauwii correctionem firmat. Olymp. XI, 97. κενεῶν νεόταται. SCH.]

Ἐπ. γ'.
65 τὰ μὲν ἐν ἵπποδρόμοις ἀνδρεςσι μαρναμένον, τὰ δ'
ἐν πεζομάχοισι· βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι 120
ἀκινδυνον ἔμοι ἔπος ποτὶ σὲ πάντα λόγον
ἔπαινεῖν παρέχοντι. χάρει. τότε μὲν κατὰ Φοίνισ-
σαν ἔμπολᾶν 125

μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἀλὸς πέμπεται·
τὸ Καστόρειον δ' ἐν Λιολιδεσσι χορδαῖς ἐκὼν
70 ἄθροισον χάρις ἐπακτύπου
φύσσι γῆρας ἀντόμενος. 130
γένου' οἷος ἐβόη μαθῶν· καλὸς τοι πύθων παρὰ
παισίν, αἰεὶ

Στρ. δ'.
καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
τέρεται ἔνδοθεν· 135

75 οἷα ψιδύρων παλάμιας ἔπει' αἰεὶ βροτῶ.
ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάντιες, 140
ὄργαις ἀτενὲς ἀλωπέκων ἕκλειοι.

v. 65. ἀνδράσι — v. 66. ποτὶ ἅπαντα — v. 69. χορδαῖς θέ-
λων — v. 74. ἀμωμήτων, — v. 75. βροτῶν. — v. 76. ὑποφάντιες, —
v. 78. κέρδει

v. 65. [ἀνδρεςσι, ut Pyth. V, 64., metri gratia Hermannus. SCH.]

v. 66. Vulgo ποτὶ ἅπαντα. Codices plerique et optimi ποτὶ
πάντα, quam scripturam Boeckhius antiquissimam iudicat lectio-
num, quae in codicibus feruntur; est enim in aliis ποτὶ ἅπαντα,
ποτὶ ἔ' ἅπαντα aut ποτὶ ἅπαντα. Sed particula ἔ' in media
sententia locum non habet. Inseruit igitur Boeckhius σέ, de quo
vide quae diximus in Commentario. [Bergkiius σὲ ποτὶ πάντα. SCH.]

v. 69. Vulgo χορδαῖς θέλων. Boeckhius ex emendatione ἐκὼν,
addicentibus Scholiis, ut videtur. Censet enim Pindarum epicam
dialectum sequutum semper ἐθέλειν dixisse, nunquam θέλειν, de
qua re vide annotationem criticam eius ad Pyth. I, 62. Non as-
sentitur Hermannus, cuius indicium disce ex iis, quae in Heynii
editione novissima ad Nem. X. fin. scripsit.

v. 72 seq. καλὸς τοι πύθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός. Haec le-
ctio sola auctoritatem habet. [Cum uno codice Boeckhius olim
corrigebat: μαθῶν, καλὸς τις· πύθων παρὰ παισίν αἰεὶ. Sed re-
cte postea spreuit. De repetita voce καλός, qua magnam admi-
rationem puerorum significari putat — ego nemiam puerorum pu-
taram, ut Athenis in parietibus solebat inscribi Καλός, καλός ὁ
δεῖνα — Hermannus Opusc. VII. p. 120. excitat Theocr. VIII, 72.
Callimach. Epigr. 30. et Epigr. Inc. 14. SCH.]

κερδοῖ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;
ἔτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐγοίσας βαθὺν 145
80 σκευῆς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ
ἔρκος, ἄλμας.

Ἄντ. δ'.
ἀδύνατα δ' ἔπος ἐβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
δόλιον ἀστὸν· ὅμως μὲν σαίνων ποτὶ πάντας, ἀγὰν
πάγην διαπλέκει. 150

οὐδ' οἱ μετέχω θρόαστος. φίλον εἴη φιλεῖν·
ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἄτ' ἐχθρὸς ἐὼν λυκοῖο δίκαν ὑπο-
θεύσομαι, 155

85 ἀλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
ἐν πάντα δὲ νόμον εὐδύγλωστος ἀνήρ προσφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χεῖρόταν ὁ λάβρος στρατός, 160
χεῖραν πόλιω οἱ σοφοὶ τηρέοντι. χεῖρ δὲ πρὸς θεὸν
οὐκ ἐρῆζειν,

Ἐπ. δ'.
ὅς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων, τότε αὖθ' ἑτέροις ἔδω-
κεν μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον 165

v. 79. ὀγοίσας — v. 82. πάντας ἀγὰν — v. 86. νομὸν — v. 89.
τοτὲ μὲν et αὖθ' δ'

v. 74. [ἀμωμήτων Iacobsii coniectura fuit, ab Heynio metri
gratia, ut videbatur, recepta. Statim v. 75. βροτῶ Heindorfius.
Libri βροτῶν. SCH.]

v. 76. Lectionem vulgatam ὑποφάντιες Boeckhius mutavit in
ὑποφάντιες, de quo cf. Commentarium nostrum. [Bergkiius δια-
βολῶν scripsit, ὑποφάντιες coniecit. Et ὑποφάντιες Ahrenti quo-
que valde dubium videtur de Dial. Dor. p. 63. SCH.]

v. 78. κερδοῖ praecleara emendatio Huschkii Dissertat. de fa-
bulis Archilochi in Matthiae Misc. philol. V. I. p. 30 — 41., pro
vulgato κέρδει.

v. 79. ἐγοίσας restituit Boeckhius e libris plurimis pro ὀγοί-
σας. Mox v. 82. idem pro ἀγὰν praecleara emendavit ἀγὰν ab ἀγῆ,
probatum etiam Hermannus. [Kayserus Heynii coniecturam ἄταν
laudat. SCH.]

v. 89. Libri duobus exceptis τότε δ' αὖθ'. Hermannus: „Scribe
αὖθ' ἑτέροις. Non dicitur αὖθ' δέ, sed δ' αὖθ'. Αὖθ' autem pro δέ
adhibetur praecedente μὲν Odys. XXII, 5." Idem: „In aliis vocabu-
lis dialecti diversitas coniuncta est cum discrimine significationis.
Ita τότε nunc, τόκα interdum dicit Pindarus. Quare in suspi-
cionem venirent haec Pyth. II, 89. τότε μὲν, nisi cod. Aug. praebe-
ret ibi ποτὲ μὲν." Hinc emendavit locum Boeckhius. Ac ποτὲ
μὲν in Leid. B est.

Pind. Carm. Sect. I.

- Ἡθελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν, Στρ. α΄.
 εἰ χρεῶν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλώσσης κοινὸν εὐξα-
 σθαί ἔπος,
 ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,
 Οὐρανίδα γόνον εὐρυνμέδοντα Κρόνον, βάσσεισι τ'
 ἄρχειν Παλλόν Φῆρ' ἀγρότερον, 5
 5 νοῦν ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἶος ἐὼν θρέψεν ποτὲ 10
 τέκτονα νοδυνιᾶν ἄμερον γνιαρκέων Ἀσκληπίον,
 ἦρσα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.
 τὸν μὲν εὐίππου Φλεγύα θυγάτηρ Ἀντ. α΄.
 πρὶν τελέσσαι μετροπόλῳ σὺν Ἐλειθνίᾳ, δαμιῦσα
 χρυσίοις 15
 10 τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος,
 εἰς Ἄϊδα δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα τέγγαις Ἀπόλλω-
 νος. χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος 20

v. 1. Φιλυρίδαν — v. 5. νόον — v. 6. τέκτον' ἀνωδυνίας ἄμερον γνιαρκέος Ἀσκληπίον,

Pyth. III. v. 1. [Scripsi Φιλυρίδαν simplici λ. Nam mater Chironis Φιλύρα dicitur; vide Pyth. VI, 22. Nem. III, 43. Nec cum mensura matronymici mutatur scriptura. Altera forma profecta ab iis videtur, qui nomen a φίλος et λύρα ducerent; vide Goettlingium in Hesiodi Theog. 1002. Ubi tamen prima producitur; ita invaluit λλ, ut in plerisque locis codices conspirant, ut h. l. et Orph. Argon. 454. (Sed Pyth. IX, 30. recte multi libri Φιλυρίδα.) Queni consensum premebat Wellauerus in Apollonii Arg. I, 554. Apud poetas Romanos fere Philyrides libri optimi, ut Neap. et Groning. apud Propert. II, 1, 60. Apud Virgilium Georg. III, 550. ne Wagnerus quidem quicquam ex codicibus attulit et in vulgata scriptura acquievit: apud Martiā. II, 14, 6. pauci Philyridēs. SCH.]

v. 4. [εὐρυνμέδοντος error solius ed. Rom. in Scholliis. SCH.]

v. 5. [Solutio longae in νόον quum ferri non posset, Boeckhiius νόον dedit, quod a Pindaro non profectum ratus Hermannus Opuscc. VII, p. 135. γνώμ' coniecit, quod glossa expulerit. Nam γνώμ' more Ionum pro νόημα vix ausum esse poetam. Mihi neutrum videtur sententiae satis convenire. SCH.]

v. 6. Vulgo τέκτον' ἀνωδυνίας ἄμερον γνιαρκέος Ἀσκληπίον. Quum habeatur in libris Gott. et Guelph. τέκτονα νοδυνίας et singularis γνιαρκέος contra metrum sit, Boeckhiius scripsit τέκτονα

- ρίγνεται παίδων Διός, ἃ δ' ἀποφλαυρίζαισά νιν
 ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἶνησεν γάμον κρύβδεν
 πατρός, 25
 πρόσθεν ἀκείρεκόμα μιχθεῖσα Φοίβῃ,
 15 καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν. Ἐπ. α΄.
 οὐδ' ἔμειν' ἔλθειν τράπεζαν νυμφίαν,
 οὐδὲ παμφόρων ἰσχάν ὑμεναίων, ἄλικες 30
 οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖρα
 ἐσπερίας ὑποκουρίζεσθ' αἰοδαῖς· ἀλλὰ τοι
 20 ἦρατο τῶν ἀπέοντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον. 35
 ἔστι δὲ φύλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
 ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσῳ,
 μεταμόνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν. 40
 ἔσχε τοιαύταν μεγάλην ἀνάταν Στρ. β΄.
 25 καλλιπέπλον λῆμα Κορωνίδος. ἔλδόντος γὰρ εὐνά-
 σθη ξένου
 λέκτροισιν ἀπ' Ἀραδίας. 45

v. 12. μιν — v. 13. αἶνησε — v. 14. ἀκείρεκόμα — v. 16. οὐκ ἔμειν' — v. 19. ὑπὸ κουρίζεσθ' — v. 24. ἀάταν

νοδυνιᾶν — γνιαρκέων, probante pluralem etiam Hermannus. [Nuper tamen Hermannus I. c. ad librorum Scholiorumque singularem redeundum esse disputat, ita ut, quum in eadem sede versus ubique incisiones constanter servatae sint, exceptis str. γ et antistr. ε, quos locos Hermannus paulo violentius in ordinem cogit, numerus versuum silentio putetur interpellari. Bergkiius τέκτονα νοδυνίας γνιαρκέωντ' edidit, quod displicet. Singularem autem attestantur etiam Scholia AV Homeri II. Δ, 110: Πίνδαρος τεκτονῶν ὁ δὲ νόος φησίν. Ego, si apud Aeschylum Choeph. 61. παραρκεῖται νόσον paulo certius esset, Pindaro reddendum censerem γνιαρκεῖτας. — Ibidem plerique libri Ἀσκληπίον: ἢ ex Bodl. γ reposuit Boeckhiius, ut Nem. III, 52., de quo dubitat Ahrens de Dial. Dor. p. 138. Quod quum Hermannus de emend. rat. gr. Gr. p. 61. propenacate signandum disputasset (contra praeceptum Arcadii p. 40, 25.), improbavit id Spitznerus de Versu Graec. her. p. 84., comprobavit Goettlingius Doctr. accentuum p. 39., qui recentiore aetate alteram tonosin Ἀσκληπίος invaluisse arbitratur. SCH.]

v. 14. [Formam reconditiorem ἀκείρεκόμα ex compluribus libris reposuit Boeckhiius, ut Isthm. I, 7. SCH.]

v. 16. [οὐδ' sola Aldina. Reliqui libri οὐκ, quod revocavit Bergkiius. Asyndeton non fero. SCH.]

οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μελοδόκῳ Πυθῶνι
τόσσαις ἄϊεν ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινῶν παρ' εὐδυτάτῳ, γνώμα πιθῶν, 50
πάντα ἴδαντι νόῳ· ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται· κλέ-
πτει τέ νιν

30 οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Ἑλλατίδα Ἄντ. β'. 55
ξενίαν κοίταν ἀθεμίν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήτην
μένει

θῆνοισαν ἀμειμακέτῳ
ἐς Λακέρειαν. ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κορηνοῖσιν ὄκει
παρθένος. δαίμων δ' ἔτερος 60

35 ἐς κακὸν τρέψαις ἰδαμάσδατό νιν· καὶ ρειτόνων
πολλοὶ ἐπαῦρον, ἀμὰ δ' ἔφθασεν, πολλὰν δ' ὄρει
πῦρ ἐξ ἑνός 65

σπέρματος ἐνδορὸν αἰστάσεν ὕλαν.

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίῳ Ἐπ. β'.

σὺγγονοὶ κοῦραν, σέλας δ' ἀμφέδρομεν
40 λάβρον Ἀφραίστον, τότ' ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι το
τλάσομαι ψυχῆ γένος ἀμὸν ὀλέσσει
οἰκτροτάτῳ θανάτῳ ματρός βαρεῖα σὺν πάθῃ.
ὡς φάτο· βάμετι δ' ἐν πρώτῳ κίχων παῖδ' ἐν
νεκροῦ 75

v. 27. μελοδόκῳ et τόσσαις εἰσάειν — v. 28. κοινῶν et γνώμαν —
v. 29. τέ νιν — v. 35. ἰδαμάσδατο — v. 36. πολλὰν τ'

v. 27. [Vulgo vitiose τόσσαις εἰσάειν. Libri τόσσαις ἄϊεν vel ἄϊεν cum Scholiis, unde correxit Boeckhius. Scholia: τόσσαις ἀντὶ τοῦ τυγῶν δ' Ἀπόλλων. τὸ δὲ ἄϊεν ἀντὶ τοῦ ἦσθετο. Cf. Pyth. IV, 25. X, 33. Eustathius Prooem. p. 9: Ἐπιτόσσαις, ὃ ἔστιν ἐπιτυχῶν· καὶ τόσσαι καλῶν ἡγόνων ἐπιτυχῶν. Ibidem γνώμαν et γνώμα πεπιθῶν libri, nisi quod in uno πυθῶν. Boeckhius γνώμας, Hermannus γνώμαν πιθῶν cum Schmidio probat; vide Opuscul. VII. p. 132 seq. (Isthm. III, 90. γνώμα πίπνοος pro vulg. πεπιθῶν reponit). Et dubitavit de Boeckhii ratione etiam Buttmannus Gr. ampl. II. p. 265. Lobeck. Me tamen prudens admonitio Dissenii in Expl. h. l. a revocando γνώμαν πιθῶν retinet. SCH.]
v. 36. [πολλὰν δ' ex libris plurimis Boeckhius, quod necessarium erat propterea, quod haec verba translate dicta sunt. SCH.]

ἄρασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά·
45 καὶ ἴα μιν Μάγνητι φέρον πόρε Κενταύρῳ δι-
δάξαι 80
πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰάσθαι νόσους.

τοὺς μὲν ὄν, ὅσοι μὸλον αὐτοφύτων Στρ. γ'.
ἐλκῶν ξυνάουες, ἢ πολιῶ χαλκῷ μέλη τετραμένοι 85
ἢ χειμάδι τηλεβόλῳ,

50 ἢ θειρινῷ πυρὶ προθύμενοι δέμας ἢ χειμῶνι, λύσαις
ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων 90

ἔξαγεν, τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων
πάντοθεν

φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθοῦς.

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται. Ἄντ. γ'.

55 ἔτραπεν καὶ κείνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσοῦ ἐν χειρὶν
φρανεῖς

ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσει

ἦδη ἀλωκότα· χειρὶ δ' ἄρα Κρονίων δίψαις δι' ἀμ-
φοῖν ἀμπνοῶν στέγων καθέλεν 100

ἀκείως, αἰθῶν δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον. 105
χρῆ τὰ βουκότα παρ δαιμόνων μαστενέμεν θναταῖς
φρασίν,

60 γρόντα τὸ παρ ποδός, οἷας εἰμὲν αἶσας.

v. 44. διέφανε — v. 52. περιάπτων — v. 55. κήκρινον — v. 58. ἐνέσκιμψεν — v. 59. φρασί,

v. 44. [διέφανε Pal. C et Par. B praestant pro reliquorum διέφανε, Scholiorum διέφανε. SCH.]

v. 52. [περιάπτων ex mente Schmidii cum libris pluribus Boeckhius, qui de hac Aeolica forma explicat Nott. Critt. Ol. VI, 38. Cf. infra ad Nem. XI, 40. Hermannus tamen l. c., quum incisio in decem versibus non nisi bis violata sit, hoc versu et v. 105., locum ita concinnandum suspicatur: ἢ γυίοις πέρι | ἄπτων ἀκη | Πάντοθε. Nam quod antea proposuerat γυίοις πέρι ἄπτων τινὶ Πάντοθε, rursus abiicit. Violentior profecto medela, cui tutandae ex Scholiastae verbis frustra auxilium petas. SCH.]

v. 58. [ἐνέσκιμψεν Boeckhius ex libris. Homericæ et Pindaricæ forma σκίμπω, non σκίπτω. Idem v. 59. φρασίν dedit de suo, quod v. 108. libri plurimi suppeditaverunt. SCH.]

- μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον ἔπ. γ'.
 σπεύδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἀντλεῖ μηχανάν. 110
 εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι ἔτι Χείρων, καὶ τί οἱ
 φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρους ὕμνοι
 65 ἀμύτεροι τίθεν· ἰατῆρά τοί κεν νιν πίδον 115
 καὶ νιν ἐβλοῖδι παρασχέιν ἀνδράσιν θεομαῖν νόσων
 ἢ τινα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
 καὶ κεν ἐν ναυσίν μόλον Ἴουίαν τέμνων θάλασσαν 120
 Ἀρέθουσαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,
 70 ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεύς Στρ. δ'.
 πρᾶγς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θαν-
 μαστὸς πατήρ. 125
 τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
 εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶμόν τ' ἀέθλων
 Πυθίων ἀγῶν στεφάνοις, 130
 τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλ' ἐν Κίβδη ποτὲ·
 75 ἀστέρως οὐρανίου φαιὶ τηλαυγέστερον κείνη
 φάος 135
 ἐξικόμαν κε βαδὴν πόντον περάσσεις.
 ἀλλ' ἐπέυξασθαι μὲν ἔργον ἐθέλω Ἀντ. δ'.
 Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἔμον πρόθυρον σὺν Πανί
 μέλπονται θαυά 140
 σεμνὰν θεὸν ἐννήγαι.
 80 εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἴέρων, ὀρθὰν ἐπί-
 στα, μανθάνων οἶσθα προτέρων·
 ἐν παρ' ἔσλόν πῆματα σὺνδυο δαίονται βροτοῖς 145
 ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμη
 φέρειν,
 ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέφαντες ἔξω.

v. 65. κεν μιν — v. 69. Ἀρέθουσαν — v. 74. ἔλε — v. 76. πε-
 ράσσεις. — v. 81. σὺν δύο

v. 69. [Legebatur Ἀρέθουσαν. Correxī cum Bergkio. SCH.]
 v. 74. [Vulgatam ἔλε Κίβδη ex Scholiis indicibusque librorum,
 qui ἔλεν Κίβδη praebeant, correxit Boeckhīus. SCH.]
 v. 81. [σὺνδυο, bina, libri paene omnes. Vide Reizium de
 Acc. Incl. p. 103. Deinde pro δαίονται Plutarchus Consol. Apol-

- τὴν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται. ἔπ. δ'. 150
 85 λαγέταν γὰρ τοι τύραννον δέρομαι,
 εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὃ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλῆς
 οὐκ ἔγενετ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ
 οὔτε παρ' ἀντιθέρ Κάδμω· λέγονται μὰν βρο-
 τῶν 155
 ὄλβον ὑπέροτατον οἱ σχεῖν, οἷτε καὶ χρυσαμπύκων
 90 μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοισι 160
 αἰὼν Θήβαις, ὀπόθ' Ἀρμονίαν γάμεν βοῶπιν,
 ὃ δὲ Νηρέος εὐβούλον Θέτιν παῖδα κλυτάν.
 καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις, Στρ. ε'. 165
 καὶ Κρόνον παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσέαις ἐν
 ἔδραις, ἔδρα τε
 95 δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
 ἐν προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔστασαν ὄρ-
 θὰν καρδίαν. ἐν δ' αὐτε χρόνῳ 170
 τὸν μὲν ὀξείαισι θυγάτρεις ἐρήμωσεν πάθαις
 εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκολένη γε
 Ζεὺς πατήρ 175
 ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμεροτὸν Θυώνα.
 100 τοῦ δὲ παῖς, ὄνπερ μόνον ἀθανάτα Ἀντ. ε'.
 τίκτεν ἐν Φθίῃ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυ-
 χᾶν λιπῶν 180
 ὄρσεν πυρὶ κειόμενος
 ἐν Λαναῶν γόον. εἰ δὲ νόσ τις ἔχει θνατῶν ἀλα-
 θείας ὀδόν, γρηὶ πρὸς μακάρων
 τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἄλλοῖται πνοαὶ

lon. XI. p. 330. Hutten. δαίνονται, quod fortasse verum. In Scho-
 liis Pyth. V. 74. δέδονται scribitur. Sed in Gottingensi δέονται,
 h. e. δαίονται, esse video. SCH.]

v. 98. [Hoc versu etsi non neglecta est incisio, tamen nec
 per eam avelli γε ab suo nomine debebat, nec per se grata est
 productio huius particulae in tali loco metri. Quare suspicor
 λευκολένη γ' αὐ Ζεὺς πατήρ esse a Pindaro scriptum." Her-
 mannus l. c. p. 137. SCH.]

105 ὑψιπετῶν ἀνέμων. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν
 ἔρχεται,
 ἄσπετος εὐτ' ἂν ἐπιβροίαις ἔπηται. 190

ὁμικρὸς ἐν ὁμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις Ἑπ. ε'.
 ἔσομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν
 δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὴν θεραπεύων μαχανάν.

110 εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρον ὀρέξαι, 195
 ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.

Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,
 ἔξ ἑπέων κελαδενῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ 200

ἄροσαν, γηνώσκομεν. ἃ δ' ἄρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
 115 χρονία τελέθει. πάνροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές. 205

v. 106. ὃς πολὺς εὐτ' ἂν — v. 108. φρασεῖ

v. 105 seq. [Hermannus, ut iusta incisio (vide ad v. 52.) red-
 datur versui, l. c. p. 136. proponit: ὑψιπετῶν ἀνέμων. ὄλβος ἀν-
 δρῶν ἐς μακρὸν οὐκ ἔρχεται. SCH.]

v. 106. [Disseuius πάμπολυς, Hermannus vel ἄσπετος vel ἄπλε-
 τος coniecit. Prius horum reposui, a me iam aliquot annos ante
 occupatum Ibyc. Rhegin. Reliq. p. 99. Kayserus θεύμορος ludif.
 SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Δ'.

ΑΡΚΕΣΙΑ Λ. ΚΥΡΗΝΑΙΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

5 — — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

Epodi.

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

5 — — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

— — — — —
 — — — — —

Σάμερον μὲν χροῖ σε παρ' ἀνδρῶν φιλῶ Στρο. α'.
 σταῖμεν, εὐπίπρον βασιλῆϊ Κυράνας, ὄφρα κομίζοντι
 σὺν Ἀρχεσίλῳ,

Μοῖσα, Λατοῖδαισι ὀφειλόμενον Πυθῶνι τ' αὐξῆς
 οὖρον ὑμῶν, 5

ἔνθα ποτὲ χουδέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
 5 οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἰδέα
 χοῖσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας,
 ἱερὰν 10
 νᾶσον ὡς ἦδη λιπῶν κτίσσειεν εὐάρατον
 πόλιν ἐν ἀργάεντι μαστῶ, 15

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκοῖσαιδ' Ἄντ. α'. 15
 10 ἔβδωκε καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα
 τὸ ποτε ζαμενῆς

παῖς ἀπέπνευσε ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλ-
 χων. εἶπε δ' οὕτως

ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματῶ ναύταις· 20
 Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φρατῶν καὶ θεῶν·
 φραὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο
 κόραυ 25

15 ἀστῆων ὄλζαν φντεύσεσθαι μελησίμβροτον
 Διὸς ἐν Ἀμμωνος θεμεθλοῖς.

Ἐπ. α'.

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχπτεργῶν ἵππους ἀμείψαν-
 τες θεῶς, 30

v. 4. Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος, — v. 5. ἱερέα — v. 8. ἀργινό-
 εντι — v. 14. ἀλιπλάκτου

Pyth. IV. v. 4. Pro vulgari αἰετῶν Schmidius ex Aldina αἰη-
 τῶν scripsit. Cf. ad hanc formam Arat. Phaenom. 522, 691. [et
 Bergkium Anaer. Reliq. p. 195. ὀρνίχων Heynii temeraria erat
 correctio. SCH.] — v. 5. Libri ἱερέα et ἱερέα. Hermannus sequi-
 tur hoc, ut ap. Callim. epigr. XLII, l. ἱερέη est, quae forma nata
 e longiore ἱερέα. Boeckhius scripsit ἱερέα, ut dicitur ἱερέος, ἱερός,
 quum metrum hanc pronuntiationem postulet, ceterum in medio
 relinquens, ἱερέα an ἱερέα Pindarus scripserit. [Ab importuna Nea-
 politanorum scilicet codicum interpolatione Πυθία locum defendit
 de Crisi §. 31. p. 91 seq. SCH.]

v. 8. ἀργινόεντι quadrisyllabum Hermannus Homericum (Il.
 II, 647.) putans, non Pindaricum, correxit ἀργάεντι, receptum
 Boeckhio. Ac Par. B suppeditat ἀργήεντι. [Cf. Olymp. XIII, 66.
 SCH.]

v. 14. [Ex optimis libris et Scholiis Boeckhius ἀλιπλάκτου
 reposuit, quum ἀλιπλάκτος insulam mari oberrantem significet,
 qualis Delus aliquando fuit. Contra Lobeckio in Soph. Ai. 598.
 credible fit verba πλάζω (ΠΛΑΓΓ), πλήγνυμι, πλήσσω (ΠΛΑΓ)
 non minus inter se cognata esse quam Germanica illa schlagen
 et verschlagen. Quare ἀλιπλάκτος et ἀλιπλάκτος apud poetas

ἀντὶ τ' ἀντ' ἑρετῶν δίφρους τε νομάσοισιν ἀελ-
 λόποδας.

καῖνος ὄρης ἐκτελεντάσει μεγαλῶν πολιῶν
 20 ματρώπολιν Θήραν γενέσθαι, τὸν ποτε Τριτωνίδος
 ἐν προχοαῖς 35

λίμνας θεῶ ἀνέρι εἰδομένῳ γαῖαν διδόντι
 ξείνα πρόραθεν Εὐφραμος καταβάς
 δέξεται· αἴσιον δ' ἐπὶ οἱ Κρονίων Ζεὺς πατήρ
 ἔκλαγξε βροντάν· 40

ἀντὶ ἄγκυραν ποτὶ χαλκόμενῳ Στρ. β'.

25 νᾶ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θεῶς Ἀργοῦς χαλινόν.
 δώδεκα δὲ πρότερον

ἀμέρας ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νῶτων ὑπερ γαίας
 ἐρήμων 45

εἰνάλιον δόρον, μήδεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς.

τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φραδίμαν 50
 ἀνδρός αἰδοίου πρόσσην θηράμενος· φίλων δ'
 ἐπέων

30 ἄρχετο, ξείνοισ ἀτ' ἐλθόντεσσι εὐεργέται
 δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρώτον. 55

v. 22. πρόραθεν

praesertim δωριάζοντας idem valere existimat. Contra Lobeckium
 C. O. Muellerus disputavit in Nunciis Liter. Gotting. 1838. nr. 112.
 p. 1108 seq., qui ἀλιπλάκτος epitheton insulis et litoribus pro-
 pterea relinquendum censet, quod aestu maris increscente litora
 huc illuc vagari videantur. Sic promontorium Megaridis vocatum
 Αἰγίπλακτος, nec Πλάκτας Odysseae aliorum pertinere. — Vel
 sic tamen codicibus obtemperandum fuit, quorum scriptura com-
 mendatur Callimachio ἀλιπλήξ, Aeschylίο θαλασσόπληκτος, Perss.
 299. Adde Rostium Thesaur. L. Gr. p. 179. Ellendt. Lex. Soph.
 I. p. 70. SCH.]

v. 19. [Vulgo μεγάλην, quae tonosis genitivi pluralis fere est
 in codicibus. Neque iniuria vindicare videtur Buttmanus Gr. ampl.
 I. p. 146. SCH.]

v. 22. [Bergkii et h. l. et Pyth. X, 52. πρόραθεν scripsit.
 Recte. Nam ex Simonide Etymologicum M. p. 692, 25. affert for-
 mam solutam κνανοπρωῖραν, fr. CXLVI. p. 126. ed. meae. He-
 sychius προῖρης (πρωῖρης)· πρόρας. Adde quae Ellentius ha-
 bet Lex. Soph. II. p. 676. SCH.]

v. 30. [Vulgatam ἀρχετο a Scholiis confirmatam revocavi de
 voluntate Kayseri p. 48. Boeckhius cum libris plurimis ἀρχεται
 dederat. Imperfectum Bergkii quoque praetulit. SCH.]

- ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ ἄντ. β.
 κώλυεν μείναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαῖαόχου παῖς
 ἀφδίτου Ἐννοσίδα
 ἔμμεναι· γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἂν δ' εὐδὺς
 ἀρπάξαις ἀρούρας 60
- 35 δεξιτερῶ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
 οὐδ' ἀπίθῃσέ νιν, ἀλλ' ἤρωσ ἐπ' ἀκαταῖσιν θορῶν
 χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντειρῖσαις δέξεται βόλακα δαιμο-
 νίαν. 65
- πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐν δούρατος
 ἐναλίον βᾶμεν σὺν ἄλμα
- Ἐπ. β.
 40 ἐσπέρας, ὕγρῳ πελάγει σπομέναν. ἦ μὲν νιν ὄτρυν-
 νον θαμὰ 70
 λυσιπόνους θεραπόντεσβιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλά-
 θοντο φρένες·
 καὶ νυν ἐν τῷδ' ἀφδίτον νάσῳ κέχνται Λιβύας 75
 εὐρηγόρου σπέρεμα πρὶν ὄρας. εἰ γὰρ οἴοι νιν
 βάλε παρ' ἠθόνιον
 Ἄϊδα στόμα, Τάιναρρον εἰς ἱερὰν Εὐφραμος ἐλθῶν,
 45 νιὸς ἰππάρχου Ποσειδάωνος ἀναξ, 80
 τὸν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ τίκτε Καφι-
 σοῦ παρ' ὄχθαις·
 τετράτου παιδῶν κ' ἐπιγενομένων Στρ. γ'.

v. 36. ἀπίθῃσέ νιν, — v. 39. ἐναλία — v. 40. ὄτρυνον — v. 44. Ἄϊδα

v. 36. Vulgo ἀπίθῃσέ νιν. Hermannus ἀπίθῃσέ νιν, h. e. οἱ, de quo vide Ruhnken. Epist. crit. I. p. 115. et Hermannum apud Heynium. Probavit hoc Boeckhiius, dubitante tamen Buttmano Gr. ampl. I. p. 295.

v. 39. ἐναλία lectio est non Pindarica. Potius δούρατος egere videatur epitheto, unde Boeckhiius recepit I. Fr. Meyeri, unius ex Heynii auditoribus, emendationem. Thierschius vero coniecit ἐναλίαν, quod non spreverim. [Nuper etiam Hermannus Opuscul. VII. p. 133. scribit ἐναλίαν. „Gleba,” ait, „primo dicitur ab unda navem obruente in mare deiecta, deinde maris fluctu ablata.” Modo δούρατος carere posset epitheto. Per se enim ἄλμα ἐναλία non magis reiiciendum quam ea, quae Lobeckius habet ad Aiac. p. 133 seq. Sed cf. vers. 27. SCH.]

- αἶμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον.
 τότε γὰρ μεγάλας 85
 ἔξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀργείου τε κόλπου καὶ
 Μυκητῶν.
- 50 νῦν γε μὲν ἄλλοδαπᾶν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 ἐν λέχεσιν γένος, οἳ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν 90
 νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφῶσιν πεδίων
 δεσπότηαν· τὸν μὲν πολυχρόσῳ ποτ' ἐν δώματι 95
 Φοῖβος ἀμνάσει θέμισβιν
- 55 Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνον ἄντ. γ'.
 ὑστέρῳ νάεσβι πολεῖς ἀγαγεῖν Νεῖλοιο πρὸς πῖον
 τέμενος Κρονίδα.
 ἦ ἤα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι
 βιωπᾶ 100
 ἤρωες ἀντίθειο πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
 ὦ μάκαρ νιέ Πολυμνάστου, σέ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ 105
 60 χρησμὸς ὄρθωσεν μελίσβας Δελφίδος αὐτομάτρ
 κελιάδῳ·
 ἄ σε χεῖρειν ἐστῆρις ἀυδάσασα πεπρωμένον
 βασιλέ' ἀμφραεν Κυράνας, 110
 Ἐπ. γ'.
 δυσεθροῦ φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποιναὶ τίς ἔσται
 πρὸς θεῶν.
 ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὅτε φοινικανθέμου ἤρωσ
 ἀκμᾶ,

v. 54. ἀμνάσει — v. 56. ἀγαγεῖν — v. 61. ἀυδάσασα — v. 62. Κυράνας — v. 64. ὄστρε

v. 40. [ὄτρυνον praetulit Boeckhiius ex aliquot codicibus ob sonum pleniorē, ut v. 170. ὄτρυνεν, v. 82. ὄτρυντο. SCH.]

v. 54. Vulgo ἀμνάσει. Boeckhiius ἀμνάσει e libris. Cf. ad Pyth. I, 47.

v. 56. Libri χρόνον δ' ὑστέρῳ — ἀγαγεῖν aut ἀγαγεν, ἀγαγε. Thierschius coniecit χρόνον ὑστέρῳ — ἀγαγεῖν, probatum Boeckhio, qui de hoc loco optime disputat in Dissert. de Crisi Pindar. §. 20. p. 55. Hermannii sententiam vide in Heynii editione.

v. 62. [Κυράνας Boeckhiius ex optimis libris, pendens a v. πεπρωμένον. SCH.]

v. 64. [Recte Bergkiius pro vulg. ὄστρε, quod est in multis libris prorsus omissum, restituit ὄστρε illud, de quo vide supra ad Ol. XI, 90. notata. SCH.]

65 παιδί τούτοις ὄγδοον θάλλει μέγος Ἀρκεσίλλας· 115
τῷ μὲν Ἀπόλλων ἅ τε Πυθῶ κῦδος ἐξ ἀμφικτιό-
νων ἔπογεν
ἵπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοῖσαισι δάσω 120
καὶ τὸ πάγχουδον νάκος κροῦ· μετὰ γὰρ
κεῖνο πλευσάντων Μινυῶν, θεόπομποί σφισιν τιμαὶ
φύτευθεν.

70 τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας; Στρ. δ'.
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἄλοις;
θέσφατον ἦν Πελλίαν 125
ἐξ ἀγανῶν Λιολιδῶν θανέμεν χεῖρεσβιν ἢ βουλαῖς
ἀκνάμπτοις.

ἦλθε δέ οἱ κρυβὲν πνικρῷ μάντευμα θυμῷ, 130
πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ἦνθεν μετέρος·

75 τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακῇ σχεθέμεν
μεγάλα,
εὐτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον 135
χθόνα μόλη κλειτῆς Ἰωλκοῦ,

ξείνος αἶψ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ Ἀντ. δ'.
ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμασιν ἀνήρ ἔκπαγλος· ἐσθλὰς
δ' ἀμφοτέρων νιν ἔχεν, 140

v. 65. τούτου — v. 66. Ἀμφικτιόνων — v. 72. ἀκνάμπτοις. —
v. 79. μιν

v. 65. [τούτου Heynius ex uno Bodl. C. Sed παιδί τούτοις
intellige: huius Battii proli, quae nunc vivit. SCH.]

v. 66. [De scriptura ἀμφικτιόνων vide Boeckhii Nott. Critt.
ad Nem. VI, 40. Vulgatam defensitat Kayserus p. 49 seq. SCH.]

v. 72. [ἀκνάμπτοις ex Par. B cum Hermanno Boeckhii, ne
ἀκνάμπτοις prima brevi aures laederet. Cf. Isthm. III, 71. SCH.]

v. 78. [De reposito a Boeckhio ἀρα vide ad Ol. VIII, 46. SCH.]

v. 81. [παρδαλέα quibusdam libris obsecutus cum Wakefieldio
et Hermanno Boeckhii dedit. SCH.]

v. 84. [Sola Romana ἀταρβάτοιο, nisi quod apud Tzetzen Ly-
cophr. 175. et ἀταρβήτοιο et ἀταρβήτοιο legitur in codicibus.
Reliqui libri Pindari ἀταρβάτοιο, quod Boeckhii a ταρβάξω fu-
turo repetit. At ne est quidem verbum ταρβάξω. Quum autem
Scholia ἀταρβήτοιο exhibeant, verissime Hermannus reposuit ἀταρ-
μύτοιο. Eo vocabulo usus est Empedocles apud Plut. Mor. p.
400. B. ἀταρμύτοιοι πρόσωποις, et Euphorio Et. M. p. 162. (fr.
CIII. p. 158. Meinek.) ἀταρμύκτον ἄσμα. Vide praeter Hesychium

80 ἅ τε Μαργήτων ἐπιχώριος ἀριόμοισα θαητοῖσι
γυίοις,
ἀμφὶ δὲ παρδαλέα στέγεται φρίσσοντας ὄμβρους·
οὐδὲ νομῶν πλόκαμοι κερθέντες ὄχοντ' ἀγλαοί, 145
ἀλλ' ἔπαν νότον κατακλυδύσον. τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν
σφετέρως
ἐσθλὰ γνῶμας ἀταρμύκτοιο πειρώμενος 150
85 ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις
εἶπεν καὶ τότε·

Οὔτι που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὲν χαλκάρματός
ἔστι πόσις 155

Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρῶ
Ἰφιμεδείας παιδας, Ὄτον καὶ σέ, τομιάεις Ἐπιάλτα
ἄναξ.

90 καὶ μὲν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραι-
πνόν, 160

ἐξ ἀνικάτου φαρέτρως ὀρνύμενον,
ὄφρα τις τῶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι Στρ. ε'. 165

v. 81. παρδαλέα — v. 82. ὄχοντ' — v. 84. ἀταρβάτοιο — v. 89.
Ἐπιάλτα

s. v. Bentley in Hor. I. Carmm. 3, 18., Porson. Addend. Eur. Hec.
v. 958. p. 93. Schaefer. et Ahrentem de Dial. Dor. p. 93. SCH.]

v. 89. [Libri quidem omnes Ἐπιάλτα, quod revocavit Boeck-
hii, cuius vide Expll. p. 271 seq. Verum Scholia Harleiana Ho-
meri Odys. A, 308. teste Porsono: Διὰ τοῦ π τὸ ὄνομα. — ἐν
Νάξῳ μὲν φαντὶ θανεῖν Ἰφιμεδείας παιδας ὡς τε καὶ σέ τομυ-
σεις Ἐπιάλτα. Accurate de his formis et similibus praeter
Meinekium Hist. Crit. Com. Gr. p. 152. disputat A. Giesius de Dial.
Aeol. p. 349 seqq., qui p. 356. h. l. Ἐπιάλτα, quam scripturam
Boeckhii in Nott. Critt. ex sola Cratandrina fluxisse putabat, de-
fendit. Sed quum Scholium illud non integrum habeamus, facile
feri potest, ut videatur illam formam testari, non testetur. —
Haec scripseram. Nunc suspicionem veram esse docet hodie al-
latum Vol. III. Cramerii Ann. Paris. p. 472, 19., qui haec protulit
ex Harleiano: Πίνδαγος δὲ ἐν Νάξῳ τὰ κατ' αὐτοῦς ἱστογεῖ γε-
γονέναι· Ἐν Ν. μὲν φαντὶ — Ἐπιάλτα. Evanuit iam praeceptum
illud grammatici διὰ τοῦ π τὸ ὄνομα. SCH.]

Pind. Carm. Sect. I.

- γράφον τοιαῦτ'· ἀνά δ' ἡμίονοις ξεστᾶ τ' ἀπίρη
προτροπάδαυ Πελίας
- 95 ἔμετο σπενδῶν· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναις ἀρίγνω-
τον πέδιλον·
- δεξιτερῶ μόνον ἀμφὶ ποδὶ. κλέπτων δὲ θυμῷ 170
δεῖμα προσέννεπε· Ποίαν γαῖαν, ὦ ξείν', εὐχεται
πατριδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων
πολιᾶς 175
- ἔξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν
- 100 καταμιάνας εἰπέ γένναν.
- τὸν δὲ θαρσύνουσι ἀγανοῖσι λόγοις Ἄντ. ε'.
ὄδ' ἀμείφθη· Φαμί διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν.
ἄντροθε γὰρ νέομαι 180
- παρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με
κοῦραι θρόψαν ἀγναί.
- εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοῦς οὔτε ἔργον 185
- 105 οὔτ' ἔπος ἐντράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν
οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων πατρός ἐμοῦ βασιλευομέναν
οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὄπασεν λαγέτα 190
Αἰόλω καὶ παισί, τιμάν.

Ἐπ. ε'.
πεύδομαι γὰρ νῦν Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθή-
σαντα φρασίην

v. 95. παπτήναις — v. 103. Χαρικλοῖς — v. 109. μιν et φρασίην

v. 95. [Libri παπτήνας. Mutavit Boeckhius. SCH.]

v. 103. [Miram formam Χαρικλοῖς confodit Boeckhius Nott. Critt. h. 1., qui ex libris plerisque Χαρικλοῦς edidit. Pal. C Χαρικλοῦς. Addo testimonium Scholl. Arist. Pac. 312: Πίνδαρος Ἄντροθε (ἀντροθε Ven.) γὰρ νέομαι παρὰ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας (sic). SCH.]

v. 105. Libri plurimi ἐντράπελον, quod aliunde non cognitum. Schmidius ἐντράπελον de coniectura intulit; habent hoc soli Gott. Par. B et, quantum perspicere licet, Leid. B. Heynio placet ἐντράπελον [quod Scholiasta alter legisse videtur], insolens, uti etiam Schaefero ad Gnomicos poetas Graecos p. 360. Sed bonum videtur ἐντράπελον; cf. Commentarium.

v. 113. Vulgo θηγάμενοι μετὰ κωνυτῶ γυναικῶν, quod Scholiastes exponit μετὰ κωνυτοῦ. Sed hac genitivi forma non utitur Pindarus. Quare Boeckhius cum Hermanno e multis libris scri-

- 110 ἀμετέρων ἀποσυνλάσαι βιαίως ἀρχεδικῶν τοκέων· 195
τοὶ μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλον
ἐγεμόνος δειδαντες ὕβριν κᾶδος ὠσεῖτε φθιμένον
δροφερόν 200
- ἐν δώμασι θηγάμενοι, μίγα κωνυτῶ γυναικῶν
κρύβδα πέμπτον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
- 115 νυκτὶ κοινάσαντες ὀδόν, Κρονίδα δὲ τράφεν Χεί-
ρωνι δῶκαν. 205

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων Στφ. ζ'.
ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖ-
ται, φράσβατέ μοι σαφέως·

Αἶθονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξείναν ἰκόμαν
γαῖαν ἄλλων. 210

Φῆρ δὲ με θεῖος Ἰάσονα κυκλήσικων προσγῆδα.

- 120 ὡς φάτο· τὸν μὲν ἐξελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
ἐν δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων
γλεφάρων· 215

ἂν περὶ ψυχᾶν ἐπεὶ γάθησεν ἐξαιρέτου
γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

καὶ καθιγνητοὶ σφισὶν ἀμφοτέροισι Ἄντ. ζ'. 220
125 ἤλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἔγγυς μὲν Φέρης
κράναν Ἰπερηίδα λιπῶν,

v. 113. θηγάμενοι μετὰ κωνυτῶ — v. 118. ἰκόμαν — v. 122. περὶ
— v. 125. Ἰπερηίδα

psit μίγα κωνυτῶ, et comma posuit post θηγάμενοι. — Mox v. 118. lectio est ἰκόμαν, pro quo Boeckhius cum Hermanno scripsit ἰκοίμαν. [Reisigii coniecturam Comm. Critt. Soph. O. C. p. 199. ἂν ἴκων proponentis excussit Hermannus de ἂν part. p. 162. SCH.]

v. 120. [Quidam codices ἔγνων. Cf. ad Pyth. IX, 82. Ceterum v. 119. προσγῆδα exspectes. Vid. Ahrens de Dial. Dor. p. 133. SCH.]

v. 122. [Legebatur περὶ. Hermannus Opuscul. VII. p. 140: „Retracto accentu scribendum ἂν περὶ ψυχᾶν γάθησεν, ut περὶ sit valde et iungatur ἂν ψυχᾶν γάθησεν, secundum Homeri illud γέγηθε δὲ φρένα.” SCH.]

v. 125. [Ἰπερηίδα Boeckhius cum Hermanno, ob metrum. Cum libris consentit Schol. Victor. II. Z. 457: Ἐγγυς μὲν Φέρης κρανῆς Ἰπερηίδα λιπῶν. Idem Boeckhius statim post ἔκην edidit, de qua forma v. ad Ol. IV, 11. SCH.]

ἐκ δὲ Μεσσήνας Ἀμυδᾶν· ταχέως δ' Ἀδματος ἴκεν
καὶ Μέλαιπος,
εὐμενέοντες ἀνεψίων. ἐν δαιτὸς δὲ μοῖρα 225
μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
ξένι ἀροῦζοντα τεύχων, πᾶσαν ἐν εὐφροσύνῃ
τάννεν, 230
130 ἀθρόαις πέντε δραπῶν νύκτεσσιν ἐν θ' ἀμέραις
ἱερὸν εὐζωῶς ἄσπον.

Ἐπ. ε΄.

ἄλλ' ἐν ἔντα πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ
ἀρχᾶς ἀνήρ 235
συγγενέσιν παρεκονᾶθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἴψα δ'
ἀπὸ κλισίων
ὄρωτο σὺν κείνοισι. καὶ ὃ ἦλθον Πελία μέγαρον·
135 ἔσόμενοι δ' εἶσω κατέστιαν. τῶν δ' ἀκούσας αὐ-
τὸς ὑπαντίασεν 240
Τυροῦς ἱερασιπλοκάμον γενεά· πρᾶν δ' Ἰάσων
μαλθακᾶ φωνᾶ ποτιστάζων ὄσπον
βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων· Παῖ Ποσειδάωνος
Πετραίου, 245

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ἀκύντεραι Στο. ζ΄.

v. 126. ἦκεν — v. 134. μέγαρον Πελία· — v. 135. ὑπαντίασεν

v. 129. [Plerique libri ἐς vel εἰς εὐφροσύναν. At ἐν cum τάννεν iungendum. SCH.]

v. 132. [Hermannus Opuscc. VII. p. 140: „Sic distinguendum: ἄλλ' ἐν ἔντα πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ ἀρχᾶς ἀνήρ σ. π.“ Cui obtemperavi. Vulgo commata desunt referturque πάντα ad σπουδαῖον. SCH.]

v. 134. [Πελία μέγαρον optimi libri, quod metrici transposuerunt. Statim post ὑπαντίασεν optimi. SCH.]

v. 145 seq. [Scholia: Ὁ Χαῖρις προστιθεὶς τὸ ἰ γράφει Ἀφίσταντο, ἐν ᾧ ἐντικὸς ὁ λόγος· ἀφίσταντο αἱ Μοῖραι, εἰ μὲν-
λοι ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορά γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τρα-
πῆναι. καὶ σὺν ἀπιθάνως ὁ Χαῖρις. Hermannus quam ad Sopho-
clis Oed. Col. 282. proposuerat interpunctionem verborum a Dis-
senio quidem in commentariis h. l. non labefactatam ratus nunc
tamen aliter indicat. Coniicit enim Pindarum scripsisse: Μοῖραι
δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἐχθρα πέλει ὁμογόνους, αἰδοῖ καλῦψαι. Non

140 κέρδος αἰνήσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἐρπόν-
των πρὸς ἐπίρδαν ὄμως·
ἄλλ' ἐμὲ χοῖ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὄργας ὑφαί-
νειν λοιπὸν ὄλβον. 250
εἰδότε τοι ἐρέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ Θρασυμήδει Σαλαωναί· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς 255
ἄμμες αὐ κείνων φρεσὶνθέντες σθένης ἀέλιου χρύσειον
145 λεύσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἐχθρα πέλει
ὁμογόνους, αἰδοῖ καλῦψαι. 260

οὐ πρόπει τὸν χαλκοτόμοις ξίφεσιν Ἄντ. ζ΄.
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλην προγόνων τιμὴν δάσα-
σθαι. μῆλά τε γὰρ τοι ἐγὼ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημι ἄγρους τε πάν-
τας, τοὺς ἀπούρηαις 265

150 ἀμετέρων τοκέων νέμει, πλοῦτον πιαίνων·
κοῦ με ποιεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἔγαν·
ἀλλὰ καὶ σπαπτον μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε
Κρηθεΐδας 270

ἐγκαθίζων ἱππόταις εὐθύνη λαοῖς δίκας,
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

v. 147. νόιν — v. 148. μᾶλά — v. 152. θρόνον

probant Parcae, si quod inter cognatos odium est, id prae pudore et reverentia celare. Itaque aperte loquar. Bergkiius contra colo post ὁμογόνους posito scripsit αἰδῶς καλῦψαι, h. e. nolo celare, pudet me reticere. Id ego omnium minime concoquo, cui Hermannus ratio vehementer placeat. Ceterum Bergkiius in sola accentus mutatione potuerat acquiescere, si αἰδῶ scriberet, quam formam ex Phileta attuli Ibyc. Rhegin. p. 206. SCH.]

v. 147. [Vulgo νόιν idque Scholia habent. Alii νόιν, quod Boeckhius dedit, alii νόιν. Quod ego reposui νόιν, id postulabat Hermannus Opuscc. I. p. 257., in Gott. m. pr. fuisse puto, e Pal. C enotavit Kayserus. SCH.]

v. 148. [μᾶλα neque libri neque Scholia firmant. SCH.]

v. 152. [θρόνος unanimi consensu optimi libri, etiam Pal. C, cum Scholio Gottingensi. Vide Dissenii Commentarium. Hermannus tamen Opuscc. VII. p. 141. θρόνον praeferendum censet. In-
iuria. SCH.]

- 155 λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀνασταίη
καζόν. Ἐπ. ζ.
275
ὡς ἄρ' εἶπεν. ἀκῆ δ' ἐνταγόμεναι καὶ Πελλίας.
Ἔδομαι
τοῖος. ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας 280
ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἦβας ἄρτι κωμαίνει· δύ-
νασαι δ' ἀφελεῖν
μῶν γηρονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν ψυχὰν κομίζαι
160 Φοῖβος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους, 285
δέγμα τε κροῦθ' βαδύμαλλον ἄγειν, τῷ ποτ' ἐν
πόντου σαώθη

ἐν τε ματρονιάς ἀθέων βελέων. Στο. η'.
290
ταῦτά μοι θανμαστός ὄνειρος ἰὼν φωνεῖ. μεμνάν-
τευμαι δ' ἐπὶ Κασταλία,
εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύ-
χειν καὶ πομπάν.

- 165 τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν τέλεσον· καὶ τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευμένον ὄμνυμι προήσειν. καρτερός 295
ὄρκος ἄμμιν μάστιγος ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀ-
φροτέρους.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαυήσαντες οἱ μὲν κροῖδεν· 300
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

- 170 ὄρνεν κάρουκας ἰόντα πλόον Ἄντ. η'.
305
φανέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζητὸς υἱὸς
τρῆϊς ἀπαμαντομάχαι

v. 155. ἀναστήση — v. 167. ἄμμι — v. 170. ὄρνεν

v. 155. Vulgo ἀναστήση, nullo sensu, nec vera altera lectio ἀναστήσης, quod Pindarus ἀναστάσης dixisset. Omnium vero antiquissima est lectio ἀνασταίη, a Scholiis tanquam vulgata commemorata [in Pal. C tanquam glossa appicta], unde Hermannus coniecit ἀναστήση. Atque hoc probavit Boeckhii. [Ego ἀνασταίη conjunctivum restitui, ut H. K. 346. παραφθαιῆσι, de quo videndus Ahrens l. c. p. 133. SCH.]

v. 156. [ἀκῆ. Vide ad Eustath. Prooem. p. 11. SCH.]

v. 172. [Ἀλκμήνας Ald. et Rom. Sed Pindarus ubique Ἀλκμήνα habet, neque aliter vel Theocritus. Apud Simonidem tamen Luciani pro Imagg. XIX. (fr. epin. XX. p. 53. ed. meae) Ἀλκμήνας libri omnes, etiam Iacobitzi. Quam formam Doriensibus vindicat Ahrens l. c. p. 134. SCH.]

- ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρον Λήδας τε, διοί
δ' ὑψιγαῖται 305
ἄνδρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἄλκάν,
ἔκ τε Πύλον καὶ ἀπ' ἄρκου Ταινάρον· τῶν μὲν
κλέος 310
175 ἐσλὸν Εὐφράμου τ' ἐκράνθη σὸν τε, Περικλύμεν'
εὐρυβία.
ἔξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς αἰοιδᾶν πατήρ
ἔμολεν, εὐαίμητος Ὀρφεύς. 315

- Ἐπ. η'.
320
πέμπε δ' Ἐρμῆς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς ἐπ'
ἄτρυτον πόνον,
τὸν μὲν Ἐχλῖονα, κεχλάδοντα ἦβρα, τὸν δ' Ἐρυ-
τον. ταχέως
180 ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοις ναιετάοντες ἔβαν· 320
καὶ γὰρ ἐκὼν θυμῷ γελαιεῖ θάσσον ἔντυεν βασι-
λεὺς ἀνέμων
Ζήτην Κέλαϊν τε πατήρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν 325
νότα πεφρίκοντας ἀμφω πορφυρέοις.
τὸν δὲ παιπειθῆ γλυκὴν ἡμιθέοισιν πόθον πρὸς-
δαίεν Ἥρα

- 185 ναὸς Ἀργούς, μή τινα λειπόμενον Στο. θ'.
330
τὰν αἰνύδνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ',
ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ
φάρμακον κάλλιστον ἕως ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι
σὺν ἄλλοις.

v. 179. ταχέως δ' — v. 180. θεμέθλα — v. 184. πόθον γ' ἐνδαιεν

v. 179, 180. [ταχέως δ' codices vel ταχέως δ'. Particulam exclusit Boeckhii, qui poetam δέ et τε in fine versuum elisisse non credat; vide de Crisi §. 13. Idem vulgatam θεμέθλα, quae vox ab aliquot codd. prorsus ignoratur, ita correxit, ut metro satisfaceret. SCH.]

v. 184. [Ineptum fulerum vulgatae, γ', ignorant libri complures et Scholia: quidam ἔδαιεν. Boeckhii πρόσδαιεν, quod commendabat glossa Hesychii προσεμπερῆσαι· κᾶνσαι, et analogia voc. προσκαίεν, nec nobis valde placet et Hermanno displicuit, qui Opusc. VII. p. 141. insolentius dictum arbitratus ipse rescribit: ἡμιθέοις ἐν πόθον δαίεσκεν Ἥρα. Sed in ea scriptura δαίεσκεν etiam insolentius est, nec sententiae loci congruens. SCH.]

ἔς δ' Ἰαωλλὸν ἐπεὶ κατέβη ναυτῶν ἄστος, 335
 λέξατο πάντας ἐπαινήσας Ἰάσων. καὶ ἦα οἱ
 190 μάντις ὀρνίθεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
 Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἔμ-
 βόλον 340
 κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν,

χρονσέαν χεῖρεσσι λαβὼν φιάλαν Ἄντ. θ'.
 ἀρχὸς ἐν πρύμνῃ πατέσ' Οὐρανιδᾶν ἐγγεικέρωνον
 Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους 345
 195 κυμάτων ῥιπᾶς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ
 πόντου κελεύδους

ἄματά τ' εὐφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
 ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάυσε βροντᾶς αἴσιον 350
 φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπο-
 ρηγνύμεναι.

ἀμπροᾶν δ' ἤρωες ἔστασαν θεοῦ δάμασιν 355
 200 πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ἐπ. θ'.
 ἐμβαλεῖν κόπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλ-
 πίδας·

εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχιδᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκο-
 ρος. 360

σὺν Νότου δ' αὐραὶς ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
 ἦλθον· ἐνθ' ἀγνὸν Ποσειδάωνος ἔσβαντ' εἰναλίον
 τέμενος,

205 φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ἰπᾶρχεν 365
 καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θένεαρ.

v. 188. [Librorum ἔς δ' Ἰαωλλὸν correxit Schmidius. SCH.]
 v. 195. [Non pauci libri ἀνέμων. SCH.]
 v. 206. Omnes libri λίθων, excepto Bodl. C., unde λίθων
 susceptum iam Oxonienses reposuerunt.
 v. 209. [Libri plerique cum Schollis δίδυμοι. Alterum ex us
 Pindari defendit Boeckhjus de Crisi §. 42. p. 130. SCH.]
 v. 211. [Boeckhio ἔπειτεν ἦλθον reponenti praeiverant Her-
 mannus Opusc. I. p. 265. et Beckius. De hac forma Aelius Dio-
 nysius Eustath. II. p. 1215, 32: Τὸ εἶπεν καὶ ἔπειτεν Ἰαυά. Cf.
 Phrynich. Ecl. p. 124. Lobeck. Restituerunt Nem. III, 52. Isthm.
 VI, 20., fortasse restituendum Nem. III, 47. Nostro loco Scholia

ἔς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἰέμενοι δεσπότην λίσσοντο
 ναῶν,

συνδρομῶν κινηθμὸν ἀμαμάκετον Στρ. ι'. 370
 ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμαι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέ-
 σκοντό τε κραιπνότεραι
 210 ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτᾶν
 κείνος αὐτᾶς

ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν 375
 ἦλθον· ἐνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
 μῖξαν Αἰήτα παρ' αὐτῶ. πότνια δ' ὄξυτάτων
 βελέων 380

ποικίλλαν ὕγγα τετρακίναμον Οὐλυμπόθεν

215 ἐν ἄλλῳ ζεύξασα κύκλω

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρον Ἄντ. ι'.
 πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτᾶς τ' ἐπαιδᾶς ἐκδιδάσκη-
 σεν σοφὸν Αἰσονίδα· 385
 ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ'
 Ἑλλάς αὐτᾶν

ἐν φρασί καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειδοῦς, 390
 220 καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δεικνυεν πατρῶϊων·
 σὺν δ' ἐλαίῳ φραμακώσασ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
 δῶκε χολέσθαι. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον 395
 γλυνκὸν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.

Ἐπ. ι'.
 ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον
 στίμψατο

v. 209. δίδυμοι — v. 211. 212. ἔπειτ' ἐν ἦλθον, — v. 214. τε-
 τρακίναμον — v. 219. φρεσὶ

ἔπειτ' ἦλθον, Ven. A ἔπειτα ἦλθον, ipsum ἔπειτεν ἦλθον Got-
 ting. et Guelph. SCH.]

v. 214. [τετρακίναμον omnes. Heyniana scriptura inventum
 est grammaticorum analogiae prorsus repugnans. SCH.]

v. 217. [Non erat cur Blomfieldius ad Callimachi hymn.
 Apoll. 10. coniceret ἀνθρώποις λιτᾶς τ' ἐπαιδᾶς. Λιτᾶς sat-
 tis praeter libros vindicant Scholia et usus Pindari; vide ad Eu-
 stath. Prooem. p. 8. SCH.]

225 καὶ βόας, οἱ φλόγ' ἀπὸ ξανθῶν γενύων πνεῦν
 καιομένοιο πυρός, 400
 χαλκείας δ' ὀπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
 τοὺς ἀγαθῶν ξενύλα πέλασθεν μούνος. ὀρθὰς δ'
 αὐλακας ἐντανύσαις 405
 ἤλανν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀργυιαν σχίξε νῶτον
 γᾶς. ἔειπεν δ' ὧδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,
 230 ὅστις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελείαις ἄφδιτον στρω-
 μινὰν ἀγέσθω, 410

κῶας αἰγλάεν χουδέω θυσάτω. Στρ. ια΄.
 ὧς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κρόκεον ῥήψαις Ἰάσων
 εἶμα θεῶ πύθνος
 εἶχετ' ἔργον· πῦρ δέ νιν οὐκ ἔολει παμφορμιάκον
 ξείνας ἐφειμαῖς. 415

σπασδόμενος δ' ἄροτρον, βοτόους δήσαις ἀνάγκη
 235 ἔντεσιν ἀγένας ἐμβαλλῶν τ' ἐριπλεύρω φρενᾶ
 κέντρον αἰανῆς βιατᾶς ἐξεπόνας' ἐπιτακτόν ἀνήρ 420
 μέτρον. ἔϋξεν δ' ἀφωνήτω περ ἔμπας ἄχει
 δύνασιν Αἰήτας ἀγασθεῖς.

v. 225. πνεόν — v. 228. ἀναβωλακίας δ' ὀργυιαν — v. 233. αἰό-
 λει — v. 234. βοίοις δήσαις ἀνάγκης — v. 236. ἐξεπόνησ'

v. 225. [Libri καὶ βόας, οἱ φλόγ' ἀπὸ ξανθῶν γενύων πνεῦν
 καιομένοιο πυρός. Hermannus πνεῦν scripsit: γνάθων olim de-
 derat Boeckhius, quum synizesis in voce γενύων durior videretur.
 Postea tamen haud aegre cessit Hermannus El. D. M. p. 53. illud
 defendenti exemplis consimilibus; vide de Crisi §. 32. p. 93. Guil.
 Dindorfius quidem annot. Aesch. Sept. 122. ed. Oxon. ut Ἐρινῶν
 Euripides aliquoties dixerit, ita apud Aeschylum et Pindarum γε-
 νῶν scripto synizesin vel litteris exprimit. Nuper rursus Herman-
 nus Opusce. VII. p. 141. duras in duobus contiguis vocabulis con-
 tractiones iudicans, quum Scholiasta ἀπό non legisse videatur (?),
 poetam haec ita scripsisse coniecit: καὶ βόας, οἱ γενύων ξανθῶν
 φλόγα πνεῦν καιομένοιο πυρός. Similiter Ahlwardtius; vide Boeckh.
 l. c. SCH.]

v. 228. Vulgo ἀναβωλακίας δ' ὀργυιαν σχίξε νῶτον γᾶς,
 quod Scholiastes explicat τῆς ἐν τῇ τμήσει τοῦ βώλου ἀνω περ-
 πούσης, ut sit pro ἀναβωλακίον, qui legitimus feminini genitivus.
 Sed ἀναβωλακίος non potest activam vim habere. Boeckhius re-
 cte divisim ἀνὰ βωλακίας scripsit [cum Pal. C et Guelf.], ut vol-
 uit etiam Schneiderus in Lexico. De sensu vide explicationem.
 Tum pro ὀργυιαν idem restituit ὀργυιαν, de qua forma vide
 Etym. M. v. ὀργυια et Photium.

Ἄντ. ια΄.
 πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας 425
 240 ὄρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τε μιν ποίας ἔρεπτον,
 μιλχιόις τε λόγοις
 ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστός υἱὸς
 δέμα λαμπρόν
 ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυθαν Φοῖξον μάχαιραι· 430
 ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ κείνόν γε πράξασθαι πόνον.
 κεῖτο γὰρ λόχη, δράκοντος δ' εἶχετο λαβροτατῶν
 γενύων, 435
 245 ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κρέτει,
 τέλεδαν ἔν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ια΄.
 μακρόμοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὄρα γὰρ συνάπτει·
 καὶ τινα 440
 οἶμον ἴσασι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἄγρημα σοφίας
 ἑτέροις.
 κτεῖνε μὲν γλανκῶπα τέχνης ποιικιλόνωτον ὄφιν,

v. 233. [Libri αἰόλλει, Boeckhius ἔολει, ut ἑώρα pro αἰόρα
 et alia; vide Nott. Critt. Ol. XIII, 78. et Buttmani Gr. ampl.
 II. p. 164. et Lexil. II. p. 78 seqq., qui rectius non ab αἰολέω du-
 cit, sed i. q. εἰλει esse disputat, a radice EΛΩ. SCH.]

v. 234 seq. [Scholia ἀνάγκη et ἀνάγκης interpretantur; li-
 bri ἀνάγκης, nisi quod Pal. C ἀνάγκης. Tum βοίους duo codi-
 ces; reliqui cum Scholiis βοίοις. Boeckhii scripturam, qui ἀνάγκης
 servavit, merito impugnat Hermannus l. c. p. 142., cuius admo-
 nitioni cessi, simul ἀνάγκη ascivi cum Bergkio. Ἐντετα intellige
 vehiculum. SCH.]

v. 236. [ἐξεπόνας' Boeckhius, de qua scriptura vide Her-
 manni Opusce. I. p. 259., qui de molestia dici Pindaro πονῆσαι,
 de efficiendo πονάσαι acute admonuit. Vide tamen Ahrentem de
 Dial. Dor. p. 148. Idem Hermannus Opusce. VII. p. 142. ἔρεπτον
 non attractandum fuisse docet. SCH.]

v. 243. [Hermannus Opusce. VII. p. 142. πράξασθαι futurum
 passivum requirit, quo pertineat glossa codicis Pal. C προχθῆναι.
 Receipt Bergkio. At aoristum medii ita defendit C. Ameisius
 Annotatt. in Theocrit. Mulhusae 1840. p. 23., ut aut ad Iasonem
 relatus significet: er hoffte nicht, dafs er für sich (h. e. suo com-
 modo) diese seine Arbeit durchführen würde, aut ad Aetam: dafs
 er sich diese Arbeit würde vollenden lassen. Hoc praestat itaque
 servavi πράξασθαι. SCH.]

v. 244. [λαβροτατῶν Hermannus. Idem v. 280. δικαίων. SCH.]

250 ὃ ῥαεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτῇ, τὴν
Πελλίω φόνον. 445

ἔν τ' Ὀκεανοῦ πελάγεσσι μίγην πόντῳ τ' ἰουδοῖον
Λαμνῶν τ' ἔθνεϊ γυναικῶν ἀνδροφόνων.

ἔνθα καὶ γνίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντ' ἀγῶν' ἐσθᾶ-
τος ἀμφίς, 450

καὶ συνεύρασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς Στρ. ιβ'.

255 σπέγμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτίνος ὄλ-
βον δέξατο μοιριδίων

ἄμαρ ἢ νύκτες. τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυ-
τευθὲν λοιπὸν αἰεὶ 455

τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μυχθέντες ἀνδρῶν
ἦνθεσι τὴν ποτε Καλλίσταν ἀπώκησαν χρόνῳ 460

νᾶσον· ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοΐδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον

260 σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, ἄστν χρυσοθρόνον
διανέμειν θεῖον Κυράνας 465

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφρευρομένους. Ἄντ. ιβ'.

γνώδι νῦν τὴν Οἰδιπόδα σοφίαν. εἰ γὰρ τις ὄζους
ὄξυτόμῳ πελέκει

v. 253. ἐπεδείξαντο κρῖσιν ἐσθ'. — v. 255. περ ἀρούραις et ἀκτι-
νας — v. 258. ἦθεσιν ἐν ποτε

v. 250. [Vulgatum ὃ ῥαεσίλα etiam a Scholiasta lectum e
cod. Guelf. mutavit Boeckh. Nam ὃ ubi a metro non requi-
ratur, ante vocativum vocali incipientem omitti solere, ut Ol. I, 167.
VI, 12, 77, 88, XI, 96, Pyth. X, 10. Cf. Nott. Critt. Pyth. VIII, 70.
84. Improbatur hoc Hermannus l. c., qui appellationem omisso ὃ
fortiorem quam pro hoc loco putet. Cf. ad v. 298. Quem ego
cum Bergkio sequor. Ibidem Scholia: ὃ Χαίρις οὐ βούλεται συν-
θέτως ἀναγινώσκειν τὸ Πελλίω φόνον· ἐν γὰρ δύο τελείων
ἐστὶ τὸ Πελλίω καὶ τοῦ φόνον. γίνεταί δὲ τοιαύτη σύνθεσις,
ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. ἦτοι σὺν, φρεῖν ὁ Διδυμος, προ-
ενεκτέον τὴν Πελλίω φονὸν ὄξυτόμῳ, ἢ ἢ φωνεντικῆν, ἢ παρο-
ξυτόμῳ, ἦτις ἦν τοῦ Πελλίου φόνος. Et Πελλίω φόνον Guelf.
Ven. B. D. inepte. SCH.]

v. 253. Lectio librorum ἐπεδείξαντο κρῖσιν, in qua maxime
dispicitur anapaestus pro trochaeo. Hermannus primum coniecit
ἐπέδειξαν κρῖσις (h. e. κρῖσις), nunc ἐπεδείξαντο κρῖσιν verum
habet. Boeckh. contra coniecit ἐπεδείξαντ' ἀγῶν'. [Bergk. qui
ἐπέδειξαν κρῖσιν τ' ἐσθᾶτος ἀμφίς. Kayserus p. 52. ex Scholiis
sibi videtur extudiasse ἐπεδείξαντ' ἀμῶν. SCH.]

ἐξερεῖψαι μὲν μεγάλας δυνάεις, αἰσχρῆνοι δὲ οἱ θαρτὸν
εἶδος. 470

265 καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα διδοῖ ψᾶφον περ' αὐτάς,
εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοῖσθιον·

ἢ σὺν ὀρθαῖς κίονεσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα 475
μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν,
ἔον ἐρημώσασα γῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

270 ἐσθὶ δ' ἰατῆρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾶ
φάος. 480

χρῆ μαλακῶν χερα προσβάλλοντα τρώμαν ἔλκεος
ἀμφιπολεῖν.

ῥέδιον μὲν γὰρ πόλιν σείδει καὶ ἀφανροτέροις· 485
ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὐτίς ἐσθαι δυσπαλῆς δὴ γίνε-
ται, ἐξαπίνας

εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατῆρ γένηται.

275 τιν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες. 490

τλάδι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπου-
δᾶν ἅπασαν.

v. 264. ἐξερεῖψαι κεν — v. 265. ψᾶφον περ αὐτάς — v. 267.
κίονεσσι — v. 269. ἐρημώσασα — v. 273. αὐτίς

v. 255. Lectio ἀλλοδαπαῖς περ ἀρούραις (ἀρούραισι codd.)
τουτάκις ὑμετέρας ἀκτίνας ὄλβον δέξατο μοιριδίων, pro quo Her-
mannus eximie coniecit σπέγμ' ἀρούραις — ἀκτίνος κτλ., quod re-
cepit Boeckh.

v. 258. Vulgo ἦθεσιν ἐν ποτε Καλλίσταν [ex emendatione Chae-
ridis grammatici. SCH.]. Sed ἐν pro εἰς est eorum tantum carmi-
num, in quibus Aeolia harmonia. Vetus lectio plurimorum est ἄν
aut ἄν, unde Boeckh. scripsit: ἦθεσιν τὴν ποτε Καλλίσταν, col-
oniam deduxerunt in insulam, quae olim Callista; comparans He-
rod. IV, 147: ἐν τῇ νῦν Θήρῃ καλεομένη νήσῳ, πρότερον δὲ Καλ-
λίστη, et alios locos. [Hermannus l. c. p. 243. ἄν, h. e. ἀνά, pro-
bat. SCH.]

v. 264. [μὲν pro κεν scribendum esse docuit Hermannus de
ἄν part. p. 173. et Opusc. VII. p. 143., qui quum reliquos locos
refractorios tum Homericum II. Ψ. 592. ad normam revocavit,
scripto: καὶ κ' εἰ νῦν τι οἰκοῦσιν κτλ. Nec male tamen Thierschius
ἐξερεῖψαιεν. SCH.]

v. 265. [περ' Boeckh. ex libris. Vide ad Ol. VI, 38. SCH.]

τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τὸδε συνθέμενος Στρ. ιγ'.
 δῆμα πόρσυν· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν
 πράγματι παντὶ φέρειν. 495
 αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὁρθᾶς. ἐπέγνω μὲν
 Κυράνα

280 καὶ τὸ κλευνότατον μέγαρον Βάττου δικαῖαν
 Δαμοφίλου πραπίδων. κείνος γὰρ ἐν παιδὶν νέος, 500
 ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσας ἑκατονταετῆ
 βιοτῆ,
 ὄσφρανίζει μὲν κακὰν γλώσσαν φραενῆς ὀπός, 505
 ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

285 οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς, Ἄντ. ιγ'.
 οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀν-
 θρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
 εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δρεάστας ὀπαδεῖ.
 φαντὶ δ' ἔμμεν 510
 τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη
 ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὲν κείνος Ἄτλας οὐ-
 ρανῶ 515

290 προσπαλαίει νῦν γε πατροφᾶς ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε
 κτεάνων·
 λῦσε δὲ Ζεὺς ἀφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
 μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου 520

Ἔπ. ιγ'.
 ἰστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομένην νοῦσον διαντλή-
 σαις ποτὲ
 οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κρᾶνα στυποσίας
 ἐφέπον
 295 θνυδὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν πολλᾶν, ἐν τε σο-
 φοῖς 525
 δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἀσυχία
 θιγέμεν,
 μίτ' ὅν τι πῆμα πορῶν, ἀπαθῆς δ' αὐτὸς πρὸς
 ἀστῶν. 530

καὶ κε μυθήσασθ' ὅποιαν Ἀρκεσίλα
 εὔρε παρὰν ἀμβροσίον ἐπέων, πρόσφατον Θήβα
 ξενωθεῖς.

v. 298. μυθήσασθ', ὅποιαν, Ἀρκεσίλα, — v. 299. ἐπέων πρόσ-
 φατον,

v. 298. [Hermannus l. c., si vocativus, quem ex codd. hancit
 Boeckhius, reponendus esset, ὡς Ἀρκεσίλα scribi debere annotat. Pro-
 bat igitur cum Dissenio dativum, quum praesertim non addito σοὶ
 inepta sit compellatio Arcesilai. SCH.]

- ἐπεὶ συγγενῆς
ὄφθαλμὸς
αἰδοιότατον γέρας,
20 τῶ τοῦτο μινύμενον φρενί·
μᾶκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεινῆς ὅτι
(20) εὐχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἔλων δέδεξαι
τόνδε κῶμον ἀνέρον,

- Ἀπολλόνιον ἄθυγμα. τῷ σε μὴ λαθέτω Ἑπ. α΄. 30
Κυρῆνε γλυκὴν ἀμφὶ κάπον Ἀφροδίτας αἰδούμενον
25 παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπεροτιθέμεν,
φιλεῖν δὲ Κάρῳτον ἕξοχ' ἑταίρων·
(25) ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων
ὄψινόνου θυγατέρα πρόφασιν Βαττιδῶν
ἀφίεται δόμους θεμισχερόντων·

v. 17. ἔχει συγγενῆς — v. 19. αἰδοιότατον — v. 24. Post αἰ-
δόμενον interpungebatur colo. — v. 29. ἀφίετο

v. 17. A Ceporino de coniectura illatum δ' post συγγενῆς
Boeckhii cum Beckio et Hermanno eiecit. Explicationem loci
difficilioris vide in Commentario. [Ego recepi eximiam correctio-
nem Hermanni, qui l. c. p. 146. ἔχει in ἐπί mutato loci difficil-
limi sententiam aperuit. Sic intellige: Te ius servantem ma-
gna sequitur felicitas, partim quod rex es magnarum urbium: nam
gentile lumen est haec maxime venerabilis dignitas tuae sociata sa-
pientiae; partim beatus es, quod vicisti nunc in ludis Pythiis. Au-
dacter rursus Bergkii: ἔχεις συγγενῆς ὄφθαλμῷ αἰδοιότατον
γέρας, ut ὄφθαλμῷ cum αἰδοιότατον coalescat. Vult hunc esse
intellectum loci, ut poeta dixerit regiam dignitatem, quae oculis
maxime venerabilis videatur, Arcesilaum a maioribus acceptam ha-
bere. At quid tum ὄφθαλμῷ? Pluralis necessarius foret. Quod
quum Bergkii ipse sensisse videatur, fieri posse addit, ut aliud
plane verbum scripserit poeta, quemadmodum ὄφθαλμοῖς σεμνό-
τατον. Nam αἰδοιότατον Schmidii est: libri αἰδοιότατον.
SCH.]

v. 23. [τῷ σε μὴ Schmidius. Libri cum Scholiis τῷ μὴ σε,
praeter duos, qui τῷ μὴ μιν. SCH.]

v. 26. [Boeckhii φιλεῖ. Aristarchi lectio φιλεῖν exstat in
Gotting. et Pal. C. Quapropter retraxi. SCH.]

v. 28. [Unus ex Scholiastis ὄψινόνου. Et sic Pal. C. SCH.]

v. 29. [Hermanno l. c. non dubitandum videtur, quin poeta
ἀφίεται dederit. Unam tantum solutionem per totum carmen et
eam iustam extare versu 91. Recepi cum Bergkio. Ibidem θε-

- 30 ἀλλ' ἀριστάρατον
ὑδατι Κασταλίας ξενωθεῖς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν
κόμαις 40

- (30) ἀκηράτοις ἀνίας Στρ. β΄.
ποδαρχέων δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος. 45
κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,

- 35 ὀπόδα χειραρᾶν
τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων

- (35) Κρισαῖον λόφον
ἄμειψεν 50
ἐν κοιλόπεδον νάπος

- 40 θεοῦ· τό σφ' ἔχει κνπαρίσθινον
μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,

v. 33. δώδεκα δρόμων — v. 36. δαίδαλαματ' — v. 40. τόσσ'
ἔχει

μὲς κρέοντων divisim scribendum suspicatur Hermannus ad So-
phoclis Oed. Col. 1189., ut θεμῖς indeclinabile sit. SCH.]

v. 33. Vulgo δώδεκα δρόμων, corrupte, quia τέμενος non
habet unde pendeat. Nec ἀμφέβαλε τέμενος pro κατὰ τὸ τέμενος
Graecum est, nec δρόμων ποδαρχέων τέμενος pro κατὰ, ἀνὰ τὸ
τέμενος, in curriculo. Perperam etiam dicas τέμενος appositio-
nem esse vocis γέρας. Laudabo eum, qui τέμενος circumdederit
comis; plane differt locus Ol. XIII, 38. Unice vera Thierschii et
Boeckhii emendatio δώδεκ' ἂν δρόμων. Talia enim Pindarica
sunt et Graeca. Ceterum vide Commentarium. [Quaquam Her-
manno l. c. p. 147. non necessaria videtur Thierschii mutatio,
quum simili audacia dixerit poeta illud Ol. XIII, 37. At non cu-
ravit vir summus verba illi explicationi obstantia ὑδατι Καστα-
λίας ξενωθεῖς. SCH.]

v. 36. δαίδαλα Pauwius emendavit pro δαίδαλαματα. [Nunc
Hermannus l. c. τεκτόνια δαίδαλ' ἄγων emendat, ut χειραρᾶν pro
substantivo sit, quomodo simile vocabulum χαλκοραῶν poeta po-
suerit Isthm. III, 81. Deinde pro ἐν Rittershusii ἂν adoptat, quod
alter Scholiastarum legisse videri potest, quum κατὰ τὸ κοιλόπε-
δον πεδῖον ἔδοξε circumloquitur. Vide Commentarium. Ber-
gkii τεκτόνι ἀγάλματ' ἄγων coniecit, ἀμειψ' ἐν pro ἀμειψεν ἐν
dedit. SCH.]

v. 40. Vulgo τόσσ' ἔχει. quae coniectura est editoris Bru-
bachiani ducta e lectione Aldi τόσ' ἔχει. Libri plurimi [cum Scho-
liis] τό σφ' ἔχει.

Κρητες ὃν τοξοφόροι τέγει Παρνασίῳ κἀθεύσαν,
τὸν μονόδροπον φυτόν. 53

- (40) ἐκόντι τοίνυν πρόπει Ἄντ. β΄.
νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
45 Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἠΐκομοι φλέγοντι Χάριτες. 60
μακάριος, ὃς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
(45) λόγων φερτάτων
μναμεῖα.
50 ἐν τεσσαράκοντα γὰρ 65
πετόντεσδιν ἀνύχοις ὄλον
δίφρον κοιλίαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἤλθες ἦδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων καὶ
πατρῶϊαν πόλιν. 70

- Ἐπ. β΄.
- (50) πόνων δ' οὐ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὐτ' ἔσεται.
55 ὁ Βάττου δ' ἔπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ
τὰ νέμων,
πύργος ἄστειος ὄμμα τε φαινώτατον 75
ξένοισι. κείνόν γε καὶ βαρύνκομποι
λέοντες περὶ δέματι φύγον,
(55) γλώσσαν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν ὑπεροπτίαν.

v. 42. Παρνασίῳ et κἀθεύσαντο, μονόδροπον φυτόν. — v. 49. μναμήιον. — v. 55. ἔμπας — v. 59. γλώτταν

v. 42. Libri κἀθεύσαντο, μονόδροπον φυτόν, laborante metro. Hermannus olim coniecit κἀθεύσαν θεῶν, nunc nihil de metro laborandum ait, quum versus asynartetus sit, quales nunc revocat in Pindarum. Boeckhius posuit κἀθεύσαν τὸν μονόδροπον, quod quum scriptum esset ΤΟΜΜΟΝΟΔΡΟΠΟΝ, excidit M. [Et Guelph. κἀθεύσαν τό exhibet. SCH.] Cf. Boeckh. de Crisi Pindar. §. 26. [Comma ante φυτόν a Boeckhio positum iure suo videtur sustulisse Hermannus l. c. p. 149. Kayserus τοῦ μονοδροπου φυτου. Vide Commentarium. SCH.]

v. 49. [μναμήιον] Boeckhius ex duobus libris. Et Scholia plurali utuntur in explanando loco. Bergkiius μναμεῖ. Vide ad v. 99 seq. SCH.]

v. 55. [Vulgatum ἔμπας Boeckhius correxit ex libris et Scholiis. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 87. Id. v. 59. γλώσσαν ex permultis. SCH.]

60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων 80
θῆρας αἰνῶ φόβῳ,
ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελής γένοιτο μαντεύ-
μασιν.

- ὁ καὶ βαρεῖαν νόσον Στq. γ΄. 85
(60) ἀέσματ' ἀνδρεσδιν καὶ γυναιξὶ νέμει,
65 πόρην τε κίθαριν, δίδωσὶ τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
ἀπόλεμον ἀγαγῶν
ἐς πραπίδας εὐνομίαν, 90
μυχόν τ' ἀμφέπει
(65) μαντεῖον.
70 τῷ καὶ Λακεδαιμόνι
ἐν Ἄργει τε καὶ Ζαθέῳ Πύλῳ
ἔνασθεν ἀλλᾶντας Ἡρακλέος 95
ἐγόνουσι Αἰγυμίου τε. τὸ δ' ἐμὸν γαγύοντ' ἀπὸ
Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,

- ὄθεν γεγενναμένοι Ἄντ. γ΄.
75 ἴκοντο Θήρανδε, φῶτες Αἰγείδα, 100
ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοιρὰ τις ἄγεν
πολύθυτον ἔρανον,
ἐνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεὰ 105

v. 69. μαντήιον. — v. 71. ἐν τ' Ἄργει καὶ — v. 73. γαγύοντ' — v. 77. πολύθυτον [ἐς] ἔρανον

v. 70. Boeckhius καὶ [nunc a me revocatum] eiecit post τῷ [a Scholiastis, ut videtur, non lectum]; v. 66. pro vulgato ἐν τ' Ἄργει καὶ scripsit cum Hermanno e libris: ἐν Ἄργει τε καὶ. [Libri μαντήιον. Vide ad v. 99 seq. SCH.]

v. 73. [γαγύοντ' Beckius. Libri γαγύοντ', γαγύοντ', γαγύετ', codex Gotting. in lemmate Scholiorum γαγύατ'. Ibidem colo post κλέος delete et h. l. et post Θήρανδε commate distinxit Hermannus l. c. p. 150. Verissime. SCH.]

v. 76 seqq. Hermannus sequor, qui sic interpungit et scribit: ἀλλὰ μοιρὰ τις ἄγεν πολύθυτον ἔρανον, ἐνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνήϊ ἐν δαιτὶ σεβίζομεν, Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν. Vide explicationem. [Hermannii distinctionem praetuli. Sed v. 80. multi codices Καρνήϊ, quod recepit Bergkiius; vide ad v. 99 seq. Statim post v. 86. οἰχθέντες ex libris plurimis petitum est. SCH.]

80 Καρνεῖα
(75) ἐν δαυτὶ σεβίζομεν,
Κυράνας ἀγαπιμέναν πόλιν·
ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρωῆς Ἀνταροῖδαι. σὺν Ἑλένῃ γὰρ μόλον, καπνο-
θεῖσαν πέτρων ἐπεὶ ἴδον 110

85 ἐν Ἄρει. τὸ δ' ἐλάσιππον ἔδνος ἐνδυνκέως Ἐπ. γ'.
(80) δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχρέοντές σφε δωρο-
φόροι, 115

τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσι θοαῖς
ἄλως βαθεῖαν κέλευθον ἀνοιγῶν.
πίσει δ' ἄλσεια μείζονα θεῶν, 120

90 εὐθύτομόν τε κατέδηκεν Ἀπολλωνίαις
(85) ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόροτον
σκυρωτῶν ὁδόν, ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἐπι δίχα
κεῖται θανάων. 125

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μετὰ Στρ. δ'.

95 ἔναιεν, ἥρωες δ' ἔπειτα λαοσεβής.
(90) ἄτερθε δὲ πρὸ δωματίων ἕτεροι λαχόντες αἴδαν 130
v. 86. ἰχνέοντες

v. 98 seqq. [Heynii scriptura librorum fide destituta est. Nam ὕμνων coniectura est pro κώμων. Tum libri fere cum Scholiis μεγαλῶν δ' ἀρετῶν ἠανθεισῶν vel μεγαλῶν δ' ἀρετῶν ἠανθείσαν; tum δ' post κώμων ab aliquot libris abest; postremo ὑπὸ χεύμασιν plures libri. His ductus Boeckhii parum probabiliter refinxit: μεγαλῶν δ' ἀρετῶν δ. μ. ἠανθείσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντι τοὶ χθονία κτλ. Improbavit Dissenius, qui Hermanni vestigia secutus hanc scripturam commendavit: μεγαλῶν δ' ἀρετῶν δ. μ. ἠανθείσαι κώμων ὑποχεύμασιν (vel potius ὑπὸ χεύμασιν) ἀκούοντι τοὶ χθονία κτλ., de cuius explicatione vide Commentarium. Verum Hermannus nunc l. c. p. 152. πον pro ποι reducit reliquis non immutatis, sic: μεγαλῶν δ' ἀρετῶν δ. μ. ἠανθείσαν Κώμων δ' ὑποχεύμασιν. Cohæret hoc cum acutissima quadam observatione metrica, quam p. 152 seq. explicat. Unde hæc decerpimus: Mirum est, quod omnibus in strophis versus septimus a voce trisyllaba incipit, præterquam uno in Boeckhii editione loco; mirum vero etiam aliud, de quo statim dicam, ubi ipsos versus apposuerō:

α. αἰθῶνος Ἀφρῶν βαθυμίδων ἄπο.
ὄφθαλμὸς Αἰδοιότατον γέρας.
β. ἄμειψεν Ἄν κοιλόπεδον νάπος.

βασιλέες ἱεροὶ
ἐντὶ, μεγαλῶν δ' ἀρετῶν
δρόσῳ μαλθακῇ

100 ἠανθεισῶν
κώμων ὑπὸ χεύμασιν, 135

(95) ἀκούοντί τοι χθονία φρενὶ
σφόν ὄλβον νίῳ τε κοινὰν χάριν
ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλα. τὸν ἐν αἰοιδῶ νέων πρόπει χρο-
σάορα Φοῖβον ἀπύειν, 140

105 ἔχοντα Πυθωνόθεν Ἄντ. δ'.
τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανῶν

(100) μέλος χαρίεν. ἄνδρα κείνον ἐπαινεόντι συνετοί.
λεγόμενον ἐρέω. 145

κρέσσονα μὲν ἀλικίας
110 νόον φέγγεται
γλώσσῶν τε·

θάρσος τε ταχύπτερος
(105) ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο. 150
ἀγωνίας δ', ἐρκος οἶον, σθένος·

115 ἔν τε Μοῖσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας, πέφαν-
ταί δ' ἀματηγλάτας σοφός·

v. 98. μεγαλῶν δ' ἀρετῶν — v. 100 seq. ἠανθείσαν ὕμνων δ' ὑποχεύμασιν — v. 102. ποι — v. 110. φέγγεται· γλώσσῶν τε

μναμή· Ἐν τεσσαράκοντα γάρ.

γ. μαντήιον· Τῷ Λακεδαιμονί.

Καρνή· Ἐν δαυτὶ σεβίζομεν.

δ. ἠανθείσαν Κώμων δ' ὑποχεύμασιν.

γλώσσῶν τε· Θάρσος τε ταχύπτερος.

Quid enim hoc est, quod epicae istae formae, a quibus abstinuit Pindarus, μναμή, μαντήιον, Καρνή, ita in hoc carmine constipatae et quidem omnes in eodem stropharum loco positae inveniuntur? Satis apparere arbitror metricos utcunque satisfacere metro voluisse. Evanescit omnis difficultas, si incisionis constantia moniti illas tres syllabas credimus, similiter ut trochaeum semantum, multo tardiore ductu cantatas singularem versum fuisse' et seqq. Quae mihi quidem persuasit Hermannus, non Bergkio, qui μεγαλῶν δ' ἀρετῶν δ. μ. ἠανθείσαν κώμων δ' ὑπὸ χεύμασιν, ἀκούοντι τοὶ χθονία κτλ. Sed ea mihi languidissima videntur nec una de causa improbanda. Hermannum igitur fere secutus sum. SCH.]

v. 110. [Vulgo post φέγγεται interpungitur, tum γλώσσῶν τε θάρσος τε ταχύπτερος iunguntur. Parvi Hermannus l. c. Nisi quod θάρσος δὲ praestiterit. Bergkio γλώσσῶν τε θάρσος τε edidit. SCH.]

ἑτοῖμος ὕμνων
 θησαυρός ἐν πολυχρύσῳ
 Ἀπολλωνία τετελιγῶται νῆπα·

- 10 τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν, Στρ. β.
 ἐριβρόμου νεφέλας
 στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχούς
 ἀλὸς ἄξεισι παμφόρῳ χειράδι
 τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαροῖ
 15 πατρὶ τεῖ, Θρασύβουλε, κοινὰν τε γενεῆ
 λόγοισι θνατῶν
 εὐδοξον ἄρματι νίκαν
 Κρισαίασιν ἐν πτυγαῖς ἀπαγγελεῖ.

- σύ τοι σθένων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν Στρ. γ'.
 20 ἄγεις ἐφημοσύνην,
 τὰ ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
 Φιλύρας υἱὸν ὀρφανίζομένῳ
 Πηλεΐδῃ παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
 βαρυνόπαν στεροπᾶν κερωνῶν τε πρῦτανιν,
 25 θεῶν σέβεσθαι·

v. 13. ἄξει et χειράδει — v. 21. τὰν ποτ'

v. 9. [Et. M. p. 249, 50. et Zonaras p. 466: Τεῖχος τειχῶ,
 ἀφ' οὗ Πίνδακος τετελιγῶται, Boeckh. Fr. Inc. 181. Tittman-
 nus ad h. l. et Isthm. IV, 49. referebat. SCH.]

v. 12. Heynius: οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχούς ἀλὸς ἄξει παμφόρῳ
 χειράδει τυπτόμενον. Sed χειράδει est prava emendatio a gram-
 matico profecta, qua non opus: lectio antiqua fuit χειράδι. Mox
 optima est lectio ἄξεισι a Boeckhio enotata e libris quibusdam.
 Idem e Scholiis ἄνεμος mutavit in ἄνεμοι, non assentiente Her-
 manno, quem sequutus etiam Thierschius ἄνεμος tenuit. Sic com-
 paraveris Eurip. Alcest. 367: καὶ μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων οὔθ'
 οὐπὶ κόπη ψυχοπομπὸς ἀν' Ἰάκων ἔσθον. Atque haec via cau-
 tior, quanquam notari debet non crebras esse apud Pindarum ta-
 les dicendi figuras, qui longe simplicior est, quam vulgo credunt.
 [Quum in libris v. 4. corruptum esset ἐς νεόν, imperiti gramma-
 tici reliquias strophas interpolando exaequabant. Hinc orta vul-
 gata Heynii. Libri plerique et Scholia ἄξεισι, Scholia et Pal. C
 ἄνεμοι; coniectura est τυπτόμενον, quum libri plurimi τυπτόμε-
 νος, alii τυπτόμενοι cum Scholiis exhibeant. Denique χειράδι li-
 bri et Scholiastae, quod iam veteres quosdam in χειράδει mutatum

ταύτας δὲ μὴ ποτε τιμᾶς
 ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

- ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς Στρ. δ'.
 νόημα τοῦτο φέρων,
 30 ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
 ἀναμείναις στρατάρχον Αἰθιοπῶν
 Μένονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα
 Πάριος ἐκ βελέων δαίχθεις· ὁ δ' ἔφρεπεν
 κραταιὸν ἔγχος·
 35 Μεσσανίον δὲ γέροντος
 δονηθεῖσα φρήν βόασε παῖδα ὄν·
 Στρ. ε'.
 χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ
 μένων δ' ὁ θεῖος ἀνήρ
 40 πρίαιτο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,
 40 ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεῆ
 ὀπλοτέρουσιν, ἔργον πελώριον τελείσας,
 ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἕμμεν πρὸς ἀρετάν.
 τὰ μὲν παρῖκει·
 τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
 45 πατρῶαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

v. 28. ἐγένετο — v. 36. δοναθεῖσα et βόασεν — v. 37. ἀπέρι-
 ψεν αὐτοῦ — v. 40. ἐδόκησέν τε — v. 43. παρῖκει.

ivisse apparet ex Et. M. p. 808, 43. Scholl. Vict. II. φ, 319. Eu-
 stath. II. p. 1326, 20. Vide Spitzn. Excurs. XXXII., qui τὸ χροαδος
 Homero relinquit, τὴν χειράδα Pindaro et Sapphoni tribuit. Ex ta-
 bulis Heracleensibus τὸ χροαδος affert Ahrens de Dial. Dor. p. 118. —
 Boeckhiius ἄνεμοι et τυπτόμενοι recepit, ut esset illisi impetu suo,
 χειράδι autem iungeretur cum ἄξεισι. Contra Hermannus Opuscul.
 VII. p. 154. correctionem in voce ἄνεμοι admissam in ultima syl-
 laba primi paeonis improbat et τυπτόμενον cum Dissenio prae-
 fert. Cui morigerandum duxi. SCH.]

v. 21. [τὰ ποτ' Schmidius. Et sic in uno codice repertum
 est. Vide Commentarium. Idem v. 28. recte ἔγεντο (Par. B) scri-
 psit, quum causa non fuerit, cur solveret arsin iambicam Pinda-
 rus. Vide Boeckhiius de Crisi §. 35. p. 104 seq. SCH.]

v. 36. [Boeckhiius vulgatum δοναθεῖσα servaverat invitis et
 libris optimis et ratione. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 148. SCH.]

v. 37. [ἀπέριψεν αὐτοῦ· μένων δ' κτλ. vulgo. Αὐτοῦ cor-
 rectum ab Heynio et Boeckhio ex libris. Rectius distinxit Hey-
 nius. SCH.]

5 ἐπεὶ τίνα πέτρων, τίνα οἶκον
λαῶν ὀνυμάξομαι
ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυνθέσθαι;

5

πάσαισι γὰρ πολλοῖσι λόγος ὁμιλεῖ — Ἄντ.
10 Ἐρεχθίδος ἄστῶν, Ἀπόλλων, οἱ τεὸν γε δόμον 10
Πυνθῶνι δια
θαυτὸν ἔτευξαν.
ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἴσθμοῖ
νῆαι, μία δ' ἐκπρεπῆς

15 Διὸς Ὀλυμπιάς,
δύο δ' ἀπὸ Κιόδας,

ὦ Μεγάκλεες, ὕμῳ τε καὶ προγόνων. Ἐπ. 15
νέα δ' εὐπραγία χαίρω τι· τὸ δ' ἄγνυμαι,
φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα.

20 φαντί γε μὲν οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμῳ 20
θάλλουσαν εὐδαιμονίαν
τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

v. 5. τίνα τ' οἶκον — v. 6. ναλοντ' — v. 10. Ἀπόλλων, — v. 15.
Ὀλυμπίας, — v. 18. χαίρω τι· τὸ δ' ἄγνυμαι, et punctum post
ἔργα v. 19. — v. 20. παρ μονίμῳ

v. 5. 6. [τίνα οἶκον Boeckhius ex lemmate Scholiorum, quum
id vocabulum (vicius) digamma habeat. Libri varie τίνα γ' οἶ-
κον, τίνα τ' οἶκον, τίνα δ' οἶκον, quod Bergkius dedit. Statim
libri ναίων, in quo vel explicando vel emendando mire laborant
Scholiastae. Ad Schmidii coniecturam ναλοντ' iam veteres dela-
psos esse significant Scholia. Id ipsum sive cum Boeckhio ad vi-
ctorem, sive cum Hermanno ad οἶκον rettuleris, languidissimum
est neque Homericum illo II. B, 626: νῆσων, αἶ ναίονσαι πέτρην ἀλός,
satis excusari potest. Rescripsi ex ΝΑΙΩΝ, quod facillimum erat,
ΛΑΩΝ. Nec θνατῶν longe abit. Thierschius κλειῶν coniectabat.
SCH.]

v. 10. [Vulgo οἱ τεὸν γε δόμον. Optimi οἱ τεὸν δόμον. Cor-
rexerunt Oxonienses. SCH.]

v. 15. [Ὀλυμπιάς (coll. Herod. VI, 70: Καὶ Ὀλυμπιάδα σφι
ἀνελάμενος τεθρίπῳ προσέβαλε) restituerunt plures ex ingenio,
ex Par. B Boeckhius. SCH.]

v. 18. [Boeckhius cum aliquot libris sic distinxit: χαίρω. τί
τὸ δ' ἄγνυμαι — καλὰ ἔργα; Confer Expll. h. I. et Hermannum
Opuscc. VII. p. 155. SCH.]

v. 20. [παρ μονίμῳ vulgatum cum Hermanno ex aliquot li-
bris et Scholiis emendatum est. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Η΄.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

Strophae.

$\overset{x}{\cup} \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $x \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $- \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 5 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$

Epodi.

$\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $x \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $- \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 5 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $- \cup \cup x \cup \cup \cup \cup \cup \cup$

Φιλόφρον Ἀβυγία, Δίνας

Στρ. α΄.

ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,
βουλῶν τε καὶ πολέμων
ἔχοισα κλαῖδας ὑπεροτάτας,
5 Πυθιόνιον τιμὴν Ἀριστομένει δέκεν.
τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
ἐπίστασαι κειρῶ σὺν ἀτρεκεῖ.

τὸ δ', ὁπότεν τις ἀμείλιχον

Ἄντ. α΄. 10

Pyth. VIII. v. 4. [Vulgatum κλαῖδας iam Schmidius corre-
xerat. SCH.]

καρδία κότον ἐνελέσθῃ,
 10 τραχεία δυσμενέων
 ἰπαντιάξαισα κράτει τιθεῖς
 ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν 15
 παρ' αἴσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
 ἐκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.

15 βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ. Ἐπ. α'. 20
 Τυφῶς Κίλιξ ἑκατόγχερος οὐ μιν ἄλυξεν,
 οὐδὲ μὲν βασιλεὺς Γιγάντων· διαῖθεν δὲ κεραινή
 τόξοισι τ' Ἀπόλλωνος· ὃς εὐμενεῖ νόφ 25
 Ξενάρκειον ἔδεικτο Κίλλῳ ἀδεν ἔσπεφανωμένον
 20 νιὸν ποίε Παρνασίδι Δωριεῖ τε κόμφ.

ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἐκὰς Στρ. β'. 30
 ἃ δικαιόπολις ἀρεταῖς
 κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 θίγοισα νᾶσος· τελείαν δ' ἔχει
 25 δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰδέεται 35
 νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς
 ὑπερτάτους ἤρωας ἐν μάχαις·

τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει. Ἄντ. β'.
 εἰμὶ δ' ἄσυχολος ἀναθέμεν 40
 30 πᾶσαν μακρογορίαν
 λόφῃ τε καὶ φθέρματι μαλθακῷ,

v. 13. φίλτατόν γ'. — v. 15. βία — v. 20. ποίε Παρνασίε —
 v. 28. τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν

v. 13. [γ' cum libris plurimis deleuit Boeckhius. SCH.]
 v. 15. [βία libri cum Scholliis, idque Hermannus postulave-
 rat. SCH.]

v. 20. [Libri ποίε Παρνασίε. Ad legem carminis conforma-
 vit Boeckhius, ex ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ facta ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ. SCH.]

v. 24. [θίγοισα h. l. certissime praesens est, quod moneo
 propter Buttmannum Gr. ampl. II. p. 198. Lobeck. SCH.]

v. 28. [τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν Boeckhius ex libris aliquot. Vide
 Commentarium. SCH.]

v. 32. Libri inter νίση et κνίση fluctuant. Sic v. 45. παι-
 σίν et παισί, v. 52. μόνος et μούνος; sed v. 72. Ξείναρκης libri.
 Ξείναρκης Schmidius. Boeckhius collatis reliquis locis strophicis
 ubique brevem syllabam praetulit, sed παισίν tamen retinuit. Con-

μὴ κόρος ἐλθῶν κνίση. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τρέχον
 ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,
 ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.

35 παλαιωμέτεσσι γὰρ ἰχνέων ματραδελφεοὺς Ἐπ. β'.
 Ὀλυμπία τε Θεόγνητον οὐ κατελέγγεις, 50
 οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν Ἴσθμοῖ θρασύγνηιον·
 αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν λόγον φέρεις,
 τὸν ὄνπερ ποτ' Οἰκλέος παῖς ἐν ἑπταπύλοισι ἰδῶν 55
 40 νιὸς Θήβαις αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾶ,

ὀπότ' ἀπ' Ἀργεος ἦλυθον Στρ. γ'.
 δευτέρην ὁδὸν Ἐπίγονοι. 60
 ὦδ' εἶπε μαρναμένων·
 Φυᾶ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει

45 ἐκ πατέρων παισίν λῆμα. θαέτομα σαφεῖς 65
 δρέκοντα ποιμίλον αἰδᾶς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος
 νεωδῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

ὁ δὲ κραιὼν προτέρῃ πάδα Ἄντ. γ'.
 νῦν ἀρείονος ἐνέχεται 70

50 ὄρνιχος ἀγγελία
 Ἄδραστος ἤρωας· τὸ δὲ οἰκοθεν
 ἀντία πράξει. μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
 θανόντος ὄστέα λέξαις νιοῦ, τύχη θεῶν 75
 ἀφίξεται λαῶ σὺν ἀβλαβεῖ

v. 32. κνίση et ποσί μοι ἴτω — v. 33. τρέχον τεὸν — v. 35. ἰχνέων —
 v. 40. ἠνίξατο — v. 43. εἶπε· μαρναμένων — v. 52. μούνος — v. 54. λεῶ

tra Hermannus Opuscc. VII. p. 158 seq. omnes syllabas anacru-
 seos longas censet, unde κνίση, μούνος, Ξείναρκης probat. Sed
 str. γ'. v. 45. scriptura παισίν incisionem everti, quae sit alias
 constanter observata. Id vitium sic removebat: ἐκ πατέρων, παῖ,
 σοῖ λῆμα. Cf. ad v. 92. Eodem versu 32. Heynii scriptura, quam
 hiatus in arsi trochaica convellit, a Boeckhio ex libris plurimis
 reficta est. Τρέχον Doricam formam — vide Et. M. et Hesych. s. v.
 coll. Ahrente de Dial. Dor. p. 117. — plures libri servarunt. SCH.]

v. 35. [ἰχνέων Schmidius, οἰχνέων Hermannus. SCH.]
 v. 40. [Libri ἠνίξατο. Mutavit Boeckhius. Cf. Ahrens l. c.
 p. 129. SCH.]

v. 47. [Heynii coniecturam νίμοντα praebet Par. B. SCH.]
 v. 54. [Attica forma λεῶ ex librorum fide mutata. SCH.]
 Pind. Carm. Sect. I. 10

- 55 Ἄβαντος εὐρονόχους ἀγνιάς· τοιαῦτα μὲν Ἐπ. γ'.
ἐφθέρηξαι Ἀμφιάροχος· χείρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκυόνα στεφάνοισι βάλλω, θάινω δὲ καὶ ὕμνῳ, 80
γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν
ὑπάνταςέ τ' ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν παρ' αἰδίουμον, 85
- 60 μαντευμάτων τ' ἐφάπατο συγγόνοισι τέχναις.

τὴν δ', ἐκαταβόλε, πένδοκον
ναὸν ἐν κλέα διανέμων
Πυθῶνος ἐν γνάλοισι,
τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων

Στρ. δ'.
90

- 65 ὄπασσας· οἴκοι δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν δόσιν
πενταθλίον σὺν ἑορταῖς ὑμᾶϊς ἐπάγαγες, 95
ἄναξ, ἐκόντι δ' εὐχομαι νόφ

κατὰ τὴν ἀρμονίαν βλέπειν,
ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέομαι.

Ἄντ. δ'.
100

- 70 κόμῳ μὲν ἀδνμελεῖ
Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὅπιν
ἄφθιτον αἰτέω, Ξέναρχεις, ὑμετέροις τύχαις, 100
εἰ γὰρ τις ἐδὲλὰ πέπαται μὴ σὺν μακροῦ πόνοφ,
πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων 105

- 75 βίον κορυσόμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς· Ἐπ. δ'.
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κείται· δαίμων δὲ παρῶχει,

v. 59. ὑπάνταςεν ἰόντι — v. 66. πενταεθλίον et ἐπάγαγες, —
v. 67. ἀναξ. ἐκόντι — v. 72. Ξενάρχει',

v. 59. [Vulgo ὑπαντίαςεν (aliquot libri ὑπαντίας) ἰόντι.
Schmidius ὑπάνταςεν, rectius Hermannus cum Scholiis ὑπάνταςέ
τ' ἰόντι. SCH.]

v. 60. [Hermannus expulso glossemate coniicit μάντις, χρη-
σμῶν τ' ἀμφ' ἄψατο, h. e. ἤψατο συγγόνοις τέχναις ἀμφι χρη-
σμῶν. Nam reliquis tribus locis in fine epodorum, qui quidem
salvi sint, dispondeum, a quo initium fiat, constare ex duobus vo-
cabulis disyllabis. Eos esse trochaeos semantos. Vide ad vers.
ult. SCH.]

v. 67. [Kayserus p. 58 seq. proponit ἐκόντι δ' εὐχομαι νόφ
κατὰ τιν' (sic codd.) ἀρμονίαν ἐπειν, ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέ-
ομαι, h. e. Modestiae in omnibus carminibus lubens studeo, et ve-
rum est quod praedico, at invidia deprecanda tamen et ante omnia
deorum gratia expetenda victoribus. Non facile erit, qui sequatur.
Mingarellus νέομαι. SCH.]

v. 73. [πόνοφ Scholia et pars codicum. Alii χρόνοφ. SCH.]

- ἄλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ
χειρῶν 110
μέτροφ καταβαίνει. Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
μυχῶ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
80 νίκαις τριδοαῖς, ὧ' ῥιστόμενες, δάμασσας ἕροφ. 115

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων,

Στρ. ε'.
120

- τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
ἐπαλπιος ἐν Πυθιάδι κρήθη,
85 οὐδὲ μολόντων παρ' ματέρ' ἀμφι γέλως γλυκὺς
ᾧρσεν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάροισι
πτώδοντι, συμφορᾷ δεδαιγμένοι. 125

ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχὼν
ἄβροτάτος· ἔπι, μεγάλας

Ἄντ. ε'.
130

- 90 ἔξ ἐλπίδος πέπαται
ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἕχων
κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν
τὸ τερωπὸν αὖξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτρει χμαί,
ἀποτρόφῳ γνώμῃ σεβεισμένον.

Ἐπ. ε'.
135

- 95 ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; σκιαῖς ὄναφ
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόδοτος ἔλθῃ,

v. 80. κρήταις, Ἀριστόμενες, — v. 87. δεδαιγμένοι. — v. 96. ἄν-
θρωποι.

v. 78. [Quidam libri μέτροφ. Vide Commentarium. SCH.]

v. 80. [κρήταις invectum erat de coniectura Pauwii. Pro
Boeckhiano Ἀριστόμενες libri longe plurimi id praebent, quod
cum Hermanno l. c. reduxi. Nam in reliquis locis est syllaba
longa. SCH.]

v. 87. [δεδαιγμένοι Hermannus. Vide ad Ol. VIII, 60. SCH.]

v. 92. [μέριμναν quum ex Hermannii sententia unum habeat
brevem anacrusin, μέριμναν proponit scribendum. Aliquot libri
κρέσσονα τέρωπιν πλούτου vel πλούτοιο, ex metricorum officina.
SCH.]

v. 96. [ἄνθρωπος Boeckhius petivit ex Plutarcho Cons. Apoll.
c. 6. p. 322. Hutten. Scholl. Nem. VI, 4. Eustathio (vide de
Crisi p. 111.), quo turpis hiatus remotus est. Pluralem tamen prae-
ter libros agnoscunt Scholia Soph. Aiac. 124. et Aristidis p. 132.
Frommel. SCH.]

ἄρασ', ἔνεικέ τε χρυσέω παρθένον ἀγροτέρων δι-
φρα, τόθι νιν πολυμήλου 10
καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέδοικεν χθονὸς
δίξεν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκῆν. 15

ὑπέδεικτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα Ἄντ. α'.

10 Δάμιον ξείνον θεομαύτων
ὄρεων ἐραπτομένα χειρὶ κούφρα·
καὶ σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ, 20
ξυνὸν ἀμοῶσοισα θεῶν τε γάμον μυχθέντα κούφρα
θ' Ἰψέος εὐρυβία·

ὃς Δαπιδᾶν ὑπερόπλων τουτάκισ ἦν βασιλεύς, ἐξ
Ἰωκεανοῦ γένος ἦρος 25

15 δεύτερος· ὃν ποτε Πίνδου κλεινεαῖς ἐν πτυχαῖς
Ναῖς εὐφρανθεῖσα Πηραιοῦ λέγει Κρείοισ' ἔτιπτεν, 30

Γαίας θυγάτηρ. ὃ δὲ τὰν εὐσίλενον Ἐπ. α'.
θρήματο παῖδα Κυρῆαν· ἃ μὲν οὐδ' ἰσθῶν πα-
λιβάμονος ἐφίλασεν ὁδοῦς,

οὔτε δαίμων οἰκοριᾶν μεθ' ἔταιραῖν τέρψιας, 35

20 ἀλλ' ἀκόντεσσιν τε χαλκίοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα κερᾶίζεν ἀγρίους
θῆρας, ἣ πολλὰν τε καὶ ἀσύχον 40
βουδὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῷαίς, τὸν δὲ σύγκοι-
τον γλυκύν

παῦρον ἐπὶ γλεφάροις

25 ὕπνον ἀναλίσκοισα ἔεποντα πρὸς αἶω.

v. 6. ἔνεγκέ τε — v. 11. κούφρα· — v. 13. μυχθέντι — v. 21.
κεραῖζεν

Pyth. IX. v. 6. [ἔνεγκε duo codices. Pindarum, ubi prima
longa requiritur, ἔνεγκεν scripsisse, ubi brevis, ἔνεικε animad-
vertit Boeckhii. Cf. Ol. II, 87. III, 14. IX, 63. Pyth. V, 59. SCH.]
v. 11. Pro κούφρα Boeckhii κούφρα e multis libris. Mox v.
13. μυχθέντι codicum lectio est, at μυχθέντα ductum e Schollis.
De sensu vid. Commentarium.
v. 21. [κεραῖζεν ex fide codicum et Scholiorum Boeckhii,
qui syllabam ancipitem locum habere posse exemplis confirmat.
SCH.]

κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐφραδέτρας Στρ. β'. 45
ὀμβροῖμω μούναν παλαίοισαν
ἄτερ ἔγγεων ἐκάεργος Ἀπόλλων.

αὐτίκα δ' ἐν μεγάροις Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ·

30 Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυ-
ναϊκὸς καὶ μεγάλην δύνασιν
θαύμασον, οἷον ἀταρβεί νεῖκος ἄγει κεφαλαῖ, μό-
χθον καθύπερθε νεῖκισ 55

ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ' οὐ κεχέμενται φρένες,
τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα
φύτλας

ὄρεων κενθμοῶνας ἔχει οἰοέντων; Ἄντ. β'. 60

35 γενέται δ' ἀλκῆς ἀπειράντων.

ὄσια κλυτὰν χεῖρα οἱ προσεγεμῆν,
ἣ ἴα καὶ ἐν λεχέων κείραι μελιγδέα ποίαν;

τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενῆς, ἀγανᾶ χλαρὸν γελάσ-
σαις ὄφρ' ἴ, μήτιν ἴαν 65

εὐθὺς ἀμείβετο· Κρυπτὰ κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Παι-
δοῦς ἱερῶν φιλοτάτων, 70

40 Φοῖβε, καὶ ἐν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἀδείας τυχεῖν τοπρωῶτον εὐνᾶς.

Ἐπ. β'.

καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θυγεῖν, 75

ἔτραπε μείλιχος ὄργα παρφαμέν τοῦτον λόγον. κού-
ρας δ', ὀπόθεν, γενεᾶν

v. 30. Φιλυρίδα — v. 37. ἦ et κείρεν — v. 38. χλαρὸν γελά-
ξαις

v. 30. [Multi libri recte Φιλυρίδα praebuerunt, de qua scri-
ptura vide ad Pyth. III, 1. SCH.]

v. 33. [Optimi τίς μὲν ἀνθρώπων. Non ita Scholia. SCH.]

v. 37. κείραι restituit Boeckhii cum Hermanno e Schollis
et codicibus: κείρεν non nisi editionum veterum auctoritate nititur.

Mox v. 38. metro repugnabat χλαρὸν, pro quo alii χλαρόν, pro-
batum Hermanno et Boeckhio. [Ibidem γελάξαις Pauwii inven-
tum fuit. SCH.]

- ἔξερωτᾶς, ὃ ἄνα; κύριον ὃς πάντων τέλος 80
 45 οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
 ὄσθα τε χθῶν ἠριὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χῶπόθει
 ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
 κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χῶ τι μέλ-
 λει, χῶπόθεν 85
 ἔσβεται, εὖ καθορᾶς.
 50 εἰ δὲ χοῆ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίζαι,
 ἰκέω. ταῦτα πόσις ἴκει βᾶσσαν Στρ. γ'.
 τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου 90
 Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι·
 ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείρας
 55 νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων
 πότνια σοι Λιβύα 95
 δέξεται εὐνίλκτε νύμφαν δώμασιν ἐν χουστέοις προ-
 φρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
 αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται, 100
 οὔτε παγκάρπων φρυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνώτα
 θηρῶν.
 τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑομᾶς Ἄντ. γ'.
 60 εὐθρόνοις Ὠραισι καὶ Γαίᾳ 105
 ἀνελῶν φίλας ὑπὸ ματέρος οἶδει.
 ταὶ δ' ἐπιγοννίδιον κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
 νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θή-
 σονται τέ νιν ἀθάνατον 110
 Ζῆνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάσμα φι-
 λους ἀγχιστόν, ὀπάονα μήλων,

v. 48. χῶτε ποτ' — v. 50. εἰ δὲ γε χοῆ παρ σοφὸν — v. 62. αὐταῖς, — v. 64. μάλων,

v. 48. Male vulgo χῶτε ποτ' adversus legem carminis. Plurimis in libris est χῶ τι πόθεν, unde Boeckhiius iubente Hermanno χῶπόθεν scripsit, inventum a Schmidio [confirmatum Schollis. SCH.]. — Mox v. 50. vulgo erat εἰ δὲ γε χοῆ καὶ παρ σοφόν, Heyniius delevit καί, quod sensus postulat, retinuit γε fulcrum efficiendum [cum Schollis et plurimis codicibus. SCH.].
 v. 62. [Optimi libri θηκάμεναι, θησάμεναι. Ex Bodl. γ re-

- 65 Ἄρξαι καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν. 115
 ὃς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τεοπνᾶν γάμον κραίνειν τε-
 λευτάν.
 ὠκεία δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν Ἐπ. γ'.
 προᾶξις ὁδοὶ τε βραχέια. κείνο κείν' ἄμαρ διαίτασεν·
 θαλάμῳ δὲ μίγην 120
 ἐν πολυχρόσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
 70 ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοισι. 125
 καὶ νῦν ἐν Πυθῶνι νιν ἀγαθῆν Καρυιάδα
 νιὸς εὐδαλεῖ συνέμιξε τύχη·
 ἔνθα νικάσας ἀνέφερε Κρυόανεν, ἃ νιν εὐφρων
 δέξεται, 130
 καλλιγύναικι πάτρα
 75 δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.
 ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλα πολύμυθοι· Στρ. δ'.
 βραῖά δ' ἐν μακροῖσι ποιίλλειν,
 ἀνοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως 135
 παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔργον ποτὲ καὶ Ἰόλαον
 80 οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐ-
 ρυσθῆος ἐπὶ κεφαλάν 140
 ἔπραθε φασγάνον ἀκμῆ, κρύψαν ἔνεοθ' ὑπὸ γᾶν
 διφρηλάτῃ Ἀμφιγυῖνος
 σάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος 145
 κείτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσας ἀγνιαῖς.
 τέκε οἱ καὶ Ζηρὶ μιγείσα δαΐφρων Ἄντ. δ'.
 85 ἐν μόναις ὠδίῳν Ἀλκυίνα

v. 79. ἔγνωσ

stituerunt Oxonienses. Ibidem αὐταῖς Boeckhiius. Statim post v. 64. μήλων libri omnes. SCH.]

v. 79. [Legebatur ἔγνωσ. Quod reposui, Pyth. IV, 120. metro firmatur, licet ibi quoque optimos codices altera forma ob-sederit. Eandem correctionem impertivi Isthm. II, 23. Ita enim postulat analogia; videndus Ahrens de coniugatione in μ p. 10., qui Hymn. Cer. 111. ἔγνωσ correxit; Pindari tunc non meminerat. Buttmanus Gr. ampl. II. p. 14. Lobeck. dubitabat. SCH.]

διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν. 150
 κωφός ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
 μηδὲ Διογαίων ὑδάτων ἀεὶ μένεται, τὰ νιν θρέ-
 ψαντο καὶ Ἰφικλία. 155

τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχῆ καμάσομαι τι παθῶν ἐβλόν.
 Χαρίτων κελαδεννῶν

90 μὴ με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνα τε γὰρ 160
 φαιμί Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρις διη πόλιν τάνδ' εὐ-
 κλιεῖται,

σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φηγῶν. Ἐπ. δ'.
 οὐνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἰ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν
 ξυγῶ πεποναμένον εὐ 165
 μὴ λόγον βλάπτων ἀλίμο γέροντος κρηπτεύω.

v. 88. αἰεῖ — v. 91. εὐκλιεῖται

v. 87. [περιβάλλει Scholia et libri plurimi. Versu 88. libri αἰεῖ vel αἰεὶ μένεται. Pindarica forma αἰεῖ, attestata Et. MS. apud Ruhnkenium in Heynii Excurs. ad Virgil. Aen. II. p. 319. (ed. 1803.) sive Opuscc. p. 411. Friedem., restituta Boeckhio est. De variis formis particulae vide interpretes Greg. Cor. p. 345 seqq. Cramerii Ann. Oxx. I. p. 71, 10 seqq. Quod apud Cramerum Ann. Paris. III. p. 321, 27. αἰεῖ forma παρὰ Πεισανδρῶ τῷ Κομειρῆι re-
 perta fertur, quum Pisandri nomen in Pindari locum subrepsisset, uti similiter alias factum annotavit Ruhnkenius, τῷ Κομειρῆι adiecit sciolus aliquis. SCH.]

v. 91. Intolerabilis hic videtur omissio subiecti, quum in antecedentibus de aliis, de heroibus Thebanis sermo sit; quare scribendum censeo τόνδε. Quo admissio etiam φηγῶν erit mutandum. Pindarus quum scripsisset ΦΥΓΩΝΘ, mature excidit Θ, unde Alexandrini, qui ΦΥΓΩΝ inveniebant scriptum, hoc in φηγῶν transposuerunt; vide de antiquiore scriptura et de transpositione in recentiore eximie disputantem Boeckhium in Dissert. de Crisi Pindar. §. 17 seqq. Sic ortus nominativus, quem agnovisse grammaticos e Scholiis liquet. Nominativo autem posito, τόνδε in τάνδε mutari debuit, quod factum. Ceterum de apostropho in φηγῶνδ' cf. eundem Boeckhium in Dissert. laud. §. 6. [Librorum scriptura εὐκλιεῖται servata Beckius φηγῶντ' dederat, improbatum Boeckhio, qui nominativum φηγῶν exemplis haud aptis defendebat, quem Scholiasta tamen iam legit. Hermannus Opuscc. VII. p. 163. facili medela εὐκλιεῖτας reponit, quod recepit Bergkiius. Idque eo aptius videtur, quia in seqq. quoque victorem ipsum appellat poeta. Ac φαιμί mediae orationi interpositum habes etiam Pyth. III. 75. Kayserus πολιτας pro πόλιν τάνδ' proponit et φηγῶνδ' retinet. Ego putabam verba Scholiastae: ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου,

95 κείνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν
 παντὶ θυμῷ σύν γε δίκα καλὰ θέζοντ' ἔννεπεν. 170
 πλείστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
 ὀρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον ἄφρωνί θ' ὡς ἐκάστα
 φίλτατον

παρθενικαὶ πόσιν ἢ 175

100 υἱὸν εὐχοντ', ὃ Τελεσίχρατες, ἔμμεν,

ἐν Ὀλυμπίοσι τε καὶ βαθυκόλπου Στφ. ε'.

Γὰρ ἀέθλοισι ἐν τε καὶ πᾶσιν

ἐπιχωροῖσι. ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν

διψᾶδ' ἀκείομενον πρόσσει χροῖος αὐτίς ἐγείραι 180

105 καὶ παλαιᾶν δόξαν ἐῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσας
 ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν

v. 96. σύν τε δίκα — v. 102. πάντεσσ' — v. 103. οὐν et ἀοιδᾶν — v. 104. διψᾶν — v. 105. καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν

indicium continere scripturae φαιμί, quo reposito et εὐκλιεῖται et φηγῶν non erunt mutanda. Formam φαιμί satis confirmat Aristoph. Ach. 771. et Pindaricum φαιμί. SCH.]

v. 96. Retineam vulgatam lectionem plurimorum librorum παντὶ θυμῷ σύν τε δίκα, ex animo laudare et non infra meritum; hoc enim nunc est σύν δίκα. Sic haec recte iunguntur ut alia multa cumulate posita cum vi. Defendit idem Tafeliius.

v. 102. [Vera scriptura πᾶσιν ex libris plurimis reddita poetae. Versu 103. ὦν Hermannus et Boeckhiius ob constantem usum poetae. SCH.]

v. 105. Optime nunc habetur παλαιὰ δόξα; cf. Boeckhii Nott. Critt., quod vellem intellectum omnibus. Contra metrum esse δόξαν τεῶν hodie in vulgus notum esse potest; nec minus damnandum δόξαν ἐῶν, quod ab Oxoniensibus male coniectatum nuper denuo propositum. Mala hic tertia persona post antecedentem secundam, τίς autem nunc substantivo carens de homine nescio quo, qui poetam excitet, tam ieiunum est, ut nihil unquam reperiat ieiunius. De ceteris vide explicationem. [Libri violato metro ἀοιδᾶν διψᾶν ἀκείομενον πο. χρ. αὐτίς ἐγείραι καὶ παλαιὰ (παλαιῶν Aldus) δόξαν τεῶν προγόνων. Schmidii emendationem secutus Boeckhiius ἀοιδᾶν δ. α. πο. χρ. αὐτίς ἐγείραι καὶ παλαιὰ δόξα τεῶν προγόνων dedit. Scholia: διψᾶσθ' τῇ φθῆ προστιθέντα, ἀκείομενόν με καὶ θεγαπένοντα. ἢ διψᾶσαν φθῆν τῷ θελεῖν ἕμμεν ἕμμεν πρόσσει τις ἐμὲ καὶ ἀναγκάζει ἐτι τοῦτο ὑπομῆναι καὶ συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ἕμμεν δόξαν. Ex his perspicuit Hermannus l. c. p. 164. corrigendum esse ita, ut dedi. Vide Commentarium. Nec Bergkiius ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν διψᾶν ἀκ. — ἐγείραι καὶ παλαιῶν δόξαν ἐῶν προγόνων male scripsit. SCH.]

Ἰρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μνα-
 στήρες ἀγκιλέα κούραν· 185
 τὴν μάλα πολλοὶ ἀριστῆες ἀνδρῶν αἶτεον
 σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν
 εἶδος 190

ἔπλετο· χροισοστεφάνου δὲ οἱ Ἦβας Ἀντ. ε'.
 110 κερπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδορέψαι
 ἔθειλον. πατήρ δὲ θυγατρὶ φρυτεύων
 κλεινότερον γάμον, ἀκουσεν Δαναὸν ποτ' ἐν
 Ἄργει 195

οἶον εὔρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
 πρὶν μέσον ἅμαρ ἐλεῖν,
 ὠκύτερον γάμον. ἔσταθεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν
 τέμασιν αὐτῆς ἀγῶνος· 200

115 σὺν δ' ἀέθλοισι ἐκέλευσεν διακρίναι ποδῶν,
 ἄντινα στήσοι τις ἠρώων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν
 ἦλθον. 205

οὔτῳ δ' ἐδίδον Λίβυς ἀρμόζων κόρη Ἐπ. ε'.
 νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμῶ μὲν εὐτὴν σταῖσε νο-
 σμήσαις τέλος ἔμμεν ἄκρον, 210
 εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορῶν

120 ἀμφὶ οἱ ψεύσει πέπλοισι.
 ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαυσηρόν δρομόν, 215
 παρθένον κεδνὰν χερσὶ χειρὸς ἐλών
 ἄγειν ἰππευτῶν Νομάδων δι' ὄμιλον. πολλὰ μὲν
 κείνοι δίχον

φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·

125 πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν. 220

v. 123. πολλά μιν

v. 106. [Ἰρασα Heynius. Libri plurimi Ἰρασσαν, Pal. C. Ἰρασσα.
 Plurali praeter Pherecydem in Scholiis h. l. usus Herodotus IV,
 159. Adde 158: ἔστι δὲ τῷ γῶργ τούτῳ ὄνομα Ἰρασα. SCH.]

v. 114. [πρὸς τέμασιν Bergkii coniectura. SCH.]

v. 116. [Bonorum librorum στήσει probat Boeckius. SCH.]

v. 123. [Libri μιν. Correxīt Boeckhīus. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Γ.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ ΘΕΣΣΑΛΩ.

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΤΛΟΔΡΟΜΩ.

Strophae.

χ υ λ υ υ υ υ υ

υ λ υ λ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ λ υ υ υ υ υ υ υ λ υ υ υ υ

υ λ λ υ υ υ υ λ υ υ υ υ λ υ υ υ υ υ

5 υ λ λ υ υ υ λ υ υ υ υ υ υ

υ υ λ υ υ υ υ υ λ υ υ υ υ

E p o d i.

υ λ υ υ υ υ υ λ υ υ υ υ υ

λ υ υ υ υ

λ λ υ λ υ υ υ λ υ υ υ λ υ υ

λ λ υ λ υ υ υ λ υ υ

5 λ λ υ λ υ υ υ υ υ υ

υ λ υ υ υ λ υ υ υ υ υ λ υ υ

Ὀλβία Λακεδαιμόνων·

Στρ. α'.

μάκαιρα Θεσσαλία· πατρός δ' ἀμφοτέραις ἕξ ἐνός
 ἀριστομάχου γένος Ἡρακλεῦς βασιλεύει.

v. 1. Λακεδαῖμον· — v. 3. Ἡρακλέος

Pyth. X. v. 1. [Λακεδαίμων praecunte Beckio ex duobus
 libris pro vocativo editum est, qui locum non habet. SCH.]

v. 3. Ἡρακλεῦς Boeckhīus scripsit pro Ἡρακλέος. [Vide
 de illa forma Nott. Critt. ad Ol. XIV, 10. SCH.]

- τί νομπέω κατ' ἄκαιρον; ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
 Πελιναῖον ἀπύει 5
- 5 Ἀλένα τε παῖδες, Ἰπποκλέα ἐθέλοντες
 ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὴν ὅπα. 10
- γενέται γὰρ ἀέθλων· Ἄντ. α'.
 στρατῶ περικτιόνων θ' ὁ Παρνασίος αὐτὸν μυχὸς
 διανλοδρομῶν ὑπατον παίδων ἀνείπειν.
- 10 Ἀπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχή τε δαι-
 μονος ὀρνύντος αὐξεται· 15
 ὁ μὲν που τεοῖς γε μῆδεσι τοῦτ' ἔπραξεν·
 τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἔχρεσιν πατρὸς 20
- Ἄλυμπιονίκα δις ἐν πολεμαδόχοις Ἐπ. α'.
 Ἄρεος ὄπλοις·
- 15 θῆκεν δὲ καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κιζῆδας ἀγῶν
 πέτραν κρατησίποδα Φοικίαν. 25
 ἔσποιο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
 ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσειν·
 τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν Στρ. β'.
 20 λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ
 θεῶν 30

v. 4. τί; et παρὰ καιρόν; — v. 5. θέλοντες — v. 8. τ' Ἀμφικτιόνων ὁ Παρνασίος — v. 11. τεοῖσι μῆδεσι et ἔπραξε. — v. 13. Ὀλύμπιονίκα — v. 14 seq. Ἄρεος ὄπλοισιν θῆκε

v. 4. [Scholia unam scripturam κατὰ καιρόν norunt in eaque explicanda se torquent; solum lemma ostendit παρὰ καιρόν vel, ut cod. Gotting., πρὸς καιρόν. Vetustissima igitur lectio ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΝ fuit, quam monitu Ahrentis mei rectius in elementa sua resolutam reddidi poetae. Librorum παρὰ καιρόν interpretis est. Comparat amicus Theocr. XIV, 10: ἀσχεὰ ὀξύς, πάντ' ἐθέλων κατ' ἄκαιρον. Sic enim scribendum esse. SCH.]

v. 8. [στρατῶ τ' ἀμφικτιόνων Boeckhiius. Sed recte Hermannus Opuscul. VII. p. 164. labantem versum fulsit. SCH.]

v. 11. [Quum libri partim τεοῖσι τε cum lemmate Scholiorum, partim τεοῖς τε praebeant, Bodleiani γ scripturam recepit Boeckhiius. Paulo post v. 13. Ὀλύμπιονίκα libri omnes. SCH.]

v. 14 seq. [Vulgata a Schmidio profecta. Vetus lectio est Ἄρεος ὄπλοις. Ἐθῆκε. Sed quum Rom. θῆκεν καὶ praebeat, Boeckhiius θῆκεν δὲ καὶ coniicit, idque postulat Hermannus l. c. p. 165., ego ascivi. Cf. ad vers. 69. Deinde librorum errore βαθυλείμωνα ἀγῶν ὑπὸ Κιζῆδας emendavit Schmidius. SCH.]

- μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἶη
 ἀπῆμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος ἀνῆρ
 γίγνεται σοφοῖς, 35
 ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας
 τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλη τόλμα τε καὶ σθένει,
- 25 καὶ ζῶων ἔτι νεαρὸν Ἄντ. β'.
 κατ' αἶδαν υἱὸν ἰδῆ τυχόντα στεφάνων Πυθίων. 40
 ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ·
 ὄσαις δὲ βρότεον ἔθνος ἀγλαΐαις ἀπτόμεσθα, περι-
 νει πρὸς ἔσχατον 45
 πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὔροις
 30 ἐς Ἐπερβορέων ἀγῶνα θαναματὰν ὁδόν.
- Ἐπ. β'.
 παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίδατο λαγέτας, 50
 δόματ' ἐξελθὼν,
 κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῶ
 ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον
 35 εὐφραμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
 χαιρεῖ, γελᾷ θ' ὄρων ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων. 55

v. 27. οὐπω et αὐτοῖς. — v. 29. εὔροις ἂν — v. 30. θαναματῶν — v. 36. ὀρθίαν

v. 17. [ἔσποιο Bergkiius ex septem codicibus. Vide ad Ol. XIII, 41. SCH.]

v. 21. [Eximie Hermannus l. c. θεὸς οἶος. Tamen vulgata videtur defendi posse. Vide Commentarium. SCH.]

v. 24. [Ἐλη. Pal. C λάβη. Cf. Ol. XI, 23. Nem. III, 30. Isthm. IV, 69. SCH.]

v. 27. [οὐπωτ' Boeckhiius ex libris omnibus. Idem αὐτῷ ex Par. B dedit. Scholia: Τῷ τοιούτῳ, φησί, τῷ παιδὸς ἐσχηκῶτι καὶ ἂ προσείρηκα εὐτυχήματα, οὐκ ἀμβατὸς μόνον ὁ οὐρανός. SCH.]

v. 28. [Bergkiius cum Schmidio βροτόν. SCH.]

v. 29. [Libri εὔροις, εὔρης, εὔροις ἂν. Sed Par. B et Bodl. γ secutus est Boeckhiius; neque aliter Scholiasta alter: Τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἀγούσαν οὐκ ἂν εὔροις ὁδόν. Ignorat tamen particulam etiam Eustathius, qui Prooem. p. 5. affert verba: Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν εὔροις ἐς Ἐπερβορέους ὁδόν. SCH.]

v. 30. [θαναματῶν Schmidius. Libri θαναματῶν. Vide ad Ol. I, 28. SCH.]

v. 36. [ὀρθίαν Boeckhiius cum Pauwio ex uno alteroque codice. SCH.]

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμῆ
τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντὰ δὲ χοροὶ παρθένων
λυρῶν τε βοᾶὶ καναγαί τ' αὐλῶν δονέονται· 60
40 δάφνη τε χρυσῆα κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάξουσιν
εὐφρόνως.

νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται 65
ἰερῶ γενεῶ· πόνων δὲ καὶ μαχῶν ἄτερ

οἰκίοισι φηγόντες Ἄντ. γ'.
ὑπέροικον Νέμεσιν. θρασεία δὲ πνέων καρδίᾳ 70
45 μύλην Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγείτο δ' Ἀθάνα,
ἔς ἀνδρῶν μακάρων ὄμιλον· ἔπεφνέν τε Γοργόνα,
καὶ ποικίλον κάρη

δρακόντων φόβουσι νῆλυθε νασιώταις 75
λίθινον θάνατον φέρων. ἐμοὶ δὲ θαναμάσαι

θεῶν τελεδάντων οὐδέν ποτε φαίνεται Ἐπ. γ'.
50 ἔμμεν ἄπιστον.

κώπην σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ 80
πρόφραδε, χοιράδος ἄλλαρ πέτρας.

ἔγκωμιον γὰρ ἄστος ὕμνων
ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὅτε μέλισσα θύνει λόγον.

v. 40. εἰλαπινάξουσιν — v. 54. ὡς τε

v. 51 seq. [Scholia Arist. Nubb. 107: Πίνδαρος· Κώπην ἤδη
μοι σχάσαις. Ibid. ad v. 738. σχάσαις legitur. Pro ἄλλαρ boni
libri ἀλιάν. SCH.]

v. 54. [De ὡς particula ex duorum librorum ὡς eruta
vide ad Ol. XI. 90. SCH.]

v. 57. [Libri τὸν Ἰπποκλέα; accusativum ducibus Scholiis
reposerunt Rittershusius et Schmidius. Sed quum dictio poetica
non ferat articulum, Hermannus l. c. τὸν Ἰπποκλέα σ' ἔτι re-
scripsit, pro quo τὸν Ἰπποκλέα ποτὲ malit Kayserus p. 63. Sic
patrem Hippocleae cognominem nacti sumus. Nam quem teste
Scholiasta ad v. 22. pro patre pueri victoris venditant Phrician,
is ex v. 12. exsculptus videtur prave intellecto. Phrician potius equum
victorem audiendum esse collegit Hermannus ex Eustathii Prooem.
p. 6., qui equum a Pindaro κρατησίποδα vocatum tradit. Ahrentis iu-
diciū de Dial. Dor. p. 146. in Addendis proposui sero cognitum. SCH.]

v. 58. [Libri ἐν τε παλαιτέροις. Correxit Hermannus; cf.
de positione particulae ad Ol. VI. 53. Nunc tamen idem Hey-
nianum ἐν τ' αὐτ' se praefere significat in Jahni Annall. 1841.
32. 3. p. 256. SCH.]

v. 60. [Ἐκνιξέ γε metricorum correctio. Libri meliores

55 ἔλπομαι δ' Ἐφνυραίων Στρ. δ'. 85
ὄπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκίαν προχεόντων ἐμῶν
τὸν Ἰπποκλέα σ' ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰοδαῖς
ἔκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἄλιξι θησέμεν ἐν καὶ
παλαιτέροις, 90

νέαιδιν τε παρθένουσι μέλημα. καὶ γὰρ
60 ἑτέροις ἑτέρων ἔως ὑπέκνιξε φρένας·

τῶν δ' ἕναστος ὀροῦει, Ἄντ. δ'. 95
τυχῶν κεν ἀρπαλέαν σχέδοι φροντίδα τὰν παρ
ποδός·

τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέμματον προνοῆσαι.
πέποιδα ξενία προσανέϊ Θώρακος, ὅσπερ ἐμῶν ποι-
πνύων χέριν 100

65 τόδ' ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων τετρακόρον,
φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προσφρόνως.

Ἐπ. δ'.
πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βαβάνῳ πρόπει 105
καὶ νόσος ὀρθός.

v. 57. τὸν Ἰπποκλέαν ἔτι — v. 58. ἐν τε παλ. — v. 60. Ἐκνιξέ γε

ἔκνιξε φρένας; Par. B ἔκνιξε τὰς φρένας. Hinc quum Herman-
nus ὑπέκνιξεν φρένας scribendum coniecisset — idque legisse
Scholiastam, qui ὑπέκνιξεν in explicatione posuit, — Boeckhius
alteram verbi formam metri gratia restituit. Nam Pindarus, ubi
longa opus est, ἔκνιξε, ubi brevi, ἔκνισε usurpat. Vide ad Pyth.
VIII. 33. Vetus tamen mendum, quum Scholia BL Homeri II.
A. 469. apponant: Καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔως ἔκνιξε φρένας.
Et. M. p. 379, 39: Καὶ γὰρ ἑταίροις ἑταίρων ἔκνιξεν ἔως
φρένας. SCH.]

v. 62. [Quod Bergkius in Zimmermanni Diar. Philol. 1836,
4. p. 36. a glossatore expulsum opinabatur verbum Pindaricum
ἀμενσιεπῆ, id ipsum nunc in verba poetae intulit scripta sic:
τυχῶν κ' ἀμενσιεπῆ κτλ. Nam Eustath. Prooem. p. 10. ἀμεν-
σιεπῆ φροντίδα a poeta dictum esse prodidit. Mirum profecto
glossatorem, qui vocem poeticam voce poetica explicuerit; ma-
caduci significationes affingit. Sed ut vocabulum id significet —
quanquam cave putes, vide ad Eust. notam meam et Rostii
Thesaur. L. Gr. s. v. —, ipsa illa significatio sententiam cor-
rumpit, quam verissime explanavit Dissenius. SCH.]
Pind. Carm. Sect. I.

'Αντ. α'.
10

Ἰσμήνιον δ' ὀνόμαξεν, ἀλαθέα μαντίων θῶκον,
ὃ παῖδες Ἀρμονίας, ἔνθα καὶ νυν ἐπίνομον ἠρωϊδῶν
στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν,
ῥοφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν 15
10 γᾶς ὁμφαλὸν κελαδήσεται ἄκρα σὺν ἐσπέρα,

'Επ. α'.
20

ἑπταπύλοισι Θήβαις
χάριν ἀγωνί τε Κιόδας,
ἐν τῷ Θρασυδαῖος ξυνασέ μ' ἐστίαν
τρίτον ἐπι στέφανον πατροφῶν βαλῶν,
15 ἐν ἀφρεαῖς ἀρούραισι Πυλλάδα
νικῶν ξένου Λάκωνος Ὁρέστα.

Στρ. β'.
25

τὸν δὴ φρονεομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταμνή-
στρας
χειρῶν ὑπο κρατερῶν ἐκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσ-
πενθέος,
ὁπότε Λαοθανίδα κόρα Πριάμου
20 Κασσάνδραν πολὺ χαλκῷ σὺν Ἀγαμέμνονι 30
ψυχῇ πόρεν ἄχροντος ἀκτὰν παρ' εὐδοίαν

v. 6. μαντεῖον — v. 8. ὁμαγυρέα — v. 10. κελαδήσεται — v. 13. ξυνασεν ἐστίαν — v. 14. τρίτος — v. 21. πόρεν

v. 6. [Ex scriptura complurium librorum μαντείων Hermannus elicit quod Boeckhii edidit. Paulo post ὁμαγυρέα dialecto Pindari flagitatum dedit Boeckhii, ut Isthm. VI, 46. ὁμαγυρῆς est. Cf. Ahrens de Dial. Dor. p. 133. SCH.]

v. 10. [κελαδήσεται Heynius. Vulgata propter hiatum intolerabilis. SCH.]

v. 13. [Recepi cum Bergkio elegantissimam Hermannii emendationem Opuscul. VII. p. 167. prolatam. Legebatur ξυνασεν ἐστίαν, in quo offendit ommissio genitivi et loco non suo positum πατροφῶν. Kayserus p. 65. ἀμνασεν — νικῶν non probabiliter. SCH.]

v. 14. [τρίτος sola ed. Romana. SCH.]

v. 20. [Κασσάνδραν simpliciter ὁ aliquot libri et Scholia. Falso. Vide ad Ibyc. Rheg. p. 135. SCH.]

v. 21. [Ἄλλοι πόρευσεν, πόρισεν. Par. B secutus est Boeckhii. SCH.]

v. 23. [Ἄλογον Bodl. γ (λίγον Par. A et Ven. F). Repudiat Boeckhii. SCH.]

'Αντ. β'.
35

νηλῆς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφίγείη ἐπ' Εὐ-
ρίπῳ
σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας ἔκτισεν βαρυνπάλαμον ὄρσαι
χόλον;
ἢ ἑτέρῳ λέγει δαμαζομένην
25 ἔννηχοι πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις 40
ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

'Επ. β'.
45

ἄλλοτριαισι γλώσσαις·
κακολόγοι δὲ πολῖται.
ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόρον·
30 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.
θάνατον μὲν αὐτὸς ἦρος Ἀτρεΐδας
ἴκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύνκλαις,

Στρ. γ'.
50

μάντιν τ' ὄλεσσε κόρα, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένη πύρω-
θέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἀβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα
ξένον
35 Στροφίον ἐξέκετο, νέα κεφαλά,
Παρθασοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρόνῳ σὺν Ἄρει 55
πέφρην τε μετέρα θῆκε τ' Αἰγισθον ἐν φρονταῖς.

v. 23. ἔκτισε — v. 24. λέγει δαμαζομένην — v. 25. ἔννηχοι — v. 32. ἴκων — v. 35. ἐξέκετο νέα κεφαλά — v. 36. Παρθασοῦ et ἀλλὰ γε χρόνῳ

v. 24. [Vulgata quum metrum evertat, Par. B scripturam posuit Boeckhii. SCH.]

v. 25. [Libri ἔννηχοι, nisi quod Ven. F ἔννηχον. Tum plurimi τὸ δὲ. Relativum pronomen, quo explicatio Schollastae ὅπερ refertur, simul exactam syllabarum resposionem Hermannus desiderans l. c. p. 169. versus strophicos omnes ad eam normam adigit, quae comparat in secunda et tertia antistropha. Igitur l. c. p. 169. in hoc versu scribit: ἔννηχια πάραγον κοῖ-
μη μ ε θ · ὁ νέαις ἀλόχοις; versu 4. παρά, 20. οἰκτρότατα pro
Κασσάνδραν, 36. Δελφὸν ὑπὸ πόδα, 52. ἀνά πόλιν. SCH.]

v. 35. Pro νέα κεφαλά optime nuper Boeckhii Heynio auctore restituit nominativum. [Pal. C νέα κεφαλά. SCH.] — v. 36. Vulgo ἀλλὰ γε χρόνῳ σὺν Ἄρει. Sed γε fulcrum plurimi libri omitunt. Pro χρόνῳ Boeckhii e Par. B posuit χρόνῳ, ut tribrachys sit hic in basi, quemadmodum in ceteris strophis, probante Hermanno.

Ἄντ. γ.
 Ἡ δ', ὧ φίλοι, κατ' ἀμεισιπόρους τριόδους ἐδι-
 νάθην,
 ὄρθαν κέλευθον ἰὼν τοπρίν· ἦ μέ τις ἄνεμος ἔξω
 πλόου
 40 ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλλεν.
 Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθῷ συνετίθειν παρέχειν
 φωνὴν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλα ταρασσέμεν 65

Ἡ παρὶ Πυθονίκα
 τὸ γέ νυν ἦ Θρασυδαίω·
 45 τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
 τὰ μὲν ἐν ἄρμασι καλλινικοί πάλοι 70
 Ὀλυμπίαν ἀγώνων πολυγέτων
 ἔσχον θοῶν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

v. 38. ἦ δ' et ἀμεισιπόρον τριόδου — v. 41. συνετίθειν πα-
 ρέχειν. — v. 42. ἄλλα γῆ ταρασσέμεν. — v. 43. Πυθονίκα —
 v. 47. Ὀλυμπία τ' — v. 48. ἔσχον

v. 38. [Vulgatum ἦ δ' mutavit Boeckhiius, coll. Pyth. IX, 38. SCH.] Lectio est κατ' ἀμεισιπόρον τριόδου, contra metrum. Unde Boeckhiius κατ' ἀμεισιπόρον τριόδου posuit, quum Pindarus O scriberet pro o et ω. Hermannus κατ' ἀμεισιπόρους τριόδους scribendum iudicat, veluti Hom. Od. IX, 153. dicitur διψήσθαι κατὰ νῆσον. Ceterum ostendit Boeckhiius in Nott. critt. et in Explicationibus ad h. l. plurali τριόδοι Graecos etiam pro singulari usos. [Ego cum Hermanno l. c. p. 170. accusativum praetuli, sermone convenientiorem. Διψήσθαι κατὰ τι est etiam H. P. 680. Cf. Boeckhiius de Crisi §. 20. p. 53. Ceterum singularem iam antiqui grammatici ob oculos habuerunt: Eustath. Prooem. p. 10: Ἀμεισιπόρον τριόδου, καθ' ἣν ἀμείβεται πορεία. SCH.]

v. 41. Vulgo εἰ μισθῷ συνετίθειν, laborante metro. Boeckhiius reposuit εἰ μισθῷ συνετίθειν. Hermannus praes omnibus Mingarelli coniecturam laudat: εἰ μισθῷ γε συνετίθειν, quae mihi quoque maximo placet. Mox v. 42. ἄλλοτ' ἄλλα scripsit Boeckhiius pro ἄλλοτ' ἄλλα, et cum aliis eiecit γῆ ante ταρασσέμεν perperam intrusum. Denique v. 43. Πυθονίκα restituit de sententia Hermannii pro lectione vulgari Πυθονίκα, quae contra metrum est et a dialecto Pindarica abhorret, quum Pindaro genitivus per son, non per ω formetur. [Hermannus l. c. p. 170. παρέχειν συνετίθειν posuit. Paulo post γῆ non habuit Scholiasta, qui infinitivum ταρασσέμεν ἀπὲρ τοῦ τάρασσε καὶ μετάφραζε positum dicat. Ibidem Πυθονίκα formatum ut Πυθόχρηστος. Πυθόχρηστος; ipsum Πυθονίκα est Andocid. de Myster. p. 6., Πυθονίκα Diod. Sic. XVII, 108. et in Inserr.; vide Boeckhiius de Crisi §. 28. p. 77. SCH.]

Στρ. δ.
 Πυθόι τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
 50 Ἑλλαπίδα στρατιὰν ἐκνύτατι. θεόθεν ἐραίμεν κα-
 λῶν, 75
 δυνατὰ μαίόμενος ἐν ἀλιγία.
 τῶν γὰρ αἶ πόλιν εὐχρίσκων τὰ μέσα μακροτέρω
 ὄλβω τεθαλότα, μέμφοι' αἶσαν τυραννίδων 80

Ἄντ. δ.
 ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύ-
 νονται
 55 ἄται, εἴ τις ἄχρον ἐλὼν ἀσυχᾶ τε νεμόμενος αἰνὰν
 ὕβριν 85
 ἀπέργνην· μέλανα δ' ἀν' ἔσχατιαν

v. 49. γυμνοὶ — v. 52. ἀνά — v. 54 seq. Legebatur vulgo:
 ἀμύνοντ' ἀ-
 τα. εἴ τις κτλ.
 et v. 55. ἄσυχᾶ τε — v. 56. μέλανος ἀν

v. 47. [Ὀλυμπία Boeckhiius. Libri Ὀλυμπία τ'. Idem ex libris omnibus restituit ἔσχον. Kayserus p. 65. Ὀλυμπίας. SCH.]

v. 49. [γυμνοὶ Pal. C et Rom. Cum reliquis faciunt Scholia. SCH.]

v. 52. ἀν πόλιν (Boeckhiius ἀν) Bodl. γ. Reliqui ἀνά; vide ad v. 25. Ibidem μακροτέρω plures libri. Omnes denique σὺν ὄλβω. Praepositionem delevit Schmidius. SCH.]

v. 55—58. Vulgo φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄται. Boeckhiius ex ed. Rom. ἀμύνονται ἄται, ut τα εἰ crasin faciant. De qua re iterum dixit in Dissert. de Crisi Pind. §. 32. Hermannus improbens haec coniecit: φθονεροὶ δ' ἀμύνονται τῶν εἴ τις κτλ., quod valde placet; cf. Commentarium. [56. ἀσυχᾶ Hermannus: libri ἡσυχία vel ἡσυχος. SCH.] Mox v. 57. omnes libri μέλανος δ' excepto uno, contra metrum. Unde cum priori Schol. et Hermanno Boeckhiius reposuit μέλανα δ'. [Hermannus quod olim probaverat reiecto nunc omnem locum vexatissimum ita conformat l. c. p. 171:

φθονεροὶ δ' ἀμύνονται
 ἄται, εἴ τις ἄχρον ἐλὼν ἀσυχᾶ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
 ἀπέργνην, μέλανος ἀν' ἔσχατιαν
 καλλίονα θανάτου ταύτων γλυκντάτα γενεῶν
 ἐσόντων κτεάνων κρατίστην χάριν ποσών.
 h. e. Invidiae arcentur noxae, si quis summa adeptus tranquilleque
 degens truceff effugit temeritatem, atrac ad finem pulcriorem mor-
 tis hanc dulcissimae proli nobilem, opum praestantissimam, tradens
 gratiam. Unde suscepti ἄται, reliqua non ausus sum. SCH.]

καλλίονα θάνατον σγήσει, γλυνκντάτα γενεῶ
εὐώννημον κτεάνων κρατίστην χάριν πορῶν. 90

ἄ τε τὸν Ἰφικλείδαν Ἐπ. δ΄.
60 διαφέρει Ἰόλαον

ὑμνητὸν ἔοντα, καὶ Κάστορος βίαν,
σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
τὸ μὲν παρ' ἅμαρ ἔδρασι Θεράπνας, 95
τὸ δ' οἰκόντας ἔνδον Ὀλύμπου.

v. 57. θάνατον ἔσχευ

v. 58. Libri ἔσχευ aut ἐν aut ἔσχευ ἐν, Hermannus σχέθεν proposuit, non tamen pugnaturum se dicit pro hac scriptura. Boeckhii interim Thierschii emendationem σγήσει recepit, sententiae et metro optime convenientem, licet negari non debeat Scholiasten aliud legisse. [Vide Boeckhium de Crisi §. 42. p. 130 seq. SCH.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ΄.
ΜΙΑΔΑ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ

Α Τ Λ Η Τ Η.

— / — — — / — — —
/ — — — — / — — —
— / — — — — / — — —
/ — — — — / — — —
5 — / — — — — / — — —
— / — — — — / — — —
/ — — — — / — — —
/ — — — — / — — —

Στρ. α΄.
Αἰτέω σε, φιλέγλαε, καλλίστα βροτεῶν πόλιων,
Φερσεφόνας ἔδος, ἃ τ' ὄχθιας ἐπι μηλοβότου
ναίεις Ἀκράγαντος ἔδματον κολώνων, ὃ ἄνα, 5
Ἰλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
5 δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῃ Μίδα, 10
αὐτόν τε νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνη, τῶν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
οὔλιον θρηῖνον διαπλέξασ' Ἀδάνα.

Στρ. β΄.
τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς 15
10 αἶε λειβόμενον δυσπενθεῖ σὺν καμιάτῳ,
Περσεύς ὁπότε τρίτον ἄνυσεν κασιγνητῶν μέρος, 20
εἰναλία τε Σερίφῳ λαοῖσι τε μοῖραν ἄγων.

v. 2. μαλοβότου — v. 11. ἄνυσεν — v. 12. Abest τε post εἰναλία.

Pyth. XII. v. 1. [μηλοβότου libri. Mutaverat Heynius. SCH.]
v. 11. [Libri fere αἶσε, αἶσε. Heynius ex Scholiis ἄνυσεν,
Boeckhii ἄνυσεν. SCH.]

v. 12. [Libri non habent τε, quod inseruit Hermannus.
Qui quum olim pro λαοῖσι proposuisset vel τοῖσι — id tanquam
suum inventum poetae obrusit Bergkiius — vel ταῖσι, h. e. Gor-
gonibus, Boeckhiius memoriam librorum ita vindicabat de Crisi
§. 32. p. 94., ut λαοῖσι bisyllabos pronuntiarī debere contende-
ret. Nunc Hermannus exempla Boeckhii non satis apta ratus
l. c. p. 172. egregie coniicit: εἰναλία τε πέτρῳ λαοῖσι τε, coll.
Strabone X. p. 487. de περσῶνδεῖ insula narrante. Interim patro-
cinor vulgatae. SCH.]

ἦτοι τό τε θεσπέδιον Φόρκοιο μαύρωσεν γένος,
 λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον²⁵
 15 δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
 εὐπαράου κραῖτα συλάσαις Μεδούσας

Στρ. γ΄.

υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ χροσσοῦ φαιμεν αὐτορύντου³⁰
 ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
 ἐξήνυστο, παρθένος αὐλῶν τεύχε πάμφωνον μέλος,
 20 ὄφρα τὸν Εὐρυάλας ἐκ καρπαλιμῶν γενῶν³⁵
 χοιμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσθαι' ἐρικλάγκταν γόν.
 εὐρεν θεός· ἀλλὰ νιν εὐροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς
 ἔχειν,⁴⁰

ὀνόμασεν κεφαλῶν πολλῶν νόμον,
 εὐκλεῖα λαοσκόων μναστῆρ' ἀγῶνων,

Στρ. δ΄.

25 λεπτοῦ διανισδόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων,
 τοὶ παρὰ καλλίχορον ναίοισι πόλιν Χαρίτων,⁴⁵
 Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτῶν μάστιγες.
 εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου⁵⁰
 οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἦτοι σάμερον
 30 δαίμων. τὸ δὲ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται

χρόνος

οὔτος, ὃ καὶ τιν' ἀελπίτι βελῶν
 ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

v. 13. Φόρκοι' ἀμαύρωσεν — v. 23. πολλῶν — v. 25. δ' ἄμα —
 v. 26. καλλίχορον ναίοισι πόλει — v. 29. ἦτοι — v. 30. τό γε

v. 13. [Vulgata pravam habet genitivi elisionem, quam Boeckhius cum Hermanno ad Orph. p. 722. removit. SCH.]

v. 24. [Duo codices περυστῆρα. Vulgatum legerunt veteres apud Eustathium Prooem. p. 8: Ἀυλητικὸν νόμον μνηστῆρα ἀγῶνων ἔφη, ἦγονν ἐς μνήμην ἄγοντα τοὺς ἀγῶνας. SCH.]

v. 26. [καλλίχορον v. πόλιν Scholiasta habuit is, cuius haec sunt: οἵτινες οἱ κάλαμοι οἰκοῦσιν εἰς τὴν τῶν Χαρίτων πόλιν, τουτέστι τὸν Ὀρχομενόν. Et πόλιν duo codices. Quum autem Pindarus Atticam formam πόλει respuerit, vel propterea obtemperandum fuit Hermanno l. c. SCH.]

v. 29. [ἦτοι reposui ex verbis Scholiastae his: θεός γὰρ ἢ σήμερον ἢ ἄντερον ποιήσει καὶ ἐπὶ τέλος ἄξει. Legebatur ἦτοι, quod iure displicuit Hartungio de Particc. Gr. II. p. 358. SCH.]

v. 30. Pro τό γε μόρσιμον scribendum puto: τὸ δὲ μόρσιμον cum Schol. Gott. Paris. B. Nam haec sententia non continuat antecedentem, sed ei opposita est. Vide Commentarium. [Illud reposui cum Hermanno p. 172. et Bergkio. SCH.]

N E M E O N I K A I.

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ Α΄.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ.

Ι Π Π Ο Ι Σ.

Strophae.

- / 0 - 0 / 0 0
 - / 0 - 0 / 0 0 - 0 0 0 0
 / 0 0 - 0 0 0 0
 - / 0 - 0 / 0 0 - 0 0 0 0
 5 / 0 0 - 0 / 0 0
 / 0 0 0 - 0 0 0 0 - / 0 - 0 / 0 0
 / 0 - 0 / 0 0 - 0 0 - 0 - 0 / 0 - 0 / 0 0 - 0 / 0 0

E p o d i.

0 0 - 0 / 0 - 0 / 0 0 - 0 0 - 0 / 0 0
 / 0 0 0 - 0 0 0 0 - 0 / 0 - 0 / 0 0
 / 0 - 0 / 0 0 - 0 0 0 0 - 0 / 0 - 0 / 0 0
 - / 0 - 0 / 0 0 - 0 / 0 - 0 / 0 0

" Ἀμπνευμα σεμνὸν Ἄλφειοῦ, Στρ. α΄.
 κλεινῶν Συρακοσῶν θάλος Ὀρτυγία,
 δέμνιον Ἀρτέμιδος,
 Δάλον κασιγνήτα, σέθεν ἀδυεπής
 5 ὕμνος ὀρμᾶται θέμεν 5
 αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηρὸς Αἰτναίου
 χάριν.

ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίον Νεμέα θ' ἔργμασιν νικα-
φόροις ἐγκώμιον ζεύξαι μέλος. 10

ἀρχαὶ δὲ βέβληται θεῶν ἄντ. α'.
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαίμονιαις ἀρεταῖς.

10 ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῦσα μεμνάσθαι φιλεῖ. 15
σπειρέ νυν ἀγλαῖαν τινὰ νάσφ, τὰν Ὀλύμπου δε-
σπότας

Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόρα, κατένευσεν τέ οἱ χαίταις,
ἀριστεύουσαν ἐν κάρπῳ χθονὸς 20

Ἐπ. α'.
15 Σικελίαν πείρασαν ὀρθώσκειν κορυφαῖς πολλῶν
ἀφνεαῖς·

ᾧ πάσθε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρά οἱ χαλ-
κεντέος
λαὸν ἱππαιχμον θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλ-
λοις ἐλαϊῶν χρυσείοις 25
μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύθει βαλάν.

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις Ἐπ. β'.
20 ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος, 30
ἔνθα μοι ἀρμόδιον
δείπνον κενόσμηται, θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν

13. ἔγειρέ νυν

Nem. I. v. 13. [Libri ἔγειρέ νυν, ἄγειρέ νυν, νῦν ἔγειρέ,
contra metrum. Ex verbis Scholiastae his: ἐμπεπε τοίνυν, ὡ
Μοῦσα, καὶ σπειρε λαμπρότητα τινὰ τῇ νήσφ, τῇ Σικελίᾳ,
elicuit σπειρε Beckius. SCH.]

v. 16. [Quattuor codices χαλκέντεον, spretum Boeckhio, de-
fensum Lobeckio Parall. I. p. 245. ut convenientius canonis Por-
soniano, de quo exposuit ad Ai. p. 129 seq. Iniuria. Boeckhii
iudicium confirmat auctoritas veterum grammaticorum, qui teste
Eustathio Prooem. p. 6. πόλεμον χαλκεντέα ut paulo insolentius
dictum notarant. SCH.]

v. 24. [Aristarchus in Scholiis: Καταλείπεται τῇ ἀρχαίᾳ
σημασίᾳ τὸ ἐσλός· ἢ γὰρ ἀντίστοχος ἀπῆται τὸ ὕ. Boeckhiius
ex aliquot codicibus vulgarem formam metri gratia revocavit;
vide de Crisi §. 17. p. 48. SCH.]

οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ
φέρειν 35

25 ἀντίον. τέχναι δ' ἐτέρων ἔτεροι· χοῆ δ' ἐν εὐθείαις
ὁδοῖς στείχοντα μάρασθαι φυᾶ.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, Ἐπ. β'.
βουλαῖσι δὲ φροῆν, ἐσόμενον προιδεῖν 40
συγγενὲς οἷς ἔπεται.

Ἀγγοιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
30 τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
οὐκ ἔραμαι πολλὴν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύ-
ψαις ἔχειν, 45

ἀλλ' ἐόντων εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκούσθαι φίλοις ἔξα-
κίων. κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

Ἐπ. β'.
πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλῆος ἀντέχομαι
προσφρόνως, 50
ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλαις ἀρχαῖον ὀτρύνων
λόγον,

35 ὡς, ἐπεὶ σπλάγγων ὑποματέρος ἀντίκα θαητῶν
ἔς ἀγλαν παῖς Διὸς 55
ᾧ δῖνα φεύγων διδυμῶ σὺν κασιγνήτῳ μῶλεν,

ὡς οὐ λαθῶν χρυσόθρονον Ἐπ. γ'.

24. ἐσλός — 37. ὡς τ' οὐ

v. 37. ὡς οὐ. Cf. ad hunc locum Boeckhium de Crisi Pin-
dar. §. 43. p. 131., qui iudicat ὡς post plura verba interiecta
repetitum a Pindaro, quod etiam Hermanno non displicebat.
Mihī tamen prosae orationi convenientior videtur talis repetitio
particulæ quam poesi, nec recordeo simile exemplum apud Pin-
darum. Quare magis placet altera Hermanni ratio, οὔτοι de con-
iectura reponentis. Optime videtur οὔτοι λαθῶν, οὔτοι de em-
phasi dictum, minime latens, probe visus a Iunone speculante. Mox
post ἐγκατέβη colon posuimus pro puncto, quum hic demum ab-
solvatur sententiæ ambitus. [Libri v. 37. et Scholiastae ὡς τ' οὐ,
quo retento olim v. 35. ὡς ἄρα volebant Hermannus et Boe-
ckhiius. Nec Scholiasta ἐπεὶ legisse videtur. SCH.]

Ἦσαν κροκοῦτον σπάργανον ἐγκατέβα·
ἀλλὰ θεῶν βασιλέα

40 σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ. 60

τοὶ μὲν οἰχθεῖσάν πυλᾶν

ἔς θαλάμῳ μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν οἰκείας
γνάθους

ἀμφελλέασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινεν
κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας, 65

*δισσαῖσι δοιοῦς ἀνθένων

45 μάσφαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·

ἀγχομένοις δὲ χρόνος

ψυχᾶς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων. 70

ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος

πλάξε γυναῖκας, ὅσαι τήχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι
λέχει·

50 καὶ γὰρ αὐτά, ποβοῖν ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρω-
μνᾶς, ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων. 75

Ἐπ. γ'.

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκείους ἀθρόοι σὺν ὄπλοις
ἔδραμον·

ἐν χειρὶ δ' Ἀμφιτρούων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φά-
σγανον 80

v. 39. βασιλεία — v. 48. ἄτλατον δέος — v. 50. ὁμῶς — v. 51.
σὺν ὄπλοις ἀθρόοι

v. 38. [ἐγκατέβα Bergkii nullo anctore, nec ratione. Ana-
creon fr. I, 6: ἐγκαθόρα πόλιν, quod frustra in ἐγκατορᾶς mu-
tabat idem Bergkii. SCH.]

v. 39. [βασιλεία metrum corrumpit. Quare Boeckhii βα-
σιλέα dedit, ut ἱερέα. Contra Ellendtius Lex. Soph. I. p. 298.
βασιλῆ reponendum dicit, coll. Steph. Byz. s. v. Ἀγάμεια et
Sophoclis Iphigenia apud Hesych. s. v. βασιλῆ. Equidem ve-
reor, ne istiusmodi formae, quas ex epicis maxime poetis con-
gessit Meinekius Euphor. p. 64, a Pindari usu abhorreant. Re-
cepit tamen Bergkii; contra βασιλέα astraxit Buttmannus Gramm.
ampl. II. p. 328 seq. (426 seq. Lobeck.) SCH.]

v. 48. [Optimorum codicum et Scholiastae βέλος pro glossa
δέος reposuit Boeckhii. Statim post v. 50. ὁμῶς Hermannus.
SCH.]

ἔκετ', ὄξειαις ἀνίαισι τυπέις. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
πάνθ' ὁμῶς·

εὐθύς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

55 ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ Στο. δ'. 85

τερπνῷ τε μιχθεῖς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον

λήμᾶ τε καὶ δύναμιν

νιού· παλίγγλωσσον δὲ οἱ ἀθάνατοι

ἀγγέλον ἤησιν θέσαν.

60 γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξο-
χον, 90

ὀρθόμεντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἱ φράζε καὶ παντὶ
στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

ὄσσοις μὲν ἐν χέρσῳ κτανών, Ἄντ. δ'. 95

ὄσσοις δὲ πόντῳ θήρας αὐδροδίκας·

καὶ τινα σὺν πλαγίῳ

65 ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον

φᾶσέ νιν δῶσειν μόρῳ.

καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσβιν
μάχαν 100

ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ἑπαῖσι κείνον φαιδίμην
γαίᾳ πεφύρσεσθαι νόμαν

Ἐπ. δ'.

ἔνεπεν· αὐτὸν μὲν ἐν εἰράνᾳ καμάτων μεγάλων
ἐν σχερῷ 105

v. 66. μόρον. — v. 69. ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχεῖν αἰεῖ

v. 51. [Libri ἀθρόοι ἔδραμον et ἔδραμον ἀθρόοι. Correxerit
Hermannus. Bergkii χαλκείους ἔδραμον σὺν ὄπλοις ἀθρόοι ma-
luit, ut vox ἀθρόοι rectius collocaretur, quae apud Pindarum
nunquam prima brevi reperitur. SCH.]

v. 66. Libri μόρον, contra grammaticam. Boeckhii nunc
reposuit μόρῳ, a me commendatum. Hermannus coniecerat φᾶσέν
ἢ δῶσειν μόρον. Nessum inferens, qui alienus a ratione carmi-
nis. [Vide Boeckhium de Crisi §. 43. p. 131. SCH.]

v. 68. [Bergkii γαίαις. At scriptura librorum sana, modo
rectius intelligatur quam vulgo fit. Recte Scholia: τὴν κόμην
αὐτῆς τὴν φαιδίμην συμφορήσεσθαι τῇ Γῇ συμβήσεται. SCH.]

v. 69 seq. Vulgo ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχεῖν αἰεῖ
ἀσχητῶν, καμάτων μεγάλων ποιῶν κτλ. Sed σχεῖν αἰεῖ nihili,
plerique σχερῷ habent, in quo latere ἐν σχερῷ vidit Herman-
Pind. Carm. Sect. I. 12

- τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε μῆτιος ἀμᾶς ἀπο.¹⁵ ^{Ἄντ. α'}
 10 ἄρχε δ' οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ,¹⁵
 δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ μιν ὄροισι
 λῦρα τε κοινάσομαι. χαρίεντα δ' ἔξει πόνον²⁰
 γώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι
 ὦκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορᾶν
 15 οὐκ ἐλεγγέεσβιν Ἀριστοκλείδας τεᾶν²⁵
 ἐμίαινε κατ' αἶσαν ἐν περιθθενεῖ μαλαχθεῖς
- παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγῶν Ἑπ. α'.
 ἄκος ὑγιηρὸν ἐν γε βαθυπέδῳ Νευέα τὸ καλλίνικον
 φέρει.³⁰
- εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρδων τ' εὐκίοντα μορφαῖ
 20 ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς Ἀριστοφάνευσ·³⁵
 οὐκέτι πρόσσω
- ἀβάταν ἄλα κίονων ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,
 ἦρος θεὸς ἄς ἔδηκε ναντιλίας ἐσχάτας Στο. β'.
 μάρτυρας κλυτὰς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεσιν 40
 ὑπερόχος, διὰ τ' ἐξερεύνασε τεναγέων
- 25 ῥοᾶς, ὅπα πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,
 v. 10. οὐρανῶ — v. 11. δ' ἐκείνων — v. 12. κοινάσομαι. —
 v. 15. ἐάν — v. 18. ἐν βαθυπέδῳ — v. 22. ἔδηκεν — v. 23.
 πελάγει — v. 24. ὑπερόχος· ἴδια τ' ἐξεύνασε — v. 25. Cola erant
 post ῥοᾶς et κατέβαινε, et aberat interpunctio post τέλος.

v. 10. Lectio librorum et Scholiorum οὐρανῶ et οὐρανῶ.
 Pindarus scripserat OPANO, h. e. οὐρανοῦ, ut Boeckhiius posuit;
 sed per errorem Pindari scriptura in οὐρανῶ transformata erat
 ab iis, qui priscæ rationi recentiore substituerant; grammatici
 deinde quidam pro dativo habuere et iota addiderunt. Sic ortæ
 codicum lectiones. Vid. Boeckh. de Crisi Pind. §. 20. [Mire
 optimi aliquot codices οὐρανῶα vel οὐρανῶα. SCH.]
 v. 12. [De forma κοινάσομαι dixit Boeckhiius Nott. Critt.
 Pyth. III, 28. SCH.]
 v. 15. [Vulgatum ἐάν in nullo libro repertum cum Her-
 manno correxit Boeckhiius. Musano alloquitur poeta. Quod qui
 negat Boissonadius νέαν coniectat. SCH.]
 v. 18. Pro depravata vulgari lectione ἐν βαθυπέδῳ Beckius,
 Hermannus, Boeckhiius ἐν γε βαθυπέδῳ e tribus codicibus, quod
 quam sit aptum hic, monui in Explicatione.
 v. 20. [Boeckhio οὐκέτι πρόσσω non necessarium visum est
 metri gratia mutari. Hermannus οὐκέτι προτέρω, quo Pindarus
 tamen abstinet. Schmidii οὐ οἱ ἐτι recepit Bergkiius. SCH.]

- καὶ γὰν φράδασσε. θυμέ, τίνα πρὸς ἄλλοδαπὴν 45
 ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβει;
 Δίακῳ σε φραμί γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
 ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν· 50
- ^{Ἄντ. β'}
 30 οὐδ' ἄλλοτριῶν ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.
 οἰκοθεν μάτενε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
 γλυκὺ τι γαρνέμεν. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς 55
 γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμῶν·
 ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἶλε μόνος ἄνευ στρατιάς,
 35 καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν 60
 ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρουσθενῆς
 Τελαμῶν Ἰόλα παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν.
- ^{Ἑπ. β'}
 καὶ ποτε χαλκότηρον Ἀμαζόνων μετ' ἀλιὰν 65
 ἔπιτό οἱ· οὐδέ μιν ποτε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν
 ἀκμὰν φρενῶν.
- 40 συγγενεῖ δέ τις εὐδοξία μέγα βολίδει· 70
 ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνήθ' ἄλλοτ' ἄλλα πνέου
 οὐ ποτ' ἀτρεκέι
 κατέβα ποδί, μυρμιᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόσφ' γένεται.

v. 27. παραμείβη; — v. 34. εἶλεν — v. 38. χαλκότηρον — v. 39.
 ἀλιὰν φρενῶν pro ἀκμὰν φρ.

v. 23 seq. Vulgo ἐν πελάγει ὑπερόχος· ἴδια τ' ἐξεύνασε.
 Pro πελάγει multo præstantior est pluralis ex Aug. C præclatus
 ab Hermanno. Mox ὑπερόχος contra dialectum Pindari ὑπερό-
 χος duo codices præbent idque recepit Boeckhiius, ut par erat,
 quanquam optime monens de Crisi Pindar. § 19. etiam hoc er-
 rore propagatum ex prisca scriptura, quum Pindarus scripsisset
 quidem sic, pronuntiasset autem ὑπερόχους. Denique pro ἴδια
 alii veterum legebant διὰ, unde Hermannus coniecit: διὰ τ' αὐτ'
 ἐξεύνασε, Boeckhiius autem melius scripsit διὰ τ' ἐξερεύνασε, at-
 que ita metrum restitutum est. [Bergkiius ἐν τεναγέω et infra
 πελαγίων ῥοᾶς coniecit; διὰ δ' αὐτ' ἐξεύνασε edidit, coll. Pyth.
 III, 96: ἐν δ' αὐτὲ ῥότῳ, et Nem. VI, 11: τότῃ δ' αὐτῆ. Sed τε
 h. l. necessarium. SCH.]
 v. 27. [Cur Boeckhiius παραμείβει scribat, exposuit ad Ol.
 IX, 13. SCH.]

v. 38 seq. [χαλκότηρον ex duobus, ἀκμὰν φρενῶν ex tribus
 codicibus dedit Boeckhiius, quam ἀλιὰν modo præcesserit. SCH.]
 v. 41. [Et. M. p. 818, 34: Ψεφηνὸς καὶ ψεφηνὸς, ἀνήθ',
 σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος
 Ἀριστοκλεί. Igitur alii ψεφηνός, ut putat Porsonus Advers. p. 312.,
 aut ψεφηνός legerunt. SCH.]

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλῶρας ἐν δό-
μοις, 75
παῖς ἔων ἄθυγε μεγάλα ἔργα, χειρὶ θαμνῶν
45 βαρυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, ἴσα τ' ἀνέμοις 80
μάχη λεόντεσβιν ἀγροτέροις ἔπρασθεν φόνον,
κάπρου τ' ἔναιρε, σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
ἔξέτης τοπρώτον, ὄλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον· 85
50 τὸν ἐθάμβεον Ἀρτεμῖς τε καὶ Θρασεὶ Ἀθάνα,

Ἄντ. γ'.
κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κνυῶν δολίων θ' ἐρκέων·
ποσὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προ-
τέρων 90
ἔπος ἔχω· βαθυμήτα Χείρων τράφε λιθίνῳ
Ἴάσον' ἔνδον τέρει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκληπιόν,
55 τὸν φαριάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον· 95
νύμφευσε δ' αὐτὶς ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θυγάτρα, γόνον τέ οἱ φρέστατον
ἀτίταλλεν ἐν ἀρμένιοισι πάντα θυμὸν αὔξων· 100

v. 44. ἄθυγεν — v. 45. ἴσος ἀνέμοις, — v. 50. ἐθάμβεον —
v. 52. κράτεσκεν et πρότερον — v. 53. λιθίνῳ τ' — v. 54. ἔπει-
τά γ' Ἀσκληπιόν· — v. 55. δίδαξεν — v. 56. αὐτὶς

v. 44. [ἄθυγε Hermannus et Boeckhii ex libris, ut v. 21.
34. SCH.]
v. 45. [Libri plerique ἴσον τ', Gotting. ἴσα τ', unde correxit
Hermannus. Heynius quum ex Scholiis sibi visus est collegisse
ἴσος ἀνέμοις, erravit. Ibidem βαρυσίδαρον nonnemo coniecit. SCH.]
v. 47 seq. σώματι ἀσθμαίνοντι Boeckhii scribendum indicavit
cum Hermannus e Schol. Par. A. Med. A. atque etiam Aldus habet
σώματι et Aug. C. σώματι. Videtur enim iam olim dubitatum
esse de vera lectione. At enim σώματι nudum in principio colli
positum inane est et sine vi, quod accuratioribus regulis collo-
cationis verborum repugnat; cf. ad Pyth. VIII, 86. Quare non
dubius praefero σώματα ἀσθμαίνοντα, ut ante legebatur, hoc est
moribunda, quum ἀσθμα etiam morientium sit; cf. Nem. X, 74.
Atque ita semper fere Homerus de vulneratis et morientibus, II,
X, 496. XIII, 399. XXI, 182. Puer celeri cursu deiecta corpora
nondum mortua portabat Chironi, ac pertinet ἴσα ἀνέμοις etiam
ad hoc colon. [Obtemperavi. SCH.] Denique v. 49. ὄλον τ' lego,
uti etiam Boeckhio in Nott. Critt. placebat. Neque enim oppositio
hic est, sed continuatio eiusdem rei.

Ἐπ. γ'.
ᾄσμα θαλασσίαις ἀνέμων διπαῖσι πεμφθεῖς
60 ὑπὸ Τρωῖαν δορίκτυπον ἀλαλὴν Ἀνκίων τε προς-
μῆνοι καὶ Φοργῶν 105
Λαοδάνων τε, καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξεις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας, ἐν φρεσὶ πάξαιθ', ὅπως σφίσι
μὴ κοίρανος ὀπίσω
παλιν οἴκαδ' ἀνεψιδὸς ζαμενῆς Ἑλένοιο Μέμων
μῶλοι. 110

Στρ. δ'.
τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδῶν αὐτόθεν·
65 Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἶμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν 115
ὅππὶ νέων ἐπιχώριον χάσμα κελαδέων.
βοᾷ δὲ νικηφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδῃ προέπει,
ὅς τάνδε νᾶσον εὐκλείῃ προσέθηκε λόγῳ 120
καὶ σεμνὸν ἀγλακίσι μερίμναις
70 Πυθίον Θεάριον. ἐν δὲ πείρῃ τέλος
διαφαίνεται, ὃν τις ἐξοχώτερος γένηται,

Ἄντ. δ'.
ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, τρίτον 125
ἐν παλαιτέροισι μέρος· ἕκαστον οἶον ἔχομεν

v. 60. Τρωῖαν — v. 62. Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ — v. 72.
ἐν δ' ἀνδράσιν — v. 73. παλαιτέροισι· μέρος

v. 50. [ἐθάμβεον cum Scholiis duo codices, duo ἐθάμβεον.
Illud reposui; Boeckhii ἐθάμβεον servaverat. SCH.]
v. 52. [κράτεσκε ex tribus, πρότερον ex quatuor libris Boe-
ckhii. SCH.]
v. 53 seq. [τ' in fine versus cum Schmidio delevit Boeckhii.
Libri partim τ', partim γ'. Ibidem ἔπειτεν ex libris petitum.
De tenore nominis Ἀσκληπιός vide ad Pyth. III, 6. Ceterum
Ahrens de Dial. Dor. p. 138. vix recte illo loco ex uno libro
Ἀσκληπιός revocatum censet, quum et tituli et Latinorum Ae-
sculapius Doriensem formam Ἀσκληπιός muniant. SCH.]
v. 55. [δίδαξε Hermannus et Boeckhii ex Par. A. SCH.]
v. 56. Pro ἀγλαόκαρπον libri etiam ἀγλαόκαρον, ἀγλαό-
καρον, ἀγλαόκοιλον. Boeckhii, qui antea ἀγλαόκαρον scrip-
serat ex Med. B. fontibus insignem, nunc retinet ἀγλαό-
καρπον, defensum a Welckero. Cf. Explicat.
v. 72. [Particula δ' iussu Hermannii deleta. SCH.]
v. 73. [Bergkiius rediit ad distinctionem verborum, quae fuit
ante Hermannum et Boeckhium, sed pro vulg. ἕκαστον scripsit
ἕκαστος. At Scholia verissime: ἐπίσταται ὁ νικηφόρος ἕκαστον
μέρος τῶν προλεγεθειῶν ἡλικιῶν, οἶον μέρος ἐλάχομεν τὸ βρο-
τεῖον ἔθνος. SCH.]

ἕννον προζώμιον εἴη· δέξατο δ' Αἰακιδᾶν
 ἠΰπυργον ἔδος, δίκα ξεναρκεῖ κοινὸν 20
 φέγγος· εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἀλίφ
 σός πατήρ ἐθάλπεται, ποιμίλον κιδαρῆζων
 15 θαυὰ κε, τῶδε μέλει κλιθεῖς, 25
 ἕννον κελάδησε καλλίνικον

Στρ. γ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὄρμον στεφάνων
 πέμψαντος καὶ λιπαρῶν
 εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύ-
 λοις, 30
 20 οὐνεκ' Ἀμφιτρούωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
 Καδμείοι νιν οὐκ ἀέκοντες ἀνθεσι μίγννον, 35
 Αἰγίνας ἕκατι· φίλοισι γὰρ φίλος ἔλθων
 ξένιον ἄστν κατέδραμεν
 Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

25 σὺν ᾧ ποτε Τρωῖαν κραταῖος Τελαμῶν Στρ. δ'. 40
 πόρθησε καὶ Μέροπας
 καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν ἑκπαγλον Ἀλκνονῆ,
 οὐ τετραορίας γε πρὶν δυάδεκα πέτρῳ 45
 ἠρωάς τ' ἐπειβεβαώτας ἱπποδάμους ἔλεν
 30 δις τόσους· ἀπειρομάχας ἐὼν κε φανείη 50
 λόγον ὁ μὴ συνιείς· ἐπεὶ
 ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθυμὸς Στρ. ε'.
 ὠραὶ τ' ἐπειγόμεναι· 55

v. 18. πέμψαντα — v. 25. ξὺν et κρατερός — v. 31. ξυνιείς·

v. 18. [Scholia: τὴν γεγενημένην νίκην τὴν ἀπὸ τοῦ Κλεω-
 ναίου ἀγῶνος τοῦ πέμψαντος πλήθος καὶ ὁμαθὸν στεφάνων.
 Genitivum legit etiam Ven. D, quem vindicabat Kayserus locis
 Ol. VIII. 76. et Nem. VI. 60. Recte. Boeckhiius πέμψαντα. SCH.]

v. 25. [Vulgatum κρατερός ex Schmidii sententia correxit
 Boeckhiius. Scholiasta γενναῖος explicat. SCH.]

v. 35. [Duo codices νεομηνίος, quod verum fuerit. SCH.]

v. 37. [Duo codices ἐπιβουλίαις. Non male. Sed singula-
 rem tuentur Scholia. SCH.]

v. 49. [Eὐξείνος quum rarius appelletur pontus Euxinus me-
 trumque Eὐξείνω non respuat, id ex Scholiis et aliquot codicibus

35 ἦγγι δ' ἔλομαι ἦτος νομηρία διγέμεν.
 ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντίας ἄλμα
 μέδσον, ἀντίτεν' ἐπιβουλίᾳ· σφόδρα δόξομεν 60
 δαῖων ὑπέροιστοι ἐν φάει καταβαίνειν·
 φθονερά δ' ἄλλος ἀνήρ βλέπων
 40 γνώμαν κενεῖαν σιότῳ κυλίνδει 65

χαμαιπετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὁποῖαν ἀρετὰν Στρ. ε'.
 ἔδωκε πότμος ἄναξ,
 εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἔρπων πεπωμέναν τελέσει. 70
 ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' ἀντίκα, φόρμιγγε,
 45 Ἀυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
 Οἰωνόγῃ τε καὶ Κύπρῳ, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχη 75
 ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτάρ
 Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῶν·

Στρ. ζ'.

ἐν δ' Εὐξείνω πελάγει φαιρῶν Ἀχιλεὺς 80
 50 νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
 Φθία· Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρησίᾳ,
 βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται 85
 Δωδώνηθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἴονιον πόρον.
 Παλίον δὲ παρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκῶν
 55 πολεμῖα χερὶ προστραπῶν 90
 Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν,

δάμαρτος Ἰπολύτας Ἀκάστον δολίαις Στρ. η'.
 τέχναισι χορησάμενος.
 τᾶ δαιδάλω δὲ μαχίρῳ φντενέ οἱ θάνατον 95

v. 41. χαμαὶ πετοῖσαν — v. 49. Eὐξείνω — v. 54. λατρείαν —
v. 59. Δαιδάλω et φντενέ οἱ

adoptavit Boeckhiius. Idem v. 54. λατρείαν, quod metrum ferat,
 ex libris omnibus substituit in locum Schmidiani λατρίαν. SCH.]
 v. 59. Vulgo legebatur Δαιδάλον, quanquam Daedali nomen
 hic alienum est, etiam pro Vulcano positum, uti factum in Vasculo
 ap. Mazocch. Tab. Heracl. p. 137. notante Welckero. [Qui Δαι-
 δάλον reduxit Bergkiius, affert Eurip. Herc. Fur. v. 469. coll.
 Diod. Sic. IV. 14. Frustra. SCH.] Nam Vulcanus quidem fe-
 cerat ensem, sed nusquam Pindarus hunc Daedalum dixit. Vere
 Boeckhiius de Crisi Pindar. §. 19. notat in antiquis exemplaribus
 ΔΑΙΔΑΛΟ lectum esse, quum iota forte excidisset. Hinc Δαι-

60 ἐκ λόγου Πελίας παῖς· ἀλαλκε δὲ Χείρων,
καὶ τὸ μύρμιον Διόδεν περρωμένον ἔκφερον· 100
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
ὄνυχας ὄξυτάτους ἀμὰν
τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων

65 ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν Νηρείδων, Στρ. θ'. 105
εἶδεν δ' εὐκνυλον ἔδραν,
τὰς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφραναν ἐς γένος αὐτῶ. 110
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν. ἀπότρεπε
70 αὐτίς Εὐρώπην ποτὶ χέρον ἔντεα ναός· 115
ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγνίων ἀέθλων Στρ. ι'.
κᾶρονξ ἔτοιμος ἔβαν 120

75 Οὐλυμπία τε καὶ Ἴσθμοῖ Νεμέα τε συνθέμενος,
ἔνθα πείραν ἔχοντες οἰκαδε κλυτοκάροπον
οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἴν' ἀκούομεν, 125
Τιμάσερχε, τεὰν ἐπινηκίσιδιν ἀοιδαῖς

v. 62. θρασυμαχάνων — v. 74. κάρνξ ἔτοιμος — v. 75. Ὀλυμπία —
v. 77. πάτραν νιν

δάλον scriptum; perspexit tamen iam Didymus in Schol. ad. h. l. alienum esse Daedalum et dativum restituendum, quod nunc a Boeckhio factum, postulante etiam Hermanno. [Ibidem φίντενέν οἱ a Schmidio praepostere novatum expulit Boeckhio cum quatuor codicibus. Reliqui enim φίντενέν οἱ. SCH.]

v. 62. [Vulgata evertitur metrum. Plures codices θρασυμαχάνων, unde locum curavit Hermannus. Non mala tamen Ahlwardti coniectura θρασέων μάχαν τε λεόντων, quam non reprehendit Boeckhio de Crisi §. 40. p. 122. SCH.]

v. 63 seq. [re. initio versus non sine virtute positum defendit Boeckhio de Crisi §. 6. p. 12. Bergkio tamen σχάσαις τάν τ' αἰνοτάτων ἀμὰν ὀδόντων scripsit, quod vel articulus redarguit prorsus intolerabilis. SCH.]

v. 68. [Libri fere γένας, γενεάς, γενεάς. Unde Pauwius γέρας. Obstant Scholia. SCH.]

v. 69. [εὐπορον ποτὶ χέρον Kayserus p. 73. Mire. SCH.]

v. 75. [Quum in antitheticis omnibus longa sit anacrusis, Boeckhio cum Schmidio vulgatam correxit. SCH.]

v. 77. [Libri πάτραν νιν. Correxerit Hermannus. SCH.]

πρόπολον ἕμεναι. εἰ δέ τοι
80 μάτρω μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις 130

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευνοτέρων, Στρ. ια'.
ὁ χρυσὸς ἐψόμενος 130
αἴγας ἔδειξεν ἀπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν 135
ἐργμάτων βασιλευσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
85 φῶτα· κείνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἐμὰν
γλώσσαν εὐρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριάνα 140
ἴν' ἐν ἀγῶνι βαρυντύπου
θάλησε Κορινθίοις σελίνους.

Στρ. ιβ'.
τὸν Εὐφράνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ 145
90 σὸς αἰσέν ποτε, παῖ.
ἄλλοισι δ' ἄλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ,
ἔλπεται τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. 150
οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι,
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν,
95 μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, 155
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

v. 90. ὁ σὸς αἰείατο, παῖ. — v. 91. ἄν τις τύχη, — v. 94. ἔλκει,

v. 90. Legebatur: ὁ σὸς αἰείατο, παῖ, ex emendatione Pauwii et Heynii. Libri omnes ὁ σὸς αἰείσεται, παῖ, contra metrum et sensum, quum praeterito tempore opus sit. Unde Hermannus ὁ σὸς αἰείσέν ποτε emendavit, quod recepit Boeckhio, nisi quod articulum delevit, ut metro satisfaceret. [Futurum nactum est patronum Kayserus p. 74. sine successu diversa molientem. SCH.]

v. 91. [Vulgata peccat in metrum. Hermanno correctionem suppeditavit Scholiasta: ἄπερ αὐτὸς εἶδε. SCH.]

v. 93. [Ὁ ἁγίσταρχος φιλοῖ τὸ οἶον, Scholia. Idem et Didymus ἔριδας habebant, olim probatum Boeckhio, qui ἔλκειν ex pluribus libris et Scholiis petiit. SCH.]

NEMEONIKAI E'.

ΠΥΘΕΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΙΣΙ ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

Strophae.

- 1 0 - 0 1 0 - 1 0 - - 1 0 - - 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 =
 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 - 0 0 - 1 0 - 0
 1 0 - - 1 0 - - 1 0 0 =
 - 1 0 - - 1 0 0 - 1 0 0 =
 5 - 1 0 - 0 1 0 0 - 0 0 0 =
 - 1 0 0 0 - 1 0 - - 1 0 - - 1 0 - 0

Epodi.

0 1 0 0 - 0 0 - 0 1 0 - - 1 0 - -
 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 - 0 1 0 - - 1 0 0 =
 - 1 0 0 - 0 0 - - 1 0 - 0 1 0 -
 - 1 0 - - 1 0 0 - 1 0 0 - 0 0 - 0 1 0 -
 5 - 1 0 0 0 - 0 0 - - 1 0 0 =
 1 0 - - 1 0 0 0 - 0 0 - 0 0 - - 1 0 - 0

Στρ. α'.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὅστ' ἐλινύσοντά μ' ἐορά-
 ζεσθαι ἀγάματ' ἐπ' αὐτάς βαθυίδος
 ἰσταότ'· ἀλλ' ἐπὶ πάσας δολιάδος ἐν τ' ἀνάτρ, γλυκεῖ
 αἰοιδά, 5

στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλουσ', ὅτι
 Λάμπωνος νίδος Πυθίας εὐρυσθενής

v. 1. ἐλινύσοντά

Nem. V. v. 1. [De scriptura ἐλινύσοντα, ἐλινύσοντα, ἐλλι-
 νύσοντα, ἐλινύσοντα videndus praeter Boeckhii Nott. Critt.
 Schaeferus in Greg. Cor. p. 502. Apud Aeschylum Prom. 53.
 527. editur ἐλινύω. Sed Pindarici codices ἢ non duplicant.
 Compara Ἐρινύς restitutum Ol. II, 45. SCH.]

5 νίκη Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,
 οὐπω γέννσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας
 ὀπώραν, 10

'Αντ. α'

ἐκ δὲ Κρόνον καὶ Ζητὸς ἤρωας αἰχματὰς φυτευ-
 θέντας καὶ ἀπὸ χουσεῖν Νηρηίδων
 Αἰακίδας ἐγένεραρον ματρόπολιν τε, φίλαν ξένων
 ἄρουραν. 15

10 τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυδικλυτάν
 θέσαντο παρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου
 στάντες, πίπταν τ' εἰς αἰθέρα χείρας ἀμᾶ 20
 Ἐνδαίδος ἀγίγνωτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος,

'Επ. α'.

ὁ τὰς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ δηρῶνι πόντου.
 αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκῃ τε μὴ κευδοννευ-
 μένον, 25

v. 5. νικῆ — v. 6. γένυς φαίνων — v. 7. χουσεῖων

v. 5. [Praesens tempus ob duriores Dorismum non tolera-
 bile ad dialecti Pindaricae normam refinxit Heynius; vide Her-
 manni Opusc. I. p. 255. Quamquam Eustathius Prooem. p. 11:
 Τιμῆ καὶ νικῆ ἀντι τοῦ τιμᾶ καὶ νικᾶ, ὃν ἀπαρέμφοτα
 εἶη ἂν τιμῆν καὶ νικῆν. SCH.]

v. 6. [Vulgatam ex Aug. C correxit Boeckhii. Et γέννσι
 quidem etiam Med. B cum lemmate Scholiorum agnoscit. Par-
 ticipium φαίνων Scholiorum explicatio prodit. Hermannus tamen
 γέννι mavult, ne arsis secunda dipodiae trochaicae soluta sit,
 quod Boeckhio non necessarium visum est. Vide Dissenium ad
 v. 10. SCH.]

v. 7. [Ex Aug. C (χουσεῖων) vulgatam correxit Boeckhii.
 SCH.]

v. 8. [Complures libri ἐγένεαισε, ἐγένεαισεν. SCH.]

v. 10. Hermannus probat Schmidii coniecturam: θέσαντο,
 παρ βωμὸν πατέρος θ' Ἑλλανίου στάντες, πίπταντ' εἰς αἰθέρα χεί-
 ρας ἀμᾶ, eadem de causa, qua v. 6. γέννι scribit. Sensui qui-
 dem vulgatum melius convenit, quia verba gravissima παρ βω-
 μὸν πατέρος Ἑλλανίου στάντες rectius statim in primo membro
 ponuntur, ut hoc dicat: Pro qua aliquando solemniter preces ad Io-
 vis aram fecerunt; post quae caetera ad amplificationem pertinentia,
 manibus ad aethera sublatis, secundo loco subiiciuntur. Ac vi-
 des multa ex illa doctrina mutanda, quum statim in v. 12. iterum
 lectio mutanda sit, ubi Hermannus emendat: Ἐνδαίδος οἱ ἀγί-
 γνωτες υἱοί, quod etiam Boeckhii olim coniecerat, nunc autem
 improbat.

Pind. Carm. Sect. I.

15 πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρα ἀλκίμου
δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν. στασομαι. οὐ τοὶ ἅπα-
σα κερδίω 30

φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκίης·
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων
νοῆσαι.

Στρ. β'.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι
πόλεμον δεδόκηται, μακρὰ δὴ 35

20 αὐτόθεν ἄλλαθ' ὑποσκάπτει τις· ἔχω γονάτων ἐλα-
φρὸν ὄργανον·

καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί. 40

πρόφρων δὲ καὶ κείνοις αἰεὶ ἐν Παλλῷ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορὸς, ἐν δὲ μέσασιν
φρόνιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον χροσέφ' πλάτρου
διώων

Ἀντ. β'.

25 ἀγείτω παντοίων νόμων. αἱ δὲ πρότιστον μὲν ὕμνη-
σαν Διὸς ἀρχόμενα σεμνὰν Θέτιν 45

Πηλέα δ', ὡς τέ νιν ἄβρα Κρηθεῖς Ἰππολύτα δό-
λω πεδάσαι

ἦθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σιοπὸν 50

πέισαιδ' ἀποιταν ποικίλοις βουλευμασιν,

ψεύδοταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,

v. 16. ἀποινώσας — v. 18. ἀνθρώπων — v. 19. χειρῶν et in fine μακρὰ μοι — v. 20. ἐλαφρῶν — v. 22. κρείνοις αἰεῖδεν Παλλῷ

v. 16. Vulgo ἀποινώσας. Boeckhius optime e libris [et Scholiis] restituit ἀπ' Οἰνώνας, [a Schmidio primo commendatum. SCH.]

v. 18. [ἀνθρώπων ex libris revocatum, ut statim post χειρῶν, quod metro magis congruam longam syllabam praeberet. SCH.]

v. 20. [Libri fere μακρὰ μοι δ' αὐτόθεν, unde μακρὰ μοι δ' αὐτόθεν eruerat Boeckhius, qui postea Thierschii coniecturam reposuit. Ibidem ἐλαφρῶν cum Schmidio scripsit metri gratia. SCH.]

v. 22. [Olim lectum αἰεῖδει Schmidius correxit αἰεῖδεν, rectius Hermannus αἰεὶ ἐν. SCH.]

v. 27. [Eustathius Prooem. p. 13: Ἐπὶ πλέον ἀσύνηθες καὶ

30 ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κείνος ἐν λέκτροις Ἀκά-
στου 55

Ἐπ. β'.

εὐνάς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γὰρ μιν παντὶ
θυμῷ

παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ μὲν ὄργανον κνίζον αἰπει-
νοὶ λόγοι·

εὐθύς δ' ἀπανάτα νύμφαν, ξεινίου πατρὸς
χόλον 60

δείσας· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ ὄρβινεφῆς
ἔξ οὐρανοῦ

35 Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὅστ' ἐν τάχει
ποντίαν χροσκαλαπάτων τινὰ Νηρηίδων πρόξενον ἄνοι-
τιν, 65

Στρ. γ'.

γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσας, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλει-
τὰν θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·

ἔνθα μιν εὐφρονες ἴλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν
δέκονται, 70

καὶ σθένα γνίων ἐρίζοντι θράσει.

40 πότιμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργον περὶ
πάντων. τὴν δ' Αἰγίνα θεοῦ, Εὐθύμενες, 75

Νίκας ἐν ἀγώνεσσι πιτῶν ποικίλων ἔψαυδας
ὑμνων.

v. 30. ἄρα — v. 32. τοῦ δὲ τ' ὄργανον — v. 41. θεᾶς — v. 42. πιτῶν

τὸ ξυνᾶνα λέγειν τὸν κοινῶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ξυνός ὁ κοινός, ἵνα εἴη ὡς περὶ ἐκ τοῦ ἀλκίμος ἀλκίμων, ὅθεν Ἀλκίμων, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ξυνός ὁ ξυνά ν. Ἀναστον γοῦν τὸν βασιλεῖα Μαγνήτων βίου ξυνᾶνα λέγει τῇ αὐτοῦ γυναικί. Ad quem locum non debam dubitare, quin Eustathii auctores ad hunc ipsum versum respexerint. SCH.]

v. 29. [Quatuor libri συνέπλεξε. SCH.]

v. 32. [Vulgatam librorum scripturam τοῦ δὲ ὄργανον emendavit Boeckhius. SCH.]

v. 41. Vulgo θεᾶς. Schmidius θεοῦ ob metrum, probante Boeckhio et Hermanno. [Cf. v. 13. et Nem. IX. 36. SCH.]

v. 42. [πιτῶν, aoristum verbi πίτω, reposuit Boeckhius. SCH.]

μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν
5 νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐραμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμι πότμος 10
οἶαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ἄντ. α'.

τεμαίρει καὶ νῦν Ἀλκμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν 15
10 ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν. αἰτ' ἀμειβομένοι
(10) τόκα μὲν ὄν βιον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν πεδίων
ἔδοσαν,

τόκα δ' αὐτ' ἀναπανδόμενοι ὀθένοσ ἕμαρσαν.
ἦλθέ τοι 20

Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
παῖσ ἐναγώνιοσ, ὃσ ταύταν μεθέπων Διόδεν αἶσαν
15 νῦν πέφανται 25
οὐκ ἄμμογοσ ἀμφὶ πάλα κυναγέτας,

v. 7. ἄμμε — v. 8. ἄντιν' — v. 11. ἀνδρῆσσι
v. 15 seq. πέφαντ' οὐκ ἄ-
μοιγοσ

v. 7. [ἄμμι dedi cum Par. B et Scholiasta eo, qui haec ita explanavit: καίπερ οὐκ εἰδότεσ, εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτὶ πότμοσ ἔγραψε τὴν εἰμαρμένην ἡμῖν καὶ τὸν θάνατον. SCH.]

v. 8. Vulgo ἄντιν'. Boeckhius οἶαν τιν' ob metrum, ut olim coniecerat Hermannus. Omnino ultimi duo versus stropharum et antistropharum in hoc carmine fere corrupti sunt, de quorum emendatione Hermannus aliter nunc sentit quam antea. Ac priores emendationes eius leguntur in dissertatione de Dialecto Pindari et apud Boeckhium in Nott. Critt.; recentiores in Heynii editione novissima habentur, et indicatae sunt a me in Boeckhii editione ad hunc locum, ubi etiam significatum est, cur haec mihi fere omnes displiceant. [Ego versus duos ultimos paulo aliter descripsi atque Boeckhius fecerat; vide ad v. 55 seq. Qua in re egregie me adiuvit Ahrentis mei acumen, qui difficillima quaeque egregie expedivit omninoque auctor mihi extitit carminis paulo aliter conformandi. In quo negotio tantum abest, ut librorum et Scholiorum memoriis illuserimus, ut iam scriptura ad eas longe propius retracta sit. At hoc quidem loco Ahrenti non parui, qui Scholia hanc putet ostendere scripturam: αἶσαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Nam valde insolens fuerit dictio πότμοσ αἶσαν γράφει δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Quare Boeckhio adhaesi. SCH.]

v. 11. [ἀνδράσιν Hermannus. SCH.]
v. 15 seq. Vulgo πέφαντ' οὐκ ἄμμογοσ, contra metrum. Hermannus olim: πέφανται οὐκ ἄμμογοσ, quod recepit Boeckhius. Atque est ἄμμογοσ in Aug. C.

(15) ἔγχεσιν ἐν Πραξιδάμαντοσ ἐὸν πόδα νέμων Ἐπ. α'.
πατροπάτοροσ ὀμαιμίον.
κεῖνοσ γάρ Ὀλυμπιόνικοσ ἐὼν Αἰακίδασ 30
20 ἔφρεα πρώτοσ [ἐλαίασ] ἀπ' Ἀλφειοῦ,
καὶ πεντάκισ Ἰσθμοῖ στεφανοσάμενοσ,
(20) Νεμέα δὲ τρισ,
ἔπανσε λάθραν 35
Σωκλείδα, ὃσ ὑπέριτατοσ
25 Ἀγγοσιμάχοσ νιέων γένετο.

Στφ. β'.

ἐπεὶ οἱ τρεῖσ ἀέθλοφόροι πρὸσ ἄκρον ἀρετᾶσ
(25) ἦλθον, οἴτε πόνοων ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχα 40
ἔτερον οὐ τινα οἶκον ἀπεφάνετο πυγμαχία πλεόνων
ταμίαν στεφάνων μυρῶ Ἑλλάδοσ ἀπάσασ. ἔλπο-
μα 45
30 μέγα εἰπῶν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν

v. 20. Abest [ἐλαίασ] — v. 25. Ἀγγοσιμάχοσ
v. 29—33. μέγα εἰ-

πῶν τύχην ἄντα σκοποῦ.
ὡτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖ-
σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ', οὐρον ἐπέων εὐ-
κλέα. παροισομένων

v. 20. Abest a libris ἐλαίασ. Coniecit Boeckhius ad explendum versum, qui etiam in ceteris epodis corruptus est. [Kaysersus malit ἐνεγκῶν. SCH.]

v. 25. [Dativum ex Aldo duxit Boeckhius loco genitivi, cuius forma non Pindarica. SCH.]

v. 28. [πλεόνων ex Scholiis primus addidit Schmidius. SCH.]

v. 29—33. Vulgo: ἔλπομαι μέγα εἰπῶν τύχην ἄντα σκοποῦ. ὡτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖσ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε, Μοῖσ', οὐρον ἐπέων εὐκλέα. In prioribus τύχην ἄντα σκοποῦ non constant sibi libri; alii enim habent ἄντα σκοποῦ τυχεῖν, [alii τυχεῖν ἄντα σκοποῦ], alii ἄντα σκοποῦ τε τυχεῖν, in Scholiis reperitur etiam ἄν τε τυχεῖν. Quod nunc in textu legitur Boeckhii coniecerunt Mingarellus, Heynius, Hermannus. Mox Heynius ἰεῖσ' [a Scholiis explicatum] probat etiam a Schmidio allatum, et interpunctione utendum censet post hoc participium. Mox Schmidius bene coniecit εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον, ut εὐθὺν εἰς οὐρον vidimus Ol. XIII, 27. Cetera transposuit Boeckhius, audacius sane; sed difficile sit leniorem medicinam invenire. Pro εὐκλέα Hermannus εὐκλέα proposuit. [Leniorem medicinam excogitavit amicissimus Ahrens, qui in reliquis verborum ordinem a libris et Scholiis traditum fideliter servat, Boeckhii εὐκλέα vel dialecti nomine non ferendum expulit, quo facto pro παροισομένων scriptum oportebat quod scriptissimum. SCH.]

ὄτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖς· εὐθὺν' ἐπὶ τοῦτον ἄγε, Μοῖσα,
οὐρον ἐπέων
(30) εὐκλέ· ἀποιχομένων γὰρ ἀνέρον 50

Ἄντ. β'.

ᾠοῖδοι καὶ λόγοι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' ἐκόμισαν,
35 Βασσιδαῖσιν ἅ τ' οὐ σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
ἴδια ναυστολέοντες ἐπικόμια, Πιερίδων ἀρόταις 55
δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ἕμνον ἀγερώχων ἐργμάτων
(35) ἔνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέα
χεῖρας ἰμάντι δεθεῖς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ ταύτας
40 αἶμα πάτρας 60
χρυσαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἀδῶν

Ἐπ. β'.

ἔρρεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλία τε Χαρίτων 65
ἔσπεριος οὐμάδῃ φλέγεν·
(40) πόντον τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων
45 ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κροοντίδαν
τίμασε Ποσειδάνιον ἄν τέμενος· 70
βοτάνη τέ νιν
πόθ' ἂ λείοντος

v. 34. λόγοι — v. 41. χρυσαλακάτω — v. 44. Ἀμφικτιόνων —
v. 45. Abest Κροοντίδαν

v. 34. λόγοι correctum ex Aug. C.

v. 35. [Inepte Didymus testibus Scholiis Βουδίδαῖσιν con-
iecit, quae gens fuerit Aeginetica et Budione oriunda, de quo Py-
thaenetus dixisse in Aegineticis. Cf. C. Muellerae Aeginetica p. 140.
SCH.]

v. 41. [χρυσαλακάτου Hermannus. SCH.]

v. 44. [ἀμφικτιόνων Boeckhius ex Aug. C, quum Ἀμφι-
κτιόνων ab h. l. alieni sint. SCH.]

v. 45. Vulgo abest Κροοντίδαν. Restituit Boeckhius e libris
et Schol.

v. 49. [ἔρρεψ' codices. Metro prospexit Schmidius. SCH.]

v. 56 seq. [Heyniana scriptura metrum pessumdatur. Ex
verbis Scholiastae: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονει-
κίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεύς τοῖς Αἰθίοψι, χαμαὶ κλίνας
τὸν Μήμονα αὐτὸς ἐν τῶν ἀρμάτων κατελθὼν, ex his igitur ver-
bis Dissenius extudit quod Boeckhius dedit: ἐπάλτο· βαρὺ δὲ σφι
δειῖξε νεῖκος Χαμαὶ καταβάς Ἀχιλλεύς ἀφ' ἀρμάτων. Reliqui
enim etiam audacius mutaverant. Nunc ingeniosissimam Ahren-
tis emendationem recepi eamque verissimam. Nam primum ex

(45) νικάσαντ' ἔρρεψ' ἀσίοις
50 Φλοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν.

Στρ. γ'.

πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι 75
νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεὶ σφιν Δικίδα
ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι με-
γάλας. 80

(50) πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσης τηλόθεν
55 ὄνυμ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
Μήμονος οὐκ ἀπονοστήσαντος ἐπάλτο· βαρὺ δὲ
σφιν 85

ἔλικος Ἀχιλλεύς

ἔμπαυσε χαμαὶ καταβάς ἀφ' ἀρμάτων,

φαινεῖν ἰὼν εὐτ' ἐνάριξεν Ἄδος ἀκμῆ Ἄντ. γ'.

60 ἔργος ζακότιο. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι
(55) ὄδον ἀμαξίτων εὐρον· ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων
μελέταν·

τὸ δὲ παρὰ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων 95

λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν

ὄνυμόν. ἐκόντι δ' ἐγὼ νῶτῃ μεθέπων δίδυμον ἄχθος

v. 49. ἔρρεψ' — v. 56. ἐπάλτο· βαρὺ δὲ σφι νεῖκος ἔμπεσ' —
v. 58. Ἀχιλλεύς χαμαὶ καταβάς — v. 59. Ἄδος ἀκμῆ — v. 60. καὶ
τάνδε μὲν — v. 61. ἀμαξίτων

lectione δὲ σφι (σφιν tres libri) νεῖκος ἔμπεσ' elicuit lenissima
literarum correctione: βαρὺ δὲ σφιν ἔλικος ἔμπαυσ' (ἔμπαυσ' iam
Boissonadius); deinde Ἀχιλλεύς (libri Ἀχιλλεύς) ante ἔμπαυσ' retraxit.
Pro ἔμπαυσε si qui erit qui ἔμπαυσε malit, id non necessarium
videtur. Deinde quum libri καταβάς vel καμβάς tueantur,
indicium hoc videtur esse formae rarioris καταβάς, ut Ol. VIII,
38. κάπετον, ubi vide notam; eamque facile instaurabimus scri-
pto χαμαῖς. Ceterum intelligitur, quam sit propter sequentia
verba aptior vulneris Aethiopicis inflicti, quam commissi cer-
taminis commemoratio. Postremo legebatur ἐπάλτο. Alterum
reduxi ex Scholiis: ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυντόνος ἀνα-
γνώνας, ἐπάλτο, τοντέστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν
εἰς Αἰθίοπας. — Ceterum Ahrenti de Dial. Dor. p. 149. forma
ἀπονοστήσαντος iure suspecta esse videtur, quum praesertim
Nem. XI, 26. ἐνόστησε legatur. SCH.]

v. 59. Pro ἀκμῆ Schmidius correxit ἀκμῆ [ex Scholiasta.
SCH.]

v. 60. [τάνδε Schmidii commentum erat. SCH.]

εἶργει δὲ πότμω ζυγέσθ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τιν
καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾶ κριθεὶς 10
εὐδοξος αἰδέεται Σωγῆνης μετὰ πενταέθλοισ.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορυκτύπων Ἄντ. α'.
10 Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνία
θυμὸν ἀμφέπειν. 15

εἰ δὲ τύχη τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
ῥοαῖσι Μοιδᾶν ἐνέβαλεν· αἰ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
σκότον πολὺν ὕμων ἔχοντι δεόμενοι·

ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ, 20
15 εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
εὔρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων αἰοδαῖς.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον Ἐπ. α'. 25
ἔαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβειν·
ἀφνεὸς πενιχρὸς τε θανάτου πέρας

v. 6. πότμω ζυγόν — v. 12. ταί — v. 15. Μνημοσύνας — v. 16.
εὔρη τις — v. 18. βάλον. — v. 19 seq. θανάτου παρὰ σάμα

v. 6. Vulgo πότμω ζυγόν. Aldus πότμω, et omnes libri
ζυγόν θ', unde Boeckhii cum Hermanno de Schmidii correctione
πότμω ζυγέσθ' reposuit. [Fortasse rectius Fr. Wieselerus meus
ζυγοῦν θ' commendat. Scholia id possint videri legisse: Δια-
κολύει ἕτερον ἕτερα καὶ διαζεύγνυσιν ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων, ἢ ἀπ'
ἄλλων πραγμάτων, τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πρόγματα. SCH.]
v. 9 seq. [Scholia Ven. Arist. Pac. 250: Πίνδαρος περὶ τῆς
Αἰγίνης (πόλιν εἶπε νῆσον οὖσαν)· Ἄ μὲν πόλις (codex πολ-
λάκις) Αἰακιδᾶν, quae ex hoc loco deprompta videntur. Vide
post Eustath. Prooem. p. 37. SCH.]

v. 12. Legitur vulgo ἐνέβαλεν ταί, pro quo metri causa aut
ἐνέβαλεν αἰ probandum aut ἐνέβαλε ταί. Illud Boeckhii prae-
tulit, hoc Hermannus praeferre videtur, ut ταί articulus sit, veluti
Ol. XIII, 18. 107. Pyth. I, 18. [ἐνέβαλεν Schmidius ex Scholiis.
Libri ἔβαλεν vel ἔβαλε. SCH.]

v. 16. Libri omnes εὔρηται τις, unde [Schmidius εὔρη τις,
rectius] pronomem eiecit Hermannus.

v. 18. Vera lectio βλάβειν pro βάλον [ex Aug. C et Scholiis
ducta. SCH.]

v. 19 seq. Eximie Hermannus emendavit pro vulgato θανά-
του παρὰ σάμα in novissima Heynii editione θάνατον πέρα
θ α μ α. Quum enim quartum epodi versum in principio tribra-
chum habere statuat, v. 41. e cod. Aug. reponit κτεάν' ἄγων,

20 ἅμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλλομαι
λόγον Ὀδυσσεὸς ἢ πάθεν διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ'
Ἄουρον. 30

ἐπεὶ ψεύδεσσι οἱ ποτανᾶ τε μαχανᾶ Στο. β'.
σεμνὸν ἔπειστί τι· σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύ-
θοις· τυφλὸν δ' ἔχει

ἦτορ ὄμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν 35
25 ἔ τὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν, οὐ κεν ὄπλων χολωθεὶς
ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλλεὸς ἄτερ μάχη 40
ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κοῖσαι θεοῖς
ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυπνῶου Ζεφύροιο πομπᾶ

30 πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔοχεται Ἄντ. β'.
κῦμ' Αἶδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα· τι-
μὰ δὲ γίγνεται 45

v. 20. πλέον — v. 22. ψευδέεσσι οἱ ποτανᾶ μαχανᾶ — v. 25.
ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν — v. 28. ξανθῷ Μενέλα — v. 31. ἐν καὶ

v. 83. retinet δάπεδον, v. 104. ἔπεισε probat, et hoc loco θαμὰ
scribit pro σάμα, quum litera evanida Θ, ut fit, transiisset in C.
Sic denique etiam θάνατον πέρα corrigendum erat. [Vel sic
Hermannianae coniecturae praetuli lenissimam emendationem Fr.
Wieseleri. SCH.]

v. 20. [πλέον' a Schmidio profectum suscepit Boeckhii
SCH.]

v. 21. [ἢ πάθεν duo codices. Minus exquisite. SCH.]

v. 22. Vulgo ψευδέεσσι οἱ ποτανᾶ μαχανᾶ. Hermannus
nunc cum Schmidio probat ψεύδεσσι οἱ ποτανᾶ γε μαχανᾶ, in qu
mihi γέ videtur ieiunum. Boeckhii ποτανᾶ τε μαχανᾶ praetuli
olim commendatum ab Hermanno [ad Orph. p. 788. SCH.]

v. 25. Vulgo ἐὰν ἀλάθειαν εἰδέμεν. Mutavit Boeckhii; a
praeceperat iam Hermannus εἰδέμεν scribendum cum Schmidio.
[Scholia: ἐπινοῖ μὲν ἀνέγνωσαν ἐὰν δασείας, ἀντὶ τοῦ τὴν ἐαν-
τοῦ βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρκιδίου. Ad
ille explicabat τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν ἀλήθειαν. Neutrum ferri
posse Boeckhii evicit. SCH.]

v. 28. [Dativus ex Aldina restitutus. SCH.]

v. 31. [Legebatur ἐν. Quum id autem et ad praecedentia
pertineat et ad sequentia repetendum sit, ἐν signandum fuit de
praeecepto Hermanni Iahn. Annal. Philol. 1841. XXXIII. 3. p. 256.
SCH.]

ὦν θεὸς ἄβρον αὔξει λόγον τεθνακότων
 βοαθῶν, τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπον
 μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις 50
 35 κῆται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν·
 τῆ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
 Σκύρου μὲν ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν
 ἔκοντο· 55

Μολοσσία δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον Ἐπ. β'.
 χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρειν
 40 τοῦτό οἱ γέρας· ὄχητο δὲ πρὸς θεόν,
 κτεάν' ἄγων Τρωάθεν ἀκροθινίων· 60
 ἵνα κρεῶν νιν ὑπὲρ μάχης ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνήρ
 μαχάρα.

βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξαναγέται. Στο. γ'.
 ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχοῖν δὲ τιν' ἔνδον
 ἄλσει παλαιάτῳ 65
 45 Αἰακιδᾶν κρεόντων τολοιπὸν ἔμμεναι
 θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἠρωταῖς δὲ πομπαῖς
 θεμίσκοπον οἰκεῖν ἔοντα πολυθύτοις

v. 33. βοῶ θεῶν· τοὶ γὰρ μ. — v. 34. ἔμολε — v. 37. ἄμαρτεν,
 ἔκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλαγχθέντες. — v. 41. κτεάν' ἀνάγων

v. 32 seq. τεθνακότας βοαθῶν recte dici Graece mortuos
 iros fortes, heroes, dubitat Hermannus, cui plane assentior.
 βοαθῶν, h. e. ἐπίκουρον, sensu aptissimum, imo prope ne-
 cessarium mihi videtur ob consilium loci. De qua re vide Com-
 mentarium. — Mox παρὰ ante μέγαν e Scholiis (ἔμολε παρὰ μέ-
 γαν ὀμφαλόν) restitutum a Boeckhio monente Hermanno, et
 ἴδιον pro ἔμολε. [βοῶ θεῶν Heynius invexerat. Ego Dissenio
 βοαθῶν revocanti morem gessi. Ceterum μόλον antiqua scri-
 ptura est, propter structuram scilicet difficultatem a Didymo de-
 nutata. Scholia: πρὸς ἐν ἀκουστέον ἄχρι τοῦ Ἐπεὶ πρᾶθε, καὶ
 γραπτέον ἐν τῷ ἔμολεν, ὡς Διδυμος, [δς] καὶ ἄπ' ἐν ἀπὸ
 τοῦ τεθνακότων ἕως τοῦ Πρᾶθεν ἀναγινώσκει. SCH.]

v. 36. [πόνασαν praefert Ahrens de Dial. Dor. p. 148., qui
 Boeckhii distinctionem inter πονάω et πονέω ad Pyth. IV, 236.
 commemoratam subtiliorem quam verioreni censet. SCH.]

v. 37. Vulgo ἄμαρτεν, ἔκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλαγχθέντες
 contra metrum. Unde Boeckhii transpositis verbis scripsit quod
 in textu vides, Hermannus autem non mutans verborum sedem
 κτανέντες commendat. [Tres libri πλαγχθέντες. SCH.] Ex Her-
 manni ratione collocatio verborum optima, ut cuius patet, Σκύ-

εὐώνυμον ἐς δίκαν. τρία ἔπεα διαοριέδει 70
 οὐ ψευδὶς ὁ μάρτυς ἔργασιν ἐπιστάτει.
 50 Αἴγινα, τεῶν Διὸς τ' ἐκρότων θρασύ μοι τόδ'
 εἰπεῖν

φραενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων Ἄντ. γ'. 75
 οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαισις ἐν παντὶ γλυκεία
 ἔργω· κόρον δ' ἔχει
 καὶ μέλι καὶ τὰ τέργν' ἀνθε' Ἀφροδίσια.
 φρυγ' δ' ἕκαστος διαφέρουεν βιοτᾶν λαχόντες, 80
 55 ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἐν' ἀδύνατον
 εὐδαιμονίαν ἄπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
 ὠρεξε. Θεαρίων, τιν' δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου 85

δίδοσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ Ἐπ. γ'.
 60 σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.
 ξεινός εἰμι· * σποτεινὸν ἀπέχων ψόγον,
 ὕδατος ὥτε ῥοᾶς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
 κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω· ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μι-
 σθὸς οὗτος.

v. 48. Post εὐώνυμον interpungebatur, non post δίκαν. — v. 56.
 οὐδ' — v. 59. ἀρομένῳ — v. 60. σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει — v. 61.
 σποτεινὸν vitiosum est: conieci ποτεινόν.

γον μὲν ἄμαρτεν, ἔκοντο δὲ εἰς Ἐφύραν. Sed etiam Boeckhii
 collocatio proba, quum πλαγχθέντες recte excipiat verbum ἄμαρ-
 τε per continuationem eiusdem notionis, ut si dicas:
 Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, ἀμαρτόντες δὲ εἰς Ἐφύραν ἔκοντο.

v. 39. [Med. B φέρει, Rom. φέρειν. Illud recepturus erat
 Boeckhii, nisi Scholiorum ἔσχεν vetustam scripturam monstra-
 ret. SCH.]

v. 41. [Vide ad v. 19. SCH.]

v. 49. [Pro μάρτυς Aug. C et margo Rom. μάντις. SCH.]

v. 52. [Scholia Victor. II. N. 636. corrupte: Κόρον δ' ἔχει
 καὶ μελικὰ τέργηνα (τὰ τέργνα ἀνθεα margo) θεᾶς Ἀφροδίτας.
 SCH.]

v. 56. [Schmidius perperam οὐδ', quo pulchrum asyndeton
 tollitur. SCH.]

v. 59 seq. Vulgo τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ σύνεσιν οὐκ
 ἀποβλάπτει φρενῶν. Emendavit Hermannus. Ac σύνεσιν et ἀρο-
 μίνῳ de coniectura positum, hoc quidem propter metrum; ἀπο-
 βλάπτει vero ductum e libris est.

v. 61. σποτεινόν vitiosum est ad metrum. Boeckhii coniecerat
 ποτεινόν, de quo cf. eius Nott. Critt. [Bergkii κελαινόν. SCH.]

ἑὼν δ' ἔγγυς Ἀχαιοὺς οὐ μέμψεται μ' ἀνήρ. Στο. δ'.
 65 Ἰονίας ὑπὲρ ἀλὸς οἰκίαν· προξενία πέποιδ'· ἐν τε
 δαιμόταις 95
 ὄματι δέρομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλόν,
 βίαια πάντ' ἐν ποδὸς ἐρύσαις, ὃ δὲ λοιπὸς εὐφρων
 ποτὶ χρόνος ἔσποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἔρει, 100
 εἰ παρ μέλος ἔρχομαι φόριον ὄραον ἐννέπων.
 70 Εὐξενίδα πάτραθε Σόγηνες, ἀπομύσσω
 μὴ τέρατα προβάς ἄκονθ' ὅτε χαλκοπάραον ὄρ-
 σαι 105

θοῶν γλωσσοῦσαν, ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων Ἀντ. δ'.
 ἀνέχνα καὶ σθένος ἀδιάντων, αἰθῶνι πρὶν ἀλλή-
 γνῶν ἐμπεσεῖν.

εἰ πόνος ἦν, τὸ τεργνὸν πλέον πεδέσχηται.

75 ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραον ἀεσθθεῖς 110
 ἀνέσραγον, οὐ τραγὺς εἰμι καταδέμεν.

v. 65. καὶ προξενία — v. 69. ψέγιον — v. 71. ὄστε — v. 72. ἐξέ-
 πεμψας — v. 75 seq. ἔα με, νικῶντί γε χάριν
 εἴ τι περ ἂν ἀεσθθεῖς
 ἀνέσραγον. οὐ κτλ.

v. 64. [μέμψεται libri, etiam Scholia in contextu, sed ψεύ-
 σεται lemma, unde Heynius ψέζεται tentabat. SCH.]

v. 65. καὶ ante προξενία deletum ab Hermanno.

v. 68. Hermannus in dissertatione de Sogene p. 5. [et de
 part. ἂν Opusc. IV. p. 31. SCH.] rectius scribi dicit: μαθὼν δ' ἂν
 ἔρει, ut intelligatur iste, quem fingit Thearionis victorem, Achivus
 homo, de qua re vide Commentarium. Nunc illud moneo,
 repugnare metrum, cui sic una syllaba brevis eripitur.

v. 69. [Libri ψέγιον, ψάγιον. Boeckhius Schmidii ψόγιον
 analogia postulatam servavit. Ego Ahrentis eximiam emendationem
 ψελλόν praetulissem, nisi ubique in hoc carminis loco solu-
 tiones regnarent. SCH.]

v. 71. [De reposito a Boeckhio ὄστε vide ad Ol. XI. 90.
 Ceterum quum παραιά vel potius παρὰ Dorica forma fuisse vi-
 deatur, composita ἐνπάραος Pyth. XII. 16. et χαλκοπάραος Pyth.
 I. 44. nostroque loco vix recte iota subscripto carere arbitratum
 Ahrens de Dial. Dor. p. 143. SCH.]

v. 72. In libris duplex lectio exstat ἐξέπεμψας et ἐξέπεμψεν,
 quorum hoc [cum Scholiis] optime praetulerunt Hermannus et
 Boeckhius.

v. 75. πέραον pro περ ἂν scriptum monente Hermanno, [qui
 idem interpunctionem vulgarem egregie mutavit. SCH.]

v. 77. [ἀνοβάλεο Schmidius correxit. SCH.]

v. 81. Vulgo ὕμνων θρόον. Transpositio a Schmidio pro-

εἶρει στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι
 κολλᾷ χρυσοῦν ἐν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἀμᾶ 115
 καὶ λείριον ἄνθεμον ποττίας ὑφελοῖσ' ἔεσθας.

80 Λιὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέῃ Ἐπ. δ'.
 πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει
 ἀσυχᾶ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρόπει 120
 γάπεδον ἂν τότε γαρνέμεν ἀμέσθ
 ὀπί· λέγοντι γὰρ Διαικόν τιν ὑπὸ ματροδόχοις
 γοναῖς φρυτεύσαι,

85 ἔᾶ μὲν πολλαρχὸν εὐωνύμῳ πάτρα, Στο. ε'. 125
 Ἡράκλεες, σέο δὲ προπροεῶνα μὲν ξείνον ἀδελφεόν τ'.
 εἰ δὲ γεύεται

ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
 νόσφ φιλήσαντ' ἀτενεί γείτομι χάσμα πάντων 130
 ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι,

90 ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαντας ὃς ἐδάμασθας, εὐτυχῶς

v. 77. ἀνοβάλλεο. — v. 81. ὕμνων θρόον — v. 82. ἀσυχῆ — v. 83.
 δάπεδον et θεμμεσᾶ — v. 84. μιν — v. 85. ἐμᾶ — v. 87. ἀνήρ,
 τί φ. — v. 88. φιλήσαντά γ' ἀτενεί, γείτομι; — v. 90. ἐθέλει

fecta est. [Et paulo post libri ἡσυχῆ. Correxerit Boeckhius, ut
 Pyth. XI. 55. SCH.]

v. 83. Vulgo θεμμεσᾶ, quae vox non Graeca. Benedictus
 coniecit ἡμέσθ, quod Hermannus in ἀμέσθ mutavit. Idem v. 85.
 pro inepto ἐμᾶ scribendum vidit ἔᾶ, quanquam perperam expli-
 cans. Alii ἐμᾶ de choro Aeginetarum intelligunt, quod fieri non
 posse monui in Commentario ad Pyth. V. [Ahrenti de Dial. Dor.
 p. 152. potior est auctoritas tabularum Heraeleensium, in quibus
 ἡμεσθ comparat, quum apud Pindarum librarii notissimae vocis
 Doricae ἀμέσθ comparatione in errorem inducti esse videantur.
 Idem p. 80., quia prima syllaba producit, γάπεδον cum Her-
 manno reponendum demonstravit. SCH.]

v. 86. [Unus ex Scholiastis δένεται. Alterius scripturae
 Aristarchus sponsor est. SCH.]

v. 89. εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι pro ἂν ἔχοι scripsit Boe-
 ckhius de Thierschii coniectura, qui ἀνέχειν interpretatur παρό-
 χειν, comparans Fragm. Encom. nr. 2: πλείστα μὲν δῶς ἀθα-
 νάτοις ἀνέχοντες. At enim, homo licet recte dicatur ἀνέχειν δῶρα
 θεοῖς, non tamen deus, ut nunc Hercules, dici potest ἀνέχειν
 hominibus. Ego cum Hermanno [de ἂν particula p. 174.] vul-
 gatam teneo, in quo ἂν optime post θεός positum nota. Nam
 θεός in hoc membro gravissima vox est, fortiori accentu pro-
 nuntianda quam cetera, cui rei adiuvandae maxime inservit post-
 positum ἂν. Dicitur de huiusmodi rebus alibi explicatius. — Mox
 v. 90. ἐθέλοι pro ἐθέλει Boeckhius scripsit ex libris, et v. 95.
 Ἡσθ de Bothii coniectura pro Ἡσθ.

Pind. Carm. Sect. I.

ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον
ἕκαστον

5 τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἄντ. α'.

οἳ καὶ Λιδὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφι-
πόλησαν 10

Κυπρίας δώρων· ἔβλασταν δ' υἱὸς Οἰνώνας βασιλεὺς
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἀριστος. πολλὰ νιν πολλοὶ λιτά-
νευον ἰδεῖν·

ἀβοατὶ γὰρ ἠρώων ἄστοι περιαιεταόντων 15
10 ἦθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

Ἐπ. α'.

οἳ τε κρηναῖς ἐν Ἀθήναισιν ἄρομον στρατὸν 20
οἳ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηιάδα.

ἰέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
ἄστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι φέρων

15 Ἀνδρίαν μίτρον καναρηδὰ πεποικλιμέναν, 25
Λεῖνιος δισδῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον
ἄγαλμα.

δὴν θεῶ γὰρ τοι φντενθεῖς ὄλβος ἀνθρώποισι παρ-
μονώτερος·

Στρ. β'.

ὄσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλοῦτῳ ποντίᾳ ἐν ποτε
Κύρῳ. 30

v. 10. πείθεσθαι ἀξίαις — v. 13. γονάτων — v. 16. Λεῖνιος

v. 10. πείθεσθαι ἀξίαις Heynius contra metrum et libros, qui omnes πείθεσθ' ἀν ἀξίαις habent, unde πείθεσθ' ἀναξίαις emendavit vir doctus in Miscell. Obs. VI. p. 398. [idque ob oculos habebant Scholia. Hesychius: Ἀναξίαν, βασιλείαν. Αἰσχύλος Αἰτναίος, fr. 9. SCH.]

v. 13. [γονάτων Schmidius. Et sic Med. B. SCH.]

v. 16. [Λεῖνιος mori Pindarico congruenter duo libri et Scholiasta. Boeckhii confert Ψαύμιος Ol. IV, II. Vid. Ahrens Dial. Dor. p. 233. SCH.]

v. 23. [Scholia ἀμφικυλίσεως. Et simplex σ̄ probavit Boeckhii, quum ἰ longum sit, ut in κωνία, μηνία. Vide Jacobs. Nott. Crit. Anth. Pal. p. 139. et Spitzneri libellum de Prosodia §. 52, 2. SCH.]

v. 25. λυγρῶ ἐν νεῖκει Schmidii coniectura est, vulgo enim ἐν omissum. Correxit Hermannus [ex vestigijs librorum. ἐν λυγρῶ γῆρῳ Scholiastarum alter, prave defensum a Kaysero p. 83. SCH.]

ἴσταμαι δὴ ποσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρὶν τι
φάμεν.

20 πολλὰ γὰρ πολλῶ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευρόντα
δόμεν βασάνῳ

ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυνος· ὄφρον δὲ λόγοι φθονε-
ροῖσιν· 35

ἄπτεται δ' ἐσλῶν αἰεὶ, χειρόνεσοι δ' οὐκ ἐρίξει.

Ἄντ. β'.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν νιδὸν φασγάνῳ ἀμφι-
κυλίσεως. 40

ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθρα κατέχει
25 ἐν λυγρῶ νεῖκει· μέγιστον δ' αἰόλω φεύδει γέρας
ἀντέταται.

κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσεῖ Λαναοὶ θερά-
πενσαν· 45

χρυσέων δ' Αἴας στερηθεῖς ὄπλων φόνῳ πάλασεν.

ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δόμοισιν ἐν θερμοῦ χροῖ Ἐπ. β'.
ἔλκεα ὀῆξαν πελεμιζόμενοι 50

30 ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγγῳ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεο-
κτόνῳ,

ἄλλων τε μόχθῳ ἐν πολυφθόροις

ἀμέραις. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι, 55

αἰμύλων μύθῳ ὁμόφοιτος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν
ὄνειδος·

v. 23. ἀμφικυλίσεως. — v. 25. λυγρῶ ἐν — v. 28. δατοῖσιν —
v. 29. πολεμιζόμενοι — v. 31. πολυφθόροισιν ἐν

v. 28. [δόμοισιν Hermannus. SCH.]

v. 29. Lectio πολεμιζόμενοι est, quam mutavit Boeckhii de coniectura Wakefieldii in πελεμιζόμενοι, verbum ex Homero tibi notum. Sed licet alias non legatur deponens πολεμιζεσθαι, nihilominus scribi potuit a Pindaro, ut sunt alia huiusmodi; cf. Bernhardt Syntax. p. 344. Retineo igitur hoc, sensu optimum. [Sed quum Aristarchus in Scholiis exponat κινούμενοι, Wakefieldii correctione patet vetustam scripturam resuscitari. Nam verbum πελεμιζεσθαι fere altero illo a glossographis explicatur nec raro alteri cessit. Quare Boeckhii iudicium meum facio. SCH.]

v. 31. Vulgo πολυφθόροισιν ἐν ἀμέραις. Hermannus πολυφθόροισιν suadet. Melius Boeckhiius ἐν πολυφθόροις reposuit.

μη χαμαὶ διγῆ καλὴψῆ· θεσπεσία δ' ἐπέων καύχαις
 αἰοῖδ' ἀ πρόσφορος. 15
 ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φρόμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ'
 αὐτὰν ὄρομεν
 ἰππίων ἄθλων κορυφάν, ἅτε Φοῖβον θῆμεν Ἄδρα-
 στος ἐπ' Ἄσωποῦ ἠεῖθροισι· ὦν ἐγὼ 20
 10 μνασθεῖς ἐπασκῆσω κλυταῖς ἤρωα τιμαῖς,

Στρ. γ.

ὅς τότε μὲν βασιλεύων κείθι νέαισι θ' ἰορταῖς 25
 ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμύλλαις ἔρασεῖ τε γλαφυροῖς
 ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
 φεύγε γὰρ Ἀμφιάροχόν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν
 στάσιν 30
 πατρώων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος· ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ'
 ἔσαν Τελαοῦ παῖδες, βιασθέντες λῆγ.
 15 κρέσσων δὲ καππαίνει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ. 35

v. 7. καύχαις — v. 9. ἰππίων — v. 14. πατρώων

v. 7. Lectio καύχαις est, emendarunt καύχαις viri docti, quum genitivus langueret, dativus autem accommodatissimus sit. [Vulgatae καύχαις patronus exstitit V. Chr. F. Rosinius Gramm. Graec. p. 525. ed. VI., qui vocem πρόσφορος genitivum non aspernari docet loco Euripidis Helen. 527. Sed is locus iam non poterit advocari, postquam Hermannus l. c. docuit neque illo loco neque aliis πρόσφορος cum genitivo structum esse. Bergkiius καύχαις τ' αἰοῖδ' α scripsit, Kayserus p. 84. ex Scholiis extorsit haec: θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν καυχῆσθ' αἰοῖδ' ἀ πρόσφορος. Mihi haec Scholiastae verba consideranti: πρόσφορος καὶ ἀγαθὴ τις ἢ τῆς τῶν ἐπῶν καυχῆσεως ὡδὴ ἢ καυχητικὴ ὡδὴ, in mentem venit, scripsissetne poeta: θεσπεσία δ' ἐπέων καυχῆσθ' αἰοῖδ' ἀ πρόσφορος. Interim a Boeckhio steti. SCH.]

v. 9. Pro ἰππίων metri causa Boeckhiius cum Hermanno dedit ἰππίων.

v. 14. [Libri πατέρων et πατρώων, quorum hoc amplexus Boeckhiius est. De penultima correpta, quam libertatem Porsonus a senariis tragicorum abiudicabat, Seidlerus a trochaeis prohibebat, vide quos affert Ellendtius Lex. Soph. II. p. 530. SCH.]

v. 16. [Heynii lectio videtur in Aug. C exstare. Nam reliqui libri ἀνδροδάμαν τ' vel ἀνδρομέδαν τ'. Quod Boeckhiius scripsit, ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, id Lobeckius Parall. Gramm. Gr. I. p. 222. 262. pariter a feminini generis consortio segregat atque fr. 147. (inc. 44.) ἀνδροδάμαντα et Isthm. V, 70. χαλκ-

Στρ. δ.

ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν, ὄρομιον ὡς ὅτε πιστόν,
 δόντες Οἰκλείδα γυναικα, ξανθοκομῶν Δαναῶν ἔσ-
 σαν μέγιστοι. διή τόθ' ἐν 40
 καὶ ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀν-
 δρῶν αἰοῖδ' ἀν
 οὐ κατ' ὄρνιθων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπᾶν
 ἐλελίξαις οἴκοθεν μαργουμένους 45
 20 στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

Στρ. ε.

φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεῦδεν ὄμιλος ἰκέ-
 σθαι 50
 χαλκίοις ὄπλοισιν ἰππέοις τε σὺν ἔντεσιν· Ἴσμηνοῦ
 δ' ἐπ' ὄρνιθι γλυκὺν
 νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώματ' ἐπίαναν
 καπνόν· 55

v. 16. ἀνδροδάμαν τ' — v. 17. ἦσαν — et aberat διή τόθ' ἐν — v. 18. στρατὸν ἄγαγον — v. 23. ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώματ' ἐπ'

δάμαντ' ἀκόναν, licet eo quidem loco librorum auctoritas illam scripturam contestetur. Vere tamen annotavit Boeckhiius τε particulam displicere, quae certe deesse debeat. Mihi asyndeton Boeckhii etiam magis displicet ipsumque illud ἀνδροδάμαν δ' Ἐριφύλαν desidero. Et quum Scholia quoque ἀνδροδάμαν offerant (τὴν τὸν ἀνδρα ἀνελοῦσαν explicant), locum correxi. SCH.]

v. 17 seq. [ἔσσαν Boeckhiius de more poetae. Idem verbis διή τόθ' ἐν additis explevit lacunam librorum. Nititur autem id supplementum verbis Scholiastae his: ἐν τε εὐθ' ἐν δὴ καὶ εἰς τὰς Θήβας ποτὲ τὰς ἑπταπύλους στρατεύματα ἤγαγον. Idem ἄγαγον στρατὸν v. 18. ex duobus codicibus propter metrum. Heynii scriptura ab ipso facta: vulgo ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν. Ibidem quod Aug. C offert αἰοῖδ' ἀνδρῶν iure repudiavit Boeckhiius, ne quis ἀνδρῶν αἰοῖδ' audiat. SCH.]

v. 23. Pro ἐρυσσάμενοι Hermannus ἐρυσσάμενοι emendavit et σώματ' restituit e Scholiis pro σώμασ', quae forma elisionem non patitur. [Ahrens meus, quum codex Aug. C ἐρυσσάμενοι exhibeat, collato Homericο νόστον δίξηναι suspicatur poetam voluisse νόστον ἐρυσσάμενοι. Sed, ad quem provocat, Buttmannus Gr. ampl. II. p. 179. Lobeck. ab iis demum eam formam prave confictam censet, qui ἐρυσσάμενοι aoristi vim ignoraverint, ut Paus. IV, 12, 7., ubi Bekkerus tamen χρυσσάμενοις coniectat. Bergkiius paulo post σώμασι πίαναν edidit, secutus Hermannum. SCH.]

ἐπὰ γὰρ δαΐσαντο πυραὶ νεογνίους φώτας· ὁ δ'
 Ἀμφιάρη σχίσσεν κεραινοῦ παμβία
 25 Ζεὺς τὰν βαθύστερον χθόνα, κρύψεν δ' ἄμ'
 ἵπποις, 60

Στρ. ε'.

δουρὶ Περικλυμένον πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατὰν
 θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαίμονιοισι φόβοις
 φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν. 65
 εἰ δυνατὸν, Κρονίων, πείραν μὲν ἀγάνορα Φοι-
 κοστόλων
 ἐγγέων τάνταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι
 ὡς πόρδιστα, μοῖραν δ' εὖνομον 70
 30 αἰτέω σε παιδὶν δαγὸν Αἰτναίων ὀπάξειν,

Στρ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐασι δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
 λαόν. ἐντί τοι φίλιπποι τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυ-
 χὰς ἔχοντες κρέσσονας 75
 ἄνδρες. ἄπιστον ξειπ'· αἰδῶς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει
 κλέπτεται,
 ἃ φέρει δόξαν. Χρομίφ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεσο-
 βόαις ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις 80
 35 ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀντάς,

Στρ. η'.

οὐνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ 85

v. 24. ὁ δ' Ἀμφιάρη σχίσεν — v. 33. ὑπόκρυφα

v. 24. [Ἀμφιάρη σχίσεν Boeckhiius, qui confert Menelaο Nem. VII, 28. a recto Ἀμφιάρησ, Μενέλαος. Hinc explicatur Pindarica forma Ἀμφιάρησ. SCH.]

v. 31. [Ineptum ὑπόκρυφα ducibus Scholiis diremit Boeckhiius. SCH.]

v. 41. Ἀγείας lectio est et vulgaris forma nominis. Mutavit eam Boeckhiius cum Bothio metri causa. [Scholia: ὁ τῆς Ἀγείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι· διὸ καὶ ἄδηλον, εἴτε Ἀγείας εἴτε Πείας λεκτέον εἴτε ὑφ' ἐν Ἀγείαπορον. Unde Boeckhiius dubitanter: ἐνθα Πείας πόρον. Nam quum mare Ionium μέγας κόλπος Πείας dicatur Aeschilo Prom. 837. coll. 840., Siculum fretum Πείας πόρον posse vocatum esse. SCH.]

θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν λοιβὸν Ἐνναλίου. παῦροι
 δὲ βουλεύσαι φόνου
 παροποδίου νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν
 στίχας 90
 χερσὶ καὶ ψυχῇ δυνατοί· λέγεται μὲν Ἐκτορι μὲν
 κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρον χεύμασιν
 40 ἀγχοῦ, βαθυκρήμοισι δ' ἄμφ' ἀκταῖς Ἐλίου, 95

Στρ. θ'.

ἐνθ' Ἀγείας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
 παιδί τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἀλικίᾳ πρώτα·
 τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις 100
 πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέροσφ, τὰ δὲ γείτονι πόντρῳ
 φάδομαι.
 ἐκ πόνων δ', οἱ σὺν νεότατι γένονται σὺν τε δίκῃ,
 τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα. 105
 45 ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.

Στρ. ι'.

εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται 110
 κῦδος, οὐκέτ' ἔστι πόρσω θνατὸν ἐτι σκοπιᾶς ἄλλας
 ἐφάψασθαι ποδοῖν.
 ἀσυχίαν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεοθαλῆς δ'
 αὔξεται 115
 μαλθακῇ νικαφορία σὺν αἰοιδῇ· θαρσαλέα δὲ πα-
 ρὰ κρητῆρα φωνὰ γίννεται.
 50 ἐγκρινάτω τίς μιν, γλυκὴν κόμου προφάταν, 120

v. 41. Ἀγείας

v. 47. [Boeckhiius οὐκ ἔστιν τι πόρσω, Bergkiius οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω, quae Hermanni coniectura est. SCH.]

v. 48. [Med. B ἡσυχ'α. Et nominativum agnoscunt Scholiastae et h. l. et ad Nem. V, 10., qui tamen inepte de quadam ἀναστροφῇ cogitant: οὐ γὰρ ἡ ἡσυχία φιλεῖ τὸ συμπόσιον, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν. SCH.]

v. 49. [Scholia Luciani p. 255. Iacobitz. θαρσαλέον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίννεται. Illud παρὰ κρητῆρι non male, pessime θαρσαλέον. De forma κρητῆρι disputatio Ahrentis, quam ad Ol. VI, 91. expectabam, exstat de Dial. Dor. p. 132., qui ubique κρητῆρι probat, quod h. l. in bonis libris repertum est. SCH.]

5 πολλά δ' Αἰγύπτῳ τὰ κατόκισεν ἄσθη ταῖς Ἐπά-
φον παλάμαις·
οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονόφαρον ἐν
κουλεῶ κατασχοῖσα ξίφος. 10

Ἄντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθὰ ποτε Γλαυκῶπις
ἔδηγε θεόν·

γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς
βέλεσιν 15

μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·

10 καὶ γυναιξὶν καλλιόμοισιν ἀριστεύει. πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήραν Δανάαν τε μολῶν τοῦτον κατέ-
φανε λόγον· 20

πατρί τ' Ἀδράστοιο Λυγχεῖ τε φρεσῶν καρπὸν εὐ-
θεία συνάροξεν δίκην·

Ἐπ. α'.

θρόψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρούωνος, ὃ δ' ὄλβῳ φέρο-
τατος

ἵκετ' ἐς κείνον γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκείοις ὄπλοις 25

15 Τηλεβόας ἔναγεν, καὶ οἱ ὄψιν ἐιδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐτὰν ἐξήλθεν

σπέρον' ἀδείμαντον φέρον Ἡρακλῆος· οὐ κατ'
Ὀλυμπον 30

v. 5. πολλά δ' Αἰγύπτῳ κατόκισθεν — v. 6. κουλεῶ — v. 12. πα-
τρὶ δ' — v. 15. Abest καί.

v. 5. Vulgo πολλά δ' Αἰγύπτῳ κατόκισθεν contra metrum. Varia tentata sunt, de quibus vide Boeckhium in Notis Criticis et Dissertatione de Crisi Pindar. §. 40. Scholiastes, ut Hermannus observavit, ὅσα videtur legisse, unde ipse coniecit πολλά δ' Αἰγύπτῳ ὅσα ἐκτιθεν. Boeckhius lenius proponit hoc: πολλά δ' Αἰγύπτῳ ὅσα ᾤκισεν, ut subiectum Argos sit. Sed ne hoc quidem necessarium censet, si τὰ inseratur et κατόκισθεν in κατόκισεν mutetur, idque fecit. [Scholiasta: πολλά δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατόκισθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. SCH.]

v. 6. [κουλεῶ ob aequalitatem metri Hermannus et Boeckhius. SCH.]

v. 11. [τοῦτον Schmidius. Libri τόν. SCH.]

v. 12. [πατρί δ' sola Heynii editio altera. SCH.]

v. 13. [ὃ δ' ὄλβος Kayserus p. 86. Male. SCH.]

v. 15. Veteres libri ἔναγεν. τί οἱ. Cod. Aug. Med. B ἔναγε.

ἄλογος Ἦρα τελεία παρὰ ματέρι βαινίσις ἔστι, καλ-
λίστα θεῶν.

Στρ. β'.

βραχὺ μοι στόμα πάντ' ἀναγῆσασθ', ὅσων Ἀργεῖον
ἔχει τέμενος 35

20 μοῖραν ἐδῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βερούς
ἀντιάσαι·

ἀλλ' ὅμως εὐχορδον ἔγειρε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ'· ἐγὼν τοι χέλ-
κεος 40

δάμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἦρας ἀέθλων τε
κρίσιν·

Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσας δις ἔσχεν Θεαῖος εὐφό-
ρων λάδαν πόρων. 45

Ἄντ. β'.

25 ἐκράτησε δὲ καὶ ποδ' Ἑλλενα στρατὸν Πυθῶνι,
τύχη τε μολῶν

καὶ τὸν Ἴσθμοῖ καὶ Νεμέῃ στέφανον, Μοῖσαισί τ'
ἔδωκ' ἀρόσαι,

τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχόν, 50

τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεὺ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται φρενὶ σιγᾷ οἱ στόμα·
πάν δὲ τέλος

v. 23. θυσίαν — v. 24. Θεαῖος

τί οἱ. Hermannus sic emendat: ὃ δ' ὄλβῳ φέροτατος ἵκετ' ἐς κείνον γενεάν. ἐπεὶ ἐν χαλκείοις ὄπλοις Τηλεβόας ἔναγεν, οἱ ὄψιν ἐιδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐτὰν ἐξήλθεν, in quo mihi displicet οἱ in principio commatis positum, quasi tam gravis sit haec vox et maximam vim sententiae habeat. Non premitur hac difficultate Boeckhii emendatio etiam constructione suavior; Hermannus tamen eam improbat propter crasin καὶ οἱ, nuper iterum defensam a Boeckhio in Dissertat. de Crisi Pind. §. 32. p. 96. [Versu 14. post ἐπεὶ tres libri inserunt καί, quo in alterum versum detruso Boeckhius emendationem loci munivit. Hermannus tamen illam crasin videtur iure explodere. Is ipse olim τῶ δ' ὄψιν coniecerat, dubitanter tamen; vide Orph. p. 789; Thierschius Gramm. Gr. p. 414. ἔν τ' ὄψιν, de quo dubitat Hartungus de Casibus p. 119. SCH.]

v. 23. βουθυσίαν e libris pro θυσίαν recepit Boeckhius.

v. 24. [Θεαῖος Boeckhius; Θεαῖος, ut ξείνος, ubi prima producitur. Cf. v. 37., ubi Θεαῖε rursus Boeckhins. SCH.]

30 ἐν τὴν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδία προσφέρων τὸλ-
μεν παραιτεῖται χάριν· 55

γνωτὰ Θεαίῳ τε καὶ ὄστις ἀμιλλᾶται περὶ Ἐπ. β'.
ἔσχατων ἀθλῶν κορυφαῖς. ὕπατον δ' ἔσχευ Πίσα 60
Ἡρακλῆος τεθμόν· ἀδείαι γε μὲν ἀμβολάδαν
ἐν τελεταῖς δις Ἀθαναίων νιν ὀμφαί

35 κώμασαν· γαῖα δὲ κενθείσα πνυρὶ καρπὸς ἑλαίας 65
ἔμολεν Ἡρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἐρικεσίῳ
παμποικίλοις.

Στρ. γ'.

ἔπεται δέ, Θεαῖε, ματρῶων πολύγνωτον γένος ὑμε-
τέρων 70

εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θα-
μέαις.

ἀξιωθέντων κεν, ἐὼν Θεασύκλου

40 Ἄντια τε ξύγγονος, Ἄργεϊ μὴ κρύπτειν φάος 75
ὀμμάτων. νικαφορίας γὰρ ὄσας Προίτιο τόδ' ἵπ-
ποτρόφον

ἔστυ θάλησεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς καὶ Κλεω-
ναίων πρὸς ἀνδρῶν τετραίαις·

Ἄντ. γ'.

Σικωνόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις
ἔπέβαν, 80

ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσδάμενοι νῶτον μαλακαῖσι
κρόκαις·

v. 31. γνωτ' αἰίδα θεῶ τε χῥῆστις — v. 32. ἀέθλων — v. 34.
μιν — v. 37. Θεαῖε,
v. 41. ἵπποτρόφον ἔστυ τὸ Προί-
v. 42. τοιο θάλησεν

v. 31. Vulgo corrupte: γνωτ' αἰίδα θεῶ τε χῥῆστις, quod
emendavit Hermannus eximie et verissime: γνωτὰ Θεαίῳ τε καὶ
ὄστις. [Et καὶ ὄστις in duobus libris repertum est. SCH.]

v. 38. [Quod exciderat in libris σὺν, ex Scholiis revocavit
Schmidius. SCH.]

v. 41 seq. Vulgo: νικαφορίας γὰρ ὄσας ἵπποτρόφον ἔστυ
τὸ Προίτιο θάλησεν, quae transposuit Boeckhiius metri causa sic,
ut vides in textu probante Hermanno. [Et τὸδε quidem legerunt
Scholia, quae circumloquuntur αὐτῇ ἢ πόλεις. SCH.] Adde
Boeckh. de Crisi Pind. §. 5.

45 ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
ἔξελέγγειν· μακροτέρως γὰρ ἀριθυῖσαι σχολᾶς· 85
ὄντε Κλείτωρ καὶ Τερέα καὶ Ἀχαιοῶν ὑψίβατοι
πόλιες
καὶ Λύκαιον παρ' Αἰὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν
χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει. 90

Ἐπ. γ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ' Παμφάη
50 καὶ καθιγνήτου Πολυδεύκειος, οὐ θαῦμα σφίσι
ἔγγενες ἔμμεν ἀθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ 95
εὐρηγόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἐρχῆ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,
μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίον περικαδόμενοι. καὶ μὲν
θεῶν πιστὸν γένος. 100

Στρ. δ'.

55 μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ
πατρὶ φίλῳ

Ἄι νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κενθῆσι γαῖας ἐν γνά-
λοις Θεράπνας, 105

πότιμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ
ἔλλετ' αἰῶνα φθιμένον Πολυδεύκης Κάστορος ἐν
πολέμῳ. 110

60 τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίην πως χολωθεῖς ἔτρωσεν
χαλκῆας λόγχας ἀκμῆ.

v. 48. χειρῶν — v. 49. ξενίαν παρὰ Παμφάη, — v. 56. Ἄι —
v. 60. ἀκμῆ.

v. 43. [Tres libri ἀπέβαν. Non male. Scholiasta: ἀπὸ Σι-
κωνῶνος καὶ τῶν ἐκεῖσε Πυθίων ἀργυραῖς φιάλαις τιμηθέντες
ἀνεχόρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος. Quem ἀπέβαν vel κατέβαν legisse
suspiceris. SCH.]

v. 48. [χειρῶν ex libris petitum. SCH.]

v. 49. [Boeckhii emendatio libris nititur, quanquam Scholia
dato utuntur. Παμφάη ortum ex Παμφάεα, ut Ὀδυσῆ si-
militer ex Ὀδυσσεῖα, Nem. VIII, 26. Isthm. V, 31. SCH.]

v. 60. ἀκμῆ metri causa scriptum pro ἀίχμῆ a Boeckhio
cum Pauvio, Beckio, Hermanno.
Pind. Carm. Sect. I.

ἄπο Ταιγέτου πεδονγάζων ἴδεν Ἀνγκεὺς δρυὸς ἐν
 στελέχει 115
 ἡμένους. κείνον γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένει
 ὀξύτατον
 ὄμμα. λαυηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
 ἐξικέσθαι, καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκείως. 120
 65 καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφροητίδαι Διός.
 αὐτίκα γὰρ
 ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἕναντα σταδῶν
 τῷβρω σχεδὸν παρωϊῶν.

Ἐπ. δ'.

ἔνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλμ' Αἶδα, ξεστὸν πέτρον, 125
 ἔμβαλον στέρηφ Πολυδεύκειος· ἀλλ' οὐ νιν φλάσσαν,
 οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφομαθεῖς δ' ἄρ' ἄκοντι θεῶν 130
 70 ἦλασε Ἀνγκεὺς ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
 Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδρα πυρφόρον πλάξε ψολόεντα κε-
 ρυνόν.
 ἄμα δ' ἐκαίοντ' ἐρημοί. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
 ποις ὀμιλεῖν κρεσσόνων. 135

v. 62. ἡμένως — v. 69. ἀνέχασσαν. — v. 72. ἄμα δὲ καίοντ'

v. 62. Vulgo ἡμένως. Antiquissimorum librorum lectio ἡμενος fuit; cf. Boeckhium in Nott. Critt. et de Crisi Pindar. §. 19. p. 51. quae optime ab eo in ἡμένους transscripta. [ἡμενος Aug. C neque aliud novere veteres critici, de quorum sententiis haec Scholia: ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοὶ γράφειν ἡμενον, ἀπολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένη ἱστορία· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράφας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ἀπὸ Ἀνγκεὺς· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδορος (Bibl. III, 11, 2.) κατηκολούθησε. πρὸς οὓς φησὶ Δίδυμος, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυὶ λογιάντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκειος, μόνον ὁ Ἀνγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδεν. μήποτε οὖν δεῖ, φησὶν, ἀναγνωσκεῖν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξυτόνωσ ἡμενος ἢ διὰ τοῦ πῶς ἡμ- νως, ἵνα κατ' ἀμφοῖν ἀκούηται. Didymi scriptura dialectici nomine laborat, Thierschii ἡμενω fide antiquitatis caret. Boeckhii nihil nisi τὴν ἀρχαίαν σημασίαν scite mutavit. SCH.]

v. 69. Vulgo ἀνέχασσαν contra metrum. Wakefieldius aliquot coniecerunt ἀνέχασσαν, ac Cod. Aug. C certe ἀνέχασσαν praebebat. Schol. explicat ὑποχωρηθῆαι πεποιήκασαν.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ
 Τυνδαρίδας,
 καὶ μιν οὐπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα
 πνοάς ἔειχεν. 140
 75 θεοῦ δὴ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς
 ὄρθιον φώνασε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
 ἔσεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῶδ' ἐπί-
 τεilon, ἄναξ. 145
 οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένων φρεσὶ· παῦροι δ'
 ἐν πόνοισι πιστοὶ βροτῶν

Ἄντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὡς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀν-
 τίος ἦλυθέ οἱ
 80 καὶ τόδ' ἐξανδάσ' ἔπος· Ἔσσι μοι νιός· τόνδε δ'
 ἔπειτα πόσις 150
 σπέσμα θνατὸν ματοὶ τεῖα πελάσας
 στάξεν ἦρας. ἀλλ' ἄγε τῶνδέ τοι ἔμπαν αἴρεσιν
 παροδίωμ'· εἰ μὲν θάνατόν τε φρυγὸν καὶ γῆρας
 ἀπεχθόμενον 155

v. 74. φρίσσοντ' ἀναπνοάς κίχεν. — v. 75. δὲ — v. 77. καὶ μοι — v. 79. ἦλυθέ οἱ, — v. 82. ἔσταξ'

v. 72. [Legebatur ἐρημοί. Sed Pindaro ut vindicatur ὁμοίως, ἐτοῖμος, Boeckh. Nott. Critt. Ol. II, 84., sic debet ἐρημος. Vide Ahrentem de Dial. Dor. p. 33. SCH.]

v. 74. Vulgaris lectio φρίσσοντ' ἀναπνοάς κίχεν contra metrum est. Unde Schmidius coniecit φρίσσοντα πνοάς κίχεν, ac πνοάς agnoscit Schol. ἔειχεν Med. B.

v. 75. Lectio est θεοῦ δὲ, repugnante metro. Inauspicato Hermannus θεοῦ δ' οὐ τέγγων δάκρυα proponit, optime contra Boeckhiius θεοῦ δὲ δὴ scripsit, quod explicui et defendi in Commentario. [An θεοῦ δὲ δὲ στάξων? SCH.]

v. 76. [Licet Isthm. V, 49. φωνήσας, Pyth. IV, 237. ἀφώ- νητος vulgetur, φώνασε tamen et h. l. et Ol. XIII, 65. non auct in suspitionem vocare Ahrens de Dial. Dor. p. 148., quoniam a φωνῇ facile φωνάσω duci potuerit. SCH.]

v. 79. [ἦλυθέ οἱ ex tribus codicibus Boeckhiius. Contra Hermannus, quum Aug. C ἀντία praebeat, ad Orph. p. 788. coniecit: Ζεὺς δ' ἦλυθεν ἀντία οἱ. SCH.]

v. 82. [στάξεν metri gratia Pauwius. Et duo codices ἔσταξεν. SCH.]

αὐτὸς Οὐλύμπων *ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγγεῖ τ' Ἄρει.

Ἐπ. ε'.

- 85 ἔστι σοὶ μὲν τῶν λάγρος· εἰ δὲ καθιγνήτου πέρι 160
μάρασσαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσασθαι ἕσον,
ἦμισον μὲν κε πνέοις γαίας ὑπέπεσθαι ἐόν,
ἦμισον δ' οὐρανοῦ ἐν χροσίοις δόμοισιν. 165
ὡς ἄρ' ἀνδάσαντος οὐ γνώμα διπλόαν θέτο βουλάν.
90 ἀνά δ' ἔλυσεν μὲν ὄφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
χαλκομίτρα Κάστορος. 170

v. 84. Lacuna est aut ante ἐθέλεις aut post ἐθέλεις. Fortasse legendum: Οὐλύμπων ἐθέλεις κελειν (vel οἰκειν) ἐμοὶ σὺν τ' κτλ. — v. 85. ἔστι σοὶ τούτων λ. — v. 90. χαλκομίτρα

v. 84. Vulgaris lectio: αὐτὸς Οὐλύμπων ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγγεῖ τ' Ἄρει, quam in textu vides, et metro repugnat et verbo caret. Verissimam indicat Hermannus Benedicti coniecturam: αὐτὸς Οὐλύμπων θέλεις (θέλεις tres libri) οἰκεῖν ἐμοὶ σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κτλ., ob verba Scholiastae: αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρει, et quod negari non debeat Pindarum forma θέλειν usum. Hoc ipsum vero negat Boeckhius; cf. ad Pyth. I. 62. et vide eum de Crisi Pind. §. 44. Ipse coniecit: αὐτὸς Οὐλύμπων ἐθέλεις κελειν vel οἰκειν ἐμοὶ σὺν τ' κτλ. Non est meum diiudicare hanc litem. [Non male Kayserus p. 87: αὐτὸς Οὐλύμπων νοεῖς οἰκεῖν ἐμοὶ κτλ. Bergkii Schmidianam coniecturam olim a Boeckhio commendatam: αὐτὸς Οὐλύμπων κατοικῆσαι ἐθέλεις σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κτλ. recepit. SCH.]

v. 85. [Quum Rom. ἔστι σοὶ μὲν τούτων praebat, Pindarum emendavit Hermannus, qui v. 90. χαλκομίτρα a Schmidio positum probavit cum Boeckhio. SCH.]

[NEMEONIKAI IA'.]

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ ΤΕΝΕΔΙΩ.

ΠΡΤΤΑΝΕΙ.

Strophae.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

5 — — — — —

E p o d i.

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

5 — — — — —

— — — — —

Στρ. α'.

Παῖ Ῥέας, ἃ τε πρῶτανεῖα λέλογγας, Ἔστια,
Ζητὸς ὑψίστου καθιγνήτα καὶ ὁμοθρόνον Ἥρας,
εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῶ σπάπτω πέλας,
5 οἳ σε γεραίροντες ὄρνᾶν φυλάσσοισιν Τένεδον, 5

v. 4. ἀγλαῶ σπάπτω

Nem. XI. v. 4. [Dativum ex Par. B et Aldo restituit Boeckhius. SCH.]

πολλά μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
πολλά δὲ κνίσσα· λύρα δὲ σφι βρέμεται καὶ αἰοιδά·
καὶ ξενίου Διὸς ἀδκείται Θέμις ἀενάοις
ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος
10 δωδεκάμηρον περᾶσαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίῳ.

Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
εἰ δὲ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ παραμεύεται ἄλλον,
ἐν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν·
15 θνατὰ μενιάσθω περιστέλλων μέλη,
καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσδόμενος.

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι μιν αἰνεῖσθαι χρεῶν,
καὶ μελιγδούποισι δαυδαλθέντα μελιζέμεν αἰοιδαῖς.
ἐκ δὲ περικτιόνων ἐκαίδει' Ἀρισταγόραν
20 ἀγλαὰ νῆκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
ἕστεφάνωσαν πάλα καὶ μεγανχεῖ παρχοατῶ.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
ἔσχον ἐν Πυθῶνι περᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίῃ ἄθλων.

v. 7. σφιν — v. 8. ἀενάοις — v. 17. ἀγαθοῖσι μιν — v. 23. ἀέθλων.

v. 7. [κνίσσα Bergkii. Vide ad Isthm. III, 84. SCH.]

v. 8. [De forma ἀενάοις vel metri causa ex codicibus rep-
sita vide ad Pyth. VI, 4. SCH.]

v. 9 seq. Fortasse scripsit Pindarus: ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος
δωδεκάμηρον περᾶσαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίῳ, in qua constructione
infinitivi intelligitur δόξῃ; cf. Ol. XIII, 114 ibique Boeckh. Nott.
Critt. et Matth. Gr. p. 1073. Quum recte dicatur ἀτρώτῳ κρα-
δίῳ sine praepositione, iam non offendet duplex σὺν, ad quod
defendendum non comparaverim continuo Isthm. V, 27 seq. et
60 seq., ut fecit Bernhardt Syntax. p. 201. Sunt enim etiam in
hac re alia iniucundiora. [Bergkii servato σὺν scripsit πε-
ρᾶσαι; Kayserus p. 88. περᾶσαι τ' ἐν coniecit. Perplacet Dis-
senii emendatio, merito probata Boissonadio. SCH.]

v. 13. μορφᾷν scripsit Boeckhius de coniectura (pulcritu-
dinem superat aliorum), quum παραμεύεσθαι vulgo accusativum
regat; cf. Pyth. II, 50. Librorum tamen lectio μορφᾷ est (forma

καὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἐμὴν δόξαν παρὰ Κασταλία 30
25 καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολῶν ὄχθῳ Κρόνου
κάλλιον ἂν δηριῶντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

πενταετηρίδ' ἑορτῶν Ἡρακλέος τέθμιον 35
κομάσσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυροῖς
ἔροεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενόφρονες ἀγχαί
30 ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμψθέντ' ἄγαν 40
ἰσχὺν οἰκείων παρῆσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἔλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολιμος ἐών.

συμβαλεῖν μὲν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πειδάνδρῳ πάλαι
αἰμ' ἀπὸ Σπάργας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστῃ
35 Αἰολέων στρατιᾷν χαλκεντέα δευρ' ἀνέγων· 45
καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ἄσταν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος. ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
ἐν σχερῶ δ' οὐτ' ὄν μέλαινα καρπὸν ἔδωκεν
ἄρουραι, 50
40 δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἔτεων περὶόδοις

v. 33. συμβ. λίαν εὐμ. — v. 35. χαλκεντέων — v. 40. περιό-
δοις

superat alios), quod retinendum iudicat Hermannus, notans ver-
bum παραμεύεσθαι ut alia verba excellendi etiam cum genitivo
recte construi posse. Atque hoc probat Matth. Gr. p. 672. [Re-
stitui. SCH.]

v. 17. [μιν Mingarellus aliique. SCH.]

v. 18. [Coniecturam suam μέλειν ἐν αἰοιδαῖς denuo commen-
dat Hermannus Opusc. VII, p. 172. Nobis Boeckhius persuasit
de contrahendis in pronunciatione vocalibus, ut in vulgata scri-
ptura apud Hesiod. Theog. 48. Vide de Crisi §. 31. p. 89. SCH.]

v. 33. μὲν correxerunt viri docti pro λίαν.

v. 35. Vulgo χαλκεντέων habebatur, quod emendavit Schmi-
dius.

v. 40. [Schmidii περὶόδοις pro vulg. περιόδοις confirmat
Eustathius Prooem. p. 12, 1. Adde Grammaticum Cramerī Ann.
Oxx. IV, p. 309, 20: Ἐπὶ τῆς περὶ Πινδαρος περὶόδου ἐφη
ἀντι τοῦ περιόδου, καὶ περιέναι τετρασυλλάβως. Videndus
Ahrens de Dial. Acol. p. 238. SCH.]

ἄνθος εὐώδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

Ἐπ. γ'.

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφές οὐχ ἔπειτα 55
τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίας ἐμβαίνομεν,
45 ἔργα τε πολλὰ μενουσῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
ἐλπίδι γνῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί. 60
κερδέων δὲ χοῆ μέτρον θηρευέμεν·
ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεροι μανία.

v. 42. οὕτω σθένος

v. 42. Vulgo οὕτω σθένος contra metrum. Heynius coniecit
ἔθνος e Schol. [τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος], unde Boeckhiius cum
Hermanno scripsit quod in textu vides.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

καὶ τὸν ἀκραιφύμενον Φοῖβον χορεύων Ἄντ. α'.
 ἐν Κέφ ἀμφιγύτῃ σὺν ποττίοις
 ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἀλιερικέα Ἰσθμοῦ 10
 10 δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
 ἕξ ὅπασεν Κάδμου στρατῶ ἕξ ἀέθλων,
 καλλίνικον πατρὶδι κῦδος· ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδείμαντον
 Ἀλκμήνη τέκεν

Ἐπ. α'.

παῖδα, θρασεῖαι τὸν ποτε Γηρονόνα φρίξαν κῦ-
 νες. 15

ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἄρματι τεθρίπῳ
 γέρας,

15 ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νομάσαντ' ἐθέλω 20
 ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι μιν ἕνω.
 κείνοι γὰρ ἠρώων διφρογλάται Λακεδαίμονι καὶ Θή-
 βαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι· 25

ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστον ἀγώνων, Στρ. β'.
 καὶ τριπόδεσσι ἐκόσμησαν δόμον

20 καὶ λεβήτεσσι φιάλαισι τε χρυσοῦ,
 γενόμενοι στεφάνων
 νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφῆς ἀρετὰ 30
 ἐν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσι ἐν τ' ἀσπιδοδοῦποι-
 σιν ὀπλίταις δρόμοις·

v. 8. ἀμφιγύτῃ — v. 11. ὅπασε

Isthm. I. v. 8. [ἀμφιγύτῃ Boeckhii non sine libris ad
 morem Homericū v. 8. ἀμφιγύτῃ et aliorum; vide Lobeck.
 Parall. II. p. 474. SCH.]

v. 9. [ἀλιερικέος Hermannus. Sed cf. v. 32. SCH.]

v. 21. [σευόμενοι plures libri, non Scholia, quae explicant
 μεταλαβόντες. SCH.]v. 25. [Libri ὅποτε, Boeckhii ὅπότε ἐν, Kayserus ὅπότε ἀν
 p. 89. Idem, quum Trypho Eustathii Hom. Od. p. 1591, 29.
 laudet λιθίνοις ὅπότεν δίσκουσιν, accusativum postulat λιθίνους
 ὅπότε ἀν δίσκουσιν. Et versu priore accusativum ostendere
 Scholia: ὅποια γὰρ ἔσαν ἀκοντίζοντες τὰ δόρατα. At Ammo-
 nius certe non favet accusativo, qui λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκουσιν
 affert. SCH.]
v. 26. [Quum libri scripti particula ἔτ' careant, vulgatum
 emendavit Boeckhii. SCH.]

v. 29. [Dativus debetur Boeckhio. SCH.]

οἶά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, Ἄντ. β'.
 25 καὶ λιθίνοις ὅπότε ἐν δίσκουσιν ἔεν.
 οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ 35
 ἔργματι καίτο τέλος.
 τῶν ἀνθρώποις ἀνδρησάμενοι θαμάκις
 ἔφρασαν χαιτάς ῥεῖθροῖσι τε Δίρκας ἔφρασαν καὶ παρ'
 Εὐρώτῃ πέλας,

Ἐπ. β'.

30 Ἴφικλέος μὲν παῖς ἠμόδαμος ἔων Σπαρτῶν γένει, 40
 Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας
 οἰκέων ἔδος.

χαίρει· ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ τε ζαθέα 45
 Ὀρχηστρίαισιν τ' αἰώνεσσι περιστέλλων αἰοιδᾶν
 γαρούσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγαλλέα τὰν
 Ἀσποπόδωρον πατρὸς αἶσαν 50

35 Ὀρχομενοῖο τε πατρῶν ἄρουραν, Στρ. γ'.
 ἃ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίας
 ἕξ ἀμετρήτας ἄλως ἐν κρυοέσσῳ
 δέξατο συντηγία·

νῦν δ' αὐτίς ἀρχαίας ἐπέβασε πότιμος 55
 40 συγγενῆς εὐαμερίας. ὁ πονήσας δὲ νόρ καὶ προ-
 μάθειαν φέρει.

εἰ δ' ἀρετᾶ κατάνειται πᾶσαν ὀργάν, Ἄντ. γ'.

v. 25. ὅπότε δίσκουσιν ἔεν; — v. 26. πεντάθλιον ἔτ', ἀλλ' — v. 29.
 Εὐρώτα — v. 41. ἀρετὰ κατὰ κείταιv. 40. [πονάσας malit Ahrens de Dial. Dor. p. 148. Vide
 ad Nem. VII. 36. SCH.]
v. 41. Libri vetustissimi habuerunt APETAI, ut ex Scholiis
 patet, quod Boeckhii cum Aristarcho pro dativo habens scripsit
 ἀρετᾶ, recte, ut videtur. Nominativus ἀρετὰ est in solis editio-
 nibus principibus Ald. et Rom. Hunc probat Hermannus. Pro
 κατάνειται Heynius et nuper Karsten maluerunt κατὰ κείται,
 sed non eleganter sic praepositionem κατὰ, interposito κείται,
 disungi a verbis πᾶσαν ὀργάν monet Hermannus. [Scholia:
 Ὅτι ἀρετὰ κατάνειται εἰρηκεν ἐπιζεύξας πληθυντικῶ ἕ-
 κὼν ῥῆμα τὸ κατάνειται. Iterum eadem: Ἀρίσταρχος σὺν ἐφ' ἰ-
 γράφει καὶ περισπᾶ, καὶ Ἀπτικῆν δέχεται τὴν σύνταξιν ἐν ἣ ὁ
 λόγος ἐν τῇ ἀρετῇ κατάνειται πάντα τρόπων κτλ. Cf. Boe-
 ckhii de Crisi §. 38. p. 111. SCH.]

ἀμφοτέρων δαπάναις τε καὶ πόνοις,
 χορὴν τιν εὐρόντεσσι ἀγάνορα κόμπου 60
 μὴ φθονεραῖσι φέρειν
 45 γνώμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
 ἀντὶ μύχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
 ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν.

Ἐπ. γ'.

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις
 γλυκὺς, 65
 μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρυζολόχῳ τε καὶ ὄν πόντος
 τρέφει.

γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται. 70
 50 ὅς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἀρηται κῦδος
 ἄβρονον,
 εὐαγορηθεὶς κέρδος ὑψίστον δέχεται, πολιτῶν καὶ
 ξένων γλώσσας ἄσπον. 75

ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνον σεισίχθον' υἷὸν Στῳ. δ'.
 γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
 ἐρμιάτων ἵπποδρομίον κελαδηῖσαι,
 55 καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων,
 παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν 80
 καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλδος Ἐλευσίνα καὶ Εὐ-
 βοίαν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν Ἀντ. δ'.
 ἐν Φυλάνῃ τέμενος συμβάλλομαι.
 60 πάντα δ' ἔξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμῆς 85
 Ἡροδότῳ ἔπορευ
 ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὶ μέτρον ἔχων
 ὕμνος. ἢ μὰν πολλὰ καὶ τὸ βεσπωπαμένον εὐδν-
 μίαν μείζω φέρει.

Ἐπ. δ'.

εἴη μιν εὐφώνων πτερογχεσσι ἀερόθεντ' ἀγλααῖς 90

v. 48. μαλοβότα — v. 51. δέχεται,

65 Πιερίδων ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἔξαιρέτοις
 Ἀλφειοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοισ 95
 Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον
 κρυφαῖον,
 ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδα τελέων οὐ
 φράζεται δόξας ἀνευθεν. 100

v. 65. Πυθῶθεν

v. 65. [Πυθῶθεν Pauwius et Hermannus. Libri Πυθῶθεν.
 SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Β΄.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

- / u u - u u - u / u - - / u u =
 / u - - / u - - / u u - u u -
 / u - - / u - - / u u - u u - u
 / u u - u u - u / u - u
 5 / u - - / u - - / u - u

Epodi.

/ u u - u u - - / u u - u u - u / u u =
 / u u - u u - - / u - u - u
 / u - - / u - u - u
 / u - u / u - - / u u u =
 5 / u - - / u u - u u -
 / u u - - / u - u - u

Οἱ μὲν πάλαι, ὧ̄ Θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χροσάμ-
 πύκων
 ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλιτᾶ φόρμιγγι συναν-
 τόμενοι,
 ἤμιφα παιδείου ἐτόξενον μελιγάρου ὕμνου, 5
 ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἄφροδίτας
 5 εὐθρόνον μνάστειραν ἀδίσταν ὀπώραν.

v. 1. ὄσοι χρ.

Isthm. II. v. 1. Pro ὄσοι Schmidius metri causa oꝛ firmatum Scholiis ad Aristoph. Pac. 696. [Pro φῶτες lemma Scholiorum male φύντες. SCH.]

Ἄντ. α΄.
 ἂ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδῆς πω τότ' ἦν οὐδ'
 ἐργάτις 10
 οὐδ' ἐπέροναντο γλυκεῖα μελιφθόγγου ποτὶ Τερ-
 ψιχόρας
 ἀργυροθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι αἰοδαί.
 νῦν δ' ἐφίγητι τὸ τῶργειον φυλάξαι 15
 10 ἤμ' ἀλαθείας ὁδῶν ἄγγιστα βᾶινον,

Ἐπ. α΄.

Χοήματα, χοήματ' ἀνήρ, ὃς φᾶ κτεάνων θαμὰ
 λειφθεῖς καὶ φιλων.
 ἔσοι γὰρ ὦν σοφός, οὐκ ἀγνώτ' αἰίδω
 Ἰσθμῖαν ἵπποισι νίκαν, 20
 τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσας,
 15 Ἀφροίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμα
 πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίτων,

Στρ. β΄.

εὐάματον ἄνδρα γεραίρων, Ἄκραγαντίνων φάος. 25

v. 7. μελιφθογγοι — v. 10. ἤμα τῆς ἀληθ. ἄγγ. β. — v. 11. δ' ἄμα — v. 15. κόμαν

v. 6. [πω τότ' ἦν. Scholl. Ven. Aristoph. Pac. ποτ' ἦν. SCH.]

v. 7. μελιφθόγγου Boeckhiius reposuit cum Heynio et Hermanno pro vulgato μελιφθογγοι. [In Scholiis Aristoph. l. c. ea vox excidit. SCH.]

v. 9. τὸ addidit Heynius. [Et habuerunt Scholia. SCH.]

v. 10. Codices ἤμα ἀλαθείας ἄγγιστα βᾶινον, laborante metro. Hermannus ὁδῶν excidisse coniecit, quod recepit Boeckhiius. [Vulgata ἤμα τῆς ἀληθείας ex sola Romana fluxit. Cum palmarum emendatione Hermanni compara Pyth. III, 103. De θαμὰ a Boeckhio versu seq. reposito vide quae dixit Nott. Critt. ad Ol. VII, 11. 12. SCH.]

v. 12. [Scholia: Ἐμοι τὸ ἄγνωτα προπαροξύνοντες οὐ κατὰ συναλοιφὴν ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγνώτ' αἰίδω, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου καὶ τῆς Ἰσθμικῆς φασὶ νίκης λέγειν αὐτόν· οὐ περὶ ἀγνώτων, φησὶν, ἔδω. Pro dativo pugnat Kayserus p. 90. SCH.]

v. 13. [Tres libri Ἰσθμίοις. Male. SCH.]

v. 15. Veteres libri uno consensu κόμα, h. e. κόμα, quod reduxit Boeckhiius pro κόμαν. [Dativum fortasse Scholia quoque tinentur: ἀπὸ Κορινθιακῶν αὐτῷ σελίτων στέφανον αὐτοῦ ταῖς κόμας ἐπιτεθῆναι παρέσχετο. SCH.]

v. 16. Omnes libri ἀνδεῖσθαι, sed ἀναδεῖσθαι a Schmidio emendatum retinuit Boeckhiius, quum in antitheticis soluta arsis sit. Pind. Carm. Sect. I.

ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυσθενῆς εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε
τ' ἀγλαΐαν

καὶ τόθι κλειναῖς δ' Ἐρεχθιδῶν χαρίτεσσιν ἀραρώς
20 ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις, οὐκ ἐπέμφθη 30
ἠυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,

Ἄντ. β΄.

τὴν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίαις.
ὄντε καὶ κάρυκες ὠρᾶν ἀνέγγον, σπονδοφόροι
Κρονίδα 35

Ζηρὸς Ἀλείοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
25 ἀδυπνὸφ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
χουδέας ἐν γούνασιν πιτνόντα Νίκας

Ἐπ. β΄.

γαῖαν ἀνὰ σφετέρων, τὴν δὴ καλέουσιν Ὀλυμπίου
Διὸς 40

ἄλλος· ἴν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.

30 καὶ γὰρ οὐκ ἀγνωστες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
οὔτε κάμων, ὧ Θρασύβουλ', ἔρατῶν, 45
οὔτε μελικόμπων ἀοιδῶν.

Στγ. γ΄.

οὐ γὰρ πάρος, οὐδὲ προσάντης ἀ κέλευθος γίγνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιά-
δων. 50

35 μακρὰ δισκῆδαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν

v. 18. μιν — v. 22. νεῖμ' ἀπ. — v. 23. ἀνέγγων — v. 26. πι-
τνόντα — v. 35. ἀκοντίσσαιμι

v. 19. Addidit δ' ante Ἐρεχθιδῶν Heynius, [quod agnoscere
Par. C videtur. SCH.]

v. 22. Scriptum νεῖμ' ἀπάσαις a Boeckhio de sententia
Hermannii pro vulgari νεῖμ' ἀπάσαις, in quo perperam eliditur
alpha longum.

v. 23. [Legebatur ἀνέγγων. Vide ad Pyth. IX, 79. et nunc
Ahrent. de Dial. Dor. p. 317. SCH.]

v. 26. [Editionum veterum scripturam χουδέαις cum Scholiis
et Med. B removit Schmidius. De forma πιτνόντα vide Boe-
ckhium Nott. Critt. Nem. V, 42. SCH.]

v. 35. [ἀκοντίσσαιμι Boeckhiius ex libris. SCH.]

Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὀμιλεῖν,

Ἄντ. γ΄.

ἵπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ· 55
καὶ θεῶν δαΐτας προσέπτυντο πάσας· οὐδέ ποτε
Ξερίαν

40 οὔρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἰστίον ἀμφὶ τράπε-
ζαν· 60

ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτᾶς.

Ἐπ. γ΄.

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέ-
μανται ἐλπίδες, 65

μήτ' ἀρετᾶν ποτε διγάτω πατρώων, 65

45 μηδὲ τοῦσδ' ὕμνους· ἐπεὶ τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμεν.
ταῦτα, Νικάσιπ', ἀπόνειμον, ὅταν
ξῆνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

v. 46. εἰργασάμεν

v. 38. [Schmidius νομίζων. SCH.]

v. 39. [Ξερίαν Stephanus ex Scholiis et Med. B. Reliqui
Ξερίοις. SCH.]v. 42. [Plurimi libri ἀκτᾶν. Rom. cum Scholiis ἀκτᾶς.
Scholia: Τὸ Νεῖλον πρὸς ἀγᾶς ἢ ἀκτᾶς τινὲς μὲν τὰς τοῦ
Νείλου ἑύσεις, τινὲς δὲ, ὅτι ἀπὸ ἀνατολῶν ἢ ἑύσεις αὐτοῦ γίνε-
ται. Quae dittographia monstrare videtur fuisse qui ἀγᾶς le-
gerent. SCH.]

σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται τὸ βίου τέλος. ἄλ-
λοτε δ' ἄλλοιός οὖρος
πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσων ἐλαύνει.

Ἄντ. β'.

25 τοὶ μὲν ὧν Θήβαισι τιμάντες ἀρχᾶθεν λέγονται
πρόξενοι τ' ἀμφικτιόνων κελαιδεννάς τ' ὄρρανοι
ἕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνο-
ρέαις δ' ἐσχάταισιν

30 οἰκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις. 20

καὶ μηκέτι μακροτέρην σπεύδειν ἀρετάν. Ἐπ. β'.
ἵπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
χαλκῆσσι τ' Ἄρει ἔδον.
ἀλλ' ἀμέρα γὰρ ἐν μιᾷ

35 τραχεῖα νηὶς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν
μῆκευραν ἐστίαν. 25

νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον χθδὼν
ὅτε φοινικέοισιν ἀνθῆσεν ῥόδοις 3)

Στρ. γ'.

δαιμόνων βουλαῖς, ὃ κινητῆρ δὲ γὰρ Ὀρχηστὸν
οἰκῶν

καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων, 35
τόνδε πορῶν γενεᾶ θαναμαστὸν ὕμνον

v. 36. ἄτε φοινικέοισιν ἀνθῆσαν

v. 23. [τό omissum in quatuor libris. An βιότου τέλος scri-
bendum? Id mihi vel propterea probabile est, quod nusquam
τέλος apud Pindarum cum articulo coniunctum vidi. SCH.]

v. 36. ὅτε φοινικέοισιν Boeckhius recepit e libris pro
ἄτε φοινικέοισιν. Tum omnes libri habent ἄνθος, sensu et metro
laborante. Boeckhius cum Pauwio probavit ἀνθῆσεν intellecto
nomine ἐστία, recte. Contra Hermannus ἐστῆκεν coniecit, quum
Scholiastes scribat: νῦν δὲ καθάπερ ἐκ χειμῶνος ἐξο καθέστηκεν
αὐτῷ. Sed Scholiastes quum verbum non videret, supplevit de
suo. [Ibidem ποικίλων Hermannus, mire φοινίον Kayserus. Pau-
wii correctionem ἀνθῆσεν firmat Chrysippus in Scholiis: μετ'
ἐκείνην τὴν ἀτυχίαν καὶ τὸν χειμῶνα ἤνθῆσαν. SCH.]

40 ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμασιν παλαιάν
εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσειν· ἀλλ' ἀνεγει-
ρομένα χροῦτα λάμπει, 40
Ἐωςφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

Ἄντ. γ'.

ἃ τε κἂν γουνοῖς Ἀθανᾶν ἄρμα καρούξαισα νικᾶν
ἐν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυῶνος ὄπασεν 45

45 τοιάδε τῶν τότε ἔόντων φύλλ' αἰοιδᾶν.
οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπείχον
καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δα-
πάνη χαῖρον ἵππων. 50

τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοὶ σιωπαί.

ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης καὶ μαρναμένων, Ἐπ. γ'.
50 πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι·

τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ. 55

καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
ἔσφαλε τέχνη καταμάρψαισ'. ἴσθε μὲν Αἴαντος ἀλ-
κᾶν φοῖνιον, τὰν ὀψία
ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ φασγάνῳ μομφάν ἔχει παι-
δεσθῆν' Ἑλλάνων, ὅσοι Τηφέανδ' ἔβαν.

Στρ. δ'.

55 ἀλλ' Ὀμηρὸς τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν 65
θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀνύρειν.

v. 42. Ἐωςφόρος — v. 43. κ' εἰν γουνοῖς — v. 51. τῶνδε γὰρ
διδοῖ τέλος — v. 53. ἔσφαλλε

v. 42. [Legebatur Ἐωςφόρος, quod Boeckhius tuebatur, ut
trissyllabum esset, tanquam Μενέλαος; cf. de Crisi §. 32. p. 95.
Quod reposui praestant Scholia et duo libri. Nam quod id Atti-
cum dicit Boeckhius pariter atque λέως, secus est. Iam Homé-
rus Iliad. ℥, 226. ἔωςφόρος, ut Pindarus eo uti suo iure potue-
rit. Et Hermannus Opuscul. VII. p. 172. ἔωςφόρος aequae igno-
tum Graecis esse atque ἔωςφόρος recte observavit. SCH.]

v. 43. Boeckhius κ' εἰν. Libri κ' εἰν, κείν, κ' ἦν, κῆν, κῆν.
[Bergkiius καὶ coniecit. SCH.]

v. 51. Vulgo τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος. Emendavit Boeckhius
e libris cum Hermanno. Idem mox pro ἔσφαλλε vidit aoristum
requiri, quem praebent duo libri.

τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φρονᾶεν ἔσπει.
εἴ τις εὖ εἶπῃ τι, καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ
διὰ πόντον βέβακεν 70
60 ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεὶ.

Ἄντ. δ'.
προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κείνον ἔψαι πυρ-
σὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον, 75
ἔρνεϊ Τελεσιδάδα. τόλμα γὰρ εἰκῶς
θυμὸν ἐριβρομετᾶν θηρᾶ λεόντων
65 ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἅ τ' ἀναπιτνα-
μένα ῥόμβον ἴσχει. 80
χορῆ δὲ πᾶν ἔδοντα μαυροῦσαι τὸν ἐχθρόν.

οὐ γὰρ φύσιν Ῥαριωνεῖαν ἔλαχεν· Ἐπ. δ'.
ἀλλ' ὄνοτός μὲν ἰδέσθαι, 85
συμπεσεῖν δ' ἀκμᾷ βαρῆς.
70 καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἀπὸ Καδμεῖαν μορφᾶν βραχῆς, ψυχὰν δ'
ἄκαμπτος, προσπαλαίδων ἦλθ' ἀνήρ 90
τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν
Ποσειδάωνος ἐρέποντα σκέθιοι,

v. 64. Θηρῶν — v. 66. ἔδοντ' ἀμαυροῦσαι — v. 69. αἰχμᾶ —
v. 71. Καδμηϊᾶν

v. 63 seqq. Libri τολμᾶ γὰρ εἰκῶς θυμὸν ἐριβρομετᾶν θηρῶν
λεόντων ἐν πόνῳ. Scholia bene θηρᾶ, quod probat Hermannus,
in ceteris nihil mutans. Boeckhii autem εἰκῶν scripsit de sen-
tentia A. Meinekii in Programmata Scholastica Regiomont. ann.
1818. [quae scriptura commendatur lectione editionis Rom. εἰ-
κῶν. SCH.] Thierschius denique τολμᾶν γὰρ εἰκῶς coniecit Act.
Philol. Mon. T. II. fasc. II. p. 287. Ego cur retineam εἰκῶς,
expositum vide in Commentario.

v. 66. [De forma μαυροῦσαι vide Boeckhium ad Pyth. XII,
13. SCH.]

v. 69. Vulgo αἰχμᾶ. Emendavit Pauwius.

v. 71. [Hermannus l. c. p. 134. vulgatam scripturam dicit
ceterarum epodorum comparatione suspectam fieri nec nihil ad
eam suspicionem augendam addi eo, quod in libris Καδμηϊᾶν,
Καδμεῖαν, in uno denique μορφῆς legatur. Quare

Στο. ε'.
νιὸς Ἀλκμήρας· ὃς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίης τε
πάσας 95
καὶ βαθυκρήμονου πολυῆς ἄλως ἐξευρῶν θένεο,
75 ναυτιλιασί τε πορθμὸν ἀμεροῦσας.
νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κἄλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίμαται τε πρὸς ἀθανάτων φί-
λος, Ἦβαν τ' ὀπνίει, 100
χρυσέων οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἦρας.

Ἄντ. ε'. 105
τῷ μὲν Ἀλεκτροῦν ὑπερθεν δαῖτα πορδύνοντες
ἄστοι

80 καὶ νεόδματα στεφανώματα βρωμῶν αἴζοιμεν
ἔμπυρα χαλκοαῶν ὀκτὼ θάνοντων,
τοὺς Μεγάρῳ τέκε οἱ Κρηοντὶς νιούς·
τοῖσιν ἐν δυσμαῖδιν ἀνγᾶν φλόξ ἀνατελλομένα συν-
εχῆς παννυχίξει 110
αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα κεντῶ,

85 καὶ δευτέρον ἄμαρ ἐτείων τέρεμ' ἀέθλων Ἐπ. ε'. 115
γίγνεται, ἰσχύος ἔργον.
ἔνθα λενκωιδεῖς κάρῃ

v. 82. τέκεν οἱ Κρηοντὶς

haec putat Pindarica esse: Θηβᾶν ἀπο μάκρῃ μορφᾶς Μεν βρα-
χῆς κτλ. SCH.]

v. 72. [Hermannus l. c. ναὸν Ποσειδάωνος σφ' ἐρέποντα
σκέθιοι. Formam ἐρέπτω germanam praestat Pyth. IV, 240.
SCH.]

v. 82. Libri Κρηοντὶς. Mutavit Schmidius metri causa.

v. 84. [κνισᾶντι libri cum Scholiis. Alteram scripturam
Boeckhii petiit e Plutarchi Morall. p. 949. A. Credo, quod Ol.
VII, 80. (ubi Pal. C κνισᾶσσε) et Nem. XI, 7. libri in duplicato
sigma conspirare videbantur. Quanquam altera scribendi ratio
praestabilior videtur. Cf. Dindorf. ad Aristoph. Pac. 1040. et qui
grammaticorum veterum sententias composuit G. Hermannus ad
Eurip. Alcest. 1161., ex quibus disertum exstat testimonium He-
rodiani simplicis sigma ex analogia patrociniati. Igitur illis quo-
que locis reductum oportebat. SCH.]

νύχτοις ὄδ' ἀνήρ διπλόαν
 νίκαν ἀνεφάνετο παίδων τε τρίταν πρόσθεν, κν-
 βερνατῆρος οἰαζοστρόφου
 90 γνώμα πιπιθῶν πολυβούλω. σὺν Ὁρσέα δέ νιν κω-
 μάξομαι, τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν.

v. 89. παίδων τὴν τρίταν — v. 90. πολυβούλω et κωμάξομαι
 et ἀποστάζων

v. 89. [Duo libri re ante τρίταν ignorant, ceteri τὴν habent;
 re olim Hermannus. Idem nunc l. c. p. 133. καὶ flagitat, quum
 alias non dubitassent — dubitaverunt enim — veteres grammati-
 tici, utrum unam inter pueros an duas Melissus adeptus esset
 victorias. SCH.]

v. 90. [Hermannus p. 134. „Scholiastes: πιπιθόμενος τῆ τοῦ
 παιδοκριβίου γνώμῃ. Credam ego hic quoque (ut Pyth. III, 28,
 ubi vide notata) πιπιθῶν a metricis esse profectum, quum πι-
 ποιθῶς, interpretatio grammatici, pro genuino πίπνος esset in
 ordinem recepta. Simile quid accidisse videtur etiam in verbis,
 quae sequuntur. Nam quod in libris est πολυβούλω, quasi si
 genitivus esset, nescio an id sit ex πολυβούλῳ ω natum, adscripto
 ab interprete isto ω. Sententia pariter ac metra, optime proced-
 unt verbis ad hunc modum correctis: κνβερνατῆρος οἰαζοστρό-
 φου Γνώμα πίπνος· πολυβούλῳ Ὁρσέα, σὺν σοὶ δέ νιν κωμάξο-
 μαι, τερπνὰν ἀποστάζων χάριν. Futurum κωμάξομαι omnino
 reponendum, habuitque Scholiastes.” In eo secutus sum virum
 ingeniosissimum: quod ἀποστάζων praetulit, ne quis imitetur, li-
 bri cum Scholiis ἐπιστάζων tuentur; una Romana illud habet.
 SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Δ'. [Ε'.]

ΦΥΛΑΚΙΑΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophæ.

1 ὀ-υ-υ ὀ-υ-υ-υ-υ-υ
 2 ὀ-υ-υ ὀ-υ-υ ὀ-υ-υ
 3 ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-υ-υ-υ
 4 ὀ-υ-υ-υ-υ
 5 ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-υ-υ-
 6 ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ

Epodi.

1 ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-υ-υ-υ
 2 ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-ὀ-υ-
 3 ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-υ-υ
 4 ὀ-υ-ὀ-υ-υ-υ
 5 ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-
 6 ὀ-υ-υ-ὀ-υ-υ-υ-υ-
 7 ὀ-υ-υ-υ-ὀ-υ-υ-υ-υ-
 8 ὀ-υ-υ-υ-ὀ-υ-υ-ὀ-υ-
 9 ὀ-υ-υ-υ-υ-υ-ὀ-υ-
 10 ὀ-υ-υ-υ-υ-υ-ὀ-υ-υ

Μᾶτερ Ἄλλον πολυώνυμε Θεία, Στφ. α΄.

σέο γ' ἔκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
 χορσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
 καὶ γὰρ ἐριζόμεναι

5 νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ἐν ἕρμασιν ἴπποι 5
 διὰ τελέν, ὄνασσα, τιμὴν ὀκνηδίνοισι ἐν ἐμίλλασι
 θανμασθαὶ πέλονται·

ἐν τ' ἀγωνίοισι ἀέθλοισι ποθεινὸν Ἄντ. α΄.
 κλέος ἔπραξεν, ὄντιν' ἀθροοὶ στέφανοι 10

χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
 10 ἢ ταχυτάτι ποδῶν.
 κρίνεται δ' ἄλκᾳ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
 δύο δέ τοι ζωᾶς ἄσπον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν
 ἄλπιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ, 15

εἴ τις εὖ πάσῃων λόγον ἐβλὸν ἀκούσῃ. Ἐπ. α'.
 μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
 15 εἴ σε τούτων μοῖσ' ἐρίκοιτο καλῶν.
 θνατὰ θνατοῖσι πρόπει. 20
 τιν' δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά,
 Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέα δὲ καὶ ἀμφοῖν,
 Πυθία τε παγκρατίον. τὸ δ' ἐμὸν
 20 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γέυεται· 25
 σὺν Χάρισιν δ' ἕμιλον Λάμπωνος νιοῖς

τάνδ' ἐς εὐνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται Στρ. β'.
 θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν,
 μὴ φθόνηι κόμπον τὸν ἰοκότ' αἰοιδᾶ 30
 25 κιννάμεν ἀντὶ πόνων.
 καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμιστᾶι
 λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἐν τε φορηγύγεσβιν
 ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς 35
 μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς Ἄντ. β'.

v. 13. ἀκούη.

Isthm. IV. v. 11. [διὰ δαίμονα Rom., διὰ δαίμονος Heynius. Sed Scholia cum libris vulgatae patrocinantur. Quanquam haud absurde διὰ δαίμονα φωτῶν scriberetur. SCH.]

v. 13. ἀκούη sola Romana. Codices ἀκούσῃ.

v. 16. [Vide ad v. 58. SCH.]

v. 21. [ἐκέρδαναν Schmidius cum Scholiis et Med. B. Reliqui ἐκέρδανον, quod nec metro aequè satisfacit et formam offert non usitatam. SCH.]

v. 33. [Πολυδενέως Hermannus. Libri Πολυδενέως. SCH.]

v. 36. [ἐπραθον σπόμενοι scripsit Bergkiius, qui formam ἐσπόμενοι ubique expunxit. Sed confer Buttman. Gr. ampl. II. p. 174. ibique Lobeck. et ad Scholl. Odys. X, 324., ubi ad damandas formas ἐσπέσθαι, ἐσπόμενος pronior tamen fuit. SCH.]

v. 37. [Vide ad v. 58. SCH.]

v. 42. Καῖνον prima longa ferendum Boeckhius censet ut

Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι
 30 ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυρίασι φαιρναῖς
 Οἰνεῖδαι κρατεροί,
 ἐν δὲ Θήβαις ἵπποσῶας Ἰόλαος 40
 γέρας ἔχει, Περσεύς δ' ἐν Ἄργει, Κάστορος δ' αἰ-
 χμὰ Πολυδενέως τ' ἐπ' Εὐρώτα θεέθροισ.

ἀλλ' ἐν Οἰνῶνα μεγαλήτορες ὄργαι Ἐπ. β'.
 35 Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις 45
 δις πόλιν Τρωῶν πρόεδον ἐσπόμενοι
 Ἡρακλῆϊ πρότερον,
 καὶ σὺν Ἀργείαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν·
 λέγε, τίνες Κύνων, τίνες Ἐκτορα πέφνον,
 40 καὶ στραταρχον Αἰθιοπῶν ἄροβον 50
 Μέμνονα χαλκοῶραν· τίς ἄρ' ἐβλὸν Τήλεφον
 τρωῶθεν ἐφ' ὄρηι Καῖνου παρ' ὄχθαις.

τοῖσιν Αἴγιναν προσφέρει στόμα πάτραν Στρ. γ'. 55
 διαπρηπέα νᾶσον· τετελιχισται δὲ πάλαι
 45 πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
 πολλὰ μὲν ἀρτιεπῆς
 γλωσσοῖ μοι τοξέυματ' ἔχει περὶ κείνων
 κελαρύσαι· καὶ νῦν ἐν Ἄργει μαρτυρήσαι κεν πόλις
 Αἴαντος ὀρθωθεῖσα ναύταις 60

v. 33. Πολυδενέως τ' — v. 48. κελαρήσαι·

in peregrino nomine, quemadmodum Γαδείρα modo longam modo brevem primam habeat. Hermannus tamen Μυσίαις a poeta profectum suspicatur, h. e. ad Mysi amnis ripas, quod expulsum fuerit annotationibus interpretum. [Tzetzes Cramerii Ann. Oxx. III. p. 379, 7. apponit sic scripta: τίς γὰρ ἐβλὸν Τήλεφον τρωῶσαι παρὶ Καῖνου παρ' ὄχθαις. Boeckhii excusatio vulgatae non satisfacit neque Hermannus neque Bergkio. Quorum ille aut φ' ὄρηι τρωῶσαι παρ' ὄχθαισιν Καῖνου aut τρωῶθεν ἐφ' ὄρηι Μυσίαις παρ' ὄχθαις; hic vero τρωῶσαι Καῖνον ἐφ' ὄρηι παρ' ὄχθαις insuaviter coniecit. Et forma δούρει nec Pindarica nec Graeca, opinor. Solum δόρει usitatum fuisse putem, de qua forma praeter reliquos videndus Bergkiius in Anacr. p. 142. Ipse tentabam: τρωῶθεν ἐφ' ὄρηι ἀμφ' ὄχθαις Καῖνον. SCH.]

v. 44. [De forma τετελιχισται vide ad Pyth. VI, 9. SCH.]

v. 48. [Libri κελαρήσαι, pro quo quod Boeckhius κελαδέειν rescripsit vel dialecti nomine refelli videtur; v. Ahrens Mus.

τὴν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
 5 νῦν αὖτις Ἴσθμοῦ δεσπότης
 Νηρεΐδες τε πενήκοντα παίδων ὀπλοτάτου
 Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
 σωτηρὶ πορβαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιονα κἄτα 10
 σπένδειν μελιφθόγοις αἰοδαῖς.

10 εἰ γὰρ τις ἀνθρώπων δαπάνη τε χαρεῖς Ἄντ. α'.
 καὶ πόνη πρόσει θεοδμήτους ἀρετάς, 15
 σὺν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον· ἐσχα-
 τιάς ἤδη πρὸς ὄλβου
 βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἑών.
 τοῖαισιν ὀργαῖς εὔχεται 20
 15 ἀντιάσαις αἶδαν γῆρας τε δέξασθαι πολίων
 ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
 Κλωθῶ καθιγνήτας τε προγενέτω ἐσπεσθαι κλυ-
 ταῖς 25
 ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφευγαῖς.

ἔμμε τ', ὦ χρυσάσματοι Αἰακίδα, Ἐπ. α'.
 20 τέθμιόν μοι φραμί σαφέστατον ἔμμεν
 τάνδ' ἐπιστείχοντα νῦσον θαινέμεν εὐλογίαις. 30

v. 4. τὴν, ἄωτον — v. 5. νῦν αὖτε ἐν Ἴσθμῳ,
 v. 8. Αἴγιονα κατα-
 v. 9. σπένδειν — v. 12. ἐσχατιαῖς — v. 20. εἶναι

v. 4. [τὴν γ' ἄωτον Pauwius. Delevi particulam suasu Ahrentis de Dial. Dor. p. 253., qui τὴν mensurae ancipitis finisse censet. SCH.]
 v. 5. Hermannus νῦν αὖτε scribit pro αὖτε ἐν [v. Isthm. I. 32. SCH.]; Boeckhius autem νῦν αὖτις, quum unus codex habeat αὖτις. [Vulgatam ob nudum δεσπότη intolerabilem correxerunt diverso modo Hermannus et Boeckhius. Sed Ἴσθμοῦ libri omnes cum Scholiis. SCH.]

v. 8. κατασπένδειν in duas voces divisit Boeckhius propter metrum. [Eo tendit Scholiasta: δύναται μὲν οὖν τοῦτο καὶ οὕτω κατὰ Αἴγιονα σπένδειν. SCH.]

v. 12. ἐσχατιαῖς e libris est pro ἐσχατιαῖς [consentiente Scholiasta. SCH.]

v. 17. [ἐσπεσθαι Bergkiius. Vide ad Isthm. IV. 36. SCH.]

v. 20. [Legebatur εἶναι, forma non Pindarica. Correxisset Boeckhium ad Paean. fr. 10. SCH.]

μυρία δ' ἔργων καλῶν τέτυκθ' ἑκατόμπεδοι ἐν
 σχερῶ κέλευθοι
 καὶ πέραν Νελλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους·
 οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωστος
 πόλις, 35
 25 ἄτις οὐ Πηλῆος αἶε κλέος ἤρωος, εὐδαίμονος
 γαμβροῦ θεῶν,

οὐδ' ἄτις Αἰαντος Τελαμωνιάδα Στρ. β'.
 καὶ πατρός· τὸν χαλκοχέρμαν ἐς πόλεμον
 ἄγεσθν Τηρονθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροίαν,
 ἤρωσι μόχθον, 40
 Λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ ἀμπλακίαν
 30 ἐν νευσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
 εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέφρην δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων 45
 ἔθνεα καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον
 Φλέργασιν εὐρῶν Ἀλκνονῆ, σφετέρως δ' οὐ φεί-
 σατο
 χερσὶν βαρυφθόγοιο νευρᾶς 50

35 Ἡρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδα κλέων Ἄντ. β'.
 ἐς πλόον κύρησε πάντων δαινυμένων.

v. 25. αἶε — v. 28. Τροίαν — v. 29. Λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ
 ἀμπλακίαν — v. 31. Μερόπων τ' — v. 36. κάρυξ

v. 25. Vulgo αἶε. Hermannus ἀττει, quod Scholiastes exponit κατακούει.

v. 29. [Legebatur Λαομεδοντιᾶν (Λαομεδοντιᾶν Schmidius, de quo vide Boeckhii Nott. Critt. Pyth. XII, 12.) ὑπὲρ ἀμπλακίαν. Quum autem Scholia circumloquantur: τῶν τοῦ Λαομέδοντος ἀμαρτιῶν χάριν, recte Kayserus p. 93. genitivos revocandos esse perspexit. SCH.]

v. 31. [τ' post Μερόπων delevit Boeckhius de Crisi §. 6. p. 14. SCH.]

v. 36. ἐς πλόον κάρυξ πάντων δαινυμένων Heynius ex Cratandrinae κήρυξ, nullo libro addicente. Habent enim alii κήρυξ, plerique vero κύρησε, quod probat Boeckhius, recte, ut olim etiam Hermannus. Nunc idem in Dissert. de Mens. rhythm. p. 8. [Opusc. II. p. 111. SCH.] mavult: Ἄλλ' Αἰακίδα κλέων ἐς πλόον κάρυξε, Aeacidam ad expeditionem se vocare indicabat, insuaviter.

Pind. Carm. Sect. I.

τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις
 σπονδαῖσιν ἄρξαι 55
 κερταρέαιμαν Ἀμφιτρονιάδαν,
 ἀνδρακε δ' αὐτῷ φέροτατος
 40 οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,
 ὃ δ' ἀνατείνεις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους 60
 αὐδάσε τοιοῦτόν γ' ἔπος· Εἴ ποτ' ἐμάν, ὦ Ζεῦ
 πάτερ,
 θυμῷ ἐθέλων ἄρὰν ἄκουσας,

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις Ἐπ. β'.
 45 λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας 65
 ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἄμὸν μοιρίδιον τελέσαι·
 τὸν μὲν ἄρῃηκτον φυάν, ὥσπερ τόδε δέγμα με
 νῦν περιπλανᾶται
 θηρός, ὃν πάμπροτον ἄθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νε-
 μέῃ· 70
 θυμὸς δ' ἐπέσθω. ταῦτ' ἄρα οἱ φαιμένῳ πέμψεν
 θεὸς
 50 ἄρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἀδεῖα δ' ἔνδον νιν
 ἐκνίξεν χάρις,

εἰπέν τε φωνήσας ἄτε μάντις ἀνήρ· Στρ. γ'. 75
 Ἔσβεται τοι παῖς ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
 καὶ νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλετ' ἐπώνυμον εὐρυ-
 βίαν Ἀλάντα, λαῶν

v. 42. γ' abest. — v. 43. θέλων — v. 48. ἀέθλων — v. 50.
 μιν — v. 51. φωνάσαις

- v. 42. [γ' addidit Hermannus. Libri τοιοῦτόν τι ἔπος, τ'
 ἔπος, ποῦ τὸν τ' ἔπος. Kayserus p. 93. τοιοῦτον λόγον. SCH.]
 v. 44. [Plurimi libri θεσπεσίαν, non Scholia. SCH.]
 v. 47. [με νῦν Henr. Stephanus. Libri μῦνοι. SCH.]
 v. 51. [φανάσαις Heynius contra libros. SCH.]
 v. 53. κέκλετ' omnes libri pro κέκλεν [a Ph. Melanthe
 proposito. SCH.]
 v. 56. Vulgo ἀγγήσασθαι: [plures libri ἀγγήσασθ'. SCH.] Emenda-
 runt Mingarellus et Hermannus. Mox ὦ additum ante Μοῖσα
 ab Hermanno et Boeckhio [ex Med. B. SCH.]
 v. 59. π α libri plerique. Malim πως. Improbatur κέ etiam

ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνναλίον. 80
 55 ὃς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα
 ἔξετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετᾶς·
 Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίαις
 Πυθίεσσι τε κώμων Εὐθύμηνει τε. τὸν Ἀργείων
 τρόπον 85
 εἰρήσεται πάντ' ἐν βραχίστοις.

60 ἄρατο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου Ἄντ. γ'.
 τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλον Νεμέας,
 ἀγλαοὶ παῖδες τε καὶ μάτρωσ· ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς
 φάος οἶαν μοῖραν ὕμνων, 90
 τὰν Ψαλνχιδᾶν δὲ πάτρων Χαρίτων
 ἄρδοντι καλλίστα δροσῶν,
 65 τὸν τε Θεμιστίων ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν 95
 θεοφιλῆ ναιίοισι. Λάμπων δὲ μελέταν
 ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου μάλα τιμᾶ τοῦτ' ἔπος,
 νιοῖσιν τε φράζων παραινεί, 100

ξυνὸν ἄσται νόσμον ἐῷ προσάγων, Ἐπ. γ'.
 70 καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπάται,
 μέτρα μὲν γνώμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
 γλώσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαιῆς κέ νιν ἀνδράσιν
 ἀθληταῖσιν ἔμμεν 105

v. 53. κέκλεν — v. 55. ἄρα — v. 56. ἀγγήσασθαι — v. 57. ὦ
 abest. — v. 59. πον κ' — v. 62. μάτρωσ. — v. 66. ναιίοισι. —
 v. 72. ἀνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν

Hermannus in Dissert. de Particula ἄν libr. I. c. 8. [πον κ' Ro-
 mana. In meam coniecturam πάντ' Bergkii quoque incidit, qui
 tamen πᾶν edidit. SCH.]

v. 62. Vulgo μάτρωσ. Boeckhii edidit μάτρωσ commen-
 datum ab aliis. Est Euthymenes.

v. 63. [Ψαλνχιδᾶν Schmidius, quae forma pariter atque
 Ψαλνχιδᾶν et Ψυλακιδᾶν comparet in Scholiis. Codices vel
 Ψαλνχιδᾶν vel Ψαλνχιδᾶν. SCH.]

v. 72. Vulgo ἀνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν. Emendarunt Heynius et
 Hermannus.

Ναζίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόνει.
πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι
κόρα

75 χροσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτιλαν παρ' εὐτειχέ-
σιν Κάδμου πύλαις. 110

v. 73. χαλκοδάμαν

v. 73. [χαλκοδάμαν Heynius, Vide ad Nem. IX, 16. SCH.]

v. 74. [Etym. M. p. 673, 21: Τὸν πίσω μέλλοντα ὁ τε-
χνικός μὴ εἰρησθῆναι φησὶ· καίτοι εὐρηται παρὰ Πινδάρου· Πίσω
γε Δίρκης ὕδωρ. Codex Paris. Cramerii Ann. Par. III. p. 15,
29: πίσω γε δηρῆς. SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ε'. [Ζ.]

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗ ΘΗΒΑΙΩ.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

Strophæ.

υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
5 x υ υ υ υ υ x υ υ υ υ υ υ υ υ x υ υ υ υ υ υ υ υ

E p o d i.

x υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ
5 x υ υ υ υ υ x υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ x υ υ υ υ

Τίη τῶν πάρος, ὃ μάκαιρα Θήβα, Στρ. α'.
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεδὸν
εὐφρανας; ἢ ἡα χαλκοροτότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίχ' εὐοργαίταν

5 ἀντεilas Διδννδον, ἢ χροσοῦ μεδονύκτιον νίφορτα
δεξαμένα τὸν φέροτατον θεῶν, 5

ὀπότ' Ἀμφιτρούωνος ἐν θυρότροις Ἄντ. α'.
σταθεῖς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς; 10
ἢ ὄτ' ἀμφὶ πικναῖς Τειρεσίαιο βουλαῖς;

Isthm. VI. v. 8. Libri omnes ἢ ὄτ' ἀμφὶ Τειρεσίαιο πικ-
ναῖς βουλαῖς. Recepta lectio Heynio debetur et Pauwio.

ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἴολαον ἰππόμητιν;
10 ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογγάν; ἢ ὅτε καρτεράς Ἀθρα-
στον ἐξ ἀλαλαῖς ἀμπεμφας ὄρσανον 15

μυρῶν ἐτάρων ἐς Ἄργος ἴππιον; Ἐπ. α'

ἢ Ἀσπίδ' ἀποικίαν ἀνίκ' ἄφ' ὄρθῳ
ἔστασας ἐπὶ σφυρῳ
Λακεδαιμονίων, ἔλον δ' Ἀμύκλας 20

15 Αἰγεῖδαι σέθεν ἔργοι, μαντεύμασι Πυθίοις;
ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ
εὔδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

ὅ τι μὴ σοφίας ἄσπον ἄκρον Στρ. β' 25

κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγόν.

20 κόμας ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ἕμῳ
καὶ Στροφιάδα· φέρε γὰρ Ἰσθμοῖ
νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἐπαργλος ἰδεῖν τε μορ-
φάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φνάς. 30

φλέγεται δ' ἰοβοστρῦχοισι Μοῖσαις, Ἄντ. β'

μάτρω δ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,

25 χάλκασπις ᾧ πότιμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν, 35
τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.

v. 12. ἀνίκ' ὄρθῳ — v. 20. ἐπειτ' ἄφ'

v. 12. [Libri ὄννεκα ὄρθῳ vel ὄννεκ' ὄρθῳ. Correxit Hey-
nius. Editio Cratandrina ἠνίκ'α invexerat, nempe ex interpreta-
tione Scholiorum ὄτε. SCH.]

v. 16. [παλαιὰ μὲν εὔδει χάρις Scholia Homer. II. ε', 276.
SCH.]

v. 20. ἔπειτεν emendavit Pauvius [v. ad Pyth. IV, 211.
SCH.] atque offerunt meliores libri ἐπειτ' ἐν cum Scholiasta. Vulgo
ἐπειτ' ἄφ'. — Mox v. 22. Bothius αἰσχίονα coniecit, Thierschius
αἰσχίον, sed αἰσχίον neutrum agnoscit Scholiastes, [οὐχ ἦτρον ex-
plicans. SCH.]

v. 22. [Tres libri cum Scholiis μορφάεσσ'. SCH.]

v. 27. Boeckhiius πρό emendavit [ob metrum cum Schmi-
dio. SCH.] Libri πρός.

v. 28. Vulgo λοιγὸν ἀμύνων contra metrum. Coniecit Her-
mannus ἀντιτίτων, Thierschius autem ἄντα φέρον in Act.
Philol. Mon. T. II. fasc. II. p. 287., quum Scholiastes ἐναντίων
φέρον habeat in explicatione loci.

ἴστω γὰρ σαφὲς ὅστις ἐν ταύτῃ νεφέλῃ χάλαζαν
αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται, 40

λοιγὸν ἄντα φέρον ἐναντίῳ στρατῷ, Ἐπ. β'

ἄστων γενεῶ μάλιστα κλέος αὔξων
30 ζῶων τ' ἀπὸ καὶ θανῶν.

τὸν δέ, Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν

αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἐκτορα 45

Ἀμφιάροῦν τε,

εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἄλικίαν

35 προμάχων ἀν' ὄμιλον, ἐνθ' ἄριστοι Στρ. γ'

ἔσχον πολέμοιο κείκος ἐσχάταις ἐπίσιν. 50

ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι

Γαῖόχορος εὐδίαν ὄπασσεν

ἐν χαιμῶνος. αἰδουμαι χαιταν στεφάνοισιν ἀρμόσας.

ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασδέτω φθόνος 55

40 ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων Ἄντ. γ'

ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἐς τε τὸν μόρσιμον

αἴωνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·

δαίμων δ' αἴσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις 60

παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν

ἔδραν· ὅτι πτερόεις ἐξῆυψε Πάγασος

v. 27. πρός — v. 28. λοιγὸν ἀμύνων — v. 32. αἰνέων bis le-
gebatur. — v. 33. Ἀμφιάροῦν τε, — v. 39. ἀρμόσων. — v. 44.
ὁ, τε

v. 32. [αἰνέων bis Schmidius finxerat. Eiecit Boeckhiius.
SCH.]

v. 33. [De forma Ἀμφιάροτος dictum ad Ol. VI, 13. SCH.]

v. 35. [Duo libri ἄριστον. SCH.]

v. 39. Vulgo ἀρμόσων. Hermannus ἀρμόσας, quod semel
habetur in Scholiis.

v. 40. [Scholia ὅτι et ὅ τι offerunt. Ibidem ἐφάμερος ali-
quot libri. SCH.]

v. 43. [αἴσος alter Scholiasta. Libri cum altero αἴστος.
SCH.]

v. 44. [Olim ὄτε; Rom. ὄτε; quatuor libri ὅτι, quod Scho-
liasta habuisse videtur, quum explicet γὰρ δὴ. Heynius suspi-
cabatur ὁ δέ, ego malim ὁ τοι. SCH.]

- 45 δεσπότην ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοῦς Ἐπ. γ'. 65
 ἔλθειν μεθ' ὀμύγων Βελλεροφόνταν
 Ζηρός· τὸ δὲ παρ' οἴκων
 γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
 ἄμμι δ', ὃ χροσέα κόμα θάλλων, πόρε, Δοξία, 70
 50 τεαῖσιν ἀμύλλαισιν
 εὐανθέα καὶ Πυθδοὶ στέφανον.

v. 49. ἄμμι — v. 51. Πυθοῖ

v. 51. [Vulgatum Πυθοῖ alii aliter tentaverant; Πυθοῖ assecutus est Schmidius, debebat Πυθόϊ, quod Boeckhius reduxit ex Choerobosco Bekkeri III. p. 1202: *Ἀναφέροντι τινες τῶν τεχνικῶν μίαν χοῆσιν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ δ καὶ ι παρὰ Πυθόρου· ἐκεῖνος γὰρ εἶπε τῇ Πυθόϊ.* Cf. Buttmanni Gr. ampl. I, p. 176. Potuerant iam ante aliquot saecula uti testimonio eiusdem prodito in Aldi Cornucop. fol. L. fin.: *Σεσημείωται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ Πυθόϊ.* SCH.]

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ζ'. [Η']

ΚΛΕΑΝΔΡΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΩ.

01
 15
 30
 45
 50
 55
 60
 65
 70
 75
 80
 85
 90
 95
 100
 105
 110
 115
 120
 125
 130
 135
 140
 145
 150
 155
 160
 165
 170
 175
 180
 185
 190
 195
 200
 205
 210
 215
 220
 225
 230
 235
 240
 245
 250
 255
 260
 265
 270
 275
 280
 285
 290
 295
 300
 305
 310
 315
 320
 325
 330
 335
 340
 345
 350
 355
 360
 365
 370
 375
 380
 385
 390
 395
 400
 405
 410
 415
 420
 425
 430
 435
 440
 445
 450
 455
 460
 465
 470
 475
 480
 485
 490
 495
 500
 505
 510
 515
 520
 525
 530
 535
 540
 545
 550
 555
 560
 565
 570
 575
 580
 585
 590
 595
 600
 605
 610
 615
 620
 625
 630
 635
 640
 645
 650
 655
 660
 665
 670
 675
 680
 685
 690
 695
 700
 705
 710
 715
 720
 725
 730
 735
 740
 745
 750
 755
 760
 765
 770
 775
 780
 785
 790
 795
 800
 805
 810
 815
 820
 825
 830
 835
 840
 845
 850
 855
 860
 865
 870
 875
 880
 885
 890
 895
 900
 905
 910
 915
 920
 925
 930
 935
 940
 945
 950
 955
 960
 965
 970
 975
 980
 985
 990
 995
 1000

Κλεάνδρω τις ἀλικία τε λύτρον Στρ. α'.
 εὐδοξον, ὃ νέοι, καμάτων
 πατρός ἀγλαὸν Τελεδάργου παρὰ πρόθυρον ἰὼν
 ἀνεγείρω
 κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα, καὶ Νεμῆα 5
 5 ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε. τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀγνή-
 μενος

v. 3. ἀνεγείρω

Isthm. VII. v. 3. Libri ἀνεγείρω. [Scholia ἀνεγείρω. SCH.]
 Emendavit Hermannus. [Cf. Ol. VIII, 74. Isthm. III, 41. SCH.]

θυμόν, αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι 10
 Μοῖσαν. ἐν μεγάλων δὲ πενθέων λυθέρτες
 μήτ' ἐν ὄρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων, 15
 μήτε κἀδεα θεράπευε· παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων
 κακῶν
 γλῆνυ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον·
 ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
 10 γε Ταντάλον λίθον παρὰ τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός, 20
 ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλὰ
 μοι δεῖμα μὲν παροιχόμενον
 καρτερὰν ἔπανθε μέριμναν· τὸ δὲ πρὸ ποδός
 ἄρειον αἰεὶ σκοπεῖν 25
 χρῆμα πᾶν. δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
 15 ἔλισσαν βίον πόρον· ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σὺν
 γ' ἔλευθερίᾳ 30
 καὶ τὰ. χρῆ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
 χρῆ δ' ἐν ἑπταύλοισι Θήβαις τραφέντα 35
 Αἰγίνα Χαρίτων ἄωτον προνέμειν,
 πατρός οὐνεκα δίδυμαι γέροντο θυγάτρως Ἀσωπίδων
 ὀπλόταται, Ζηρί τε ἄδον βασιλέϊ. 40
 ὁ τὰν μὲν παρὰ καλλιγῶρ
 20 Δίῳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤμισθεν ἀγεμόνα·

v. 11. ἀλλ' ἔ-

v. 12. μοι — v. 13. αἰεὶ et abest σκοπεῖν — v. 15. βιότον —

v. 17. Ἀσωπίδων δ' — v. 18. Ζηρί δ' ἄδον βασιλέϊ.

v. 10. [λίθον γε Ταντάλον transposuit Bergk. Idem v. seq. retinuit vulgatum olim ἀλλ' ἐμοί, quia versus stropharum duos priores Boeckhii in unum numerum coniunxit. SCH.]

v. 13. Vulgo ἄρειον αἰεὶ sine σκοπεῖν, laborante metro. Infinitivus, qui exciderat, e Scholiis revocatus est, et scriptum αἰεὶ. [αἰεὶ πέλει Hermannus SCH.] Mox v. 15. βιότον mutatum a vivis doctis in βίον metri causa.

v. 17. Habebatur Ἀσωπίδων δ', incommodo sensu, incommoda elisione; vid. notata ad Pyth. IV, 179. Eiecit igitur Boeckhii [cum Heynio] δ' hic, ut δ' v. 31. post εἶπε.

v. 18. [Tres libri ὀπλότατα. Sequentia vulgo depravata restituit Schmidius. SCH.]

v. 21 seq. [Οἰνοπίαν ἄγων ἐκοιμάτο de suo scripsit Bergk. qui praeterea ἐνεὶ ἐκόμα τε coniecit. SCH.]

v. 24. [Codices fere ἐπέριαιε, ἐπέριαιε. SCH.]

σὲ δ' ἐς νῆσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν 45
 κοιμάτο, δῖον ἔνθα τέκες
 Αἰακὸν βαρυσφαράγγῳ πατρὶ κενυότατον ἐπιχθονίων· ὁ καὶ
 δαυμόνεσσι δίνας ἐπέριαιε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι 50
 25 ἀρίστερον νίεες νίεων τ' ἀρηΐφιλοι παῖδες ἀνορέα
 χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπειν ὄμαδον· 55
 σῶφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοὶ τε θυμόν.
 ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,
 Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαός τ' ἔρισαν Ποσειδῶν γάμφῳ,
 60 ἄλοχον εὐεῖδ' ἐθέλων ἐκάτερος
 ἐὰν ἔμμεν· ἔρωσ γὰρ ἔχεν.
 30 ἀλλ' οὐ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐνὰν θεῶν πραπίδες, 65
 ἐπεὶ θεσφάτων *ἤκουσαν. εἶπεν
 εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
 εἴνεκεν πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον οἱ ἀνακτα πατρός τεκεῖν, 70
 ποντίαν θεόν, ὃς κεραινοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
 35 διώξει χειρὶ τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτον, Δί τε μιγγομένην 75

v. 27. ἐρίσας — v. 28. εὐεῖδ' ἐθέλων — v. 31. *ἤκουσαν corruptum. Vulgo εἶπε δ' — v. 33. οἱ abest. — v. 35. Δί τε μισγομένην, deinde ἀδελφοῖσιν et τυχοῦσα

v. 27. Vulgatum ἐρίσας mutavit Boeckhii de sententia Heynii et Hermannii.

v. 31. ἤκουσαν corruptum. [Schmidius ἐγάκουσαν. SCH.] Hermannus coniecit ὅπ' ἤκουσαν, [post ἐπάκουσαν:] Boeckhii autem συνίενν. εἶπεν, quum vulgaris dialectus v. ἤκουσαν glossematis ei indicium videretur, ut alias solet esse. Explicant autem grammatici συνίενναι per ἀκούειν. [Cf. Pyth. II, 42. IX, 87. Nem. III, 55. et Isthm. III, 82. Kayserus p. 93: ἐπεὶ θέσφατ' αἰὼν· εἴνεκεν γὰρ. Bergkii δ' ἤκουσαν· εἶπε δ' cum Hermanno edidit. SCH.] Mox οἱ a Boeckhio additum v. 33. post γόνον ob metrum.

v. 35. [Δί τε Boeckhii et Hermannus; Δί γε malit Boissonadius. Libri Δί. Statim pro παρ' Heynii περ coniecit; ἀδελφοῖσιν ex sola Rom. fluxerat. SCH.]

ἢ Διὸς παρ' ἀδελφροῦσιν. ἀλλὰ τὰ μὲν
 παύσατε· βροτέων δὲ λεγέων τρυχόσα
 νιὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ, 80
 χείρας Ἄρει τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσι τ' ἀμυῖαν
 ποδῶν.
 τὸ μὲν ξυὸν, Πηλείθι θεόμορον ὀπάσαι 85
 γάμον Αἰακίδα τὸ γέρας,
 40 ὄντ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰωλκοῦ τραφεῖν πεδίον·
 ἰόντων δ' ἐξ ἄφθιτον ἄντρον εὐθύς Στο. ε'.
 Χείρωνος ἀντίκ' ἀγγελίαι· 90
 μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεκρῶν πέταλα δις ἐγγυα-
 λίζετω
 ἄμμιν· ἐν διχομηρίδεσσι δὲ ἐσπέρας ἐρατὸν
 45 λῶι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας. ὧς φάτο
 Κρονίδαίς 95
 ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
 νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπὸς 100
 οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν
 καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα. καὶ νεαρὰν ἔδειξαν 60-
 φῶν 105
 στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλλεύς·

v. 37. Ἄρει χείρας ἐν.

v. 38. θεύμοισον

v. 39. Αἰακίδα γέρας, ὄν

v. 40. τε εὐσεβέστατον φασ' Ἰωλκοῦ — v. 43. Νηρέως — v. 44. διχομηρίδεσαι — v. 46. γὰρ συναλέγειν — v. 47. νέαν ἀνέδειξαν

v. 37. Vulgo Ἄρει χείρας, mutavit Boeckhius de sententia Hermanni, tum addidit τ.

v. 38. Libri θεάμοισον, quod correxit Hermannus. Mox v. 39. post Αἰακίδα Boeckhius τὸ addidit ob metrum. Hermannus, cui articulus displicet, scribendum censet: Πηλείθι γάμον θεόμορον ὀπάσαι γέρας Αἰακίδα, aut permutatis duorum vocabulorum sedibus sic: γέρας θεόμορον ὀπάσαι γάμον Αἰακίδα. [Hanc alteram rationem adoptavit Bergk. SCH.]

v. 40. [Vulgata hiatus deturpata nec metro apta praecunte Hermanno emendata est a Boeckhio. Libri non variant, nisi quod φασίν plene scriptum habent. De forma τραφεῖν (τραφεῖν Hermannus) vide Boeckhii Nott. Critt. Pyth. II, 44. Buttman. Gramm. ampl. II. p. 308. Lobeck. et maxime Ahrentem de Dial. Dor. p. 118. SCH.]

δ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν
 50 αἶμαξε Τηλέφου μέλανι χραίνων φόνῳ πεδίον, 110
 γαυρόσσε τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον, Στο. ζ'.
 Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τρωΐας
 ἴνας ἐκταμῶν δορί, ταί μιν ἔνοντό ποτε μάχας
 ἐναριμβρότου
 ἔογον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν 115
 55 ὑπέφθυμον Ἐκτορά τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς
 δῶμα Φερσεφόνας 120
 μανύων Ἀχιλλεύς, οὔρος Αἰακιδᾶν,
 Αἴγιναν σφετέρην τε ὄριζαν πρόσφραεν.
 τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' αἰοδαὶ ἔλιπον, 125
 ἀλλὰ οἱ παρὰ τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνια
 παρθένου
 στάν, ἐπὶ θυρήνῳ τε πολύφραμον ἔχεαν.
 ἔδοξ' ἄρα τὸδ' ἀθανάτοισι, 130
 60 ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοισι θεῶν διδόμεν.
 τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσονται τε Στο. ζ'.
 Μοισαῖον ἄρα Νικοκλέος

v. 52. Τρωΐας — v. 55. Περσεφόνας — v. 56. οὔτε et ἔλιπόν γ', — v. 58. ἔσταν et ἔχεσαν. — v. 59. ἔδοξεν ἄρα δ' ἀθ. — v. 62. Νικοκλέους

v. 41. [εὐθύ Bergk. SCH.]

v. 46. Vulgo συναλέγειν contra metrum. Eximie emendavit Hermannus. Mox νεαρὰν ἔδειξαν Schmidio debetur pro corruptis lectionibus νέαν ἀνέδειξαν, νέ' ἀνέδειξαν, νέαν ἔδειξαν. [Kayserus ἀνακτι, ego ἀνακτε, h. e. Iuppiter et Neptunus. SCH.]

v. 55. [Φερσεφόνας dedit Boeckhius ob Ol. XIV, 21. Pyth. XII, 2. SCH.]

v. 56. [οὐδέ Boeckhius. Olim οὔτε probaverat, cui sequens ἀλλά responderet. SCH.]

v. 58. [στάν Heynio, ἔχεσαν Schmidio debetur. SCH.]

v. 59. Libri ἔδοξ' ἄρα δ' ἀθανάτοισι aut ἔδοξεν ἄρα δ' ἀθ. Corrupte. Hermannus: ἔδοξεν δ' ἄρ' ἐν ἀθανάτοισι, Boeckhius melius ἔδοξ' ἄρα τὸδ' ἀθανάτοισι.

v. 62. [Νικοκλέος, formam Pindaricam, largiuntur libri. SCH.]

- μνάμα πνυμάχον κελαδήσαι. γεραίρετέ μιν, ὅς
 Ἰσθμιον ἂν νάπος 135
 Δωρίων ἔλαχεν δελίνων· ἐπεὶ περικτίονας
 65 ἐνίκασε δὴ ποτε καὶ κείνος ἄνδρας ἀφύκτω χειρὶ
 κλονέων. 140
 τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κροιοῦ γενεὰ
 πατραδελφροῦ· ἀλικῶν τῷ τις ἄβρὸν 145
 ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρου πλεκέτω
 60 μυσθίνας στέφανον. ἐπεὶ νιν Ἀλκαθόου τ' ἀγῶν
 σὺν τύχῃ
 ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεότατος δέκετο πρῖν. 150
 τὸν αἰνεῖν ἀγαθῶ παρέχει·
 70 ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειρὶ καλῶν δάμασεν.

v. 63. γεραῖραι τε et ἂν ἀπό — v. 65. κἄκεῖνος, — v. 68. πρῖν ἔδεκτο.

v. 63. Vulgo γεραῖραι τε μιν, libri γεραῖρε ται μιν, γεραῖρε-
 ται μιν. Hermannus γεραῖρέ τε μιν. Melius Boeckhius de con-
 iectura Bothii. Mox ἂν νάπος eximia Hermanni correctio est
 pro ἂν ἀπό, quod sensu carebat. [Med. A ἀναπίο. SCH.]

v. 65. Libri omnes γενεάν, quod mutavit Ceperinus. Deni-
 que v. 68. librorum lectio est πρῖν ἔδεκτο, metro repugnans,
 [correcta ab Hermanno. SCH.]

v. 69. [κατέχειν tres libri. SCH.]

FRAGMENTA SELECTA.

FRAGMENTA PINDARI SELECTA.

Numeri designant locos, quibus haec fragmenta in maiore
Boeckhii editione posita sunt. [Addidi uncis inclusos
numeros Bergkii.]

I. ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

1. (1.)

⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥
⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥
⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥⊥

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ὅτ' παιδί τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
ἀποφθιμένῳ Μελικέροτῳ.

ANNOTATIO CRITICA.

I. ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ. Fr. 1. Apollonius Dysc. Synt. II, 21.
p. 156, 11. Bekker.: Τὸ ἐν Ἰσθμιοῖναις Πινδαγῶν ἐτάραξε τοὺς
ὑπομνηματισμένους· Αἰολίδαν — Μελικέροτῳ. Μεταλαμβάνοντες γὰρ τὴν ὅτ' ἀντωνυμίαν εἰς σύνθετον τὴν ἑαυτοῦ ἀποροῦσι, πῶς, ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σίσυφον παρίστησιν. Ἐνίοι μὲντοι τὸ ὡ ἐπιφθιμένον ἐκδεξάμενοι τοῦ ἀποροῦ δοκοῦσιν ἀπηλλάχθαι, ἐγκλινοῦτες τὸν τόνον, ἢ ἢ ὡ παιδί, καθὼς ἔχει καὶ τὸ ὡτε χειρῶντις γυνά· οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν οἱ μετέλαβον (i. μετίβαλον), κέλοντό οἱ, ἵνα ἢ δοτικὴ ἀντιγενικῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί τηλέφαντον ὄρσαι γέρας, τουτέστι τῆς εἰρημένης Ἰουῦς, πάντα μᾶλλον ἢ τὸ δέον ἐπιστήσαντες. Τί γὰρ τὸ ἐμποδῶν τὴν ὅτ' ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαι τε εἰς τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπεν; — 3. φθιμένῳ Apoll. de Synt., sed idem de Pron. p. 321. A. ἐπιφθιμένῳ, unde Bekkerus ἀποφθιμένῳ, Bergkiius ἐπὶ φθιμένῳ, hoc quidem ambiguum, fecerunt.

Pind. Carm. Sect. I.

2. (2.)

x- / 0 0 0 0 0 0 0 0

ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν.

4. (4.)

/ 0 0 0 / 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

5 / 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

Κλεινὸς Δίακου λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσικλυτὸς
 Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἶσα

Ἰλλου τε καὶ Αἴγιμου

Δωριεύς ἔλθων στρατὸς ἐκτίσασατο.

5 τῶν μὲν ὑπὸ στάδμα νέμονται

οὐ θέμιν οὐδὲ δίκην ξείνων ὑπερβαίνοντες· οἰοὶ δ'
 ἀρετῶν

δελφῖνες ἐν πόρτῳ, ταμίαι τε σοφοὶ

Μοισᾶν ἀγωνίῳν τ' ἀέθλων.

DIVERSITAS SCRIPTURAE BOECKHIANAE.

2. ἐξεκύλισε — 4, 4. ἐκτίσασατο. — 5. τὰ μὲν

Fr. 2. Apollonius Dysc. de Pron. p. 368. A: Ἐτι καὶ ἡ νιν
 τάσσεται ἐπὶ πλῆθει· Ὅστις — νιν. Πινδαρος Ἰσθμιοῦναις.
 Codex ἐξεκύλισθη. Correxit Bekkerus. Heynius ἐξεκύλισσε de-
 derat, quod perperam retinuit Boeckhius. Cf. ad Nem. VIII. 23.

Fr. 4. exstat ad finem Isthmiorum in libris Par. C. Med. A
 B et codice P. Candidi a P. Victorio usurpato. Versu 1. Κλεινὸς
 μὲν Hermannus. — 2. θεῶν et αἶσα codices. Hermannus θεῶν. —
 4. Revocavi quod codices offerunt ἐκτίσασατο, quum criticorum con-
 iectura ἐκτίσασατο formam poetae obtudat inusitatam. Nam Ol.
 XI, 26. ἐκτίσασατο est ex interpolatione. — 5. τῶν μὲν Herman-
 nus optime. Libri τὰ μὲν. Sed asyndeton ferri non potest. Et
 Pindarus Pyth. 1. 64. vocat τεθμῶν Αἴγιμου Δωριεύς. Bergk
 numeris paulo aliter descriptis τοὶ μὲν edidit.

II.

Τ Μ Ν Ο Ι

1. 2. (5. 6.)

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

5 / 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

/ 0 0 0 0 0 0 0 0

Ἰσμηρὸν ἢ χροναλέατον Μελίαν,

ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,

ἢ τὰν κραιπάπικα Θήβων,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,

5 ἢ τὰν Διονύσου πολυγαδέα τιμῆν,

ἢ γάμον λευκαλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν.....;

* * *

Πρῶτον μὲν εὐβουλον Θέμιν οὐρανίαν
 χροναίαισιν ἱπποῖς Ὠκεανοῦ παρὰ παγῶν

Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνῶν

ἄγον Οὐλύμπιον λιπαρὰν καθ' ὁδὸν

5 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἕμιεν·

ἃ δὲ τὰς χροναίπικας ἀγλαοκόπους τίχτην ἀλα-
 θείας Ὠρας.

II. TMNOI. Fr. 1. 2. Lucianus Icaromenipp. 27. vocat
 τὴν πρώτην εἰδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδαρου. Pleraque recitat
 idem Demosth. Encom. 19., ubi Scholia: ἄρχοι ταῦτα τῶν Πιν-
 δαρου τοῦ μιλοποιοῦ ὕμνων. Alia afferunt alii; v. Boeckh. V. 1.
 Ἰσμηρὸν codex Luciani. — 4. Ἡρακλῆος Plutarch. et Luciani
 libri optimi. — 5. Διονύσου Luciani codd. et edd. — Alterum
 fragmentum Boeckhius adiecit ex Clemente Alex. Stromm. VI.
 p. 731. Potter.: Πινδαρος σωτήρα Δία ἀνοικοῦντα Θέτιδι εἰς-
 ἀγει, βασιλεῖα σωτήρα δίκαιον ἰουμνηῶν ὠδὲ πως· Πρῶτον
 κτλ. — v. 2. πάγον vulgo. Correxit Boeckhius. — 5. Klotzii Cle-
 mens perperam post ἀρχαίαν comma habet. — 6. Clemens ἀγαθὰ
 σωτήρας: ἀλαθείας Ὠρας Boeckhius collato Hesych.: Ἄλα-
 θείας Ὠρας· λέγει γὰρ (Πινδαρος Boeckhius), ὅτι κνκλιεῖ
 πάντα (ἀληθῆ addit Boeckhius, φανερά Schneiderus) ποιῶσιν.

4. (8.)

.....ΛΟΞ
 --ΛΟ--ΛΟ--ΛΟΟ--ΟΟ--

.....του θεου
 ακουβε Κάδμος μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένον.

5. (9.)

--ΛΟ--ΛΟΟ--ΟΟ--
 --ΛΟ--

ὄς καὶ τυπεῖς ἀργῶ πέλεκαι τέκετο
 ξανθὰν Ἀθάναν.

6. (10.)

--ΛΟ--ΛΟΟ--ΟΟ--

Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἀναξ.

7. (11.)

--ΛΟ--ΛΟΟ.....

Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

8. (12.)

ΛΟΟ--ΟΟ--ΛΟ--.....

Πότνια θεσμοφόρε χρυσανίον.....

Fr. 4. Aristides II. p. 295 (383. Dindorf.) Plutarch. Pyth. Or. 6. et de anim. procr. 33., unde probabiliter concinnavit Boeckhius.

Fr. 5. Hephaestio p. 52. (91. Gaisf.) et Plotius de metris p. 299. Gaisf. Confer Coniectan. Critt. p. 141.

Fr. 6. Hephaestio p. 51. (91. Gaisf.).

Fr. 7. Pausan. IX, 16, 1: Οὐ πόδες δὲ ἐστὶ ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Κελάμιδος δὲ ἔργον ἐστίν. ἀπέπεψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Αἰβύης ἐπ' Ἄμμωνίους τῷ Ἄμμωνι ἕμνον (ἕμνον Schneiderus) οὗτος καὶ εἰς ἐμὲ ἦν ὁ ἕμνος ἐν τριγώνῳ στήλη παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Προξμαῖος ὁ Λάγων τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκεν. Initium hymni servavit Schol. Pyth. IX, 89.

Fr. 8. Praeter Paus. IX, 23, 2. et Vit. Pind. Vratisl. p. 9. nunc Eustathius Prooem. p. 19., sed is quoque pro Proserpina errore Cererem posuit: Λέγεται, ὡς Δημήτηρ ὄνασ ποτὲ αὐτῆς ἐπιφανείσῃ ἐμψατο, εἰ μόνην θεῶν αὐτὴν οὐχ ἕμνησεν. Ὁ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ἐποίησεν, ἀρξάμενος οὕτω Πότνια θεσμοφόρε χρυσανίον Boeckhius ex Pausania; χρυσανίον Vratislaviensis.

12. (13.)

ΛΟΟ--ΟΟ--ΛΟ--
 ΛΟΟ.....

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
 οὐ σθένος.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

1. (24.)

ΛΟΟ--ΟΟ--ΛΟΟ--ΧΟΛΟΟ--ΛΟΟ--

Ἄμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριὰν περὶ τιμᾶν ἀπο-
 λώλῃναι.

De Neoptolemo Delphis occiso.

2. (25.)

.....Χ-ΛΟΟ--

Χ-Χ-ΛΟΟ.....

Χρύσεια δ' ἐξ ὑπερφόου
 αἶιδον Κηληδόνας.

De Delphico templo.

Fr. 12. Aristides II. p. 256. (335. Dind.): Πάνν μετ' ἀληθείας τοῦτο Πίνδαρος ἕμνησεν. Ἐν κτλ. Variat scriptura ἔργμασι, ἔργμασι, ἄσματι. Quod Schneiderus ex Photii Bibl. p. 1304. Hoesch. restituit ἔργμασι, nunc offerunt codices aliquot Aristidis et h. I. et II. p. 361. Dind. Ceterum ad hunc hymnum in Τύχην Bergkii suspicatur pertinere ea, quae sine nomine auctoris exstant apud Stobaeum Eclogg. Phys. T. I, 1. p. 172 seq., quae iam Heerenius nec Sophocle nec Pindaro indigna censebat.

III. ΠΑΙΑΝΕΣ. Fr. 1. Scholl. Nem. VII, 94: Οἱ Ἀγινῆται ἠτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἐφη Ἄμφιπόλοισι κτλ. τὸν Νεοπτόλεμον. Genitivum μοιριὰν περὶ τιμᾶν Boeckhius clicuit ex interpretatione Scholiastae. Vulgo accusativus legebatur. Bergkii μοιριδιᾶν praestare putat.

Fr. 2. Pausanias X, 5, 5. de tertio Delphico templo, quod aheneum fuisse non incredibile visum ipsi: τὰ μέντοι ἄλλα οὐκ ἐπιθεῖν ὁ λόγος ἢ Ἡφίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι ἢ τὰ ἐς τὰς πόδας τὰς χερσὶς, ἃ δὲ Πίνδαρος ἤσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ. Χρύσεια κτλ. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἐς μίμησιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸν παρ' Ὀμήρῳ Σεισητῶν ἐποίησεν. Eustathii testimonium p. 89, 26. attuli post Prooem. Commentar. p. 29.

ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα,
αἰθομένα δὲ δᾶς ὑπὸ ξανθαῖσι πένυκας.

7. (50.)

..... υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Σὲ δ' ἐγὼ παρὰ μιν
αἰνέω μὲν, Γηρῶνα, τὸ δὲ μὴ Δι
φίλτερον σιγῆμι πάμπαν. οὐ γὰρ εἰκόσ,
ἀρπαζομένων τῶν ἰόντων, καθῆσθαι παρ' ἐστία,
5 καὶ κακὸν ἔμμεναι.

8. (51.)

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀρχίζομενον.

9. (52.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτίον ἔθνος ἔνεπον.

7, 1. παρ' ἄμμιν αἰνέω μὲν, Γηρῶνα, — 2. τὸ δὲ μὴ Δι

ἀχλάδων vulgo. Correxerit Hermannus. Utrumque fragmentum ex eodem carmine petitum esse Strabo docet. Quapropter Bergkiius fr. 5., initium strophae, ita digessit, ut a voce διθυράμβων alterum versum exordiretur; fr. 6. duo priores versiculos ἐπωδ. α' extremos fecit, — 3. 4. autem initio strophae β' tribuit ita conformatos: ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα, αἰθομένα δὲ δᾶς ὑπὸ ξανθαῖσι πένυκας . . . . .

Fr. 7. Aristides Orat. Plat. II. p. 53. (II. p. 70. Dindorf.): Ἐν διθυράμβῳ τῷ Πίνδαρος (περὶ τῶν ἔργων Ἡρακλέους μνηστῆται). Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἄμμιν αἰνέω μὲν Γηρῶνα — πάμπαν. Οὐ γὰρ εἰκόσ, φησὶν, ἀρπαζομένων τῶν ἰόντων καθῆσθαι παρ' ἐστία καὶ κακὸν εἶναι. Scholiasta: σὲ δὲ, ὡς Γηρῶνα, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα. Unde παρὰ μιν poetae pro Boeckhiano παρ' ἄμμιν vindicavit Hermannus Opusc. VII. p. 104 seqq., qui reliqua verba Aristidi retribuens Pindarica sic conformavit: Σὲ δ' ἐγὼ παρὰ μιν Αἰνέω μὲν, Γηρῶνα, τὸ δὲ μὴ Δι φίλτερον σιγῆμι πάμπαν. Ex reliquis sola verba καθῆσθαι παρ' ἐστία posse a Pindaro esse. Dispicuerunt haec Boeckhio in Annalibus Literariis Berolin. 1835. nr. 11 seq. — 3. σιγῆμι Bergkiius. Debebat σίγαμι.

Fr. 8. Scholl. Pyth. II. inser.

Fr. 9. Strabo VIII, p. 494. C. Scholl. Ol. VI, 152.

11. (53.)

Τρέχων δὲ μετὰ Πληθόνων, ἕμα δ' αὐτῷ κύων
[λεοντοδάμας.]

De Oriene.

15. (121.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ὁ ζαμενῆς δ', ὁ χοροῦτος,
ὄν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναΐδος ἀκοίτας
Σειληνός.

V.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

1. (57. 58.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

11. λεοντοδάμας sine uncinis.

Fr. 11. Scholl. Nem. II, 16: Καὶ ὅτε μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πληθόνων ὡς μίαν. Τρεχέτω — κύων. Lucianus pro Imagg. XIX.: Τὸν Ὁρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητῆς λεοντοδάμαν αὐτόν. Hinc λεοντοδάμας addidit Boeckhiius idemque ex interpretatione Scholiastae pro τρεχέτω scripsit τρέχων. Lobeckium Parall. p. 173. λεοντοδάμαν ad femininum λεοντοδάμη revocantem redarguit ipsius Luciani τὸν κύνα — αὐτόν. Potius in huius verbis necessario λεοντοδάμαντα rescribi debet.

Fr. 15. Paus. III, 25, 2: Τραφῆναι τὸν Σειληνὸν ἐν Μαλέα δηλοῖ καὶ τὰδε ἐξ ἄσματος Πινδαρου. Libri Pausaniae Μαλέγορος et Μελέγορος. Correxerit Camerarius.

Stropha.

Χαῖρ', ὦ θεοδμήατα, λιπαροπλοκάμων
 παῖδεσσι Λατοῦς ἱεροδέστατον ἕνος,
 πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας,
 ἄντε βροτοὶ
 Δἄλον κυκλήσχοισιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέ-
 φαντον κνανέας χθονὸς ἄστρον.

Antistropha.

ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κνυάτεσσι παντοδαπῶν
 τ' ἀνέμων
 ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἂ Κοιογενῆς ὁπότε ὠδίνεσσι θύοισ'
 ἀγγιτόκοις ἐπέβανεν,
 δὴ τότε τέσσαρες ὄρθαι
 πρέμων ἀπώρουσαν χθονίων,
 ἂν δ' ἐπιγράνοις σχέδον πέτρων ἀδαμαντοπέδιλοι
 κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

1, 4. τηλέφαντον || κνανέας... Antistr. 4. ὠδίνεσσι θυοῖς ||

V. ΠΡΟΣΟΔΙΑ. Fr. 1. Initium strophae servavit Philo Iudaeus II. p. 511. Mangey.: Πινδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησὶν· Χαῖρ' κτλ. — 2. παιδὸς vulgo. Ad Boeckhii correctionem prope accedit παῖδες ἢ, quod exstare in edit. Paris. testatur Boissonadius. — 3. Vulgo θυγάτηρ. Correxit Hermannus. Et sic editio Parisina. — 4. τηλέφαντον Bergkii in Zimmermanni Diar. Philol. 1836. nr. 68. p. 548. Legebatur τηλέφαντον. Cf. ad vers. strophicum. Lobeckius Aglaoph. p. 860. τηλέφαντον posuit, errore, opinor. — Antistropham apponit Strabo X. p. 742. B. 743. A., pauca Scholia Odys. K. 3. Principium leviter corruptum sanavit Boeckhii, reliqua Porsonus in Eurip. Hecub. 788. — 4. ἀλλὰ καὶ ὁ γένος vulgo. Sed καινογενῆς codex Moscov., alii ἀλλ' καινογένης, ἀλλὰ καὶ ὁ γένης. Unde Κοιογενῆς Porsonus. Reliqua ad nutus librorum refecta, qui v. 5. ἐπιβαίνειν, 6. πρεμνῶν, πρῦμων, πρυνῶν, 7. ἂν δ' ἐπὶ κρῆσῃ σχέδον πέτρα vel ἂν δ' ἐπὶ κρῆνοις (vel ἐπικρῆνοῖς) σχέδον πέτρων habent. Sed versu 4. quod θυοῖς dederat Boeckhii pro vulgato θείαις, id cum Bergkio θύοισ' scripsi, quum praesertim duo codices θύοις offe-

2. (59.)

— — — — —
 — — — — —

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπανομένοισιν,
 ἢ βαδύζωνόν τε Λατὸ καὶ θοῶν ἵππων ἐλάτειραν
 αἶψα;

3. (60.)

— — — — —

x — — — — —

x — — — — —

— — — — —

— — — — —

... Πρὸς Ὀλυμπίου Διὸς σε,
 χροσέα κλυτόμαντι Πινδοῖ,
 λίσσομαι Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ
 ἐν ζαθέῳ με δέξαι χώρῳ αἰοίδιμον
 Πιερίδων προσάταν.

VI.

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

2. (62.)

x — — — — — x — — — — —
 — — — — — — — — — — — — — — —

rant. Versus paulo aliter disposui. Nunc apparet in strophā τηλέφαντον poetae reddendum fuisse. Nec τηλέφαντον late clarum significare potest. Cf. ad Ol. VIII. 16.

Fr. 2. Scholl. Arist. Eqq. 1261: Τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδαρον, et Suidas s. v. Προσόδια. — 2. Ante Boeckhium ἐλάτειραν, quod ex parodia Aristophanis fluxerat. Sed cod. Ven. ἐλάτηραν, Dindorfius ex aliis ἐλάτειραν.

Fr. 3. Aristides II. p. 379. (II. p. 510. Dindorf.). — 3. Libri ἄσσομαι. Correxit Stephanus. Ibidem Χαρίτεσσι Hermannus. Libri Χάριτες. — 4. χώρῳ libri. Boeckhii χώρῳ, Bergkii χορῶ. Cogitet quis de θρόνῳ illo Delphico, in quo sedens poeta carmina Apollinea cantabat, Paus. X. 24. 4.

ᾠ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν ἀδύτων
φύλαξ,
Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα
τερπνόν.

3. (65.)

Τὸ σαντῶ μέλος γλάξεις.
De Pane.

5. (63.)

— — — — —
— — — — —
— — — — —

ᾠ μάκαρ, ὄντε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν
καλέοισιν Ὀλύμπιοι.
De eodem.

9. (68. 69.)

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

— — — — — κινήθεις ἐπήει
γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖδιν μεγάλας ὀρέων
ὑπερ ἕστα
καὶ μυχοῦς δινάσαστο βαλλόμενος κρηπίδας ἄλ-
βων.

3. Τὸ σαντοῦ

VI. ΠΑΡΘΕΝΙΑ. Fr. 2. Eustathius Prooem. p. 18: Λέγε-
ται καὶ, ὅτι ὁ Πάν μεταξὺ Κιθαιρώνας καὶ Ἐλικῶνος ᾤφθη ἄδων
παιῶνα Πινδάρου. Διὸ καὶ αὐτὸς ἄσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν
αὐτῷ τῆς τιμῆς ἀνθομολογεῖται. οὐ ἡ ἀρχή· ᾠ Πάν, Πάν —
φύλαξ. Reliqua habent Scholia Pyth. III, 139. — 1. σεπτῶν
coniicit Boeckhiius. Ego altero versu malim ὀπαδός, ἀγνάν.

Fr. 3. Scholia Theocr. I, 1: Μέλη τὰς ᾠδᾶς ἔλιγον, ὡς καὶ
Πινδαρος τὸν Πάνα φάσκων. Τὸ σαντοῦ μέλος γλάξεις,
τουτίστιν ἐαυτῷ φθὴν ἄδεις. Ex qua circumlocutione Scholia-
stae recte correxit Bergkiius.

Fr. 5. Aristoteles Rhet. II, 24. — 1. παντόδαμον Lobeckiius
Aglaph. p. 860. Fortasse recte.

Fr. 9. Strabo IX. p. 632. C. — 3. Libri δεινὰ σάτο, δεινα-
σάτο, δυνασάτο. Schneiderus τινάξαστο, Hermannus ἐδύσαστο, ele-

καὶ ποτε τὸν τρικάρανον Πτώου κενθμῶνα κα-
τέσχε...

De Apolline. In eodem carmine Tenerum
poeta dixerat

ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.

— — — — —

VII.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

1. (72.)

— — — — —
— — — — —

Σύνες ὁ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πάτερ,
κτίστορ Αἴτνας.

Ad Hieronem.

2. (72.)

— — — — —
— — — — —

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Συνύθαις ἀλάται —
ὅς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἄκλεης δ' ἔβα τῶνδε.

Ex eodem, ut videtur, ad Hieronem carmine.

2, 1. ἀλάται Στράτων, — 3. τῶνδε omissum.

ganter Ahrens de Dial. Dor. p. 148. καὶ μυχοῦς δινάσαστο con-
iectarunt. Ego in διφάσαστο incideram, in δ' ἐνάσαστο Emperius. —
4. Boeckhiius adiecit ex Strabone p. 633. B.

VII. ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ. Fr. 1. Strabo VI. p. 412. Scholl. Pind.
Pyth. II, 127. Nem. VII, 1. et Arist. Avv. 925.

Fr. 2. Scholl. Arist. Avv. I. c.: Καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐν
Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως· Νομάδεσσι — ἀκλεῆς δ' ἔβα
τῶνδε, λοβῶν ἡμίονους παρ' Ἰέρωνος καὶ ἦται αὐτὸν καὶ ἀρ-
μάδιον (ἀρμάτιον Berglerus). Verissime autem Hermannus Opusce.
VII. p. 127. nomen Στράτων ex Aristophanis parodia in Pindari
verba perperam illatum ratus versus sic refingit: Νομάδεσσι γὰρ
ἐν Συνύθαις ἀλάται μόνος. Ὅς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπα-
ται, Ἀκλεῆς δ' ἔβα τῶνδε. Similiter Bergkiius, nisi quod is fr. 1.
cum 2. aretissime conflavit; nihil enim excidisse censet inter
utrumque. Scripsit autem: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Συνύθαις ἀλάται,

3. (73.)

υ υ λ υ υ υ λ υ υ υ
 υ υ λ υ υ υ λ υ υ υ υ υ υ υ
 χ υ λ υ υ υ λ υ υ
 λ υ υ υ υ υ
 υ υ λ υ υ υ υ υ χ υ λ υ υ υ λ υ υ υ υ
 υ υ λ υ υ υ λ υ υ υ υ υ

Ἐκ τῆς Ταυρέτιοιο μὲν Λάκαιαν
 ἐπὶ θηροδὶ κύνε τρέφειν πυκνιώτατον ἑσπετόν·
 Σκύρια δ' ἐς ἄμελξιν γλάγους
 αἶγες ἐξοχόταται·

5 ὄπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἄρμα Θηβαίων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
 ἀγλαουκόρου
 Σικελίας ὄχημα δαιδάλειον ματεύειν.

Ex eodem ad Hieronem carmine.

4. (74.)

χ υ λ υ υ υ υ υ υ υ λ υ υ λ υ υ υ υ
 λ υ υ υ υ υ υ υ λ υ υ υ υ
 υ λ υ υ υ υ λ υ υ υ υ λ υ υ υ
 λ υ υ υ υ υ λ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ λ υ υ υ υ υ υ υ υ

3, 1. Ταυρέτιον — 2. τρέφειν — 3. γλάγους — 5. ἄρμα Θηβαίων ἀπὸ τῆς ἀγλαουκόρου· Σικελίας δ' ὄχημα

Ὅς ἀμαξοφόρητον οἶκον πέπαται, ἀκλεῆς δ' ἔβα Τῶνδς.....
 Ego post ἀλάται vocabulum excidisse statuo. Quare signa lacunae posui. Ceterum vide commentarium.

Fr. 3. Athenaeus I. p. 28. A: Πινδαρος ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῆν ᾠδῇ· Ἀπὸ κτλ. Ut nunc edidi ex novis copiis Athenaei reflexit fere Boeckhii in Annalibus Literar. Berolinenss. 1835. nr. 13. Vide post Eustath. Prooem. p. 30. — v. 1. Ταυρέτιοιο μὲν codex C, Ταυρέτιον δ' μὲν B. — 2. τρέφειν Eustathius p. 1822, 6., τρέφειν Athenaeus. Transposuit ἑσπετόν πυκν. Bergkii. — 3. γλάγους Bergkii ex Eustathio p. 1562: Καὶ Σκύρια ἐς ἄμελξιν γλάγους αἶγες ἐξοχόταται λέγεται εἶναι· ὄπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἄρμα Θηβαίων. Athenaeus γάλακτος. — 4. ἐξοχόταται B C et Eustathius: ἐξοχότατοι vulgo. — 5. Quod legebatur vulgo partim a Diindorfio, partim ab ipso Boeckhio l. c. recte emendatum est ex indicibus librorum. Bergkii nescio cur Θηβαίων de suo dedit. Schol. Ven. Arist. Pac. 13: Οἱ Ἀθηναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ζεύγη ἔπαινετοί· καὶ Πινδαρος φησὶν· Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀγλαουκόρου Σικελίας ὄχημα. Unde ἀλλά ascitum est. — 6. δαιδάλειον Hermannus.

λ υ υ υ υ υ λ υ υ υ υ υ υ
 υ λ υ υ υ λ υ υ υ χ υ λ υ υ υ υ λ υ υ υ
 υ υ λ υ υ υ υ υ υ υ λ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 λ υ υ υ υ υ χ υ λ υ υ υ υ υ υ υ
 10 λ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ λ υ υ υ υ υ υ υ
 χ υ λ υ υ υ υ υ χ υ λ υ υ υ υ λ υ υ υ
 υ υ λ υ υ υ υ λ υ υ υ υ υ

Ἄκτις Ἀελλίου, τί, πολύσκοπ', ἐμοὶ θοῶν μᾶτερ
 ὀμμάτων,

ἄστρον ὑπέριστατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον
 ἔθνημας ἀμάχανον ἰσχὺν ποτανὰν ἀνδράσιν
 καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπεὶ σκότον ἀτραπὸν ἔσσυμένα
 5 ἑλαύνεις τί νεώτερον ἢ πάρος;

4, 1. ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων, — 3. πτανὸν — 4. ἐπίσκοτον — 5. ἑλαύνειν τι νεώτερον

Fr. 4. Dionys. Hal. de admir. vi dicendi in Demosth. VI. p. 972. Rsk. Loco corruptissimo auxilium ex codicibus mss. speravi. Et contulit mihi Fr. Duebnerus duos codd. Parisinos, nr. 1742. et 1745., utrumque recentem et in apertissimis mendis eum vulgata mire conspirantem, sed ut quaedam tamen corrigere paulo certius iam licuerit. — 1. Dionysius et libri ἐμῆς θεῶ μ' ἄστερ ὀμμάτων: Hermannus ἐμοὶ θοῶν μέτρ' ὀμμάτων: Boeckhiius ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων. Et μέτρα quidem Philostratus Epist. 79. contestari credebatur. Sed eum quoque μᾶτερ firmare, quod ipsum in corrupta Dionysii scriptura manifesto apparet, patet ex his eius verbis a Boissonadio nuper ad fidem cod. emendatis: τὴν περὶ τῶ προσώπω γαλήνην εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέριστατον ἐν ἀμέρᾳ βλέπομενον δόξεις. Εἰ δὲ ἐν Πινδαρῶν ταῦτα, κἀκεῖνό πον κατὰ Πινδαρον, τὸ τὴν ἀκτίνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μητέρα. Hinc correxi. — 2. βλέπομενον Philostratus de suo immutasse videtur. Dionysii scriptura exstat etiam apud Plutarchum loco infra ascripto. — 3. ἀμάχανον cod. 1742. Ibidem ἰσχὺν ποτανὰν ἀνδράσιν καὶ σοφίαν Bergkiius. Cum cod. 1745. exhibeat πτανὸν δράσιν, suspicere scribendum ποτανὰν φρασίν. Certe ποτανὰν Pindari usus flagitavit. — 4. 5. Dionysius ἐπίσκοπτεν (ἐπίσκοπον 1745: ἐπίσκοπτον 1742.) ἀτροπον ἔσσυμένα (ἔσσυμένα 1742.), ἑλαύνειν (ἑλαύνεις 1745.) τι νεώτερον ἢ πάρος. Schneiderus ἐπεὶ σκότους ἀτραπὸν ἔσσυμένα ἑλαύνεις τι v., Hermannus ἐπίσκοπον — ἑλαύνειν, quem secutus est Boeckhiius; Bergkiius ὁδὸν ἐπὶ σκότους ἀτραπὸν ἔσσυμένα ἑλαύνειν κτλ. tentarunt. Verissime Schneiderus, ut nunc ex codd. scriptura patet, nisi quod σκότον ex usu Pindari debebat et τί, quod rescripsimus. Dionysius quidem ἐπίσκοπον dedisse videtur: Pindari manum monstravit Plutarch. de fac. in orb. lun. 19: Τὸν Pind. Carm. Sect. I.

7. (77.)

ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—
 ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—
 ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—

Ἐνέπισε κεκοσμέν' ἐν αἵματι. πολλὰ δ' ἔλκε' ἔμβαλε
 νοσῶν
 τραχὺ ῥόπαλον, τέλος δ' αἰείρας πρὸς σπιθαρὰς
 σπάραξε πλευρὰς,
 αἰῶν δὲ δι' ὀστέων ἐξῆραίσθη.

8. (78.)

ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

12. (82. 83.)

ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—

Ὁ Μοισαργέτας με καλεῖ χορευθεῖσαι.

* * *

Ἄγους ᾧ κλυτὰ θεράποντα λαοῖ.

VIII.

E Γ Κ Ω Μ Ι Α.

1. (84.)

ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—

Βούλωμαι παίδεσθιν Ἑλλάνων.....

Ad Theronem.

Fr. 7. Erotianus Glossar. Hippocr. s. v. Αἰών, p. 74. Franz. Αἰών ὁ νοτιαῖος μυελός — καὶ Πίνδαρος ἐν Ἐποποιήμασι λέγων Ἐνέπισε κτλ. 1. Vulgo ἔλκεα πλευρὰς ἔμβαλεν ὄμον. Vulcanius νοσῶν, πλευρὰς sustulit Heringa. — 2. πρὸς omisit Bergk. idemque ἐσπάρραξε cum libris retinuit.

Fr. 8. Athenaeus XIV. p. 631. C: Ἡ ὑποχρηματική ἐστίν, ἐν ᾗ ἄδων ὁ χορὸς ὄρχεῖται. Πίνδαρος δὲ φησὶ Λάκαινα κτλ. ὄρχονται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδαρῷ οἱ Λάκαινες.

Fr. 12. Hephaestio p. 46. (78.)

VIII. EΓΚΩΜΙΑ. Fr. 1. Scholl. Ol. II, 16. et 39. —

2. (85.)

ὠ—ὠ—[ὠ]—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—
 ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—
 ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—
 ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—

Ἐν δὲ Ῥόδον . . . κατόπισθεν . . . . .
 ἐνθ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέονται,
 πλείστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
 ἔσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

Ad eundem.

3. (86.)

ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—
 ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—

Ὀλβίων ὁμώνυμε Λαοδαυιδᾶν,
 παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

Ad Alexandrum Amyntae f., regem Macedonum.

4. (87.)

.....ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—
 ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—
 ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—ὠ—

Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι καλλίσταις αἰδαῖς·
 τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψάνει μόνου
 [δηθέρ].

θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

Delenda vox ἐπηθέρ. Primi versus finis corruptus. [Fortasse πολὺν καλλίσταις scripsit poeta. Cf. fr. Scol. 6. SCH.] Fragmentum ex eodem quo prius carmine est.

Fr. 2. Ibidem: Ἐπιό φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλας εἰς τὴν Γέλαν κατήσαν, ἀλλ' ἐνθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀργαυάντα, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει Ἐν κτλ.

Fr. 3. Scholl. Nem. VII, 1: „Vide ne scribendum sit ᾧ παῖ, numerusque continuandus.” BOECKHIUS.

Fr. 4. Dionys. Hal. de adm. vi dic. in Dem. VI. p. 1034. Rsk. Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα. —

1. ἐσλοῖσιν Sylburgius. Libri ὄλοισιν. Bergk. ὑμνεῖσθαι γε. — 2. τιμαῖς ποτιψάνει (ψάνει Paris. 1657.) libri. — 3. δ' ἐπιλα-

IX.

Σ Κ Ο Λ Ι Α

1. (88.)

Stropha prima.

- - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -
 - - - - -

Πολύξενοι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ
 Κορίνθῳ,
 αἶτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρη θυμιάτε,
 πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίην πτάμεναι νόημα
 ποττᾶν Ἀφροδίταν,

1, 1. ἀφνειῷ — 2. δάκρυα

σθέν Sylburgius: δ' ἐπιταθέν libri omnes. Reiskius fortasse melius δὲ σιγαθέν. Eadem vitia, quae vulgaris textus, habent quatuor codices Parisini a Fr. Duebnero inspecti.
 IX. ΣΚΟΛΙΑ. Fr. I. Athenaeus XIII. p. 573. C seq.: Ξενοφῶν ὁ Κορινθίος ἐξῶν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀπάξειν (ἐπάξειν Bergkiius) ἑταίρας ἠῦξατο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρος δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον, οὗ ἡ ἀρχὴ· Τρισηλυμπιονίκων ἐπαινέων οἶκον (Ol. XIII.), ὕστερον δὲ καὶ σὺλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποιήται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἱ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θυόντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέδυσαν. διόπερ ἔφη· Ὡ Κύπρον — ἰανθείς. ἠῦξατο δὲ οὕτω τοῦ μέλους· Πολύξενοι — πᾶν καλόν. Ἀρξάμενος δὲ οὕτως ἐφεξῆς φησὶν· Ἀλλὰ θανμάξω — γυναιξίν. Ἄηλον γάρ, ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἠγωνία, ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα. πιστεύων δὲ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς ἑαυτῷ πεποιήκεν εὐθέως· Διδάξαμεν — βασιάνω. — v. 1. ἀφνειῷ Hermannus. Iniuria. Nam etiam Homerus Il. B. 570. ἀφνειὸν Κορίνθον dixit. Vide mea post Eustath. p. 30. — 2. Athenaeus διὰ τε τὰς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα τε ἡμῖν. Correcta haec sunt ex Zonara p. 1307., nisi quod pro δάκρυα alteram formam restituendam docui Exx. Critt. p. 22. ex Grammatico in Cramerii Ann. Ox. I. p. 121, 1: Τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρυος, δάκρυι, τὸ πληθυντικὸν δάκρυα. Τοῦτο κατὰ συναλοφὴν γέγονε δάκρη· Ξανθὰ δὲ δάκρη. Idem fecit postea Bergkiius in Actis Soc. Gr. I. p. 194. — 3. Libri πολλάκις ματέριας ἐρώτων.

ὕμιν ἂ τ' ἀνωθεν ἀπαγορίας
 5 ἔπορεν, ᾧ παῖδες, ἐρατειαῖς ἐν εὐναῖς
 μαλθακᾶς ὄρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. σὺν δ'
 ἀνάγκη πᾶν καλόν.

Epodus prima.

- - - - -
 - - - - -
 - - - - -

10 Ἀλλὰ θανμάξω, τί με λέξουντι Ἰσθμοῦ δεσπότηι
 τοιάνδε μελίφρονος ἀρχάν εὐρόμενον σκολλου
 ξυνάσορον ξυναιξίν.

15

Primi versus secundae strophae initium.
 Διδάξαμεν χροσὸν καθαρά βασιάνω . . . . .

Epodus alia.

Ὡ Κύπρον δέσποινα, τεὸν δευτ' ἐς ἄλδος φροσβάδων
 κουργᾶν ἀγέλαν ἐνατόγγυιον Ξενοφῶν τελέας
 ἐπάγαγ' εὐχολαῖς ἰανθείς.

20

Ex Scolio Xenophonti Corinthio scripto.

10. λέξουτι

Correxuit Boeckhiius. — 4. Libri ἰπτάμεναι et νοήματι. Correxuit idem ποττᾶν] ποτὶ τᾶν codex B. — 5. ὕμιν ἀνωθεν vulgo. Correxuit Boeckhiius. — 6. Idem addidit ἐν et v. 7. vulg. μαλθακῶ-
 γας emendavit. — Epodus prima. v. 10. λέξουντι codex A: λέξαντι vulgo: λέξοντι Boeckhiius eum Casaubono, qui Ἰσθμοῦ
 praeclare emendavit. Libri ὁμοῦ. — 11. τοιάνδε Schweighaeu-
 serus. Libri τοιόνδε. — Stropha 2. v. 16. καθαρά Casaubonus.
 Libri καθαρά, καθαρή. — Epodus alia. v. 18. κουργᾶν Boe-
 ckhiius. Libri κουργᾶν. Totum carmen monostrophicum fuisse evin-
 cere studuit Bergkiius in Act. Soc. Gr. I. c. Quod neque Boe-

2. (89.)

Strophæ.

— / — — — — / — — — — / — — — — —
 / — — — — — / — — — — — / — — — — —
 — / — — — — — / — — — — — — — — — — —
 / — — — — — / — — — — — / — — — — —

Epodi.

— / —
 / —
 / —
 / —

Strophæ.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμέ,
 σὺν ἄλικίᾳ·
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοῖσας
 δρακίς
 ὅς μὴ πόθῳ κνυαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
 ἢ ἐξ ἰδίου κερχάλλενται μέλαιναν καρδίαν

Antistrophæ.

5 Ψυχρῶ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτυμασθεῖς ἐλι-
 κοβλεφάρον
 ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαιῶς, ἢ γυναικείῳ θροῶσει

2, 2. τις ὄσων

ckhio persuasit neque mihi. Idem præter alia leviora v. 4. οὐ-
 γάνι ἀμπάμεναι scribit, quæ correctio nec necessaria est et stru-
 cturam obtrudere Pindaro videtur propriam tragicorum. Cohaeret
 hæc scriptura cum correctione versus 6., ubi proposuit: Ταῖν
 ἀνευθ' ἀπαγορίας ἔπορευ, h. e. vobis sine intermissione concessit
 Venus iucundis in lectis amoris fructus percipere. Verum in Boe-
 ckhii scriptura optime conciliantur ἀνωθεν et μετέω' ἐρώτων
 οὐρανίαν. Descriptionem carminis vide apud ipsum.

Fr. 2. Athenæus XIII. p. 601. C. D: Μνησθεῖς τοῦ Τενεδίου
 Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὅς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησιν; Χρῆν
 κτλ. Cf. XIII. p. 564. E. Bergkii initium totius carminis po-
 suit fr. inc. 133., ab Athenæo paulo ante allatum, speciose, hand-
 quaquam vere. — v. 2. ἀκτῖνας προσώπου Athenæus altero loco,
 altero ἀκτῖνας ὄσων, unde Hermannus ἀκτῖνας τις ὄσων cor-

ψυχάν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
 ἀλλ' ἐγὼ [ἄρα] ἕκατι τὰς [ποθεινᾶς] κηρὸς ὡς

Epodus.

Δραχθεῖς ἐλαιηρῶν μελισσῶν
 10 τάκομαι, εὐτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγνιον ἐς ἤβαν.
 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθῶ τ' ἔναιεν
 καὶ Χάρις νιὸν

Strophæ.

Ἄγησίλα . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .

Theoxeno Tenedio.

3. (90.)

— / — — — — — / — — — — — — — — — — — — — — — — —
 / — — — — — / — — — — — / — — — — — / — — — — —
 / — — — — — / — — — — — / — — — — — / — — — — —
 Ὡ Θεοσύβουλ', ἐρετῶν ὄχημ' αἰοιδᾶν
 τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνοῖ κεν εἴη
 συμπόταιβιν τε γλυκερόν

11. τε ναίει

reraxerat. — 7. ψυχάν Schneiderus. Libri ψυχρῶν. Bergkii l. c.
 ψυχρῶν, h. e. Aut muliebri impudentia tritam quamvis viam per-
 sequens fertur. De qua potestate vocis ψυχρῶς licebit dubitare. —
 8. Libri ἀλλ' ἐγὼ δ' ἕκατι τὰς κηρὸς ὡς δραχθεῖς ἐλαιηρῶν μέλι-
 σαν. Boeckhii ἄρα καὶ ποθεινᾶς de suo dedit, in fine ἐλαιηρῶν
 μελισσῶν, Hermannus ἐλαιηρῶν. Aliter Bergkii, qui sic scri-
 psit: Ἄλλ' ἐγὼ ἕκατι τὰς θεοῦ κηρὸς ὡς δραχθεῖς ἔλα (Ἐπωδός.)
 Ἴραν μελισσῶν κτλ., h. e. uti cera apum sanctarum tacta sole li-
 quescit. Elegantissima correctio, nisi quod versus 8. non optime
 fuit et ἴρα καὶ μέλισσαι vix huius loci sunt. — 10. Libri Πειθῶ τ'
 ἔναιεν vel τε ναίει. Schneiderus τε ναίει, Bergkii τ' ἔνδαιει,
 sive quis malit, τ' ἔναίει. Male omnes. Revocavi veterem scri-
 pturam, in qua ἄρα cum præterito coniunctum ex pervulgata
 Graecorum consuetudine significat poetam tum demum clare
 vidisse etiam in Tenedo Suadam et Gratiam inhabitare filium
 Agesilai. — 11. καὶ Χάρις νιὸν Ἀγησίλαου libri. Secutus est
 Bergkii, qui his verbis finit epodum.

Fr. 3. Athenæus XI. p. 480. C: Τῶν Ἀττικῶν κυλικῶν μνη-
 μονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖςδε Ὡ κτλ. — 2. τοι addidit Boeckhii,

καὶ Διονύσοιο καρπῶ καὶ κλλιγεσδιν Ἀθαναίαισι
κέντρον.

Thrasybulo Xenocratis f. Agrigentino.

4. (91.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Χαρίτας τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
ἄφρα σὺν χειμάρῳ μεθύω,
Ἀγέθωνι δὲ καλῶ κότταρον.

5. (92.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Τόν ὃα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εἶθρεν
πρῶτος ἐν δειπνοῖσι Λυδῶν
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Ad Hieronem.

6. (93.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Μηδὲ μάρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι
φρότιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰὼν.

Ad eundem.

qui v. 1. ὄχημα scribendum suspicatur. Bergkiius l. c. p. 191.
cum his verbis nullo intervallo coniunxit fr. 8.

Fr. 4. Athenaeus X. p. 427. D. — 2. σὺν χειμάρῳ vel σύγγει
μάρῳ μεθύων libri. In χειμάρῳ mihi latere videtur nomen pro-
prium, veluti Χειριμάρῳ.

Fr. 5. Athenaeus XIV. p. 635. B: Ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον
ἢ μάγαις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντί-
φθογγον εἶθεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βᾶρβιτον. — 2. Λυ-
δῶν Schneiderus. Libri Λύδιον.

Fr. 6. Athenaeus XII. p. 512. D: Πινδαρος παραινῶν Ἰε-
ρωσι τῷ Συρακοσίῳ ἀρχοντι φησί· Μηδ' ἀμάρου κτλ. Μηδὲ
μάρου Boeckhius.

7. (94.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

* * *

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Κεῖνω μὲν Αἶτνα δεσμὸς ὑπερφιάλος
ἀμφίκειται.

* * *

Ἄλλ' οἷος ἄπλατον κεραίζεις θεῶν
Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκη, Ζεῦ πάτερ,
5 εἰν Ἀρίμοις ποτέ.

Ex eodem, ut videtur, carmine.

8. (90. v. 4. 5.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Δείπνον δὲ λήγοντος γλυκὸν τραγάλιον
καίπερ πεδ' ἄφθονον βορέην.

X.

Θ P H N O I.

1. (95.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Fr. 7. Strabo XIII. p. 930. A. Versu 4. πεντηκοντακέφαλον
libri, quod cum Schneidero correxit Hermannus, coll. Pyth. I,
16. Bergkiius tamen illud retinuit πεντηκοντακέφαλλον scriptum,
de qua forma dixi ad Ibyci fr. II. in Delect. p. 342.

3. (107.)

υ / υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Θεῶ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνης
 νυκτὸς ἀμίαντον ὄρεαι φάος,
 κελαινεφεῖ δὲ σκότῳ καλύψει καθαρόν
 ἀμέρας βέλας.

4. (108.)

x - / υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Κεῖνοι γὰρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
 πόρων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
 πορθητὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.
 De diis.

5. (109.)

Ἐλασίβροντε παῖ Πέας.
 Ad Iovem.

6. (110.)

Θεὸς ἄτε πλέον τι λαχόν.
 De eodem.

3, 3. σκότει — 6. Θεῶν

Fr. 3. Clemens Stromm. V. p. 708. Potter. — 3. Legebatur
 σκότει. At Pindarus cum Aeschylō ó σκότος habet.

Fr. 4. Plutarchus adv. Stoicos 31. p. 1075. A. coll. Amator.
 18. p. 763. C.

Fr. 5. Scholl. Arist. Avv. 623. et Suidas s. v. ἐλασίβροντε.
 Schneiderus ἐλασίβροντα.

Fr. 6. Aristides I. p. 8. (11. Dindorf.): Τοῦτο γὰρ οὖν Πιν-
 δάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὅτι οὖν εἰρηται περὶ Διός. Dindorfius ex
 codd. θεός. Vulgo θεῶν.

9. (111.)

. . . . . / υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 / υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Πῦρ πνέοντος ἄ τε κεραυνῶ
 ἄγχιτα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς
 ἴξαι.

De Minerva.

11. (112.)

Ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων.

12. (113.)

x - / υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Ὀρχήστ' ἀγλαίας ἀνάσσω, εὐφροναίετ' Ἀπολλων.

13. (114.)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

De Apolline.

15. (115.)

- / υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Μαντεύεο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

16. (116.)

Μοῖσ' ἀνέγκέ με.

22. (118.)

x / υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Fr. 9. Scholl. Vict. II. 2. 100. coll. Plutarcho Sympos.
 Quaest. I. 2. 4. Aristide I. p. 15. Dindorf.

Fr. 11. Clemens Stromm. I. p. 383. Potter. Monet Boe-
 ckhius fortasse rectius scribi: Ἐν δὲ χρόνῳ Ἐγένετ' Ἀπόλλων.

Fr. 12. Athenaeus I. p. 22. B.

Fr. 13. Plutarchus de EI apud Delphos 21. adv. Epic. 23.
 de def. orac. 7.

Fr. 15. 16. Eustathius II. 4. p. 9. fin.
 Pind. Carm. Sect. I.

34. (128.)

— Λ Ο Ο — Ο — Λ Ο — Χ Ο — Λ Ο Ο — —

Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.
De Oto et Ephialte.

34, a. (127.)

..... Χ — Λ Ο — —
Λ Ο Ο — Ο Ο — Ο Ο . . . . .

..... Πιτνάρες θοῶν

Κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

[De iisdem. SCH.]

39. (129.)

Ο Ο Λ Ο Ο — Λ Ο Ο

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

43. (130.)

Λ Ο Ο — — Λ Ο Ο — —

Ἰσοδένδρον τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

De Hamadryadibus. 18

34, a. omissum.

Fr. 34. Apollonius de Syntaxi II, 27. p. 179. Bekker.: Τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπὶ τε τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ Ἀλλαλοφόνους ἐπ. λ., οὐ μὴν τῷ Ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς, οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόγματα ἐνήκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις. Alterum fr. ex eodem carmine petitum addidi ex Cramerii Ann. Oxx. I. p. 201, 14: Σημαίνει (θοῶς) καὶ τὸ μέγα. Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου. Πίτνοντες (Πιτνάρες Hermannus) θοῶν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν, τὴν μεγάλην δηλονότι. θοῶς ἀφροσύναις ἀπὸ τοῦ μεγά-
λαις καὶ θοῆ δ' ἐπεδέξατο γὰρ, μεγάλη καὶ θοῆς ἔστῃ καὶ πόλεως (πόλιος), μεγάλης. Haec accuratius pertractavi Exx. Critt. p. 23. et post Eustath. p. 36. p. 68. Reliqua quoque Pin-
daro tribuenda suspicabar. Ulterius progressus Bergkii duo priora vel ex eodem carmine hausta censet, tertium epici esse poetae. At alterum quoque epici est poetae. Nam Et. M. p. 453. C. cum praebet θοῆ δ' ὑπεδέξατο γαῖα, versus heroici patet exitum esse. Sed quod Fr. Spitznerus opinabatur, apud Quintum Posthom. XI, 57: ἀλγινόεντα τένοντα δλοῆ δ' ὑπεδέξατο γαῖα, alios legisse τένοντα θοῆ, id minus probabile videtur, vide Ien. A. L. Z. 1837. p. 375. Antiquioris poetae cyclici puer-
tem versiculum fuisse a Quinto in suos usus convertum.
Fr. 39. Athenaeus IV. p. 154. F. —
Fr. 43. Plutarchus Amator. 15., ubi vide Winckelmann.

44. (131.)

Λ Ο Ο Ο Ο — Λ Ο — Λ Ο Ο — Ο Ο — —
Λ Ο Ο — Ο Ο — Λ Ο Ο — Ο Ο — —
Λ Ο Ο — Ο Ο — Λ Ο Ο — Ο Ο — —
— Λ Ο — Λ Ο . . . . .

Ἀνδροδάμαν δ' ἄρ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος
οἶνον,

ἔδουμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζῶν
ᾧθειον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων
πίνοντες ἐπλάζοντο.

De Centauris.

45. (132.)

[Λ] Ο Ο — Λ Ο Ο — Ο Ο — —
Λ Ο Ο — Ο Ο — Λ Ο Ο — Λ Ο Ο — —

. . . ὁ δὲ γλωραῖς ἐλάταισι τυπαῖς
ᾧχεθ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς σχίσεις ὀρθῶ ποδὶ γᾶν.

47. (133.)

..... Λ Ο Ο — Ο Ο — —
Λ Ο Ο Ο Ο — Λ Ο Ο — Ο Ο — —
Λ Ο Ο Ο Ο — Λ Ο Ο — —
Λ Ο — — Λ Ο Ο — Λ Ο Ο — —
Λ Ο Ο — Ο Ο — — Λ Ο Ο — —

Δοιά βοῶν κατέπινεν

44, 1. Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ — 47, 1. κατέπινεν omissum.

Fr. 44. Athenaeus XI. p. 476. B: Καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασιν, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων Ἀνδρ' ὁ δάμαν δ' κτλ. Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Boeckhiius. Vide de forma ad Nem. IX. 16. Ego ἀνδροδάμαν servato dedi δ' ἄρ'. — 3. ἔθειον codex B.
Fr. 45. Scholl. Ap. Rhod. I, 61. — 2 ᾧχεθ' ἐς χθόνα codex Paris., unde Boeckhiius suspicatur ὀρχεται ἐς χθόνα.
Fr. 47. Athenaeus X. p. 411. B. (coll. Philostr. Imagg. II, 24.): Ἰων ἐν Ομφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ τὴν ἀδηνάριαν ἐπιφέ-
ρει. Τὸ δὲ τῆς ευφημίας Κατέπινεν καὶ τὰ κἄλα καὶ τοὺς ἀν-
θρακας παρὰ Πινδαροῦ δὲ τοῦτ' ἐλλήφεν ἐπὶ πόντος. Διὰ βοῶν
θερμὰ δ' εἰς (θερμὰ εἰς codex) ἀνθρακίαν κτλ. Quae valde
corrupta ingeniose sanavit Boeckhiius, nisi quod versu primo

5 ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---
 ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---
 ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναδῶῃξαι τὸν ἀρχεῖον λόγον·
 ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας
 ὁ κρατιστεύων λόγος. Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν
 τίς φέρεται

μόχθος ἄμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω·

5 καλῶν μὲν ὧν μοῖραν τε τερπνῶν ἐς μέσον χοῆ
 παντὶ λαῷ

δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτα
 προστύχοι, ταύταν σκότῳ κρύπτειν ἔοικεν.

70. (154.)

ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---
 ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---
 ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---

ᾧ τέκνον,

ποντίου θηρὸς πετρῶν χωστὶ μάλιστα νόον
 προσφύρων πάσαις πολίεσδιν ὁμίλει· τῷ παρεόντι
 δ' ἐπαινήσας ἕκων

ἄλλοτ' ἄλλοῖα φρόνει.

Amphiaraus Amphilocho.

71. (155.)

[ὄ---]ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---

... Ὅ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.

68. 69, 6. θεόσδοτος ἀτλάτα κακότης — 7. προστύχη et σκότει

Fr. 68. 69. Versus 1. 2. habet Clemens Alex. Stromm. I. p. 345. Potter. — 1. Libri ἀρχαῖον; correxit Boeckhiius. — 2. ὅτι πιστοτάται σιγᾶς ὁδοῖς vulgata correxit idem Boeckhiius, qui seqq. optime consociavit, petita e Stobaei Floril. CIX. 1. — 6. θεόσδοτος ἄτα (ἄτη) codex: vulgo ἀτληκηκότα, unde Stephanus et Boeckhiius effecerant ἀτλάτα κακότης. — 7. προστύχοι codex obtulit, σκότει ad usum poetae emendavi de meo.

Fr. 70. Athenaeus XII. p. 513. C: Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παλαιῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί· ᾧ τέκνον κτλ.

Fr. 71. Scholl. Nem. VII, 89.

72. (156.)

ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---
 ὄ---ὄ---

ᾧ πόποι, οἳ ἀπατάται φροντὶς ἐπαμερίων
 οὐκ ἰδυῖα.

De Eriphyla Amphiarai uxore.

74. (157.)

ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---
 ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---

ᾧ Ὅς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὄμιλον σφενδοῦσαι,
 ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρὸς φορον.

De Phoenice.

76. (158.)

ᾧ Τρεμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν.

81. (159.)

ὄ---ὄ---ὄ---ὄ---

ᾧ Ἐτι δὲ τειχέων ἀνακικνέει καπνός.

Fortasse de Troia.

72, 1. ἐπαμερίων — 76. ἀκαμαντοχάρμαν

Fr. 72. Aristides II. p. 402. (547. Dind.): Ὅμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων, ᾧ πόποι, φησὶν, κτλ. ἐπαμερίων codices. Idem εἰδυῖα, quod rhythmici gratia mutavit Boeckhiius. Vide de Crisi p. 19. Accedit, quod ea sola forma HomERICA fuisse videtur; v. Ahrens Mus. Rhen. 1842. p. 177 seq.

Fr. 74. Strabo IX. p. 659. A: Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοῖνικος· ᾧ Ὅς κτλ.

Fr. 76. Choeroboscus in Theodos. Canon. p. 1183. Bekker. (106, 3. 128, 21. Gaisf.): Παρὰ Πινδάρῳ· Τρεμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν. περὶ οὗ ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι ἢ κατὰ συνεκδορμὴν τοῦ Αἴαν ἐγένετο ἢ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνημάτων. Boeckhiius et Bergkiius ἀκαμαντοχάρμαν signaverunt. Adde Herodianum Et. M. p. 44, 45: Ἀκαμαντοχάρμαν: Οὐκ ἐστὶ πλεονασμός, ἀλλὰ πλάνη κλίσεως. ἀκαμαντοχάρμας γὰρ, καὶ ἡ κλητικὴ ἀκαμαντοχάρμα. εἰ γὰρ ἦν πλεονασμός, ἐκτεταμένον ἔχρη τὸ ἄ, νῦν δὲ συντέλλεται. πλάνη ἄρα κλίσεως. οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Cf. Lobeck. Parall. p. 172.

Fr. 81. Et. Gud. p. 321, 54: Παρὰ Πινδάρῳ· Ἐστι δὲ τοὶ γέκων ἀκικνέει καπνός. Et. Paris. Cramerii Ann. Par. III. p. 35, 24: Ἐστι δὲ τάχων κακίει καπνός. Correxit Boeckhiius.

103, 4. πολυκλείτων περ
 103, 4. πολυκλείτων περ
 103, 4. πολυκλείτων περ

Κερρότητα χροσέα κρηπίς ἱεραΐδιν αἰδαῖς,
 οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
 κόσμον ἀνδάεντα λόγων·
 ὅς καὶ πολυκλείτεν περ εἰδὼν ὄμως Θῆβαν ἔτι
 μᾶλλον ἐπαδκήσει θεῶν
 καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγνιάς.

104. (172.)

Εὐάρατε χροσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαμμα, Θῆβα.

106. (173.)

Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

107. (174.)

᾽Ω ταλαίπωροι Θῆβαι.

108. (176.)

Μελιγαθὲς ἀμβρόδιον ὕδωρ
 Τιλφώσθας ἀπὸ καλλικράνου.

110. (177.)

103, 4. πολυκλείτων περ
 103, 4. πολυκλείτων περ
 103, 4. πολυκλείτων περ

103, 4. πολυκλείτων περ

Fr. 103. Aristides II. p. 378. (509. Dindorf.) — v. 4. ex duobus codicibus πολυκλείτων dedi.

Fr. 104. Scholl. Pyth. IV, 25: Εἰσῆσαι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἱεραΐδων ὀνόματα διακαινοποιούντες, οἷον· Εὐάρατε — Θῆβα. τὸ μὲν γὰρ εὐάρατε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χροσοχίτων τῆς ἱεραΐδος.

Fr. 106. Scholl. Pyth. II. inscr.

Fr. 107. Thomas Mag. Vita Pind. p. 4. Boeckh, Fragmentum suspectum.

Fr. 108. Athenaeus II. p. 41. E.

Ἐνθα βουλαὶ μὲν γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀρι-
 στεύουσιν αἰχμαί,
 καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα.
 De Sparta.

111. (178.)

Οἱ τ' ἀργέλοφον παρὸ Ζεφυρίου κολώναν . . .
 De Locris Epizephyrriis.

112. (179.)

Αἰγυπτίαν Μένδητα, παρὸ κρημνὸν θαλάσσης,
 ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγυβάται
 ὄδι τραγοὶ γυναιξὶ μίθγονται . . . . .

113. (180.)

. . . . .
 . . . . . Λευκίπων Μυκηναίων προφᾶται.

114. (181.)

Ἄνδρες τινὲς ἀκυζόμενοι Σκύθαι
 Ἄνδρες τινὲς ἀκυζόμενοι Σκύθαι
 Ἄνδρες τινὲς ἀκυζόμενοι Σκύθαι

Fr. 110. Plutarchus Lycurg. 21. de Lacedaemone.

Fr. 111. Scholl. Ol. XI, 17. de urbe Locrorum Epizephyrorum: Τραγεία εἰκότως ἀν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιδαλασσιδίου. Αὐτὸς γὰρ φησιν· Οἱ τ' κτλ. Boeckhius aut Ζεφυρίοιο proponit.

Fr. 112. Strabo XVII. p. 1154. A. coll. Aristide II. p. 360: Μένδης, ὅπου τὸν Πάνα τιμᾶσι καὶ ζῶον τραγόν. ὡς δὲ Πίνδαρος φησιν, οἱ τραγοὶ ἐνταῦθα γυναιξὶ μίθγονται. — v. 2. Libri αἰγυβότοι.

Fr. 113. Scholl. Pyth. IV, 206: Ὁ Πίνδαρος λευκίπους καλεῖ τοὺς ἱππικούς.

Fr. 114. Zenobius Prov. V, 59: Ὁ Σκύθης τὸν Ἰππὸν· ἐπὶ τῶν κούφα τινὸς ἐφιμέτων, φανερώς δὲ ἀποθουμένων καὶ διαπυόντων αὐτὸ εἶρηται ἢ παροιμία. Μαργηρὴ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· Ἄνδρες κτλ. Cf. Diogenian. VII, 12. — v. 1. Zen. ἀγα-

περὸν ἵππον στρυγέουσιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει.
 κρηρᾶ δὲ σκολιούς γεννέσιν ἀνδρείουσιν πόδας ἦδ' ἐ
 κεφαλᾶς.

115. (182.)

Καὶ λιπαρῶ Σμυρναίῳ ἄσθει . . .

118. (183.)

— / — — — — — / — — — — — / — — — — —
 / — — — — — / . . .

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὄνασο' Ἀλάθεια, μὴ πταί-
 σης ἐμὴν
 σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .

119. (184.)

. . . . . [/] — — — — —
 / — — — — — . . . . .

. . . . . παρὰ Λύδιον ἄρμα
 πεζὸς οἰχνεύων . . . . .

120. (185.)

/ — — — — — / — — — — — / — — — — — [/] — — — — —

Ταρτάρου πνυθμὴν πιέσει σ' ἀφανοῦς σφρηγῆ-
 τοις ἀνάγκαις . . .

121. (186.)

— / — — — — — — / — — — — —
 — / — — — — —

ζόμενοι, Diog. ἀτιζόμενοι; correxit Boeckhius coll. Suida s. v.
 Σκνύθης ὄρα, ἀκκίζομενος et Σκνύθης τὸν ὄνον et Hesych.
 Σκνύθης ὄνειρον δαίτα. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκίζομένων (τιμῆς
 δὲ βδελυτομένων) τῷ λόγῳ, ἔγωγε δὲ ἐφειμένον. — 2. φάει
 Heynius. Libri φασί. — 3. σκολιούς Diogenianus.

Fr. 115. Scholl. Pind. Pyth. II. inscr. Boeckhius Σμυρναίῳ
 coniecit.

Fr. 118. Stobaeus Floril. XI, 3, coll. Clem. Stromm. VI.
 p. 781. Potter.

Fr. 119. Plutarchus Niciae cap. 1.

Fr. 120. Plutarchus Consol. Apoll. 6. Vulgatum πιέζει cor-
 rexit Boeckhius, qui ante v. ἀνάγκαις addendum putat στυγνῶν.
 Contra Bergkius eximie δεσμοῖς ἀνάγκαις scripsit.

Μανία τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων
 ὑψαύχενυ σὺν κλόνῳ.

122. (187.)

— / — — — — — —
 / — — — — —
 / — — — — — / — — — — —

Κλῶθ', Ἀλαλά Πολέμου θύγατερ,
 ἐγγέων προοίμιον.
 ἀμφύετ' ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον.

124. (188.)

[/] — — — — — / — — — — —

Ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

De physiologis.

126. (190.)

Ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες ἢ
 στάσιν, ἄλγος ἐμφανές.

127. (191.)

Κακόφρονά τ' ἀμφάνῃ προπίδων καρπὸν.

125. post 124. Vide supra fragm. Hyporchem. 6.

Fr. 121. Plutarchus de def. orac. 13. Sympos. Quaestt. I,
 5, 2. VII, 5, 4.

Fr. 122. Plutarchus de glor. Ath. 7. coll. Herodiano περι-
 μον. λέξ. p. 39, 5. — v. 3. ἀμφύετε et ἐμφύετε libri. Ἀμφιέννυτε
 Reiskius, ἀμφίσεθ' Bergkius, qui τὸν omisit: ego ἀνα, δὴ τ'
 ἄνδρες, ut dicitur μόχην, πόλεμον, οὐλομὸν ἀνδρῶν δύναμι.
 De voce ἱερόθυτον Lobeckius Phryn p. 159: „Quid supponendum
 sit, ἀραιοτάτων an ἱερώτατων an aliud, statuat Boeckhius.” Ni-
 hil is monuit. Et sanum videtur vocabulum.

Fr. 124. Stobaeus Floril. LXXX. 4: Τοὺς φυσιολογοῦντας
 ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ καὶ Eustathius Prooem. p. 24. in τοῖς
 φιλοσοφούντων ἵακτον culpāt. Boeckhius coll. Plat. Theaet. p.
 173. D. aliisque testibus Pindarica concinnat haec: Ὅς περὶ τῆς
 τὰ τε νέεθ' ἐν γὰς ἐφυπερθεῖ θ' ὑπερθεῖν τ' οὐρανοῦ
 ἐξεργεννάσων, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπει.

Fr. 126. Plutarchus de colib. ira 8: χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν
 — ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον. Pro ἢ στάσιν Pindarus fortasse
 ἔστασαν dederat.

Fr. 127. Plutarchus de ser. num. vind. 19. τ' ἀμφανῆ
 Ruhnkenius. Vulgo τὸν ἀμφανῆ, Venet. τ' ἐμφανῆ.
 Pind. Carm. Sect. I.

149. (208.)

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὴν ἐς αἰπὸν
ἔβαλε σκότον.

150. (209.)

— — — — —
— — — — —

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δέδενται
οὐ φίλων ἐνεπτόν ἔλθειν.

151. (210.)

ἐπὶ λεπτῷ δενδρῷ βαίνειν.

152. (211.)

— — — — —
— — — — —

Τόλμα τέ μιν ζαμενῆς καὶ σύνεσις πρόσκοπος
ἔδάωθεν.

153. (212.)

— — — — —
— — — — —

Σχῆσει τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον
τείχος.

154. (213.)

Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

Fr. 149. Plutarchus an seni I. de sollert. animm. 23.

Fr. 150. Scholl. Ol. VIII, 92.

Fr. 151. Libanius Epist. CXLIV: Μηδ' οὕτως οἶον τὰ ημετέρα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ — βαίνειν, ἀλλὰ τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν.

Fr. 152. Scholl. Nem. VII, 87: "Ὅλος ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν.

Fr. 153. Plutarchus Marcello 29: Ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον σχῆσει τείχος, κατὰ Πίνδαρον. Constituit Boeckhius.

Fr. 154. Clemens Paedag. p. 307. Potter.

155. (214.)

..... [—] — — — — —
— — — — —
— — — — — [—]

Ἦφ' ἄρμασιν ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιστα
δελφίς·
κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κῦνα χοῆ τλάθυμον
ἔξευρεῖν . .

156. (215.)

[—] — — — — — [—]
— — — — —
— — — — — [—] . . . . .

. . . . ἄλιον δελφίνοσ ὑπόκρισιν . .
τὸν μὲν ἀκύνονοσ ἐν πόντουσ πελάγει
αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλοσ.

157. (216.)

— — — — —

φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

De delphinis.

158. (217.)

— — — — —
— — — — —

Fr. 155. Plutarchus de tranq. anim. 13. — v. 1. ἐν ἄρμασιν Plut. l. c., sed idem de virt. mor. 12: Ἦφ' ἄρμασιν, quod praetulit Boeckhius. — 3. Libri fere βουλεύοντι. Quod quis tueatur Soph. Antig. versu 732. reliquisque, quae Ellendtius affert Lex. Soph. II. p. 964. Nisi quod librarii id ad praegressum dativum κάπρῳ videntur per errorem assimilasse. — In fine τινά addiderim.

Fr. 156. Plutarchus Symp. Quaest. VII, 5, 2. de soll. anim. 36. „Pindarus videtur dedisse ἐρεθίζομαι, et interpositis paucis haec: . . . ἄλιον κτλ.” Boeckhius.

Fr. 157. Eustathius Odys. K. p. 1657, 13: Καὶ οἱ δελφίνες ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι φιλάνορα οὐκ ἔ. β. κατὰ Πίνδαρον. Cf. Scholl. K, 340.

"Οπισθε δὲ κείμαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

159. (218.)

"Ενθα ποιῖναι κτιλέονται κάπρων λεόντων τε.

162. (219.)

Ἰάχει βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων.

163. (117.)

..... ὕλλο---λλο---
ὕλλο---λλο---.....

..... Μελισσοτεύκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά.

163, a. (175.)

..... ---λλο---
λλο---λλο---λλο---λλο---
-λλο.....

Οὔτοι με ξένον

Οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί
Θῆβαι.

[Pindarus de se ipso. SCH.]

166.

Μὴ σιγᾶ βροχέσθω.

163, a. omissum.

Fr. 158. Aristides II. p. 378. (509. Dindorf.): Πρὸς τινὰ
τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἐώρα καὶ οὐκ εἰδὸτα ὅτω σύν-
εστιν, οὕτως πεποίημεν "Οπισθε κτλ.

Fr. 159. Scholl. Pyth. II, 31: Καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος
τὸ τιθασσένεσθαι καὶ κτιλέεσθαι λέγει. Codex Gotting. αἱ ποι-
μναι, unde Boeckhiius καὶ ποιμναι. Bergkiius λεόντων κάπρων
τε transposuit.

Fr. 162. Herodianus περὶ σχημ. p. 60, 13. Dindorf.: Πινδα-
ροῦν τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπι-
φορᾶν, ὡς — Ἰαχεῖ κτλ.

Fr. 163. Cramerii Ann. Oxx. I. p. 285, 19. verba exhibent
sana, quae corrupta exstabant Et. M. p. 577, 19.

Fr. 163, a. Philosophus Stoicus Letronnii περὶ ἀποφατικῶν
2. Cf. Fragmente Griech. Dichter v. Letronne p. 10.

Fr. 166. Scholl. Pind. Ol. XI, 58: Συνήθως τὸ βροχέσθαι
ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι. Καὶ ἀλλαγῶν κείται.

175. (298.)

λλο---λλο---

Ξεινοδόκησέ τε δαίμων.

177. (221.)

Ποτίκολλον ἄτε ξύλον ξύλω.

182. (285.)

Υψικέρατα πέτραν.

182, a. (224.)

Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νεύκεος.

182, b. (234.)

λλο---λλο---λλο---

λλο---λλο---

"Άλλο δ' ἄλλοισιν νόμισμα, σφετέραν δ'
αἰνέει δίκαν ἑκάστος.

182, c. (275.)

Ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον.

182, a seqq. nunc demum addidi.

Fr. 175. Apollonius Lex. Hom. s. v. Ξεινοδόκος.

Fr. 177. Athenaeus I. p. 24. B. VI, 248. D.

Fr. 182. Et. M. p. 504, 3: Κέρατα καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα,
ὡς φησι Πίνδαρος ἢ. π. ἀντὶ τοῦ ὑψηλά ἀκροτήρια.Fr. 182, a. Cramerii Ann. Oxx. I. p. 95, 8: Πίνδαρος βλη-
χροῦν τὸ ἰσχυρόν. Πρόφασις κτλ. Cf. post Eustath. Prooem.
p. 37.Fr. 182, b. Artemidorus Oneir. IV, 2: Ἄλλα δὲ ἄλλοις
νόμισμα σφέτερα δίδεικται ἐκάστοις. Boeckhiius, cui
est fr. inc. 49., cum Schneidero: Ἄλλα δ' ἄλλοις νόμισμα, σφέτερα
δὲ κείται ἐκάστοις. Nunc ego Pindaricam sententiam potui instau-
rare ope Scholl. Paris. in Homeri II. B, 400. apud Cramerum
Ann. Paris. III. p. 154, 13: Καὶ Πίνδαρος: Ἄλλοι δ' ἄλλοισιν
νόμισμα σφετέραν δ' αἰνέει δίκαν ἑκάστος. Cf. quae
disputavi Mus. Rhen. 1842. p. 297 seqq.Fr. 182, c. Eustathius Prooem. p. 9: Τὸ ἀμεύσεσθαι, ὃ
ἔστι παρθεῖν καὶ νικᾶσαι, ὡς ἄμ. Ν. Τίσανδρον. Vide
meam notam.

182, d. (150.)

... ο ο λ ο -- λ ο ο -- ο
 λ ο -- x -- λ ο ο --
 -- λ ο ο λ ο -- λ ο ο ο --
 x -- λ ο ο ο λ ο -- λ ο ο --
 -- x ο λ ο ο ο ο --
 λ ο ο ο . . . . .

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν,
 ὡς ἀπὸ κρεανῶν φέριςτος υἱὸς
 θάλειον γάλα· τοὶ δ' ἐπίπλων ἐσόμενοι πίθους,
 ἄσκηδ' οὔτε τις ἀμφορεὺς ἔλινυ' ἐν δόμοις,
 πέλλαι δὲ καὶ λίθινοι πίθοι
 πλάσθεν ἅπαντες.

182, e. (152.)

-- λ ο -- λ ο ο ο -- ο ο -- λ ο --
 λ ο -- λ ο ο ο -- λ ο --

Ναὶ τὰν Ὀλυμπον καταδεχομένεν σκαπτοῦρον
 Ἦρον,
 ἔστι μοι πιστὸν ταμείον ἐπὶ γλώσσης.

Fr. 182, d. Plutarchus de Pyth. orac. 29: Οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλοξίον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἤσθοντο τοῦ θεοῦ (Apollinis) τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονία καὶ περισσία γάλακτος· Προβάτων κτλ. Pindaro haec vindicanda disputavi in Zimmermanni Diar. Philol. 1834. nr. 54 p. 433 seq. ibidemque quaedam Plutarchi leviter vitata correxī. Referenda autem haec videntur ad carmen daphnephoricum Apollini Galaxio certo tempore a Boeotis oblatum, de quo more vide Boeckhium ad Fragm. p. 590. et nostrum commentarium. — Bergkīus, qui haec olim Praefat. Anacr. p. VII seq. tragico alicui poetae ascripserat, nunc et ipse poetae Thebano tributa voluit.

Fr. 182, e. Clemens Stromm. V. p. 661. Potter.: Ναὶ κτλ. ἢ ποιητικὴ φησιν. Pindari haec esse iure videtur Bergkīus coniecisse.

EXCURSUS DUO

AD

PINDARI CARMINA.

EXCURSUS I.

DE ORDINE CERTAMINUM OLYMPICORUM PER QUINQUE DIES.*

Difficilis quaestio est, minime vero iniucunda et inutilis, de ordine certaminum Olympicorum, quam etiam Pindari causa tractare constitui, quum nonnulla observasse mihi videar nondum observata. Sollemnitatis Olympicae ut omnium similium partes duae erant, ut hinc ordiar, sacrificiorum dies et ludi. Sacrificiorum dies dicitur proprie *εορτή*, *βουθυσία* s. *βουθυσία*, *Ὀλυμπιάς*, estque potior pars festi; ludi *ἀγῶνες*, *ἄμιλλαι*, *νικαφορταί*, *τεθμὸς ἀέθλων*, *κρίσις ἀέθλων* dicuntur; cf. Ol. III, 19 seqq. V, 5. VI, 69. XI, 58. Atque etiam in aliis similibus festis hae duae res ubique a Pindaro distinguuntur; cf. Ol. VII, 80. Nem. V, 38. X, 23. Isthm. III, 79 seqq. Sed *βουθυσία* antiquissimo tempore, si Pindari sententiam sequimur, ipso plenilunii die fiebat, cf. Ol. III, 19., postquam vero quinque ludorum dies erant, haud dubie decimo mensis die. Faciebant Elei tunc sollemnia sacrificia, olim ab Hercule, ut dicebatur, instituta duodecim diis *συμβόμοις* Altis et

*) [Impugnavit ea, quae Dissenius scripsit, G. Hermannus in censura prioris editionis, quae repetita est Opuscul. T. VII, p. 5 seqq. Etiam M. H. E. Meierus diversam sententiam secutus est commentatione de ludis Olympicis in Erschii et Gruberi Encyclop. Univers. s. v. Post utrumque Dissenius quaestionem resumpsit recitavitque anno 1833. dissertationem eodem quo hanc titulo instructam in consessu Societ. Reg. Scient. Gottingensi, cuius summam C. O. Muellerus inseruit Opusculis Dissenii Gottingae a. 1839. editis p. 185 seqq. Integra publicata est in Commentatt. Societ. Reg. Scientt. Recentt. Vol. VIII, Class. Hist. et Philol. p. 89 seqq. a. 1842. editis. Qua rationes suas subtiliter confirmavit. SCH.]

Iovi maximo, cui universa Olympia sacra; cf. Ol. XI. ibique notata. Neque vero solum ab Eleis sacrificabatur, sed etiam a certatoribus ludorum instantium plurimis, et quum etiam civitates aliae multae *θεωγίας* mitterent, harum quoque legationum sacrificia saepe hoc die facta puta. De *θεωγίαις* ipsis cf. Welckeri Addenda ad libr. de Trilog. Aeschyl. p. 131. [et M. H. E. Meieri Commentariolum de sacris Graecorum legationibus editum Hal. Saxon. 1837.] Sacrificabatur tamen praeterea etiam ludorum diebus partim a civitatibus, quum legationes sacrae etiam in tali tempore sacrificium suum offerre possent, veluti Athenienses faciunt apud Andocid. in Alcibiad. p. 154. Bekk., partim a certatoribus, ut Psaumis Pind. Ol. V. in aris duodecim deorum per sex dies sacrificasse dicitur. Praesto erant simul *μάντιες* plurimi ex Iamidis, Telliadis, Clytiadis, qui oracula ex sacrificiis ederent; cf. ad Ol. VIII. init. Ceterum habebatur in Olympia *πομπική ὁδός*, qua et *θεωγίαι* sollemniter intrabant in Altin et certatores, qui pompam Iovi ducebant, ut carmen Ol. IV. et VIII. in tali pompa cantatum; magnificam vero pompam aliquando Alcibiades duxit, quum *πομπεία* publica urbis ab *ἀρχιερωτοῖς* legationis Atheniensis callide mutuatus esset, ut loco cit. Andocides narrat. Veniamus ad ludos. Antiquissimo tempore unum diem ludorum fuisse probabile est, ut Pindarus statuit Ol. XI.; paulatim tamen plures facti, et nisi prius, certe inde ab Ol. 77. quinque erant, memorati Pindaro Ol. V, 6. Tum *βουθυσία* decimo die erat, inde ab undecimo vero agebantur ludi, ut Scholiastes ibi tradit. Sed iam de ordine certaminum videndum. Pindarus Ol. XI., ubi Olympia ab Hercule instituta describit, hoc tum ordine certatum narrat, cursu, lucta, pugilatu, curribus, iaculis discoque, ac quum hoc ibi agat, ut praesentes ritus ab Hercule repetat, vides hunc ipsum historico tempore certaminum ordinem fuisse, nisi quod pro iaculorum discique iactu singulari maius quinquertii certamen substitutum, praeter illa complectens alia tria genera. Ac cursum, luctam, pugilatum sic se excepisse, ut Pindarus dicit, etiam per se nemo serio dubitaverit; post curule vero certamen ad quinquertium ventum esse etiam ex Xenophonte patet Hist. Gr. VII, 4, 29: *καὶ τὴν μὲν ἵπποδρομίαν ἤδη ἐπεποιήκασαν καὶ τὰ δρομικά τοῦ πεντάθλου*, h. e. partem quinquertii. Neque non illud recte poni videtur, iam antiquitus plura genera fuisse; quod enim Pausanias libr. V, 8. tradit et Iul. Africanus apud Eusebium post cursum Ol. 18. luctam et quinquertium receptum, Ol. 23.

pugilatum, Ol. 25. currus equorum, hoc si ita intelligas, primis septendecim Olympiadibus nonnisi cursu virorum certatum, manifesto ineptum est, quum iam apud Homerum cetera quoque genera videamus, a Pelopis autem funebribus ludis equi certe vix unquam abfuerint. Imo ex quo tempore certa notitia in *στήλαις* haberetur certaminis alicuius Olympici, hunc introductionis annum dixere, nec credibile pugilatum revera quinquertio serius ascitum. Illud vero certum, pancratium ultimo loco receptum, quod Ol. 33. factum tradunt; hoc igitur sextum fuit in ordine. Considerabimus nunc memorabilem locum ap. Pausaniam V, 9, 3: *Ὁ δὲ κόσμος ὁ περὶ τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἡμῶν, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη σφίσιν ὁ κόσμος Ὀλυμπιάδι ἐβδόμῃ πρὸς ταῖς ἐβδομήκοντα. Τὰ πρὸ τούτων δὲ ἐπὶ ἡμέρας ἦγον τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἀγῶνα. τότε δὲ προήχθησαν ἐς νύκτα οἱ παγκρατίαζοντες, ἅτε οὐ κατὰ καιρὸν ἐκυληθέντες, αἵτιοι δὲ ἐγένοντο ὅ τε ἵπποι καὶ ἐς πλεονεῖν ἢ τῶν πεντάθλου ἀμίλλα· καὶ ἐκράτει μὲν Ἀθηναῖος Καλλίας τοὺς παγκρατίασαντας. ἐμπόδιον δὲ οὐκ ἔμελλε παγκρατίῳ τοῦ λοιποῦ τὸ πεντάθλου οὐδὲ οἱ ἵπποι γενήσεσθαι.* Discimus ex his verbis primum omnibus certaminum generibus certatum eodem die, hoc est, ut ego censeo, quum tres maximum ante Ol. 77. dies ludorum essent, praeter gymnica certamina semel curribus, altero die rhedis mularibus, tertio celete decursum, ut unusquisque dies et hominum et equorum certamina haberet. Et ultimum quidem fuit sextumque in fine diei pancratium, quod quum Olymp. 77. in noctem protractum spectari non posset propter curruum et quinquertii certamina antecedentia, inde ab illa Olympiade mutatio facta. Quid vero mutatum est? In cetero ordine plane nihil mutatum, hoc enim dicere debebat Pausanias, sed reiectum est pancratium in sequentem diem et finita prioris diei concertatio post quinque genera spectata. Hoc enim aperte Pausanias dicere mihi videtur his verbis: *ὁ δὲ κόσμος, ὡς θύεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερεῖα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τῶν ἵππων ὕστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη Ὀλυμπιάδι ἐβδόμῃ πρὸς ταῖς ἐβδομήκοντα*, h. e. ratio nunc haec est inde ab Ol. 77., ut sacrificia deo immolentur post quinquertium et equorum cursum; tum igitur finitur concertatio diei, pancratio in alium diem dilato. Sunt *ἱερεῖα*, quae in fine diei post finita certamina Iovi sacrificantur, quum etiam *κόμος* haberetur (Ol. XI, 76.). Poterat Pausanias quod volebat simplicius dicere; sed amat exquisitoria.

Veniamus ad secundum diem. Quid ibi gestum? Eadem fuerunt genera, quae primo die, nisi quod nunc pancratium accessit, ac ne iterum sex genera existerent idemque incommodum oriretur, propter quod pancratium ab antecedente die remotum, nunc curule certamen nullum fuit, tertius autem dies primi diei rationem repetebat et sic deinceps. Haec igitur fere descriptio fuit proxime post Ol. 77:

1. δρόμος, πάλη, πυγμή, ἄρματα, πένταθλον.

2. παγκράτιον, δρόμος, πάλη, πυγμή, πένταθλον.

3. δρόμος, πάλη, πυγμή, ἀπῆναι, πένταθλον.

4. παγκράτιον, δρόμος, πάλη, πυγμή, πένταθλον.

5. δρόμος, πάλη, πυγμή, κέλητες, πένταθλον.

Quod ἄρματα ante πένταθλον posui, in eo Pindarum et Xenophontem sequutus sum, Pausanias quidem loco supra appposito τὰ ἱερεῖα dicens πεντάθλον καὶ δρόμον τῶν ἵππων ὑστερα ἀγωνισμάτων sacrificari, inversum ordinem videri potest indicare, et saepe dubitavi, quid statuerem; sed potuit Pausanias ultimum primum nominare, tum addere curule certamen, quia utrumque impedimento fuerat pancratio, potuit etiam, quod tamen minus probò, postea inverti ordo, ut Pausanias, quod suo tempore videret, ad ipsam Olympiadem 77. mutationem retulerit. Quidquid est, in cetera descriptione nihil mutatur, etiamsi quis inversum ordinem praeferat. Explicabo nunc cetera. Primum igitur proposita descriptio ut per se aequabilitate placet, ita confirmatur Pindari loco Ol. V, 6, 7., ubi quinque ludorum dies sic designantur: περπύμεροι ἄμιλλαι ἵπποις, ἡμίονοις τε μοναμπυῖς τε. Quomodo autem per quinque dies certari potest tribus his generibus, nisi primo, tertio, quinto die certatur, uti in nostra descriptione vides? Ceterum ἀπῆναι, ascitae Ol. 70. (antea igitur ἄρματα tantum et κέλητες certabant), abolitae sunt Ol. 84., cf. Boeckh. ad Schol. Pind. Ol. IV. p. 118. et Pausan. V, 9, 1., quemadmodum etiam κάλιππος δρόμος, quamdiu habebatur, quinto credo die actus, ubi κέλητες certaverant, tum sublatus est. Sed Ol. 93. introducta pro iis δύο ἵππων τελείων συναγωγῆς secundum Pausan. V, 8, 13. et Iul. Africanum apud Euseb., ut iterum tria genera fuerint. Ceterum ut in Olympia ita in ceteris ludis omnibus bigae post quadrigas receptae, neque ego idoneam causam video, quare cum Hermannò ad Electr. 715. Sophoclem credam primum temporis curiosum contra morem antiquitatis in prisco certamine Pythia bigas memorasse pro quadrigis, quum poeta ut medios equos ζυγίους memoraret, opus non esset, qui de extremis tantum late-

rum equis loquatur. In quo Hermannus etiam contra usum loquendi σιφραίων ἵππων audacissime iugalem dextrum interpretatur. Sed hoc obiter; in viam redeo. Quod denique Ol. 99. πάλων ἄρματα addita sunt, Ol. 128. πάλων συναγωγῆς, Ol. 131. πάλων κέλητες, eo non mutatum credo reliquum ordinem, sed primo die ἵππων τελείων et πάλων ἄρμασι, tertio ἵππων et πάλων συναγωγῆς, quinto ἵππων et πάλων κέλητες decursum suspicor. Ante Ol. 77. quum unus, duo, tres dies ludorum essent, eodem die hominibus et equis certatum, ut Pausanias supra dixit; postea vero mutatum est hoc, et vides nunc secundo et quarto die non certatum equis. — Sed ad gymnica certamina transeo. Fuit primum cursus simplex, δρόμος εὐθύς, ἀπλοῦς, ἀκάμπιος; cf. Etymol. Magn., Hesych. v. ἀκαμπιόδρομοι, Suid. et Hesych. v. ἀκαμπίας, quod genus Pindarus σταδίων εὐθὺν τόνον dicit Ol. XI, 64., ut τείνοσθαι δρόμος dicitur. De ratione certaminis notabilis locus Pausaniae est VI, 13, 2., licet mancus, ubi non omnes cursores simul certasse tradit, sed universam numerum sortitione in quaterniones divisum, victores autem harum denno compositos. Atque ita existit σταδίωνίτης. Ceterum si divisione facta certantium, unus, duo, tres supererant, haud dubie quintus cursor additus uni pluribusve quaternionibus. Praeterea etiam puerorum constat cursum fuisse, receptum Ol. 37. secundum Pausan. V, 8. et Iul. Africanum apud Euseb. — Videamus nunc καμπιούς, γναμπιούς, καμπίους, καμπίους, καμπίους δρόμους. Huius generis primum διαύλου δρόμος est, quem in Olympia Pausan. l. cit. et Iul. Africanum receptum dicunt Ol. 14., deinde ἵππιος s. ἱππιός dictus Platoni de Legg. VIII, 833. A et C. et Polluci Onomast. III, 146., aliis, cuius longitudo διαύλοι δύο, ut Pausanias ait VI, 16, 3., offeruntque eandem mensuram Hesych. et Phavorin. v. ἵππιος δρόμος, et Plutarch. Solon. c. 23. Crediderim κέλητες idem spatium emensos, et inde ductum nomen. Sed hoc genus ut in Nemeis et Isthmiis fuisse constat o Pausania l. cit., in Olympia et Delphis usurpatum non reperio, licet res minime improbabilis sit. Tertio loco δόλιχος memorandus, cuius duo genera acute Boeckhins statuit Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. III. p. 703., δόλιχον simpliciter dictum septem stadiorum et ἵππιον viginti quatuor stadiorum, quales equorum adultorum cursus fuerunt. Ceterum receptus in Olympia δόλιχος secundum Eusebium Ol. 15., quod omisit Pausanias, saepius tamen ipsum genus in Olympicis rebus memorans, quum ἵππιον nullum ibi sit vestigium. Atque hi quidem cursus omnes γυμνοί; Pind. Carm. Sect. I.

accessit *ὀπλίτης* s. *ὀπλιτῶν* *δρομός*, etiam *ὄπιον* dictus Pausaniae, qui receptus Ol. 65. secundum Pausan. et Euseb. De armis diximus ad Pyth. IX. init. Videtur autem duplex genus fuisse; certe Heliódorus Aethiop. IV. init. stadii armatos cursores Delphis memorat, alias *διανλός* laudatur; cf. Pausan. X, 34, 2. Aristoph. Av. 293. ibique Schol. Atque haec hactenus; dixit de cursibus post alios nuper Philipp. in Dissertat. de Pentathlo p. 60 seqq. Berolin. 1827. Vides multa genera usurpata; potuit igitur, primo die quum *στάδιον* esset, secundo *διανλόν* *δρομός* esse, tertio *δολιχός*, quarto *ὀπλίτης* *δρομός*, quinto *παιδῶν* *δρομός*, si autem etiam *Ἰππιον* *δρομόν* Olympia habuit, primo die *στάδιον* et *διανλόν* *δρομός* esse potuit vel alius. Sic Thessalus Corinthius Pind. Ol. XIII, 37. Delphis uno die stadio et diaulo vicit, quanquam alios ludos non comparo, quorum nec dies quot fuerint scimus nec quae descriptio certaminum, ut ex talibus nihil ad propositam quaestionem disci possit. Sed in Olympia secundum Pausan. VI, 13, 2. Polites Ol. 212. *ἀπὸ τοῦ μῆκιστου καὶ διαρκεστάτου δι' ὀλιγίστου δὴ καιροῦ μεθρημόσατο ἐπὶ τὸ βραχύτατον ὁμοῦ καὶ ὄκιστον, καὶ δολιχόν γε ἐν ἡμέρᾳ τῇ αὐτῇ καὶ παραντία σταδίου λαβὼν νίκην, προσέθηκε διανλόν σφίσι τὴν τρίτην.* Quae si recte intelligo, Polites uno die dolichi et stadii victoriam tulit, secundo diauli etiam. Singulare vero est, quod tum dolicho primum, deinde stadio certatum; vulgo enim non dubium est stadii certamen primum fuisse omnium. Sed mutaverant hoc Hellanodicae ista Olympiade aliqua de causa, quemadmodum etiam alias in cetero ordine cursum fieri potuit; neque arbitror singulos dies in perpetuum fixa cursuum genera habuisse, ut mutare nihil licuerit pro temporis et certatorum ratione. Quare etiam si quis Politen uno die tres victorias cursus reportasse contendat, non negabo potuisse ista quidem Olympiade ita factum esse. Ac de cursu satis dictum. Fuit porro lucta virorum et puerorum, et haec quidem Ol. 37. ascita teste Pausania et Iul. Africano, similiterque pugilatus virorum et puerorum, his Ol. 41. primum introductis secundum Pausan. et Euseb. Obiter moneo pueros dictos alios proprie *παιδας*, alios *ἀγενεῖους*, adulescentes; neque tamen Pindari aetate hoc discrimen *παιδῶν* et *ἀγενεῖων* iam obtinuisse Boeckhiius iudicat in Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. II. p. 335. Iam, ut cetera persequar, probabile mihi est partem luctatorum et pugilum primo die certasse, partem secundo, quum plerumque non pauci essent certatores, tertio vero victores cum *ἐφέδρῳ*, aut solos, si

φεδρός non erat, sed par numerus certantium. Ac si *ἐφέδρος* aderat, deinceps victores antecedentium dierum certabant cum hoc; cf. Boeckh. Explicat. ad Pind. Pyth. VIII. p. 319.; si non aderat, nova paria ex victoribus solis componebantur, donec summus evaderet victor. Tale, credo, certamen fuit Pausan. VI, 10, 1: *ἐνθα δὴ ὁ Γλαῦκος ἐπιτρώσκετο ἐπὶ τῶν ἀνταγωνιζομένων, καὶ ἦν ἵα πρὸς τὸν λειπόμενον ἐξ αὐτῶν ἐπύπτεν, ἀπαγορεύειν ἐνομιζέτο.* Ceterum saepius traditur aliquis eodem die lucta et pugilatu vicisse. Denique ad eandem normam quarto die puerorum luctatorum et pugilum certamen esse potuit, quinto victorum et *ἐφέδρον*. Ubi autem pauciores certatores aderant, etiam omitti uno die potuit hoc genus certaminis. Venio ad quinquertium. Quinquertiones vulgo non paucos fuisse inde suspicari licet, quod novem Hellanodicarum tres curulia certamina inspiciebant, tres quinquertium, tres cetera certamina, Pausan. V, 9, 5. Est autem maxime verisimile compositos quinquertiones per quaterniones fuisse, ut quaterni saltu, cursu, disco, iaculo certarent, ad luctandum vero duo paria prodirent, unum post alterum. Igitur si v. c. sedecim erant, commode hi per quatuor dies certaverint, quinto autem die victores horum. Neque tamen semper existimo omnibus diebus quinquertio certatum, sed, si pauciores aderant, omissum est uno alteroque die hoc certamen, et introducta pro eo, si fieri poterat, luctatorum aut pugilum plura paria. Quemadmodum si plures quam sedecim aderant, uno die duae quaterniones certarunt. Talia enim necessario mutata sunt ab Hellanodicis pro numero certantium in quoque genere, ut, quantum fieri posset, aequaliter divisa haberentur per singulos dies certamina et spectatorum oblectamenta. Ceterum quum ex descriptione nostra quinquertium in fine diei post cetera certamina spectatum sit, noli contra nos afferre locum Pausan. VI, 24, 1., ubi de gymnasio Eleorum loquens pergit: *εἰσιᾶσι δὲ (Hellanodicae) πρὶν μὲν τὸν ἥλιον ἀνίσχειν, συμβαλόντες δρομέας, μεσοῦσης δὲ τῆς ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον, καὶ ὅσα βραγέα ἄλλα ἀνομάζουσιν.* Ibi non de ludis sermo, sed de exercitiis ante ludos, quod non video in hac quaestione ab omnibus observatum. Sed de ipsorum in quinquertio certaminum ordine multa nuper disputata sunt ab Hermanno in Dissertatione de Sogenis Aeginetae victoria quinquertii Lips. ann. 1822. et a Boeckhio in notis criticis ad Pind. Nem. VII. et in Dissertatione de Crisi Pindarica, denique a Georgio Friderico Philippo in Commentatione de Pentathlo, quae adeat lector. Tamen ut paucis meam sententiam aperiā,

cum Boeckhio verum habeo luctam ultimam fuisse in ordine, neque obstare puto Pausan. III, 6, 9., quem locum Boeckhio optime explicat. Idem perspicue docuit saltum primum certamen fuisse. Sed apud Xenophontem Hist. Gr. VII, 4, 29. non dubitandum mihi videtur *πάλην*, quae ibi dicitur, quinquentium esse, unde liquet τὰ *δρομικά* τοῦ πεντέθλου antecedentia certamina esse. Iam si hunc ordinem ponis: *ἄλμα, ποδωκείην, δίσκος, ἄκοντα*, dicas proprio *ἄλμα* et *ποδωκείην* esse τὰ *δρομικά*, sequentia duo vel praetermissa, quod aegre concedam, vel comprehensa *δρομικολοί*, sive quod dignitate minora erant, sive quod hic tum ordo fuit: *ἄλμα, δίσκος, ἄκων, δρόμος*, quem etiam veterum plures tradiderunt. Mihi quidem non improbabile videtur etiam hoc ordine interdum certatum, etsi legitimum habeam eum, quem Simonides refert. — Restat, ut de pancratio dicam. Pancratiastae plerumque panciores fuerunt, ac, si non nisi unum aut aliquot paria aderant, uno die rem absolutam credas, sin plura, alio die victores, qui evaserant, inter se certarunt aut cum *ἰστέδω*. Inde ab Ol. 145., ut cum Pausania Eusebius tradit, etiam puerorum pancratium ascitum, certaruntque pueri vel post viros iisdem diebus vel alio die viri omnes, alio pueri. Ceterum mutatum esse ordinem legitimum rerum ab Hellanodicis interdum etiam certantium rogatu patet ex Pausan. VI, 15, 3. Quum Ol. 141. Caper Eleus lucta iam vicisset eodemque die etiam pancratio certare cuperet, Clitomachus pancratiasta et pugil adiit Hellanodicas, ut pancratium vocarent, antequam ipse vulnera pugilatu accepisset. Sic pancratium eo die fuit inter luctam et pugilatum, qui potuit tertius ludorum dies esse ex nostra descriptione. Ac Caper eodem die luctae et pancrati victor existit, ut alio tempore Strato Aegiensis, Pausan. VII, 23, 5. Omnino iam supra monui iterumque repeto necessario ab Hellanodicis in legitima descriptione mutatum esse nunc hoc nunc illud pro ratione temporis et certantium, quare ne illud quidem negaverim, si quis pancratium initio dici a me positum interdum post pugilatum collocatum censeat, tamen legitimum non credo hunc ordinem, quum Pausanias in loco supra allato de mutatione Ol. 77. facta loquens ordinem primum generum mutatum nullo verbo significet, quod teneri cupio ab iis, qui iudicium ferent de descriptione nostra. Postremo ut etiam de Luciani loco Timon. c. 50. dicam: *νετίχη δὲ (Τίμων) πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μίᾳς ἡμέρας καὶ τελείῃ ἄρματι καὶ σπυρίδι πωλεῖν*, sunt haec ineptae blanditiae, quas sciens mentitur Demea, ut satis te ipse locus inaspectus docebit.

EXCURSUS II.

DE ASYNDETO APUD PINDARUM *).

Asyndeti usus frequentior in lyrica poesi est et esse debet quam in epica; epica oratio quum lenior et tranquillior sit, continuum flumen amat, lyrica abruptior est et audacior, affectuum plena et gravitatis ac sublimitatis maxime studiosa. Quare qui virtutes eius cognoscere cupit etiam ad Asyndeti rationem attendere debet. Ac Pindari interpretes etiam propterea declinare non potest quaestionem passim difficilem et impeditam, quia Hermannus et Boeckhii pluribus in locis de ea re dissentiunt. Placuit igitur exempla potiora Asyndeti ex his carminibus colligere et ad genera distincta revocare.

Asyndeton quum particulas non offerat, quibus nexus sententiae indicetur, res ipsa hoc et pronuntiatio docere debet. Placet ubique ut non aliunde particulis aptum, propria quadam vi, alacritate, gravitate, magnificentia; sensu vero aut cum antecedentibus artius cohaeret aut novam rem infert.

Ac primum quidem notissimus usus Asyndeti est, quum res universe vel indirecte aut obscurius indicata explicatur accuratius. Ol. I, 86: *οὐδ' ἀνθρώποις ἐράψατ' ἀν' ἔπει. τὸν μὲν ἀγάλων θεὸς ἔδωκεν δίφρον τε χρύσειον πτεροῖσιν τ' ἀκάμαντας ἵππους.* — Ol. II, 24: *ἔπειτα δὲ λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κόρυσις, ἔπαθον αὖ μεγάλα, κένθος δ' ἐπίτνει βαρὺ κριεσσόντων πρός ἀγαθῶν. ζῶσι μὲν ἐν Ὀλυμπίῳ ἀποθανοῖσα βρόμω κεραννοῦ ταυνοέθειρα Σαρμέλα κτλ.* Varia alia exempla eiusdem rei sunt Ol. VI,

*) [Contra Dissenii praecepta paucis disputat G. Hermannus Opuscc. VII. p. 15 seqq. SCH.]

41. Pyth. I, 86. 94. II, 63. IV, 19. 166. 249. 278. IX, 68. 95. 118. XI, 46. XII, 13. Nem. III, 28. 31. V, 50. VII, 77. fin. IX, 34. X, 4. Isthm. VII, 31. Fragm. Isthm. IV, 5 (?). In loco Ol. IX, 104 seqq. nunc hunc censeo nexum esse: Ducunt enim aliae aliis viae ulterius; excellentia ardua est, inferiores gradus artium facilius assequaris. Illuc vero Epharmostus pervenit. Non sunt igitur verba: σοφίαι μὲν αἰπειναί, opposita antecedentibus, sed subiecta. Denique Pyth. IX, 84. antecedens nomen πατροπάτωρ explicatur et alia ratio est ibidem v. 26. Postquam enim v. 5 Cyrenam ab Apolline raptam praemonuerat, monstratis deinde originibus et moribus puellae, ad ipsam raptus narrationem accedens, orditur per Asyndeton κίχρτιν κτλ. Satis de his. Ut vides, nuntiatur dictum, deinde exponitur, indicatur breviter, indefinite, indirecte, obscurius res, explicatur deinde apertius, plenius, per partes. Causa vero Asyndeti aperta. Si copulam adderes aut adversativam particulam, iuxta poneres aliud aut opponeres; nunc autem subiici debet posterior locus antecedenti tanquam pars. Quare omittendae sunt istae separantes particulae. Ubi vero videbuntur tibi in locis quibusdam allatis etiam particulae commode poni potuisse, non tamen omissas eas iudicabis, sed aliter nunc rem cogitatum.

Secundo loco similis ratio memoranda est, ubi eadem res cum vi repetitur aliis verbis. Ol. III, 17: τὸν ποτὲ Ἴστρον ἀπὸ σκιαρῶν παγῶν ἐνεικεν Ἀμφικτυωνιάδας, μνῶμα τῶν Οὐλύμπιῳ κάλλιστον ἄθλων, δῆμον Ἐπεροβόριον πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ· πιστὰ φρονέον Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ ἄλσει σκιαρὸν τε φύτευμα ξυρὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετῶν. Manifestum est bis dici idem, quae in fine prioris loci sunt, ab his initium capiente secundo, atque etiam ceteris inverso ordine positis. Causa vero repetitionis in promptu; vertitur summa fabulae in eo, annuentibus Hyperboreis, non vi, translatum oleastrum Olympiam praemium virtutum. Adde Pyth. III, 107: σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι· τὸν ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασὶν δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὴν θεραπεύων μαχανάν. Alia exempla sunt Ol. I, 52: ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν. ἀφίσταμαι. Ol. IX, 40: μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν χωρὶς ἀθανάτων. Pyth. X, 21: μὴ φθονεροῖς ἐν θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη ἀπήμων κέαρ. Artissima res quum alias tum in precibus votisque intentis et in affectu, veluti iam Homerus dixit Il. I, 106: μάντι κακῶν, οὐ πάποτε μοι τὸ κρήνην εἶπες, αἰεὶ τοι τὰ κακὰ ἔστι φίλα φρασεῖ μαντεύσθαι.

Tertio loco enumerationem affero, cuius tamen apud Pindarum pauca tantum exempla sunt. Pyth. III, 107: σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις ἔσσομαι. Nem. VI. init.: ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος. Potest etiam ἐν μὲν ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεῶν γένος dici, si oppositionis ratio infertur; nunc autem non opponuntur sibi haec membra, sed iuxta alterum ponitur alterum. Habet vero hoc genus nunc gravitatem et dignitatem, ut in locis allatis, nunc ardorem et affectum, quod luculento exemplo illustratur e Platonis Symposio p. 197. D, ubi Agatho poeta in fine orationis suae crescente fervore laudis permulta praedicat de Amore ἀσυνδέτως: ἐν ἰοργαῖς, ἐν χοροῖς, — — — — παραστάτης τε καὶ σατήρ ἄριστος. A Pindaricis epidiicis talis incitatio orationis cursus alienus; sed hic magna cum vi et gravitate Asyndeton utitur, ut nunc censeo, etiam Pyth. II, 40 seqq. describens Ixionis poenas: τὸν δὲ τετραύναμον ἔπραξε δεσμὸν ἐὸν ὄλεθρον ὄγῳ· ἐν δ' ἀφύκτοις γνιοπέδαις πεσὼν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν. ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφύλαον, μόνα καὶ μόνον κτλ. Sensus: Sed rotam infelicem lucratus est, monstrosus ei filius natus; praeclara cum vi. Minus recte in Commentario Asyndeton explicui.

Accedo ad aliud genus. Ubi hic est nexus locorum duorum, ut alter causam et rationem contineat, alter consequentem, alter protasis, alter apodosis sententiae alicuius sit, omissis particulis ἐπεὶ, ἐπειδὴ, γάρ, duo novi modi Asyndeti adhibendi existunt usitatissimi, prout protasis aut apodosis primum locum occupat. Ponamus primum illud. Fac hanc legi sententiam: Multorum quum rex sis, multos dictorum testes habes; vides dici posse etiam sic: Multorum rex es, multos habes testes, ut habetur Pyth. I, 88: πολλῶν ταμίας ἔσοι· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί. Atque hoc genus valde amat Pindarus, tum in aliis rebus tum in hortatione eo utens, ubi praemissis sententiis se vel alium hortatur. Ol. I, 113: ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφούται βασιλευσί. μηκέτι πάπταινέ πόρσιον. Ol. III. fin.: τὸ πόρσω δ' ἔστι σοφοῖς ἀβατον κἀσόφοις· οὐ μιν διώξω. Nem. IV, 69: Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περᾶτόν· ἀπότρεπε αὐτίς Εὐρώπην ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός. Eodem pertinet ibid. v. 85., ubi vide Commentarium. Porro adde Nem. V, 14. Isthm. II, 12., ubi vide explicationem, et Isthm. VI, 39. Praeterea confer Isthm. II, 35: μακρὰ δισκήσαις ἀνοπίσσαιμι, utinam igitur possim, Pyth. IV, 276. τλάθι, suscipe igitur, Isthm. I, 6. εἶξον, cede igitur, Nem. VII, 75. ἔα με, sine me igitur, IX, 50: ἐγμυρνάτω τίς μιν, misceto igitur statim aliquis, Pyth. III, 61. μὴ

σπευθε, noli igitur; in quibus omnibus logicus nexus est, quem dixi, alacrior vero et nervosior oratio fit per Asyndeton. Addo Pyth. IV, 147: οὐ πρόπει νῶν, et Pyth. III, 107. Sed pertinet huc etiam Ol. II, 46. πρόπει, decet igitur canere, canamus igitur, ubi Hermannus non recte damnare videtur Asyndeton. Etiam de Nem. X, 75. in Commentario diximus. Postremo huius generis est Pyth. IV, 270: ἐσσι δ' ἰατρῆς ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾶ φάος· ἤδη μαλακῶν χεῖρα προσβάλλοντα τρώμων ἔλκεος ἀμφιπολεῖν, h. e. es medicus aptissimus, moneo igitur, ut leni manu cures, s. quum sis medicus aptissimus, age praesta te etiam talem, qualem debes. Ubique enim Pindarus admonitionem, ubi ea optus, ex laude ducit, ut de logica ratione membrorum dubitari non possit. Atque ita patet in his omnibus locis sententiarum certum nexum esse; abruptum in oratione tantum est. Satis de hoc. — Alteram rationem dixi, ubi apodosis praemittatur, protasis sequatur; sic Asyndeton per γὰρ explicandum est, quum causam et rationem antecedentium contineat. Atque etiam hoc genus frequens apud Pindarum. Ol. I, 53: ἀφίσταμαι ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ καταγόρος. Ol. III. fin.: οὐ μιν διώξω· κεινὸς εἴην. Ol. IX, 12: ἀλλὰ νῦν ἐκατοβόλων Μοισῶν ἀπὸ τόξων Δία τε φοινισσοτέραν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι ἀκροτήριον Ἄλιδος, πτερόεντα δ' ἔει γλυκὴν Πυθῶνάδ' εἰστόν· οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάσεται. Nem. V, 20: μακρὰ δὲ αὐτόθεν ἄλμαδ' ὑποσκάπτει τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὄρμαν. Idem nexus est Ol. I, 106. II, 86. VIII, 72. IX, 16. XIII, 18. Pyth. II, 76. III, 105. X, 26. Nem. V, 16. VII, 19. 75. X, 78. Isthm. I, 5. IV, 52. Obiter adde Ol. XII, 5. Pyth. V, 53, ubi γὰρ est certe quidem, quum inter alia argumenta unum afferatur gravius. Sed non omittere debeo magnificentum locum Pyth. I, 75 seqq. de victoria ad Himeram. Post laudatam Hieronis ad Cumas victoriam, ad causam, opinor, et principium harum rerum assumgit, quae maxime Pindarica ratio. Nam ad Himeram, ait, Dinomenis filii sic fregerunt hos populos, ut Medi fracti sunt primum ad Salaminem et Plataeas. Sic nunc malim. Postremo affero exempla nonnulla, ubi plura Asyndeta coniuncta sunt. Pyth. I, 86 seqq.: νόμα δικαίῳ πηδάλῳ στρατόν· ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμοι χάλκινε γλώσσαν. εἴ τι καὶ φλαστρον παρὰιδύσει, μέγα τοι φέρεται πᾶρ σέθεν. πολλῶν ταμίης ἐσσι· πολλοὶ μάρτυρες ἀφοτέροις πιστοί. Hoc est: Gubernata iuste et loquere vere; nam si vel levissima res tibi excidit, magnum habetur ut a te profectum; quum enim multorum rex sis, sunt tibi multi testes. Isthm. IV, 14: μὴ μάρτυρες Ζεὺς γενέσθαι· πάντ

ἔχεις, εἴ σε τοῦτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν. θνατὰ θνατοῖσι πρόπει. Hoc est: Quum omnia habeas, noli Iupiter fieri; humana enim decent homines. Fragm. Dithyramb. III. v. 7 seqq.: Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαῶ ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδᾶ ἐπὶ [τὸν] κισσοδέταν θεόν. γόνον ὑπῶτων μὲν πατέρων μελπέμεν γυναικῶν τε Καδμεϊῶν ἔμολον. Ἐν Ἀργεῖα Νεμέα μάντιν οὐ λανθάνει φοῖνικος ἔργος κτλ. Hic primum verba: πορευθέντα σὺν αἰοιδᾶ ἐπὶ [τὸν] κισσοδέταν θεόν, explicat disertius, deinde quum e Nemea se huc profectum dixerit, etiam illud explicat, quomodo ibi sciverit instare Dionysia. Alacritatis autem eximiae lyricae exemplum est locus Nem. VII, 75 seqq., ubi pulcherrime congesta sunt Asyndeta.

Pergo ad aliud genus in fine locorum positum, quum graviter finitur. Talia exempla primum sunt Ol. IV, 17. VI, 19. Nem. I, 18. VII, 61., quibus locis hoc inest: dixi, vera dixi, non mentior et obrecto. Adde Nem. IX, 33. Porro huius generis sunt loci, ubi repetitur in fine quod prius dictum, Pyth. XI, 31. XII, 22. Pertinent eodem alii multi loci, ubi alio gravi dicto antecedentia complectitur aut absolvit, iudicium suum subicit laudans, admirans; reprehendens, admonens. Ol. II. fin.: ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφηνεν· ἐκείνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔδηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναται; Pyth. V, 88. de Batto: μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μετὰ ἔναιεν, ἦχος δ' ἐπειτα λαοσεβής. Nem. IX, 45: ἴστω λαγῶν πρὸς δαιμόνων θανμαστόν ὄλβον. Nem. VII, 48: τρία ἔπεα διαρκέσει κτλ. Adde Nem. I, 36. Imprimis vero magnificae sententiae hae: Pyth. II, 49. narrata Ixionis poena: θεὸς ἄπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέμναρ ἀνύεται, θεὸς δ' καὶ πτερόεντ' αἰετὸν νίχη καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφίνα κτλ. Nihil magis lyricum quam commotum gravitate rerum dictarum sic effari sensus, quibus sis plenus. Pyth. III, 59., postquam de Aesculapio dixit, invito Iove qui aliquem in vitam revocare tentaverat: ἤδη τὰ εἰοκίτα πᾶρ δαιμόνων μαστευόμεν θναταῖς φράσιν, γόντα τὸ πᾶρ ποδός, οὐκ εἰμὲν αἴσας. Adde Nem. IV, 30. Sed non in maiorum tantum partium sine tales dico sententias saepius reperiri, possunt etiam in media oratione idoneis locis subici, ut Pyth. IX, 87. et Pyth. II, 83., ubi de calumniatore callido loquutus pergit eximie: οὐ οἱ μετέχω θράσεος. Eadem ratio ubicunque in iuncturis locorum sententiae positae, quae, quum principium sequentium rerum sint, simul tamen antecedentium contemplatione nata videantur, ut Ol. II, 53. VI, 73. XIII, 82.

Dixi supra Asyndeton aut cum antecedentibus maxime sensu cohaerere aut novam rem nuntiare vel inferre; de illo

vidimus; restat, ut de altero genere exponamus. Est igitur in sequentibus prima Asyndeti causa diversitas rerum maior minorve; accedit quod, ubi gravior locus novus sequitur, etiam vim postulat maiorem principium. Primum igitur frequens in hoc genere Asyndeti usus est, quum abruptitur subito oratio, ut ad alia veniatur, veluti vides Ol. II, 80: *πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ἀνέα βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας*. Adde Ol. IX, 80. Pyth. I, 81. IV, 247. Nem. V, 14. VII, 50. VIII, 19. X, 19. Isthm. IV, 46., et vividius Ol. IX, 35. Pyth. X, 4. 51. Nem. III, 26. Neque tamen semper tales formulae locum habent aut habere possunt; aliis locis repente nuntiatur res sequutura aut ipsa statim ponitur, sive praeparata simul proxime antecedentibus sive non praeparata; atque ubi carminis nova pars est, maiore pausa pronuntiationis opus, antequam transeas, ubi loci eiusdem nova pars, minore. Afferamus exempla. Ol. VI, 82: *δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀνόνας λιγυρῶς*. Similes loci Ol. VII, 20. Pyth. X, 64. Nem. VII, 70. Adde praeterea Ol. XIII, 11., ubi nuntiatio habetur praeparata antecedentibus, et Pyth. V, 101.; vide porro Nem. V, 48. VI, 27. 47. 66. Isthm. III, 19. IV, 54. V, 58. Eximie verò frequentantur in hoc genere alloquutiones precatationesque deorum, ut Ol. V, 17. VI, 103. VII, 92. XIII, 24. 114. Pyth. I, 29. 58. 71. Nem. IX, 27. X, 29., atque etiam vota sine alloquutione sic ponuntur fere ἀσυνδέτως, ut Ol. I, 115. IV, 12. VII. fin. Pyth. V, 116. XI, 50. Isthm. I, 64. Etiam ubi copulatio fieri poterat commode, gravitatis causa talia Asyndeton asciscunt passim.

Sed haec aperta pleraque; dicendum vero de subtilioribus quibusdam in hoc genere modis. Sic quum plures hortationes diversae se excipiunt, Asyndeton videas, sicubi diversitas rerum postulat. Pyth. I, 86 seqq. primum ad iustitiam et veritatem, deinde ad liberalitatem hortatur. Quum autem Hiero aulicorum adulatorum artibus saepe a recta via averteretur, tertio loco v. 92. etiam de hac re monet, quae, quum ad antecedentes duos locos pariter pertineat, non poterat eodem cum iis ordine logico poni, sed Asyndeton postulabat. Pyth. II, 70. primum rogat, ut carmen benigne recipiat, deinde v. 72. ad aliam diversam admonitionem gravissimam perguit de aulicorum fraudibus. Fragment. Dithyramb. III. primum vocantur dii, ut benigne aspiciant et adiuvent chorum: *Ἴδ' ἐν χορῶν, Ὀλύμπιοι, ἐπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί*, tum de honoribus loquitur, quos contra ferre debent, *ἰδοετᾶν λάχετε στεφάνων τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λειβᾶν*, quae vides non potuisse per novam copulam τὲ subiici. Sed gravior

alia quaestio est de omissione particulae δὲ in oppositione. Viam monstrat locus pulcherrimus Fragment. Hyporchem. III: *Ἀπὸ Ταῦγέτοιο μὲν Λάκαιναν ἐπὶ θηροὶ κύνα τρέφειν πνυνώτατον ἐρπειτόν· Σκύρια δ' ἐς ἀμελεῖν γλάρους αἶγες ἐξογάταται· ὄπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἄρμα Θηβαίων· ἀλλ' ἀπὸ τᾶς ἀγλαουκάροιο Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματινέιν*. [Correctum apposui.] Quo iure hic post ἄρμα particulam δὲ omisit? Illustrare vult rhedae Siculae praestantiam; postquam igitur alia dissimiliora comparavit, ad ultimam comparisonem accedens, quae proxime scopum tangit et ad ipsam rem transitum parat, pulere abruptit orationem et quasi novam partem loci ponit. Discimus hinc, quomodo δὲ omittere liceat. Non potest omitti, credo, Ol. XI, 71., ubi, quum poeta enumeret primos victores Olympiae, qui cursu, lucta, pugilatu, curru, denique iaculi discique iactu vicerint, idonea causa nulla est, quare ultimum genus a ceteris Asyndeto separetur. Alius locus est Pyth. IV, 179., ubi in recensu Argonautarum postremo de Pangaei accolis Boreadis dicitur. Boeckhiius post *ταχέως* delevit δ', ut in fine versus, atque ego in Commentario propter gradationem quandam sententiae Asyndeton dixi admissum videri. Tamen nunc dubito defensionem sufficere; Asyndeton incommode finem loci separat et divellit ab antecedentibus. Nec omitti posse δὲ credo Ol. VI, 74: *τεκμαίρει χροῖμ' ἔκαστον, μῶμος ἐν δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων*, quia secunda pars loci ita apposita est antecedenti, ut non posse separari videatur. Probant, ait, nostra ipsorum facta, quales simus; obrectatio vero ab aliis oritur invidentibus. Similis causa, quare Ol. IX, 103. particulam restituendam iudicem. Sed alia res est Ol. VI, 72. Ibi de vaticinandi arte Iamidis tributa ab Apolline loquutus primum addit: *ἐξ οὗ πολὺν κλειτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν*, tum perguit: *ὄλβος ἄμ' ἔσπετο*. Hermannus quidem cum Scholiis iungit: *ἐξ οὗ πολὺν κλειτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν ὄλβος ἄμ' ἔσπετο*, sed ieiuna oratio est et non Pindarica propter verba: *πολύκλειτον καθ' Ἑλλανας*, nunc male interposita. Igitur duo sunt cola. Cur autem δὲ omisit? Quia, credo, verba: *ὄλβος ἄμ' ἔσπετο*, non sic adiuncta voluit antecedentibus, ut nihil nisi clausula horum essent, sed voluit ea simul initium et principium esse sequentium conspicuum. Nam praeter virtutes Pindarus etiam ὄλβον Iamidarum et Agesiae in illo carmine laudat; cum hoc certavit Agesias in Olympia et nunc splendida epinicia celebrat, cum hoc illustrem inter cives Syracusanos locum occupat; hic ut maneat, optat in fine. Harum igitur omnium rerum in principio recte et

graviter dixit: Opulentia simul sequuta; cultores enim virtutum illustrem in locum veniunt. Nimirum probat res quemque. Ultima sententia ad ludicras res transitum parat. Sic igitur hic quidem δέ non desideramus. Omnino ponit quidem lyrica oratio δέ et ponere debet, ubi logica ratio rerum necessario postulat, neque unquam haec particula omitta, ubi necessaria esset; sed multo minus tamen ea utitur quam prosa oratio, alias alios modos praeferebat, ubi fieri potest. Nam ubi omnia aliunde nexa sunt, vivida vis singularum rerum minuitur; Lyrica vero poesis nulla esset, nisi etiam in singulis locis ubique vim et alacritatem sensuum deprehenderes ipsi propria. Hoc etiam propter ea dico, quae ultimo loco subiiciam. Observare enim licet Pindarum in continuatione narrationis persaepe pronomen demonstrativum ἀσυνδέτως cum vi ponere, ubi vel relativum adhibere, vel οὖν addere, vel mutata constructione δέ inferre, vel alio modo arctiusnectere enuntiationes poterat, si voluisset. Dico illos maxime Pindaricos transitus per τῷ μὲν, τὸν μὲν, τοῖ μὲν, τοῖσι μὲν, τόθι, τούτων, κείνοις, alios; cf. Ol. I, 75. VI, 44. VII, 32. 49. XIII, 61. Pyth. IV, 66. 120. Isthm. V, 75. Sic v. c. Ol. VII, 31 seq.: μακτενύσατο δ' ἐς θεὸν ἔλθων (Tlepolemus). τῷ μὲν ὁ χρυσοκόμος ἐνώθεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον εἶπε, ex vulgari ratione etiam sic dici poterat: ὁ δὲ ναῶν πλόον αὐτῷ εἶπε. Sed suavius alterum. Placet demonstrativum ubique alacritate, vigore maiore, quum aliae iuncturae atque etiam relativi frequentior usus prosae orationi magis conveniant.

INDEX NOTULARUM.

- Ἄγα et ἀγά I. II, 42.
 ἀδύν O. III, 1.
 ἀέ P. IX, 87.
 ἀένιος et ἀένιος P. VI, 4.
 ἀλητός P. IV, 4.
 αἶτος O. III, 17.
 ἀκαμαντογάμων Fr. inc. 76.
 accusativi plur. decl. sec. in ὄς
 et ὄς O. I, 53.
 ἀλλήλατος et ἀλλήλατος simm.
 P. IV, 14.
 Ἀλλυδάς O. VI, 68.
 Ἀλυμάνα P. IV, 172.
 ἀλλά et ἄμα confusa O. I, 104.
 ἀμύνεσθαι P. I, 45.
 ἀμυνσιεπής P. X, 62.
 Ἀμφιάδης O. VI, 13. Addend.
 ἀμφιγύνα I. I, 8.
 — ἄν circumflex. O. VI, 25.
 ἀναξία N. VIII, 10.
 ἀνδροδάμαν et ἀνδροδάμαντα N.
 IX, 16. Fr. inc. 44.
 ἀνομαί O. VIII, 8.
 ἀοιδοῖς bisyllabum N. XI, 18.
 ἀπείρατος O. VI, 53.
 ἀποικία et ἐποικία O. I, 24.
 Apollo Galaxius Fr. inc.
 182, d.
 ἄρα et ἄρα O. VIII, 46.
 ἀργαία σημασία N. I, 44. III,
 10. 23. X, 62.
 Ἀσκληπιός et Ἀσκληπιός P. III,
 6. N. III, 53.
 ἀτάρμυκτος P. IV, 84.
 ἀτρέχεια O. XI, 13.
 ἀνάτα P. II, 28.
 ἀνδᾶσθαι med. O. II, 92.
 αὐτίς O. I, 66.
 βασιλέα et βασίλη N. I, 39.
 βεβραγγμένος et βεβραγγμένος O.
 VI, 55. I. IV, 51.
 Βουδίδαί, gens Aeginetica, N. VI,
 35.
 γάπεδον et δάπεδον N. VII, 83.
 Γεόχοος O. XIII, 81.
 γινώσκω. ἔγνων, non ἔγνω, P.
 IX, 79. I. II, 23.
 γλάρος Hyporch. III, 3.
 Ζαΐδαλος, Vulcanus, N. IV, 59.
 δαιμονία O. IX, 110.
 δάκη Scol. I, 2.
 Dat. plur. tert. decl. in εσι. P.
 VII, 1.
 δεινός et simm. genitivi N.
 VIII, 16.
 δένυατα et δένυατα O. I, 50.
 δίδοι N. V, 50.
 δίδυμος O. III, 35.
 διεισθῆναι κατὰ τρίοδον P. XI, 38.
 δόξει et δούξει I. IV, 42.
 δύστηνος O. VI, 19.
 δυσφρονά O. II, 52.
 ἐγκαταβαίνειν N. I, 38.
 εἰπὼν et εἶπον imperat. O. VI,
 92.
 ἐλινύα N. V, 1.
 ἐν traiectum O. VI, 53. ἐν δέ
 O. II, 56.
 ἐόλει P. IV, 233.
 ἐπειτεν P. IV, 211.
 Ἐπιάλτης et Ἐφιάλτης P. IV, 89.
 ἐποικία et ἀποικία O. I, 24.
 ἐρήμος N. X, 42.
 ἐρήσασθαι N. IX, 23.
 Ἐρινύς O. II, 41.
 ἐριπέντι et ἐριπόντι O. II, 43.
 Ἐρχομένος O. XIV, 4.
 ἐσλός O. I, 99.
 ἐσπόμενος I. IV, 36.
 ἐτοιμός et ἔτοιμος O. II, 76.
 ἐσασφός, non ἀσασφός, I. III,
 42.
 ζάθει ἵπποι Solis Hyporch.
 IV, 6.
 ἤμερος et ἄμερος N. VII, 83.
 ἦν O. V, 16.
 θαμά i. q. ἄμα O. VII, 12.
 θανματός O. I, 28.
 θέσαν, forma inaudita, O. I, 64.
 θίγειν P. VIII, 24.

- θοός Fr. inc. 34.
 ἰ dativi elisum O. VIII, 48. IX, 111.
 ἕιν O. IV, 9.
 Ἰλιάδης et Ἰεός O. IX, 111.
 ἔν et ἔν O. III, 25. P. IV, 36. N. X, 15.
 incertus poeta epicus Fr. inc. 34.
 Ἰγία P. IX, 106.
 Ἰγία P. IV, 5. N. I, 39. Adde Meinek. Del. Anthol. p. 144.
 καθάς N. VI, 56.
 καί traiectum O. VII, 26.
 Κάϊκος — υυ I. IV, 42.
 Callimachus. Addend. O. IX, 15.
 καλός, καλός P. II, 72.
 Καμάρινα O. V, 4.
 Κάμιρος O. VII, 73.
 Κασάνδρα P. XI, 20.
 κατ' ἀκαιρον P. X, 4.
 κατακάρα Fr. inc. 31.
 κνίσα, κνισάεις I. III, 84.
 Κόρινθος ἀφνειός Scol. I, 1.
 κρατής et κρητής O. VI, 91. N. IX, 49.
 κρηπίδ' αἰοιδᾶν Fr. inc. 93.
 Κύνκεια μάξα et simm. O. IX, 15. Addend.
 κνίσας, non κνίσας, N. VIII, 23.
 λαιά vel λία pro λεία O. XI, 44.
 λεοντοδάμαν Dith. XI.
 Lucianus pro Imagg. XIX. Dith. XI.
 μῆλα, non μάλα. O. I, 12.
 μιν et μιν O. IX, 75.
 νικῆ N. V, 5.
 νιν et μιν O. IX, 75.
 νίσσομαι, νίσσομαι, νείσομαι O. III, 10.
 νοστήω, νοστήσω N. VI, 56.
 Ὀαρίων N. II, 12.
 — οἷς pro οὖς P. IV, 103. Addend.
 ὀμβριμος O. IV, 7.
 ὀρόγνια P. IV, 228.
 Παγρασός et Παργασός O. IX, 43.
 πατρώων correpta penult. N. IX, 14.
 πελειζομαι et πολεμιζομαι N. VIII, 29.
 πεντηκοντακέφαλος Scol. VII.
 πεπαρεῖν et πεπορεῖν P. II, 57.

- πεπιθῶν P. III, 27. I. III, 90.
 περ pro περί O. VI, 38. P. III, 52. Adde Ahrent. Dial. Dor. p. 357.
 περιδαίος Fr. inc. 23.
 πέροδος N. XI, 40.
 πίομαι praesens O. VI, 86.
 πολυμήλιος O. I, 12.
 πονᾶσαι et πονῆσαι P. IV, 236. N. VII, 36.
 Ποτειδᾶν et Ποτιδᾶν O. XIII, 5. Addend.
 πούς, πᾶρ ποδί et πᾶρ ποσί O. I, 74.
 πρόσφορος cum genitivo N. IX, 7.
 πρόσφατος O. VIII, 16.
 πρῶρα P. IV, 22.
 Πυθίῳ I. VI, 51.
 Πυθῶνάδε O. VI, 37.
 Quintus Smyrnaeus XI, 57. Fr. inc. 34.
 Ρέας πόρος N. IX, 41.
 Συράκοσαι et Συράκοσαι O. VI, 6. Addend.
 τά pro τί O. I, 82.
 τᾶμνιν O. XII, 6.
 τηλέφαντος et τηλέφατος Prosod. I, 4.
 τοπᾶν O. II, 85.
 τόσσα i. q. τυγῆν P. III, 27.
 τράφειν I. VII, 40.
 τράχειν P. VIII, 32.
 Τρωῖα, Τρωῖαθεν, Τρώαντες O. II, 81.
 ὑγίεντα O. V, 23.
 υἱός casus obliqui O. IX, 69.
 φιλέω, φιλήσω, non φιλάσω, N. V, 44.
 Φιλορίδας P. III, 1.
 Φοῖνιξ P. I, 72.
 φρασίν O. VII, 24. I. III, 2.
 φωνᾶντα et φωνεῦντα O. II, 85.
 φωνήσας et φωνάσας N. X, 76.
 χαλκέντεος N. I, 16.
 χαλκοδάμαν et χαλκοδάμαντα I. V, 70.
 χαλκοπάρος N. VII, 71.
 χέραδος P. VI, 12.
 χροσάωρ Ὀρφεύς Threnor. X. 10.
 ὦ ante vocativum P. IV, 250.
 Ωαρίων N. II, 12. Dithyr. II. ὄτε O. XI, 86.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- Olymp. I, 5. Libri meliores μηκέτ' ἀέλλου, quod expendit Ahrens Dial. Dor. p. 40.
 Olymp. I, 12. Formam πολυμᾶλον exagitat idem p. 153.
 Olymp. I, 53. Antiqua scriptura κακαγόρος quosdam grammaticos, qui accusativum esse non sentirent, ad pravam scripturam duxit: ἀκέρδεια ν λέλογχεν θαμινὰ κακάγορος. Sic Pal. C. cum glossa κακὰ λέγων. Eodem fertur unus ex Scholiasticis: οἱ κακήγοροι οὐδὲν λέλογχασιν ἢ ἀκέρδεια ν. Quanquam is fortasse ad expediendam vulgatam adhibuit anastrophe, quam quum alias tum ad Nem. IX, 48. comminiscuntur veteres magistri.
 Olymp. I, 64. Consultus de h. l. Ahrens meus haec fere reposuit: Κτίσσειν tuum non satisfacit: quod tralaticium mendam arguisti, laudo. Ego ex glossa Hesychii ἔθησαν· ἐποίησαν conicio θῆσαν. Nam si quis conferat alteram glossam θῆσαι· θρέψαι et Alcmanicum illud γάλα θείσα, quod descendit a verbo θῆναι ut αἰείσα ab αἶμαι, h. e. γάλα τρέφουσα: facile intelligat, rarius verbum θῆναι non solum lactandi significatum habuisse, sed etiam universe τρέφειν verbi potestate usitatum fuisse. Igitur ἀφθιτον ἔθρεψαν verba sonabunt. Glossa Hesychii ex hoc similive loco sumpta fuerit.
 Olymp. I, 82. De τὰ pro τί scilicet posito videndus Ahrens I. c. p. 277.
 Olymp. II, 29. corr. II, 27.
 Olymp. II, 76. in nota pro γῆς lege γᾶς.
 Olymp. II, 93. Ahrens p. 178. τὸ πᾶν probat, quum et Doris et Aeolis πᾶν corripuisse dicatur, ut vel πός pro eo q. e. πούς sibi indulserunt.
 Olymp. IV, 26. in Heyniana diversitate scribe: νέοις ἐν ἀνδράσι.
 Olymp. VI, 6. De forma Συράκοσαι accurate Ahrens p. 99 seq. exponit.
 Olymp. VI, 13. Rationem formae Ἀμφιάργος non explicavit amicus. Igitur ipse faciam. Ut ex Βριάργος pullulaverunt Βριάργος et Βριάργος, sic ex Ἀμφιάργος et Ἀμφιάργος et Ἀμφιάργος. Herodianus Et. M. p. 175, 29: Τὰ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων παρὰ τῆς Ἄρης σύγκειται· γέγονεν οὖν καὶ τὸ Ἀράργος οὕτως. εἶτα παρώννυμον Ἀραργεύς. Idem Et. M. p. 213, 23: Βριάργη· οἶον Βριάργη κῆρα (Bergkii Ibyci esse perspexit fr. 40.)· ἔστι Βριάργος ἢ εὐθεία ὡς μωνῆρες· ἢ γενική Βριαργήου, καὶ Θετταλικὴ γενική Βριάργου καὶ συγκοπή Βριάργη. Confer Meinekii Anall. Alex. p. 279. Igitur ἡ, quod ab origine formae adhaesit, vulgo non iam sentiebatur, unde Ἀμφιάργος in usum venit. Sed illa forma restituenda Stesichoro est. Ab Ἀμφιάργη Nem. IX, 24. est Ἀμφιάργη.

- Olymp. VII, 29. Bergkii scriptura *ἔταπεν Τίροντι* in octo codicibus exstat apud Boeckhium Nott. Critt. Pyth. III, 74., ubi Bergkii idem a libris descivit.
- Olymp. VII, 80. *κνισάσσα* ex quatuor codd. affertur. Unde corrige quae ad Isthm. III, 84. (non 80.) dixi.
- Olymp. VII, 87. R. Rauchensteiniius Prolegg. Pind. p. 28. verba ita distinguenda censet: *Ἀλίνα τε νικάνθ' ἔξαις, ἐν Μεγάροισιν τ' οὐχ ἔτερον λιθίνα ψάφος ἔχει λόγον*, ut Diagoras Megaris quoque sexies vicerit.
- Olymp. IX, 6. Rauchensteiniius l. c. ex librorum vestigiis hanc loci scripturam commendat: *θάλλει δ' ἀρεταίων Ἀλεὶ Κασταλία παρὰ Ἀλφειοῦ τε ἕτερον*. Non placet.
- Olymp. IX, 15. Quod in nota cum *Κύνεια* forma conferebam *Πολυδευκεία* *χεῖρ* Callimachium est, ut opinor. Grammaticus Cramerii Ann. Oxx. IV. p. 329, 5: *Τὸν Καλλιμαχὸν μίμρονται χεῖρην Πολυδευκείην καὶ σφυρὸν Ἰφικλειον ὅτι ἐπὶ ζώντων ἐχρήσατο κτητικῶ ἐπὶ σαματικῶ μέρους. Περὶ οὗ φάμεν, ὅτι περιφράσει ἐχρήσατο, ὡς περὶ βίην Ἡρακλειῆν*. Exitum versus choliambi habebis, si posueris *χεῖρην Πολυδευκείην*. Quanquam hoc sumpto Etymologi exemplum, quod nominativum desiderat, aliorum pertinet.
- Olymp. XI, 17. Rauchensteiniius p. 44. nulla probabilitate coniecit: *θῆξαις δὲ φῶν ἀκόνα* vel *θῆξαις δὲ μιν ᾧτ' ἀκόνα*. Seduxit Kayseri intempestiva crisis.
- Olymp. XI, 81. non recte notae praefixum est v. 84. Corrige v. 81.
- Olymp. XIII, 15. in nota pro *ἐν ἀέθλοισιν* lege *ἐν ἀέθλοισι*.
- Olymp. XIII, 5. et 39. ex codd. *Ποτιδᾶν* reponi iubet Ahrens Dial. Dor. p. 244. Idem non *Ποσειδᾶν*, sed *Ποσειδᾶν* postulat.
- Olymp. XIII, 72. Scripturam *ἔπαλτ'* mavult Spitznerus Excursu XVI. Iliad. p. LVII. coll. Nem. VI, 56.
- Pythia II, 26. *γ'* Boeckhiius sustulit ex libris sat multis.
- Pythia II, 56. Pro scripsit Bergkiius lege scribendum putat.
- Pythia III, 6. Cf. ad Nem. III, 53.
- Pythia III, 106. Rauchensteiniius p. 40. assumpta Hermannii transpositione *Ὀίβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν Οὐκ ἀσφαλῆς Ἔγγεται* *κτλ.* scribit.
- Pythia IV, 19. De tonosi *μεγαλᾶν* nunc Ahrens p. 31.
- Pythia IV, 36. *ἀπίθησε ἔν* comprobatur Ahrens p. 252.
- Pythia IV, 103. *Χαριλοῖς* non damnabat Buttmanus Gr. I. p. 188. not. Etenim vestigia quaedam *οἰ* diphthongi a Doriensibus pro *ου* usurpati hic illic comparere. Sed quae §. 27. not. 9. ex Theocrito VII, 95. et XI, 78. attulit *ἀκόισα* et *ὑπανοῖσα* sustulit Meinekiius. Sic Pyth. I, 26. in Macrobiano codice *ΑΚΟΙΣΑΙ* reperi. Neque *Αοῖς* apud Moschum hodie exstat. Vitia igitur librariorum haec arbitror labentisve sermonis et vulgaris sordes. Sic Ol. IX, 84. *ταξιοδοταί* in Pal. C emergit, in Rossii Inscriptione Syria 109. *στεφανοῖν* legitur et quae sunt reliqua. Unum illud *δίδοι* dubitabile est, Ahrenti suspectum.
- Pythia IV, 211. De forma *ἔπειτεν* Ahrens l. c. p. 384.
- Pythia IV, 225. Formam *γενύων* bisyllabam Buttmanus ipso illo Euripideo *Ἐγινῶν* tuebatur Gramm. I. p. 111.

- Pythia V, 68. Rauchensteiniius p. 54. rectius videtur interpungere sic: *τὸ δ' ἐμόν, γαρόντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος, Ὅθεν γεγενναμένοι Ἰκόντο Θήρανδε φάτες Αἰγείδαι, ἐμοὶ πατέρες*. Similiter Isthm. VII, 38. *Τὸ μὲν ἐμόν*, Pyth. XI, 41. *τὸ δὲ τεόν* legitur. Sed post *Θήρανδε* necessario comma ponendum, ne Aegidae a maioribus poetae divellantur. Sequentia ita scribi vult: *ἔνθεν ἀναδείξάμενοι, Ἀπολλών, τέξ, Καρνείε, Ἐν δαυτὶ σεβίζομεν Κυρᾶνας ἀγακτιμέναν πόλιν*.
- Pythia VI, 50. Eandem video de voce *Ἐλάσιχθον* sententiam esse Bergkii Fragm. 281.
- Pythia VII, 9. *πολίται* reiecit Ahrens p. 230.
- Pythia VIII, 96. *ἄνθρωποι* etiam Scholl. Soph. O. R. 1186.
- Pythia IX, 64. *φίλοις, ἄγγιστον ὄπ. μῆλων* praeferunt Welckerus Mus. Rhen. 1833. p. 375. et Heimsöthius.
- Pyth. IX, 87. Bergkiius nunc Addend. p. 885. *ἀέ* Pisandro teste confirmari censet eademque est sententia Ahrentis p. 379. Non refragor.
- Pythia IX, 91. *φατί* pro *φησί* perperam Aeolicum perhibet Heraclides Eustath. p. 1613, 28.
- Pythia X, 48. *θανυατόν* praeter necessitatem Rauchensteiniius suspicatur p. 79.
- Pythia X, 57. Ahrens p. 146. formam *Ἰππουλέας* maxime barbaram criminatur. Igitur hoc versu *τὸν Ἰππουλεᾶ ἔτι* reponit, ut est Pyth. XII, 21. *εὐκλεᾶ*. Versu autem 5: *Ἀλεῖα τε παῖδ' ἐς Ἰππουλεᾶ ἐθέλοντες*, ut Thorax cum altero fratre comum instituerit. Quod arbitrium quum mihi calidius videretur quam probabilius factum, impetravi hoc ab amico, ut quaestionem accuratius retractaret. Idque fecit in Addend. p. 560 seq. disputatione uberrima. Licet autem nunc concedat reperiri similia nomina *Ἰππουλέα* nostro opitulanti, ut *Ἀριστοκλέας, Ἰφικλέας, Πατροκλέας*, tamen pro Pindari aetate formam insolentiorum indicat neque eam a libris valde munitam. Ex scriptoribus primus Plutarchus certum exemplum offert, qui *Πατροκλέαν* interlocutorem in dialogo de S. N. V. habet; antiquiorem inscriptionem carminis *Ἰππουλεῖ* a grammaticis ex ipso carmine immutatam esse putat Ahrens. Ceterum articulum *τὸν Ἰππουλεᾶ* iniuria impugnasse Hermannum exemplis demonstravit.
- Pyth. XI, 32. Ioan. Guil. Donaldson in libro bonae frugis pleno, quem Novum Cratylum inscripsit, Cantabrigiae a. 1839. edito p. 390. *χρόνη-κλυταῖς* coniunctim et accipit et scribendo exprimit. Pariter in Aesch. Choeph. 641. *χρόνη-κλυτὴ βυσσόφρων Ἐγινός*, ut sit vetustate nobilis, prisca. Sed tum *χρονόκλυτος* scribendum foret.
- Nemea III, 41. Reductum oportebat *ψεφεννός*, quum vulgaris forma pessime formata sit. Ut a *σκότος σκότενός, κέλαδος κελαιεννός* cett., sic a *ψέφος ψεφενός* et *ψεφεννός* venit.
- Nemea IV, 31. Scholl. Soph. El. 1026: *ἐπηγεάζοντά τι καὶ παθεῖν εἰκεν*.
- Nemea IV, 89. Rauchensteiniius p. 18. *ἀείσεται τόθι, παῖ*. Futuro nullus hic locus.
- Nemea VI, 54. De forma *ἀός* Ahrens p. 238.
- Nemea VII, 28. *Μενέλα*, ut *Ἰόλα* III, 36., *Πρωτεσίλα* Isthm. I, 58., tetigit Ahrens p. 226.

Isthmia III, 59. Rauchensteinius p. 31. post *ἔργα* commate distinguit.

Isthmia VI, 51. not. Pro Buttm. II. p. 176. lege II. p. 186.

Isthmior. fr. IV, 4. *ἐκτίσαστο* formam inusitatam dixi. Nempe Pindaro. Utuntur Euphorio fr. 50. et Nicaenetus Parthenii Narrat. Amat. XI.

Hyporch. fr. IV. Rogaveram Bambergerum et Emperium, ut illustre fragmentum excuterent mihique sententiam suam perscriberent. Fecerunt viri amicissimi, quibus videntur Pindarica sic bene procedere:

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί, πολύσκοπ', ἐμήσω, μᾶτερ ὀμμάτων,
ἄστρον ὑπέγρατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον;
ἔθνησ ἀμάχανον ἰσχὺν πτανὸν ἀνδράσιν
καὶ σοφίας ὁδόν, ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσημένα,
ἐλεύνην τί νεώτερον ἢ πάρος;
ἀλλὰ σε, πρὸς Διὸς, ἵπποις θεὰ θεοαῖς ἱκετεύω,
ἀπήμον' ἐς ὄλβον τραποῖο Θήβαις, ὦ πότνια, πάγκοινον
τέρας.

„Quid instituisti, ut interdum te subduceres oculis hominum? quid, ut redderes seqq.” Consideret lector. Mihi neque *μᾶτερ ὀμμάτων* tam nude dictum placet et *ἑαθεῖας ἵππους* ab dubitatione vindicare quum scriptura librorum tum Philo Armenius videntur.

Fr. inc. 44. God. Hermannus Opuscc. III. p. 217. non dubitandum ait quin Pindarus *ἀδάμαντα* scripserit. Et video codicem P cum VL exhibere *ὀδάμαν δ'*. Vel sic *ἀνδροδάμαν* teneo.

Fr. inc. 81. *ἀνακηΐει* ex nutu librorum Bergkii Addend. p. 885.

Fr. inc. 94. God. Hermannus in dissertatione de Choro Vesparum Aristophanis nuper edita p. 9. ita refingit:
Τῶν δειμάτων μὲν ὑπέγ πόντιον πόρον Ἑλλάς ἰερόν.